

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตาม
มาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พัทยา สิงคโปร์

Comparative Communication in the Building Safety for Tourists According to
International Standard: Case study of Pattaya Singapore

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงยศ บัวเฟื่อน

มหาวิทยาลัยบูรพา

โครงการวิจัยประเภทงบประมาณเงินรายได้

เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2561

รหัสโครงการ 256109A1080026

สัญญาเลขที่ 235/2561

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตาม
มาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พัทยา สิงคโปร์

Comparative Communication in the Building Safety for Tourists According to
International Standard: Case study of Pattaya Singapore

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงยศ บัวเฟื่อน

ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2561

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พัทยา สิงคโปร์” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Document Research) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้งที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย และที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ การวิจัยเอกสาร มุ่งศึกษาการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการประทุษร้ายนักท่องเที่ยว จากนั้นผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ (ผู้บริหารเมืองพัทยา) ผู้แทนจากหน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพัทยา สื่อมวลชนท้องถิ่น นักธุรกิจในพื้นที่ อาสาสมัครตำรวจท่องเที่ยวเมืองพัทยา นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยเดินทางไปท่องเที่ยวพัทยาและสิงคโปร์ ที่มีต่อประเด็นสภาพปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย และความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา จากนั้นสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ โดยแบ่งผู้ให้ข้อมูลหลักเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ นักวิชาการที่สอนด้านสื่อสารมวลชนในประเทศสิงคโปร์ (มหาวิทยาลัยนานยาง เทคโนโลยี สิงคโปร์) นักวิชาการด้านภาษาไทยที่สอนในประเทศสิงคโปร์ (มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์) คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ พลเมืองสิงคโปร์ นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน นักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศของประเทศสิงคโปร์

ผลการศึกษาจากเอกสารแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา ประเด็นที่สอง การนำเสนอข่าวการจัดประชุม อบรมสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ประเด็นที่สาม การนำเสนอข่าวการลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในพัทยา ส่วนประเด็นความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศไทยที่มีต่อสาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย พบว่า เกิดจากโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาที่ไม่ได้มาตรฐาน เกิดจากความประมาทของผู้ประกอบการและประชาชนในพัทยา เกิดจากการแบ่งเขตน้ำที่ไม่ชัดเจน เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ เกิดจากหน่วยงานรัฐสับสนในบทบาทของตนเอง และเกิดจากสุขอนามัยที่ไม่ได้มาตรฐาน ส่วนความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา เห็นว่ารัฐควรปรับปรุงการสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยา การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น การแบ่งเขตน้ำให้ชัดเจน การให้หน่วยงานรัฐเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย และการสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน

ผลการศึกษาในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประเด็นที่สอง การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด ประเด็นที่สาม การพัฒนาคน

Abstract

The research titled “The Comparative Communication in Tourist Safety and Security under the International Standard: A Case Study of Pattaya and Singapore” was qualitative research employing documentary research methodology, in-depth interviews with key informants in both the Kingdom of Thailand and the Republic of Singapore. The documentary method focused on news presentation from national newspapers, local newspapers, and websites reporting news about crimes against tourists. The key informants consisted of administrators from Chonburi, mass media, businesspersons in Pattaya, administrators from Tourism Authority of Thailand--Pattya Office, police officers in Pattya, foreign police volunteers, foreign tourists, and Pattaya’s residents. The samples were asked about problems of tourist safety and security in Pattaya, and tourist safety and security assurance in Pattaya. Then the samples residing in Singapore would be asked about the construction of foreign tourist safety and security in Singapore.

Documentary research revealed that news were presented in 3 categories including news about foreign tourist crimes in Pattaya, news about conferences, meeting and training on tourist safety and security, and news about official patrols in Pattaya. Thai informants stated that tourist unsafety in Pattaya was caused by under standard infrastructure, residents and entrepreneurs’ negligence, unclear territorial water, inefficient law enforcement, state authorities’ confusing roles and duties, and under standard hygiene. In addition, the informants suggested that the construction of tourist safety and security could be conducted by the improvement of the infrastructures in Pattaya, communication about tourist crimes and dangers, clear territorial water, better and stricter law enforcement, and standardized hygiene.

The construction of tourist safety and security in Singapore was divided in 3 categories including safe infrastructure of the city, strict law enforcement, and human development.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้จากเงินอุดหนุนรัฐบาล(งบประมาณแผ่นดิน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561 มหาวิทยาลัยบูรพา ผ่านสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ เลขที่สัญญา 235/2561 เป็นโครงการวิจัยเดี่ยวที่ได้รับทุนอุดหนุนจากสภาการวิจัยแห่งชาติ ผู้วิจัยขอขอบคุณหน่วยงานและบุคคล ดังนี้

ขอขอบคุณคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจากสภาการวิจัยแห่งชาติที่พิจารณาให้ทุนอุดหนุนการทำวิจัย ขอขอบคุณผู้บริหารมหาวิทยาลัยบูรพา ขอขอบคุณคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยบูรพา คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บุคลากรหน่วยงานส่งเสริมการวิจัย เจ้าหน้าที่ภาควิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ขอขอบคุณผู้บริหารเมืองพัทยา ผู้บริหารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพัทยา ผู้บริหารห้างสรรพสินค้าในพัทยา สื่อมวลชนท้องถิ่นในพัทยา เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา อาสาสมัครตำรวจชาวต่างชาติในพัทยา นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่าน

ขอขอบคุณนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ นักวิชาการจากมหาวิทยาลัยนานาชาติเทคโนโลยี คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ พลเมืองสิงคโปร์ และนักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ที่ให้สัมภาษณ์ทุกท่าน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงยศ บัวเฟื่อน

ผู้วิจัย

Acknowledgement

This work was financially supported by the Research Grant of Burapha University through National Research Council of Thailand (Grant no. 235/2561) in the fiscal year of 2018. It is a research work funded by National Research Council of Thailand.

I hereby would like to express my deepest sense of gratitude and indebtedness to the research committee from National Research Council of Thailand who passed my research proposal and Burapha University's research ethics committee who provided advantageous suggestions on conducting this research.

I am very much grateful to Assistant Professor Doctor Boonrod Boongird, Dean of the Faculty of Humanities and Social Sciences, officials from the Research Section, and officials from the Department of Communication Arts for their valuable support and encouragement.

I am grateful to administrators from Chonburi, mass media, businesspersons in Pattaya, administrators from Tourism Authority of Thailand, Pattya Office, police officers in Pattya, foreign police volunteers, foreign tourists, and Pattaya's residents.

I would like to extend my appreciation to all scholars from the National University of Singapore and Nanyang Technological University, people of Singapore, tourist and all informants.

Last but not least, I would also like to thank all the colleagues and people who have helped and inspired me during the research work.

Asst.Prof. Songyot Buaphuen, PhD.

Researcher

สารบัญ

เนื้อหา	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	8
คำถามนำการวิจัย	8
ขอบเขตการวิจัย	9
นิยามศัพท์	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	11
กรอบแนวคิดการวิจัย	13
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
แนวคิดเมืองน่าอยู่	14
แนวคิดการจัดการการท่องเที่ยว	19
แนวคิดการพัฒนาประเทศสิงคโปร์	25
แนวคิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุ	31
แนวคิดการประชาสัมพันธ์	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
บทสังเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรม	45
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	47
การวิจัยเอกสาร	47
การสัมภาษณ์เชิงลึก	48
การตรวจสอบเครื่องมือในงานวิจัยเชิงคุณภาพ	51
การนำเสนอข้อมูลงานวิจัย	52

สารบัญ

เนื้อหา	หน้า
บทที่ 4 การนำเสนอข่าวสารในประเด็นการสร้างความปลอดภัย ให้นักท่องเที่ยว	53
การนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพญา	54
การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว	54
การประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว	58
การนำเสนอข่าวการจัดประชุม อบรม สร้างความปลอดภัยนักท่องเที่ยว	73
การจัดอบรมเพื่อพัฒนาความรู้	72
การจัดอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีให้หมอนวด	75
การจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการหนีไฟ	76
การนำเสนอข่าวเจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจรักษาความเรียบร้อยในพญา	77
การลงพื้นที่ตรวจความสงบเรียบร้อยทั่วไป	78
การลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี	82
การลงพื้นที่ตรวจสถานประกอบการ	86
บทที่ 5 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพญา	94
สาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ปลอดภัย	94
ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพญาที่ไม่ได้มาตรฐาน	95
ปัญหาจากความประมาท	107
ปัญหาจากการแบ่งเขตน้ำที่ไม่ชัดเจน	110
ปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ	113
ปัญหาจากหน่วยงานรัฐดับสนในบทบาทของตนเอง	124
ปัญหาเกิดจากสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน	127
ความคิดเห็นที่มีต่อวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศในพญา	129
การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง	130
การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น	131
การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม	135
การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ	138

สารบัญ

เนื้อหา	หน้า
การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานของรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย	144
การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจบทบาทของตนเอง	149
การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน	153
บทที่ 6 การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวทั่วประเทศสิงคโปร์	167
การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง	168
การออกแบบเมือง	168
การออกแบบถนนสำหรับการจราจร	205
การบังคับใช้อำนาจรัฐ	235
การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง	235
การลดรอนสิทธิ เสรีภาพ	239
การพัฒนาคน	247
การส่งเสริมการศึกษา	248
การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม	254
บทที่ 7 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย	278
สรุปผลการวิจัย	303
การอภิปรายผลการวิจัย	308
ข้อเสนอแนะการวิจัย	314
ผลผลิต	316
บรรณานุกรม	317
ภาคผนวก	323
ประวัติผู้วิจัย	325

สารบัญภาพ

เนื้อหา	หน้า
กรอบแนวคิดการวิจัย	13
ภาพ 4.1 แสดงการนำเสนอข่าวใน 3 ประเด็น	53
ภาพ 4.2 แสดงการนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา	54
ภาพ 4.3 แสดงการประชุมเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา	72
ภาพ 4.4 แสดงการลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยของเจ้าหน้าที่รัฐในพัทยา	78
ภาพ 5.1 แสดงสาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาไม่ปลอดภัย	94
ภาพ 5.2 แสดงผู้ประกอบการนำสิ่งของวางขายบนทางเท้า	101
ภาพ 5.3 แสดงทางเท้าบนถนนย่านออร์ชาร์ด ประเทศสิงคโปร์	102
ภาพ 5.4 แสดงทางเท้าในประเทศสิงคโปร์	103
ภาพ 5.5 แสดงทางเท้าของเมืองในต่างประเทศ	104
ภาพ 5.6 แสดงทางเท้าในเมืองพัทยาที่ชำรุดทรุดโทรม	105
ภาพ 5.7 แสดงอุบัติเหตุลื่นล้มตกในโรงแรมเมืองพัทยา	107
ภาพ 5.8 แสดงอุบัติเหตุเพลิงไหม้เรือนักท่องเที่ยว	109
ภาพ 5.9 แสดงอุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีชนเรือเร็ว (สปีดโบ๊ท)	111
ภาพ 5.10 แสดงเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีนักท่องเที่ยว	113
ภาพ 5.11 แสดงผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ย้อนทิศทางบนทางเท้า	114
ภาพ 5.12 แสดงการขับขี่รถจักรยานยนต์ย้อนทิศทางในพัทยา	115
ภาพ 5.13 แสดงผู้ประกอบการก่อสร้างที่พักรั่วครวบนชายหาดพัทยา	117
ภาพ 5.14 แสดงแม่ค้าหาบเร่ ตั้งโต๊ะวางขายของบนทางเท้า	118
ภาพ 5.15 แสดงขยะล้นออกนอกถังขยะ	120
ภาพ 5.16 แสดงขวดแก้ว ขวดพลาสติกบริเวณชายหาดพัทยา	121
ภาพ 5.17 แสดงขยะที่อยู่รายล้อมนักท่องเที่ยวที่นอนอาบแดดบนชายหาดพัทยา	122
ภาพ 5.18 แสดงกองขยะในเมืองพัทยา	123
ภาพ 5.19 แสดงความคิดเห็น 6 ประเด็นต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว	129
ภาพ 5.20 แสดงปุ่มขอสัญญาณไฟจราจร	133
ภาพ 5.21 แสดงป้ายภาษาอังกฤษในพัทยาที่สะกดผิดไวยากรณ์	137

สารบัญภาพ

เนื้อหา	หน้า
ภาพ 5.22 แสดงความเสียหายของเจ็ทสกีที่นักท่องเที่ยวขับไปชนกับเรือ	140
ภาพ 5.23 แสดงเสื้อชูชีพแบบต่างๆสำหรับนักท่องเที่ยวสวมใส่เมื่อขับเจ็ทสกี	141
ภาพ 5.24 แสดงเจ็ทสกีที่นักท่องเที่ยวขับไปชนเรือคันอื่น	143
ภาพ 5.25 แสดงผู้ประกอบการรายย่อยที่สิ่งปฏิภูมิลงบนพื้นถนน	156
ภาพ 6.1 แสดงการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์	167
ภาพ 6.2 แสดงห้างสรรพสินค้าทากาชิยามา	169
ภาพ 6.3 แสดงห้างสรรพสินค้าพารากอน	170
ภาพ 6.4 แสดงห้างสรรพสินค้า ไอออน ออร์ชาร์ด	171
ภาพ 6.5 แสดงทางเชื่อมไปยังรถไฟฟ้าใต้ดินใต้ห้างสรรพสินค้าไอออน ออร์ชาร์ด	171
ภาพ 6.6 แสดงแหล่งช้อปปิ้งย่านถนนนูกิส	172
ภาพ 6.7 แสดงห้างสรรพสินค้านูกิส พลัส	173
ภาพ 6.8 แสดงห้างสรรพสินค้านูกิส จังชัน	174
ภาพ 6.9 แสดงการออกแบบเมืองบนเกาะเซนโตซ่า	176
ภาพ 6.10 แสดงรถไฟฟ้าเซนโตซ่า เอ็กเพรส	177
ภาพ 6.11 แสดงกระเช้าลอยฟ้าไปยังเกาะเซนโตซ่า	178
ภาพ 6.12 แสดงพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำในประเทศสิงคโปร์	179
ภาพ 6.13 แสดงลูกโลกจำลองขนาดใหญ่	180
ภาพ 6.14 แสดงเมอร์ไลออนบนเกาะเซนโตซ่า	181
ภาพ 6.15 แสดงชายหาดเซนโตซ่า	182
ภาพ 6.16 แสดงทัศนียภาพบริเวณอ่าวมารีนา	183
ภาพ 6.17 แสดงอาคารมารีนา เบย์ แซน	184
ภาพ 6.18 แสดงทัศนียภาพเมืองสิงคโปร์	186
ภาพ 6.19 แสดงการออกแบบเมืองที่เป็นสัดส่วน	187
ภาพ 6.20 แสดงถึงขยะในประเทศสิงคโปร์	190
ภาพ 6.21 แสดงสวนพฤกษศาสตร์สิงคโปร์	193

สารบัญภาพ

เนื้อหา	หน้า
ภาพ 6.22 แสดงเขตอนุรักษ์ธรรมชาติในบูกิส	194
ภาพ 6.23 แสดงสวนสาธารณะสำหรับเด็ก	195
ภาพ 6.24 แสดงสวนสาธารณะ	196
ภาพ 6.25 แสดงสวนสาธารณะแห่งอนาคต	197
ภาพ 6.26 แสดงการจัดสวนสาธารณะบริเวณใต้อาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์	198
ภาพ 6.27 แสดงผู้วิจัยนั่งพูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลหลัก	199
ภาพ 6.28 แสดงร้านอาหารและเครื่องดื่มบริเวณชั้นล่างอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์	200
ภาพ 6.29 แสดงสวนสาธารณะหน้าอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์	201
ภาพ 6.30 แสดงสวนสาธารณะขนาดเล็กหน้ามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์	201
ภาพ 6.31 แสดงการเชื่อมต่อระหว่างสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินกับสถานีรถประจำทาง	202
ภาพ 6.32 แสดงการติดตั้งอุปกรณ์คิดค่าโดยสารที่เรียกว่า ERP	207
ภาพ 6.33 แสดงถนนในประเทศสิงคโปร์	209
ภาพ 6.34 แสดงทางเท้าในประเทศสิงคโปร์	210
ภาพ 6.35 แสดงปุ่มกดขอสัญญาณไฟเขียวในประเทศสิงคโปร์	212
ภาพ 6.36 แสดงทางลาดที่เชื่อมต่อกับถนนในย่าน “ลิตเติลอินเดีย”	213
ภาพ 6.37 แสดงทางม้าลายในประเทศสิงคโปร์	214
ภาพ 6.38 แสดงทางม้าลายที่นักท่องเที่ยวจะต้องรอสัญญาณไฟจราจร	215
ภาพ 6.39 แสดงแผนที่รถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศสิงคโปร์	217
ภาพ 6.40 แสดงบัตรอีซีลิงค์	217
ภาพ 6.41 แสดงตู้จำหน่ายตั๋วรถไฟฟ้าใต้ดิน	218
ภาพ 6.42 แสดงประชาชนยืนชิดด้านซ้ายของบันไดเลื่อนเพื่อเปิดทางให้กับผู้เร่ร่อน	219
ภาพ 6.43 แสดงกล่องวงจรปิดที่ติดตั้งอยู่บริเวณรถไฟฟ้าใต้ดิน	221
ภาพ 6.44 แสดงสัญลักษณ์ให้เห็นกล่องวงจรปิดที่ติดตั้งไว้บริเวณรถไฟฟ้าใต้ดิน	222
ภาพ 6.45 แสดงรถประจำทางแบบชั้นเดียวในประเทศสิงคโปร์	224
ภาพ 6.46 แสดงรถประจำทางแบบสองชั้นในประเทศสิงคโปร์	225
ภาพ 6.47 แสดงรถบัสเปิดหลังคาสำหรับนักท่องเที่ยวชมเมือง	227
ภาพ 6.48 แสดงรถแท็กซี่ที่ให้บริการนักท่องเที่ยว	229

สารบัญภาพ

เนื้อหา	หน้า
ภาพ 6.49 แสดงวิธีการเก็บค่าโดยสารรถแท็กซี่ที่เรียกว่า ERP	230
ภาพ 6.50 แสดงรถแท็กซี่หือเมอร์เซเดส เบนซ์	231
ภาพ 6.51 แสดงรถแท็กซี่เอนกประสงค์	232
ภาพ 6.52 แสดงสวิตเตอร์ที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์ไฟฟ้า	233
ภาพ 6.53 แสดงสวิตเตอร์ที่ไม่ใช้พลังงานไฟฟ้าในการขับเคลื่อน	234
ภาพ 6.54 แสดงการสื่อสารไปยังสาธารณชนถึงโทษการค้ายาเสพติด	236
ภาพ 6.55 แสดงชาวสิงคโปร์กลุ่มเชื้อชาติจีน	244
ภาพ 6.56 แสดงชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู	244
ภาพ 6.57 แสดงชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย	245
ภาพ 6.58 แสดงแผนการสื่อสารและสื่อใหม่ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์	252
ภาพ 6.59 แสดงห้องสมุดสำหรับเด็กในประเทศสิงคโปร์	256
ภาพ 6.60 แสดงห้องสมุดสำหรับประชาชน	257

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สาธารณรัฐสิงคโปร์หรือสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีขนาดพื้นที่เล็กที่สุดในกลุ่มประชาคมอาเซียน มีประธานาธิบดีเป็นประมุขและมีนายกรัฐมนตรีเป็นผู้บริหารประเทศ บุคคลที่มีชื่อเสียงมากที่สุดได้แก่ นายลี กวน ยู อดีตนายกรัฐมนตรี ถึงแม้ว่าสิงคโปร์จะเป็นประเทศขนาดเล็กแต่ทว่าเป็นประเทศที่มีความมั่นคงในระบบการเมืองการปกครองและมีฐานะมั่งคั่ง และถึงแม้ว่าสิงคโปร์จะเป็นประเทศที่ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศ แต่กลับมีอุตสาหกรรมหลายอย่างตั้งอยู่ที่สิงคโปร์ ทั้งอุตสาหกรรมโรงแรมและการท่องเที่ยวซึ่งจัดได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญ มีความทันสมัย สะดวกสบาย สิงคโปร์เป็นทั้งผู้ส่งออกสินค้าหลากหลายชนิด และเป็นศูนย์กลางทางการเงิน ศูนย์กลางการลงทุนในภูมิภาคเอเชียมายาวนานตั้งแต่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ เป็นทั้งเมืองท่าสำหรับการขนส่งและพักสินค้าทางทะเลระหว่างโลกตะวันตกกับตะวันออก มีท่าเรือขนาดใหญ่ที่ทันสมัยไว้บริการ มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ประชาชนมีความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในการดำเนินชีวิตอยู่ในระดับสูงมาก มีการศึกษาอยู่ในระดับสูง มีระเบียบวินัยที่ดี สัญลักษณ์ของการท่องเที่ยวที่คนไทยรู้จักกันดีคือรูปปั้นสิงโตหรือเรียกว่า “เมอร์ไลออน” (หนังสือชุดเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศสิงคโปร์, 2558, น.6)

ศุภลักษณ์ สนธิชัย (2556, น.151) ระบุว่า ประชาชนจากทั่วทุกมุมโลกรู้จักสิงคโปร์ในสมัยเป็นเมืองท่าในอาณานิคมของอังกฤษตั้งแต่ปี พ.ศ. 2362 ในช่วงเวลานั้นอังกฤษมีอิทธิพลเหนือชาวมลายู จากนั้นไม่นานสิงคโปร์ได้แยกตัวออกมาจากสหพันธรัฐมาเลเซีย ได้สถาปนาประเทศโดยใช้ชื่อว่า “สิงคโปร์” ประเทศสิงคโปร์นี้ได้ชื่อว่าเป็นประเทศหนึ่งที่มีประชาชนหลากหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่ร่วมกัน แต่ด้วยนโยบายของรัฐบาลที่สามารถทำให้คนสิงคโปร์รักในสัญชาติสิงคโปร์มากกว่าจะคำนึงถึงเชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ของตน เรื่องความขัดแย้งทางเชื้อชาติในสิงคโปร์จึงไม่ค่อยปรากฏเป็นปัญหาอย่างเด่นชัดเพราะคนส่วนมากในประเทศต่างคิดว่าตนเป็นคนสิงคโปร์เหมือนกัน และด้วยเหตุผลที่คนหลากหลายเชื้อชาติมารวมอยู่ในประเทศเดียว วิถีชีวิตของคนสิงคโปร์ในปัจจุบันจึงมีการผสมผสานวัฒนธรรมของคนหลากหลายเชื้อชาติเข้าด้วยกัน รวมทั้งการผสมผสานการดำเนินชีวิตในรูปแบบดั้งเดิมและสมัยใหม่เข้าด้วยกัน ทั้งการแต่งกายแบบชาวตะวันตก การเชื่อเรื่องฮวงจุ้ยแบบชาวจีน ตลอดจนอาหารการกินที่มีทั้งวัฒนธรรมอาหารจีน และมลายู ถือได้ว่าการผสมผสานวัฒนธรรมเหล่านี้เป็นเอกลักษณ์ที่เด่นชัดประการหนึ่งของชาวสิงคโปร์

ประธานาธิบดีคนปัจจุบันของสิงคโปร์คือ ดร.โทนี ทาน เค็ง ยัม (Tony Tan Keng Yam) ซึ่งเป็นประธานาธิบดีคนที่ 7 ของสิงคโปร์ เขาชนะการเลือกตั้งในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2554 และเริ่มดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2554 เป็นต้นมา ส่วนนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันนับได้ว่าเป็นคนที่ 3 ของประเทศ มีชื่อ่านายลี เซียน ลุง (Lee Hsien Loong) ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อจากนาย โก๊ะ จ๊ก ตง สิงคโปร์มีการปกครองระบอบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุขด้านการ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นประมุขด้านบริหาร เป็นประเทศที่มีความมั่นคงทางการเมืองมากที่สุดประเทศหนึ่งในโลก เพราะนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศเป็นต้นมามีรัฐบาลที่มาจากพรรคการเมืองพรรคเดียวและเป็นรัฐบาลเสียงข้างมากที่มีการควบคุมสิทธิ เสรีภาพของสื่อมวลชนและประชาชนอย่างเข้มงวด

สิงคโปร์มีลักษณะภูมิประเทศที่แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนตะวันออก และส่วนตะวันตกเฉียงใต้ โดยมีแนวป่าโกงกางเรียงรายอยู่รอบฝั่ง ในส่วนกลางนั้นมีพื้นที่เป็นดินปนหินแกรนิต เป็นพื้นราบในบางส่วน ด้านตะวันออกเป็นที่ราบดินเป็นกรวดปนทราย มีแม่น้ำสั้นๆไหลผ่าน ส่วนด้านตะวันตกเฉียงใต้มีหินทรายที่ก่อตัวเป็นหน้าผาและแนวหุบเขา มีภูเขาเตี้ยๆจำนวนมาก บางพื้นที่เป็นที่ราบสูง ทางทิศใต้เป็นพื้นที่ราบลงไปในทะเล ประกอบด้วยเกาะน้อยใหญ่จำนวนมาก มีเกาะสิงคโปร์เป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดและเป็นเมืองหลวงของประเทศ มีเกาะทั้งสิ้น 63 เกาะ เกาะที่มีขนาดรองลงมาจากสิงคโปร์ได้แก่ เกาะจูรง (Jurong) เกาะพูเลา เตกง (Pulau Tekong) เกาะพูเลา อุบิน (Pulau Ubin) และเกาะเซนโตซ่า (Sentosa) รัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้ดินถมที่ราบลุ่มเพื่อพัฒนาเป็นที่อยู่อาศัยของประชาชนชาวสิงคโปร์และเพิ่มพื้นที่ของการเกษตรให้มากขึ้น

สิงคโปร์ในปัจจุบันเป็นประเทศที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดี ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีเยี่ยม มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร และมีประธานาธิบดีปฏิบัติหน้าที่ในเชิงพิธีการ นับตั้งแต่ได้รับการจัดตั้งให้เป็นสาธารณรัฐสิงคโปร์เมื่อปี ค.ศ. 1965 สิงคโปร์ก็รับเอาระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาของอังกฤษมาเป็นแม่แบบในการบริหารประเทศ ถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีระบบการเมืองที่มีเสถียรภาพมากเป็นลำดับต้นๆของโลก เพราะระบบการเมืองสามารถดำเนินไปได้อย่างมีระบบระเบียบ ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์มีเสถียรภาพที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รัฐบาลสิงคโปร์ภายใต้การนำของนาย ลี กวน ยู ตั้งใจที่จะทำให้สิงคโปร์กลายเป็นเมืองแห่งการลงทุนและอุตสาหกรรม มีการตั้งคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นมากำหนดนโยบายต่างๆเพื่อดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศให้นำเม็ดเงินจำนวนมากมาลงทุนในสิงคโปร์ โดยรัฐบาลได้วางระบบภาษีที่เกื้อหนุนและเอื้อประโยชน์ต่อนักลงทุนอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันก็มีการจัดสรรที่ดินและวางผังเมืองอย่างเป็นระบบ มีการสร้างสาธารณูปโภคต่างๆเพิ่มเติมอย่างครบวงจร ไม่ว่าจะเป็นสนามบินที่ทันสมัย

ท่าเรือน้ำลึก ระบบขนส่งมวลชนต่างๆ รวมไปถึงเครือข่ายทางการสื่อสารที่พร้อมสำหรับให้บริการอย่างเต็มที่ มีการวางแผนส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการหลั่งไหลของเงินทุนจากต่างชาติ และในอีกทางหนึ่งก็ได้มีการส่งเสริมให้สิงคโปร์เป็นเมืองท่องเที่ยวจนตัวเลขรายได้ของประเทศสิงคโปร์เป็นตัวเลขที่มาจากอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว ซึ่งคิดเป็นจำนวนเงินมหาศาล

รัฐบาลสิงคโปร์ใช้ “ความรู้” พัฒนาเศรษฐกิจเป็นแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาในสาขาเศรษฐกิจมูลค่าเพิ่ม ดังจะเห็นได้จากผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศสิงคโปร์ที่ประกอบด้วยผลผลิตในภาคอุตสาหกรรมที่มีปริมาณร้อยละ 28 และในภาคบริการร้อยละ 72 อุตสาหกรรมการผลิตของสิงคโปร์เน้นสาขาอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ และชีวภาพ การแพทย์ตามลำดับ ในขณะที่ภาคบริการประกอบด้วยบริการทางการเงิน การค้า การก่อสร้าง การต่อเรือและบริการทางธุรกิจต่างๆไป นอกจากนี้สิงคโปร์จะวางตำแหน่งของตนเองให้เป็นศูนย์กลางด้านการเงินแล้ว สิงคโปร์ยังมีเป้าหมายที่จะพัฒนาให้ประเทศเป็นศูนย์กลางในด้านการบิน การศึกษา การบริการทางสุขภาพ โดยเฉพาะทางให้บริการทางการแพทย์ที่ถือได้ว่าเป็นนโยบายหนึ่งของรัฐบาลสิงคโปร์ที่ได้ส่งเสริมให้มีการก่อตั้งนิคมการแพทย์ชีวภาพขึ้นแล้ว

ชาธร โชคภัทระ และ ศิริศิน สารมานิตย์ (2556 น.200) ระบุว่า รัฐบาลสิงคโปร์มีความเชี่ยวชาญทางด้านการจัดการทรัพยากรบุคคล การบริหารจัดการภาคธุรกิจ และกำลังมุ่งพัฒนาประเทศโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาทางเทคโนโลยีการแพทย์ หลังจากได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเชื่อว่าสิงคโปร์จะเป็นประเทศที่จะได้เปรียบประเทศอื่นในหลายๆด้าน เพราะรัฐบาลมีแนวทางการพัฒนาอย่างเป็นระบบมากกว่ารัฐบาลประเทศอื่น สามารถบริหารจัดการพื้นที่อันจำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่ารัฐบาลประเทศอื่น ประชาชนชาวสิงคโปร์เองก็มีความพร้อมทางด้านภาษาอังกฤษมากกว่าประชาชนจากหลายประเทศในเอเชีย รัฐบาลสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากการเปิดสถานที่ท่องเที่ยวมารีนาเบย์แซนด์ส (Marina Bay Sands) เกาะเซนโตซา (Sentosa Island) และการ์เดนส์บายเดอะเบย์ (Gardens by the Bay) สวนพฤกษศาสตร์ขนาดใหญ่ที่บรรจุพันธุ์ไม้นานาชนิด ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้พร้อมที่จะรองรับนักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลก

กฤติยา วงศ์เทเวศิมา (2558, น.75) ระบุว่า ประชาชนชาวสิงคโปร์มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ทั้งจีน อินเดีย มลายู และทมิฬ ยังไม่รวมถึงผู้คนจากทุกมุมโลกที่มาเยี่ยมเยือน หางานทำและตั้งรกรากที่นี่ สาเหตุที่ทำให้คนต่างวัฒนธรรมอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขนั้นเป็นเพราะว่าทุกคนมีความเท่าเทียมกัน สังเกตได้จากหนังสือในห้องสมุดหรือแม้แต่ตัวหนังสือประชาสัมพันธ์บนรถไฟฟ้าจะต้องปรากฏเป็น 4 ภาษา คือ อังกฤษ จีน มลายู และทมิฬ ประกอบกับเด็กๆไม่ว่าจะเชื้อ

ชาติใดในสิงคโปร์จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐบาลมีนโยบายให้ประชาชนในประเทศเรียนรู้ที่จะอยู่กับความแตกต่างอย่างสันติตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ตัวอย่างเช่น วัน Racial Harmony Day ที่จัดขึ้นในวันที่ 21 กรกฎาคมของทุกปี เป็นวันสำคัญที่สอนให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความงามและคุณค่าของความหลากหลายในวัฒนธรรมของประเทศ โดยที่ไม่ลืมรากฐานวัฒนธรรมของตนเอง วันดังกล่าวนี้นักเรียนจะแต่งกายชุดประจำชาติของตนและมีการทำกิจกรรมร่วมกัน มีการละเล่นหรือทำกิจกรรมการแลกเปลี่ยน เรียนรู้กับคนต่างวัฒนธรรม เป็นต้น

ในขณะที่รัฐบาลสิงคโปร์ออกกฎหมาย ระเบียบบังคับที่เคร่งครัดมาก ทำให้หลายประเทศในเอเชียมองว่าผู้คนในประเทศสิงคโปร์น่าจะมี ความเครียด มีความอึดอัดใจกับการที่จำต้องทำตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการห้ามเคี้ยวหมากฝรั่ง ห้ามทิ้งขยะลงพื้น ห้ามถ่มน้ำลายในที่สาธารณะ ถ้าหากฝ่าฝืนจะต้องเสียค่าปรับสูงมาก และจะต้องทำความสะอาดพื้นที่สาธารณะตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ส่วนบทลงโทษสำหรับการค้าขายและขนส่งยาเสพติดคือ การประหารชีวิต ในขณะที่ผู้ที่มียาเสพติดไว้ในครอบครองหรือใช้ยาเสพติดในประเทศจะถูกลงโทษอย่างหนักเช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้ ประชาชนชาวสิงคโปร์จะไม่ถ่มน้ำลายหรือคายหมากฝรั่งในที่สาธารณะ ไม่สูบบุหรี่ในที่สาธารณะ เนื่องจากประเทศสิงคโปร์มีกฎหมายห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ บนรถขนส่งมวลชน พิพิธภัณฑ์ ห้างสรรพสินค้า ลิฟต์ โรงละคร โรงภาพยนตร์ ร้านอาหารทั้งที่ติดเครื่องปรับอากาศและไม่ติดเครื่องปรับอากาศ ร้านทำผม ซูเปอร์มาร์เก็ต ห้างสรรพสินค้าและสถานที่ราชการ อีกทั้งยังมีข้อกำหนดห้ามสูบบุหรี่ในสถานที่บนทาง เช่น ในผับ ร้านอาหารไอเกะและในคัลล์ทุกแห่ง เว้นแต่มีห้องสำหรับสูบบุหรี่โดยเฉพาะที่ได้รับการอนุญาตแล้วเท่านั้น หากผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องเสียค่าปรับเป็นจำนวนเงิน 1,000 เหรียญสิงคโปร์ จากมาตรการที่เข้มงวดนี้ จะเห็นว่าเหตุการณ์การประทุษร้ายนักท่องเที่ยวเกิดขึ้นน้อยโดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทย

นอกจากประเทศสิงคโปร์จะมีการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวที่น้อยกว่าประเทศไทยแล้ว จะเห็นได้ว่าประเทศสิงคโปร์เคร่งครัดการบังคับใช้กฎหมายในหลายเรื่อง เช่น ถ้าหากชาวสิงคโปร์คนใดครอบครอง พลุ ประทัด และดอกไม้ไฟ หรือนำมาเล่น แจกจ่ายดอกไม้ไฟที่เป็นอันตราย จะต้องเสียค่าปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือประมาณ 118,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ลักษณะของชาวสิงคโปร์นั้นถือได้ว่ามีวินัยที่ดีเยี่ยม เคารพกฎหมาย กฎจราจรและกฎระเบียบของสังคมอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะวินัยในการข้ามถนน ถนนหนทางแทบทุกเส้นจะมีทางข้าม ทางลอด หรือมีสะพานเชื่อมสำหรับข้ามถนน ถ้าคนขับรถเห็นคนกำลังยืนรอข้ามถนนก็จะหยุดรถให้ข้ามทันทีหรือถ้ามีเสาสัญญาณไฟ ผู้ที่ต้องการข้ามถนนก็สามารถกดขอผู้ขับขีรถยนต์เพื่อข้ามถนนได้ ประกอบกับเมื่อไปตามร้านอาหารหรือร้านขนมชื่อดังต่างๆ หรือแม้แต่การจอดรถแท็กซี่

มักจะเห็นป้ายตัวอักษร Q อยู่ทั่วไป ซึ่งแปลว่า ให้เข้าคิวนั้นเอง การเข้าคิวต่อแถวขึ้นรถและซื้อของเป็นการกระทำที่ปกติในสังคมสิงคโปร์ เพราะเมื่อใดที่มีการลัดคิว บุคคลนั้นจะต้องทะเลาะกับบุคคลที่ยืนอยู่ด้านหลังอย่างแน่นอน

ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจำนวนมาก ทำรายได้ให้กับประเทศไทยมหาศาลในแต่ละปี แต่ทว่าในอีกด้านหนึ่งได้ปรากฏข่าวการที่นักท่องเที่ยวถูกคนไทยประทุษร้ายอย่างต่อเนื่อง มีทั้งนักท่องเที่ยวเสียชีวิตเพราะถูกประทุษร้าย นักท่องเที่ยวได้รับอุบัติเหตุสาหัสและอุบัติเหตุเล็กน้อย เมื่อติดตามข่าวสารนักท่องเที่ยวถูกคนไทยประทุษร้ายในเมืองพัทยาจะเห็นว่ามียี่สิบมวชนรายงานข่าวอย่างต่อเนื่องล่าสุดกรณีของนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษที่ถูกยี่สิบมวชนระดับนานาชาตินำไปรายงานข่าวไปยังประชาคมโลก คือ นักเรียนหนุ่มชาวอังกฤษวัย 19 ปี จำนวน 3 คน เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยก่อนเปิดภาคการศึกษาให้เข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัย ทั้ง 3 คนเริ่มต้นท่องเที่ยวจากถนนข้าวสารในกรุงเทพมหานคร จากนั้นนักเรียนชาวอังกฤษกลุ่มนี้ได้นั่งรถแท็กซี่ไปเที่ยวที่จังหวัดเชียงใหม่ แต่ต้องมาเสียชีวิตที่อำเภอคลองขลุง จังหวัดกำแพงเพชร เพราะรถที่แล่นไปเชียงใหม่นั้นได้ประสบอุบัติเหตุทางถนน ขาวนี้ได้ถูกเผยแพร่ไปทั่วโลก ทำให้สังคมโลกตั้งคำถามมายังรัฐบาลไทยถึงการสร้างมาตรฐานความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวที่ถือได้ว่าอยู่ในระดับต่ำ มาตรฐานของคนขับรถที่พบว่าเกิดจากการขับรถด้วยความเร็วเกินกำหนด ประกอบกับผู้ขับรถดื่มสุรา ทำให้มีอาการมึนเมาขณะขับรถ ทั้งสภาพของยานพาหนะเองที่ไม่สมบูรณ์ ถนนหนทางขรุขระ เป็นที่มาของอุบัติเหตุในครั้งนี้

เมื่อเกิดโศกนาฏกรรมขึ้น เอกอัครราชทูตจากสหราชอาณาจักรให้สัมภาษณ์ว่า นักท่องเที่ยวชาวอังกฤษมักจะนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยและมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับเรียกร้องให้รัฐบาลไทยดูแลนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษให้มากกว่านี้ ประกอบกับนักลงทุนชาวอังกฤษจำนวนมากสนใจที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทย แต่ยังมีข้อห่วงใยหรือข้อกังวลใจบางประการซึ่งถือว่าเป็นอุปสรรคต่อการลงทุน เช่น อุปสรรคทางด้านกฎหมาย อุปสรรคด้านความปลอดภัย เป็นต้น คำกล่าวนี้สอดคล้องกับรัฐบาลอังกฤษที่กล่าวว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่นักท่องเที่ยวชาวอังกฤษต้องขอความช่วยเหลือจากสถานกงสุลมากเป็นอันดับที่ 2 รองลงมาจากประเทศฟิลิปปินส์ โดยเฉพาะในช่วงย้อนหลังหนึ่งปีจากเดือนมีนาคม พ.ศ. 2558 มีชาวอังกฤษเสียชีวิตในประเทศไทยทั้งสิ้น 389 คน หรือกล่าวได้ว่านักท่องเที่ยวชาวอังกฤษที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวระยะสั้นในประเทศไทย 2,400 คน จะต้องมียี่สิบมวชนเสียชีวิต 1 คน

มาร์กซ์ (Marks, En: Dr. Clive A Marks Quoted in Daily News, Pai Explore, p.1) ระบุว่า เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม พ.ศ.2554 เด็กหนุ่มชาวอเมริกันวัย 19 ปี ได้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ

รถจักรยานยนต์ที่อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน นอกจากนี้ องค์กรเอฟ ไอ เอ (FIA Foundation, 2015) ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่รณรงค์ให้ประชาชนปลอดภัยทางถนนระบุว่า ในปี ค.ศ. 2015 ประเทศต่างๆในโลกตกลงร่วมมือกันเพื่อกำหนดนโยบายระดับชาติให้รัฐบาลหันมาใส่ใจประชาชนไม่ให้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนนซึ่งนับวันจะมีเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ เอฟ ไอ เอ ยังระบุว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลียเสียชีวิตเป็นอันดับ 1 โดยเฉพาะในปี ค.ศ. 2012 มีนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลียเสียชีวิตในประเทศไทย 111 ราย และนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลียกว่า 700 คนที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยต้องขอความช่วยเหลือจากสถานกงสุล

“พัทยา” เป็นเขตปกครองพิเศษที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ของจังหวัดชลบุรีซึ่งอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศไทย มีระดับเทียบเท่าเทศบาลนคร จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. 2521 เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชายหาดที่มีชื่อเสียง อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ราว 140 กิโลเมตร แบ่งส่วนภายในของเมืองออกเป็น 4 ส่วนได้แก่ พัทยาเหนือ พัทยากลาง พัทยาใต้ และหาดจอมเทียน ปัญหาใหญ่ของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในเมืองพัทยา คือ มักจะได้รับอันตรายอยู่บ่อยครั้ง เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศูนย์บริการการท่องเที่ยวเมืองพัทยา กล่าวว่า ปัญหาที่มักจะได้รับคำร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ คือ การที่ผู้ขับขี่รถโดยสารเรียกรับค่าโดยสารที่แพงเกินจริง เป็นการโกงค่าโดยสาร นักท่องเที่ยว ปัญหาประการที่สองคือ พ่อค้าแม่ค้าขายสินค้าและบริการให้นักท่องเที่ยวต่างชาติในราคาที่แพงเกินจริง เป็นสิ่งที่รัฐบาลไทยควรจะทำให้ความสำคัญในประเด็นนี้ ประกอบกับมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่ได้รับความเดือดร้อนถูกทำร้าย จี้ ปล้น ขโมยทรัพย์สิน การฉกชิงวิ่งราว และถูกทำร้ายร่างกายเพื่อแย่งชิงเอาทรัพย์สิน ที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวบางรายเข้าไปท่องเที่ยวในสถานบริการยามค่ำคืน ผับ บาร์แล้วถูกมอมยา รูดทรัพย์ไปจนหมดตัว ปราบกฏการณ์เหล่านี้ทำให้ชาวต่างชาติจำนวนมากหวาดผวา ไม่กล้าเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอีก

ผู้จัดการออนไลน์ (19 กรกฎาคม พ.ศ. 2556) ระบุว่า ประเทศไทยมีมาตรฐานในด้านการดูแลด้านความปลอดภัยต่ำ ทำให้มีชาวนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้รับอุบัติเหตุบนท้องถนน และอุบัติเหตุทางน้ำอยู่บ่อยครั้ง เจ้าหน้าที่จากสถานทูตต่างประเทศหลายคนได้แสดงความคิดเห็นให้ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลไทยให้เร่งคิดหาวิธีการดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวให้มากกว่านี้ โดยกล่าวว่ารัฐบาลไทยควรจะย้อนกลับมาทบทวนกฎหมายที่เกี่ยวข้องและบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ หลายเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถจับกุมตัวคนร้ายได้ ส่วนใหญ่ที่จับได้ก็เพราะมีกล้องวงจรปิดบันทึกภาพไว้ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรขยายพื้นที่การติดกล้องวงจรปิดให้กว้างขวางออกไป ไม่ติดเฉพาะพื้นที่ในศูนย์กลางเมืองพัทยาเท่านั้น ใน

ภาพรวมคือเป็นพื้นที่ซึ่งมีความปลอดภัยอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีการจัดการอยู่ในระดับดีมาก

ตัวอย่างเหตุการณ์ร้ายที่ส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวในเมืองพัทยาที่เป็นข่าว คือ คืนวันที่ 28 มกราคม /ถด ร้อยตำรวจโทจักรกฤษ จันตา คำ ร้อยเวรสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาได้รับแจ้งจากนักท่องเที่ยวชาวจีนคือ Mr. Pan Feng อายุ 30 ปี ว่าถูกคนร้ายวิ่งราวทรัพย์ได้สร้อยทองไป 1 เส้น โดยซื้อสร้อยทองจากประเทศจีนในราคา 10,000 หยวน เหตุเกิดในซอยยูเมะพัทยากลาง ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี ขณะเดินออกจากโรงแรมที่พักเพื่อหาซื้อซิมโทรศัพท์ที่ร้านค้าบริเวณปากซอย ระหว่างที่เดินทางกลับโรงแรมได้ถูกคนร้ายกระชากสร้อยคอทองคำไปจากคอ ไม่สามารถจดจำยี่ห้อรถจักรยานยนต์ที่คนร้ายขับขี่ได้ หลังเกิดเหตุ Mr. Pan Feng ได้เข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมกับร้องทุกข์ต่อมัคคุเทศก์ที่นำเที่ยวให้ช่วยแปลภาษาในการสื่อสารกับเจ้าหน้าที่รัฐของประเทศไทย นักท่องเที่ยวชาวจีนรายนี้กล่าวว่า จะไม่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยอีกเพราะเกรงว่าจะถูกดักรวบทำร้ายดังเช่นที่เกิดขึ้น (หนังสือพิมพ์พัทยาเดลินิวส์, พาดหัวข่าวนักท่องเที่ยวจีนถูกวิ่งราวสร้อยคอทองคำในเมืองพัทยา มกราคม, 2558, น.1)

กล่าวได้ว่าสื่อมวลชนสามารถแสดงบทบาทรายงานข่าวสารให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น ทั้งภัยที่จะเกิดขึ้นจากการถูกลอบทำร้าย ชิงทรัพย์ ใจ้ ปล้น ภัยจากการลักทรัพย์ และภัยจากการได้รับอุบัติเหตุทางถนนอันเนื่องมาจากความประมาทเดินเล่อต่างๆ นอกจากนี้สื่อมวลชนยังสามารถแสดงบทบาทวิพากษ์วิจารณ์การบริหารจัดการของหน่วยงานรัฐ การทำงานของทั้งภาคเอกชนและภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีบทบาทประชาสัมพันธ์โครงการรณรงค์ส่งเสริมความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวได้ เช่น การรณรงค์ให้ผู้ขับขี่ยานพาหนะสาธารณะตระหนักถึงความสำคัญของการเอาใจใส่นักท่องเที่ยว การไม่ซูดรีดค่าโดยสารที่แพงเกินจริง รวมถึงการสื่อสารไปยังพ่อค้า แม่ค้าในเมืองพัทยาไม่ให้โกงราคาสินค้าและค่าบริการแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้ สื่อมวลชนยังสามารถแสดงบทบาทเรียกร้องให้ประชาชนรักษากฎ กติกา มารยาทในการดำเนินชีวิต ไม่พุดจาหยาบคาย เหน็บแนมนักท่องเที่ยวเมื่อไม่ซื้อสินค้า แต่ทว่าที่ผ่านมาผู้วิพากษ์วิจารณ์ว่าสื่อมวลชนละเลยการแสดงบทบาทดังกล่าวนี้ ทั้งที่สื่อมีศักยภาพและอยู่ในวิสัยที่สามารถทำได้

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมา ผู้วิจัยต้องการศึกษาการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ เกี่ยวกับการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในพัทยา จากนั้นศึกษาในประเด็นหน่วยงานรัฐในพื้นที่เมืองพัทยาจัดประชุม อบรม เพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา และศึกษาประเด็นการลงพื้นที่

ของเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐในพัทยาเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา

จากนั้นผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย สื่อมวลชนท้องถิ่น ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ ทั้งผู้บริหารเมืองพัทยา และผู้แทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพัทยา นักธุรกิจในเมืองพัทยา เจ้าหน้าที่ตำรวจ ประชาชน ในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา อันได้แก่ สภาพปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวพัทยาไม่ปลอดภัย และความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะเดินทางไปยังประเทศสิงคโปร์เพื่อสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่พำนักอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ทั้งที่เป็นคนสัญชาติไทยและเป็นชาวต่างประเทศ ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ โดยศึกษาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2560 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2560 จึงนำมาสู่ปัญหาในการวิจัยครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ เกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ได้แก่ การประทุษร้ายต่อนักท่องเที่ยว การจัดประชุม อบรม สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย ประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง สื่อมวลชนท้องถิ่น นักธุรกิจเมืองพัทยา เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาสาสมัครตำรวจชาวต่างชาติ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และประชาชน ในประเด็นความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในพัทยา และประเด็นวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักวิชาการ คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ พลเมืองสิงคโปร์ และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในสิงคโปร์ ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์

คำถามนำวิจัย

1. หนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ นำเสนอข่าวเกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ในประเด็นการประทุษร้ายต่อนักท่องเที่ยว การจัดอบรมสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจรักษาความ

สงบเรียบร้อยให้นักท่องเที่ยวในพญา แบ่งออกเป็นประเด็นย่อยอะไรบ้าง แต่ละประเด็นมีรายละเอียดอย่างไร

2. บุคคลที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง สื่อมวลชนท้องถิ่น นักธุรกิจเมืองพญา เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาสาสมัครตำรวจชาวต่างชาติ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และประชาชน มีความคิดเห็นต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในพญาอย่างไรบ้าง และมีความคิดเห็นต่อวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวที่พญาอย่างไร

3. บุคคลที่เกี่ยวข้องที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วย นักวิชาการ คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ พลเมืองสิงคโปร์ และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ มีความคิดเห็นต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในประเทศสิงคโปร์อย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พญา สิงคโปร์” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึก ในส่วนการวิจัยเอกสาร ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการนำเสนอข่าวของสื่อทั้งสื่อหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการประทุษร้ายนักท่องเที่ยว จากนั้นสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น บุคคลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐ (ผู้บริหารเมืองพญา) ผู้แทนจากหน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพญา สื่อมวลชนท้องถิ่นในพญา นักธุรกิจเมืองพญา เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาสาสมัครตำรวจชาวต่างชาติ ประชาชน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เคยเดินทางไปท่องเที่ยวพญาและสิงคโปร์ ที่มีต่อประเด็นสภาพปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพญาไม่ปลอดภัย และประเด็น วิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพญา จากนั้นสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในประเทศสิงคโปร์ โดยศึกษาตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2560 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2560

นิยามศัพท์

การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล หมายถึง หมายถึง การที่หนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ นำเสนอข่าวเกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ประกอบด้วย

● **การนำเสนอข่าวการประทุษร้ายต่อนักท่องเที่ยว** หมายถึง หนังสือพิมพ์ ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ นำเสนอข่าวการที่บุคคล กลุ่มบุคคล ทั้งสัญชาติไทยและมีใช้ สัญชาติไทยใช้กำลังทางกายภาพทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บและสูญเสียทรัพย์สิน แบ่งออกเป็น

○ การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว หมายถึง การที่บุคคลซึ่งเป็นคนไทย และ ชาวต่างประเทศ ใช้กำลังทางกายภาพทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บ ในงานวิจัยชิ้นนี้ ประกอบด้วย

■ การใช้กำลังชก ต่อย ทบ ตี ถีบ ตะ กระทุบ ผลัก เหวี่ยง นักท่องเที่ยวที่ เดินทางมาเที่ยวพญา

■ การใช้อาวุธ อันประกอบด้วย ขวด ไม้ หมวกกันน็อค และวัสดุอื่นเป็นอาวุธ ทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บ

○ การประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว หมายถึง การที่บุคคลซึ่งเป็นคนไทย และชาวต่างประเทศฉกชิงวิ่งราวของมีค่าของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย

■ การลักขโมยทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

■ การปีนขึ้นที่พักอาศัยของนักท่องเที่ยวเพื่อลักทรัพย์

■ การฉกชิงวิ่งราวทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

● **การจัดอบรมเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพญา** ในงานวิจัยชิ้นนี้ ประกอบด้วย

■ การจัดอบรมเพื่อพัฒนาความรู้

■ การจัดอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดี

■ การจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะ

● **เจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในเมืองพญา** ประกอบด้วย

○ การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยทั่วไป

○ การลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี

○ การลงพื้นที่ตรวจยาเสพติดในสถานประกอบการ

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในพญา หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงความ คิดเห็นในประเด็น

● **สาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวพญาไม่ปลอดภัย** วัตถุประสงค์จาก การที่ผู้ให้ ข้อมูลหลักกล่าวถึงมูลเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพญาไม่ปลอดภัย ประกอบด้วย

○ ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่ได้มาตรฐาน

- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากความประมาท
- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากการแบ่งเขตที่ไม่ชัดเจน
- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากการบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพ
- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากหน่วยงานรัฐผู้สนับสนุนในบทบาทของตนเอง
- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากสุขอนามัยที่ไม่ได้มาตรฐาน

● **ความคิดเห็นที่มีต่อการสื่อสารที่สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล** หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวถึงวิธีการ หรือแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัยที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทธา ประกอบด้วย

- การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง
- การนักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น
- การแบ่งเขตน้ำให้ชัดเจน
- การให้หน่วยงานของรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย
- การสร้างความเข้าใจให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจในบทบาทของตนเอง
- การสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากงานวิจัย

ประโยชน์ด้านวิชาการ

งานวิจัยชิ้นนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยด้วยการวิจัยเอกสารในประเด็นการนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทธา ความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นและวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทธา และความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้องที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จะได้รับงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ ซึ่งนิตยระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวัตกรรมการสื่อสารทางการเมือง จะได้รับประโยชน์โดยตรง สามารถนำเอาระเบียบวิธีการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ได้ นอกจากนี้ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จะได้รับงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ศึกษาวิเคราะห์เอกสาร และใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยและในประเทศสิงคโปร์ งานวิจัยชิ้นนี้จึงเป็นประโยชน์ต่อนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาบัณฑิต และเป็นประโยชน์ต่อภาควิชานิเทศ

ศาสตร์ เป็นประโยชน์ต่อคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยบูรพา

ประโยชน์ด้านนโยบาย

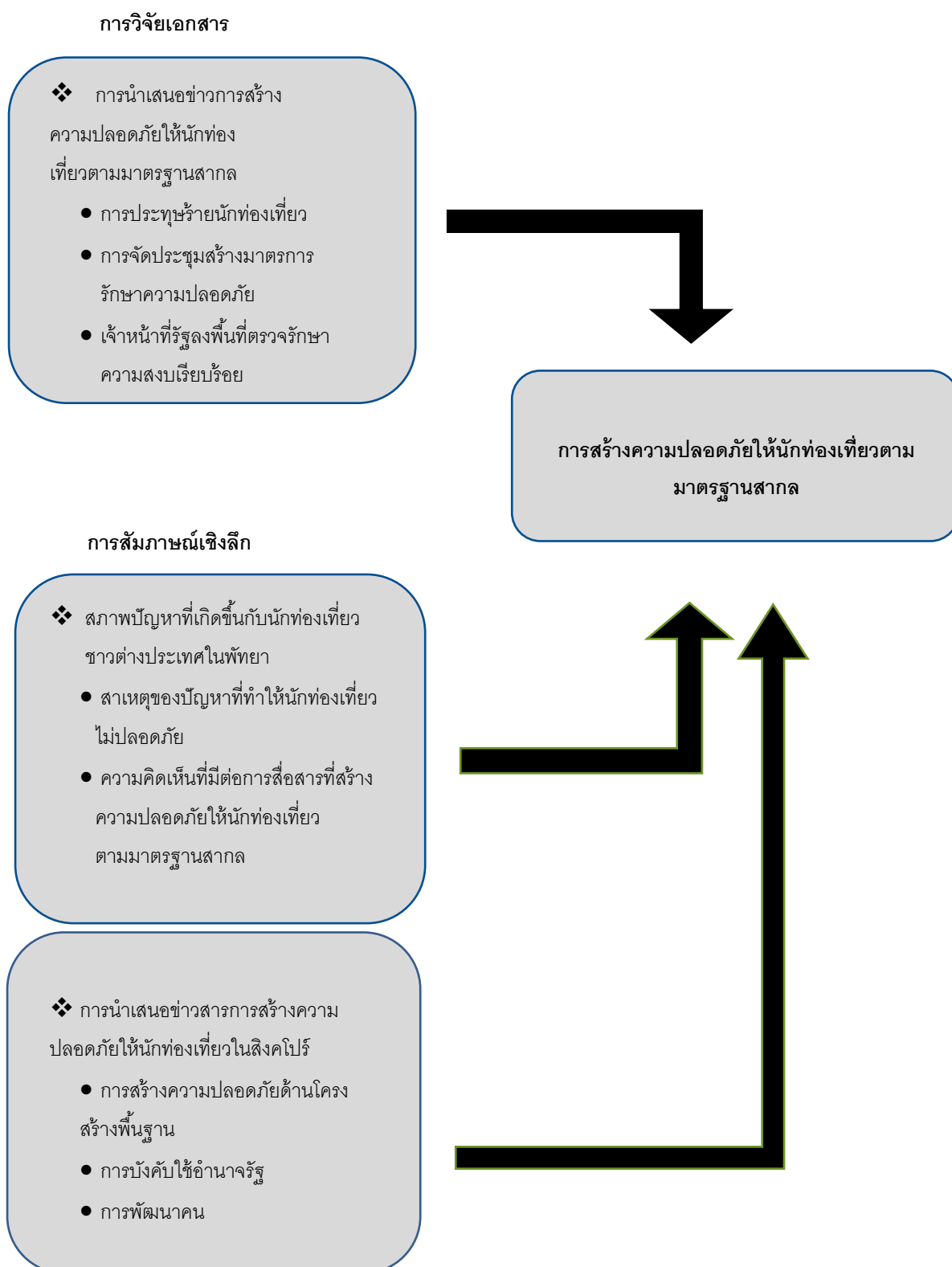
รัฐบาลที่นำโดย พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้เร่งกำชับให้หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเข้มงวด จริงจังในการบังคับใช้กฎหมาย ด้วยการเฝ้าระวังไม่ให้นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศถูกทำร้ายและถูกแย่งชิงทรัพย์สินดังที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะในระยะหลังที่มักเกิดเหตุการณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเสียชีวิตในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง

ผู้บริหารจังหวัดชลบุรี ผู้บริหารเมืองพัทยา ศูนย์ข้อมูลข่าวสารเมืองพัทยา ชมรมเครือข่ายผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเมืองพัทยา สมาคมมัคคุเทศก์พัทยา สถานีตำรวจเมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี สามารถนำเอาผลการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนการพัฒนาเมืองพัทยาให้เป็นเมืองที่นักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยตามมาตรฐานสากลได้

ประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ/พาณิชย์

สถานกงสุลประเทศอังกฤษเปิดเผยข้อมูลว่านักท่องเที่ยวจากประเทศอังกฤษนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวอังกฤษ 3 คนที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเสียชีวิตจากอุบัติเหตุบนถนน ประกอบกับปรากฏข่าวนักท่องเที่ยวหญิงสาวชาวอังกฤษถูกคนร้ายใช้จอบตีจนเสียชีวิตที่เกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานีซึ่งเป็นชาวดังไปทั่วโลก หากหน่วยงานภาครัฐไทยยังไม่ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวจะทำให้รายได้จากภาคการท่องเที่ยวลดลง ในขณะที่ยอดประกันภัยที่บริษัทประกันภัยต้องจ่ายให้กับนักท่องเที่ยวต่างประเทศสูงกว่า 20,000 ล้านบาทต่อปี งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และจากสื่อเว็บไซต์ที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา โดยเปรียบเทียบกับ การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์ ผู้บริหารเมืองพัทยาสามารถนำเอาผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวดังเช่นรัฐบาลสิงคโปร์ สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวของตนเอง เพื่อให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกที่อยู่ระหว่างการตัดสินใจว่าจะเดินทางมาท่องเที่ยวในพัทยาได้ตัดสินใจง่ายขึ้น เนื่องจากเห็นว่ารัฐบาลไทยให้ความสำคัญกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพัทยาและในประเทศไทย

กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้ประชาชน ตามมาตรฐานสากล: กรณีศึกษาเมืองพัทยากับสิงคโปร์” อาศัยแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเมืองน่าอยู่
2. แนวคิดการจัดการการท่องเที่ยว
3. แนวคิดการพัฒนาประเทศสิงคโปร์
4. แนวคิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุ
5. แนวคิดเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเมืองน่าอยู่

แนวคิด “เมืองน่าอยู่” มีรากฐานมาจากแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งรัฐบาลหลายประเทศได้ผลักดันให้เกิดขึ้นอย่างจริงจัง จุดเริ่มต้นของแนวคิดนี้มาจากการประชุมสิ่งแวดล้อมโลกในปีพุทธศักราช 2535 ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล ที่มีหลายประเทศส่งผู้นำเข้าร่วมประชุม ผลจากการประชุมในครั้งนั้นทำให้เกิด “แผนปฏิบัติการ 21” หรือเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า “Local Agenda 21” มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมืองให้น่าอยู่ โดยรวมแผนปฏิบัติการจำนวน 40 บท เข้าไว้ในเล่มรายงาน เนื้อหาส่วนใหญ่ในแผนปฏิบัติการ 21 จะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน โดยมุ่งเน้นให้ประชาชนในประเทศได้มีโอกาสเข้ามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน เมืองของตนเองตั้งแต่ระดับรากฐานของสังคม

ประเทศไทยเริ่มต้นนำเอาแนวคิดเมืองน่าอยู่มาปฏิบัติอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมจากการดำเนินการภายใต้กรอบงานด้านสาธารณสุข จากนั้นขยายไปสู่การดำเนินงานด้านอื่นๆ จนปัจจุบันแนวคิดเมืองน่าอยู่เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยมากขึ้น คณะรัฐมนตรีได้เห็นความสำคัญของการสร้างเมืองให้น่าอยู่โดยกำหนดให้เป็นวาระแห่งชาติเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พุทธศักราช 2542 และได้กำหนดให้แนวคิด “เมืองน่าอยู่” เป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ.2545 – 2549 ถึงแม้ว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับ (พ.ศ.2555-2559) จะไม่ให้บรรจุแนวคิดเรื่องเมืองน่าอยู่ไว้อย่างชัดเจน แต่เป้าหมายหลักของการพัฒนายังคงเน้นความอยู่เย็นเป็นสุขและความสงบสุขของสังคมไทย

ระยะเวลาที่ผ่านมา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเมืองให้นำอยู่ด้วยการรับโอนภารกิจสำคัญในการพัฒนาเมืองให้มีความเป็นอิสระในการกำหนดทิศทางการพัฒนาชุมชนหรือเมืองของตนเอง ประกอบกับกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้ร่วมกับสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย และมูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทยร่วมกันพัฒนา “ตัวชี้วัดเทศบาลนำอยู่อย่างยั่งยืน” ขึ้นตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2547 เพื่อใช้เป็นมาตรวัดสำหรับเทศบาลทุกระดับได้นำไปประเมินผลการพัฒนาของตนเอง รวมทั้งเป็นแนวทางให้เทศบาลนำไปกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาเมืองไปสู่ความนำอยู่อย่างยั่งยืน

นายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเมืองทัตซัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาเมืองสู่ความนำอยู่อย่างยั่งยืนตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2540 โดยกำหนดยุทธศาสตร์ 16 ด้านหลักที่ใช้เป็นแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย 1) พัฒนาระบบสื่อสารมวลชน 2) ส่งเสริมประชาชนให้มีส่วนร่วมต่อการพัฒนาท้องถิ่น 3) สร้างชุมชนให้ปลอดภัย 4) สร้างสุขภาพที่ดีทั้งครอบครัวและเยาวชน 5) มีความเป็นเลิศทางด้านการศึกษา 6) วางแผนลงทุนเพื่อป้องกันการขยายตัวของเมือง 7) เพิ่มพื้นที่สีเขียวและแหล่งสันทนาการในเมือง 8) ปกป้องสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของทะเลทราย 9) สร้างงานที่มีการจ่ายค่าตอบแทนที่ดี 10) มีคุณภาพอากาศและน้ำที่สะอาด 11) สร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชุมชน 12) มีการอนุรักษ์ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของเมือง 13) ลดภาวะความยากจน และสร้างความเท่าเทียมและโอกาส 14) สร้างเศรษฐกิจรากฐานให้เข้มแข็ง 15) ใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด 16) เป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ

ในขณะที่เมืองดงตัน มณฑลเซียงไฮ้ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้สร้างต้นแบบเมืองนำอยู่ที่ทันสมัย เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ได้กำหนดประเด็นและแนวทางในการพัฒนาเมืองดงตันสู่ความเป็นเมืองนำอยู่ที่ทันสมัยอย่างเป็นรูปธรรม โดยยึดเกณฑ์ดังนี้ 1) เมืองและสิ่งปลูกสร้าง โดยออกระเบียบควบคุมความสูงของอาคารไม่ให้เกิน 8 ชั้น ปูหญ้าหรือปลูกพืชคลุมหลังคา มีกระบวนการนำน้ำที่ใช้แล้วไปใช้ใหม่ในอาคาร 2) ระบบการขนส่ง โดยออกระเบียบใช้รถเมล์ปลอดมลพิษด้วยการใช้เชื้อเพลิงไฟฟ้า มีบริการอินเทอร์เน็ตสำหรับพยากรณ์เวลาในการสัญจรไปยังเป้าหมาย และประสานกับผู้ที่ต้องการเดินทางไปในทิศทางเดียวกันเพื่อร่วมใช้รถคันเดียวกัน ห้ามใช้รถจักรยานยนต์แบบเก่า โดยให้ใช้รถจักรยานยนต์ไฟฟ้าหรือรถจักรยานแทน ออกแบบถนนให้เหมาะสมสำหรับใช้จักรยาน สร้างสะพานและอุโมงค์เชื่อมกันเพื่อประหยัดเวลาในการเดินทางไปเมืองหลวง 3) ของเสีย โดยออกระเบียบให้มีการออกแบบภาชนะให้สามารถนำมาใช้ใหม่ได้ ในขณะเดียวกันขยะอินทรีย์จะถูกกำจัดโดยเตาเผา ใช้ความร้อนจากการเผาขยะไปเป็นพลังงานผลิตกระแสไฟฟ้า

4) พลังงาน โดยออกระเบียบให้ใช้ชีวมวล เช่น แกลบ ที่มีปริมาณมากในประเทศจีนโดยนำมาเป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้า การติดตั้งกังหันลมขนาดใหญ่ริมฝั่งทะเลเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าให้ทุกอาคารติดตั้งแผงผลิตพลังงานไฟฟ้าจากแสงอาทิตย์ 5) ธรรมชาติและระบบนิเวศ โดยออกระเบียบให้จัดหาพื้นที่สีเขียวในเมืองให้ได้ 27 ตารางเมตรต่อคน จัดให้มีสวนสาธารณะแบบธรรมชาติ และพื้นที่เกษตรจะตั้งอยู่รายรอบเมือง สร้างเส้นทางธรรมชาติได้ถนน ได้ทางด่วน หรือได้สะพาน และให้คำนึงถึงระบบนิเวศหากจะออกแบบสร้างหมู่บ้านเพื่อที่อยู่อาศัย 6) สังคมและวัฒนธรรม โดยออกระเบียบให้มีการออกแบบทางเดินเท้าสำหรับประชาชนเดินถนนในเมือง

สถาบัน เมอร์เซอร์ (Mercer) เป็นหน่วยงานที่ให้คำปรึกษาด้านการเงินและทรัพย์สินได้ทำการสำรวจคุณภาพชีวิตของประชาชนใน 420 เมืองทั่วโลก โดยใช้เกณฑ์หรือองค์ประกอบ 39 ตัวชี้วัดในการพิจารณา ประกอบด้วย ด้านแรก ด้านการเมืองและสภาพแวดล้อมทางสังคม ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ ความมั่นคงทางการเมือง คดีความ การบังคับใช้กฎหมาย ด้านที่สอง ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ ระเบียบ ข้อบังคับในการแลกเปลี่ยนเงินตรา การให้บริการด้านการธนาคาร ด้านที่สาม ด้านสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ การห้ามนำเสนอน หรือเรียกว่า “เซ็นเซอร์” การจำกัดสิทธิส่วนบุคคล เป็นต้น ด้านที่สี่ ด้านสุขภาพอนามัยและสุขภาพิบาล ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ การให้บริการด้านการแพทย์ การจัดการขยะ การจัดการน้ำเสีย การจัดการมลพิษทางอากาศ เป็นต้น ด้านที่ห้า ด้านการศึกษา ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ มาตรฐานและความพร้อมของโรงเรียนนานาชาติ และการจัดการระบบการศึกษา ด้านที่หก ด้านการบริการสาธารณะและระบบการขนส่ง ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ การให้บริการไฟฟ้า น้ำประปา การขนส่ง การจราจร เป็นต้น ด้านที่เจ็ด ด้านนันทนาการ ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ ร้านอาหาร โรงหนัง สถานที่ออกกำลังกาย เป็นต้น ด้านที่แปด ด้านสินค้าอุปโภค บริโภค ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ ความพร้อมด้านอาหารหรือสินค้าที่ใช้ประจำวัน รถยนต์ เป็นต้น ด้านที่เก้า ด้านที่อยู่อาศัยตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ บ้าน ของใช้ในครัวเรือน เฟอร์นิเจอร์ การบริการซ่อมบำรุง เป็นต้น ด้านที่สิบ ด้านสิ่งแวดล้อม ตัวชี้วัดที่พิจารณา ได้แก่ สภาพภูมิอากาศ สถิติภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น

เมืองที่ถูกจัดอันดับเป็นเมืองที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีที่สุด 10 อันดับแรก ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดข้างต้น มีดังนี้ อันดับที่ 1 เมืองเวียนนา ประเทศออสเตรีย อันดับที่ 2 เมืองซูริค ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ อันดับที่ 3 เมืองไฮคแลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ อันดับที่ 4 เมืองมิวนิค ประเทศเยอรมัน อันดับที่ 5 เมืองดซ์เซลดอล์ฟ ประเทศเยอรมัน อันดับที่ 6 เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา อันดับที่ 7 เมืองแฟรงเฟิร์ต ประเทศเยอรมัน ดับที่ 8 เมืองเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ อันดับที่ 9 เมืองเบิร์น ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ อันดับที่ 10 เมืองโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก

ส่วนการสำรวจเพื่อจัดลำดับเมืองนำอยู่ในย่านภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในปี พ.ศ. 2555 สถาบัน อีซีไอ อินเตอร์เนชั่นแนล (ECA International) เป็นหน่วยงานที่ปรึกษาด้านทรัพยากรมนุษย์ ได้ทำการสำรวจวิจัยเพื่อจัดอันดับความน่าอยู่ของประเทศต่างๆในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก โดยพิจารณาจัดลำดับความน่าอยู่จาก 10 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้ 1) สภาพภูมิอากาศ และภัยพิบัติทางธรรมชาติ 2) ความเสี่ยงด้านสุขภาพและการให้บริการ 3) มลพิษทางอากาศ 4) สินค้าและบริการ 5) โครงสร้างพื้นฐาน 6) กิจกรรมนันทนาการ 7) ที่พักอาศัยและสาธารณูปโภค 8) การศึกษา 9) ความปลอดภัยในชีวิต 10) ความตึงเครียดในเชิงสังคมและการเมือง ผลการจัดลำดับพบว่าเมืองในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่มีความน่าอยู่ 10 อันดับแรก ได้แก่ อันดับที่ 1 กรุงสิงคโปร์ ประเทศสิงคโปร์ อันดับที่ 2 เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น อันดับที่ 3 เมืองฮ่องกง ประเทศฮ่องกง อันดับที่ 4 กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น อันดับที่ 5 เมืองโยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น อันดับที่ 6 กรุงไทเป ประเทศไต้หวัน อันดับที่ 7 เมืองมาเก๊า ประเทศจีน อันดับที่ 8 เมืองจอร์ทาวน ประเทศมาเลเซีย อันดับที่ 9 กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ อันดับที่ 10 กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

แนวคิดเมืองนำอยู่ได้ถูกบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ภายใต้ยุทธศาสตร์ “การปรับโครงสร้างการพัฒนาชนบทและเมืองอย่างยั่งยืน” และได้กลไกในหลายระดับเพื่อขับเคลื่อนนโยบายเมืองนำอยู่สู่การปฏิบัติจริง ประกอบด้วย กลไกระดับนโยบาย โดยในปี พ.ศ.2546 ได้แต่งตั้ง “คณะอนุกรรมการประสานการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน: เมืองนำอยู่” ภายใต้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ หรือเรียกว่า สศช.มาทำหน้าที่เป็นกลไกเชื่อมประสานการดำเนินการพัฒนาเมืองนำอยู่ของส่วนกลางให้เป็นไปตามเป้าหมายและยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 – 2549)

กลไกระดับกระทรวง – กรม โดยหลายหน่วยงานภาครัฐได้ใช้กลไกการสร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกับท้องถิ่น ผ่านหน่วยงานระดับจังหวัดและสถาบันวิชาการในท้องถิ่น เช่น กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ใช้กลไกขับเคลื่อนงานการพัฒนาเมืองนำอยู่ผ่านสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคและสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด เป็นต้น กลไกประการต่อมาคือ กลไกระดับท้องถิ่น โดยส่วนใหญ่ภาคองค์กรพัฒนาเอกชนจะเป็นผู้พัฒนาโครงการต่างๆที่นำไปสู่การพัฒนาเมืองนำอยู่ในลักษณะ “โครงการวิจัยเชิงปฏิบัติการ” ลงไปเป็นกลไกในการขับเคลื่อนให้ท้องถิ่นได้นำเอาแนวคิดเรื่องเมืองนำอยู่ได้ดำเนินการให้เกิดผลเป็นรูปธรรม

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ที่ยังคงให้ความสำคัญต่อเรื่องแนวคิดการพัฒนาประเทศจากแผนพัฒนาฯฉบับที่ 8-10 คือ ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา รวมทั้งเชื่อมโยงทุกมิติของการพัฒนาอย่างบูรณาการ

ทั้ง คน สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และการเมือง เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน แม้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 จะไม่ได้บรรจุแนวคิดเรื่องเมืองน่าอยู่ไว้ในแผนก็ตาม แต่ก็ยังมีเป้าหมายที่เกี่ยวข้องคือ การพัฒนาให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข และความสงบสุขของสังคมไทย คนไทยมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีสุขภาวะที่ดีขึ้น มีคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงคุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน โดยผ่านการพัฒนาใน 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม และยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เป้าหมายทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของแนวคิดเมืองน่าอยู่ทั้งสิ้น

ตัวอย่างองค์ประกอบรองส่วนท้องถิ่นที่เริ่มพัฒนาตามแนวคิดเมืองน่าอยู่ในประเทศไทย คือ เทศบาลนครภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยกำหนดวิสัยทัศน์เมืองไว้ว่า “สร้างนครภูเก็ตให้เป็นนครแห่งความสุข และน่าอยู่อย่างยั่งยืน” ด้วยลักษณะทางภูมิศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ตที่เป็นเกาะล้อมรอบด้วยทะเลอันดามัน ทำให้จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมในลำดับต้นๆของทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ จากวิสัยทัศน์และลักษณะภูมิประเทศ ผู้บริหารเทศบาลมีแนวนโยบายในการพัฒนาเมืองในการสร้างความสุขให้แก่คนภูเก็ต โดยการทำให้เมืองภูเก็ตมีความน่าอยู่ควบคู่กับความน่าเที่ยว เช่น การพัฒนาบริเวณปลายแหลมสะพานหินให้เป็นพื้นที่สวนสาธารณะเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของคนในเมือง และพัฒนาพื้นที่บริเวณทางเข้าสวนสาธารณะให้เป็นลานอเนกประสงค์พร้อมเวทีกลางแจ้งสำหรับจัดกิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์ เช่น งานแสดงสินค้าราชภัฏ งานแสดงสินค้า OTOP เป็นต้น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับเมืองน่าอยู่ ผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อสร้างความน่าอยู่ให้กับเมืองที่ทันสมัยที่หลายประเทศในโลกได้ใช้เป็นแนวทางการพัฒนาเมือง โดยมุ่งเน้นให้ประชาชนในประเทศได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการออกแบบและพัฒนาชุมชนเมืองของตนเองตามที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนดให้ใช้แนวคิดการพัฒนาตามต้นแบบเมืองน่าอยู่ไว้เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศไทยที่เน้นการสร้างความสะดวกสบายให้กับประชาชนทุกเพศวัย ให้อยู่เย็นเป็นสุข ทั้งพัฒนาระบบสื่อสารมวลชน การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง การสร้างชุมชนให้ปลอดภัย การสร้างสุขภาพที่ดี การวางแผนขยายตัวของเมือง การเพิ่มพื้นที่สีเขียวและแหล่งสันทนาการในเมือง การปกป้องสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

การพัฒนาคุณภาพของน้ำและอากาศ และการสร้างความเท่าเทียมทางโอกาสของประชาชน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาโดยมีเป้าหมายให้เมืองพัทยาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาต่อไป

แนวคิดการจัดการการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นวิถีทางหนึ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน หมายถึง การที่บุคคลเดินทางจากจุดเริ่มต้นแห่งหนึ่งไปยังจุดปลายทางอีกแห่งหนึ่งตามเหตุจูงใจของแต่ละบุคคล คนจำนวนหนึ่งอาจมีวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวเพื่อหลีกเลี่ยงจากความจำเจในการดำเนินชีวิตประจำวันของตนเอง บางคนเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆตามความอยากรู้อยากเห็น และเพื่อผจญภัย กล่าวได้ว่าการเดินทางท่องเที่ยวเป็นการทำให้การดำเนินชีวิตมีสีสันมากขึ้น บางคนเดินทางท่องเที่ยวเพื่อสร้างไมตรีหรือเพื่อประโยชน์ทางการค้า บางคนเดินทางท่องเที่ยวโดยมีจุดประสงค์เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันการศึกษา ในขณะที่บางคนเดินทางท่องเที่ยวเพื่อความบันเทิงรื่นเริงใจ ในการเดินทางท่องเที่ยวนั้นแต่ละคนจะเลือกยานพาหนะเหมือนกันและแตกต่างกันไป จะเห็นได้ว่าทั้งหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานเอกชนต่างก็เห็นว่าการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ในทางเศรษฐกิจ มีคุณค่าทั้งด้านการศึกษา ด้านสังคม และด้านวัฒนธรรม การท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญถึงขนาดที่สถาบันการศึกษาหลายแห่งทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศเปิดการเรียนการสอนจนกระทั่งถึงระดับปริญญาเอก

นิคม จารุมณี (2544, น.2) ให้นิยาม “การท่องเที่ยว” ว่าหมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราวเพื่อทำการศึกษาและพักผ่อนหย่อนใจ หรือก่อให้เกิดการกระทำร่วมกันของมนุษย์ทั้งทางธรรมชาติและทางสังคม จนเป็นเหตุดึงดูดให้เดินทางไปศึกษา และท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เป็นการเดินทางที่มีค่า 3 ค่าเป็นเงินไข ค่าแรกคือ “การเดินทาง” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Travel” เป็นการเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่งโดยใช้ยานพาหนะนำไป ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางระยะใกล้หรือระยะไกล ค่าที่สองคือคำว่า “จุดหมายปลายทาง” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Destination” หมายถึง สถานที่ซึ่งบุคคลเลือกเดินทางไปเยือนในช่วงเวลาใดช่วงเวลานึง โดยทั่วไปจะเป็นสถานที่ซึ่งมีแหล่งท่องเที่ยวและมีทัศนียภาพที่สวยงามหรือมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ หรือเป็นสถานที่ที่มีวัฒนธรรม ประเพณี หรือกิจกรรมที่น่าสนใจสำหรับตอบสนองความต้องการแก่ผู้มาเยือน ค่าที่สามคือคำว่า “จุดมุ่งหมาย” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Purpose” หมายถึง การที่บุคคลมีวัตถุประสงค์จะเดินทางในการท่องเที่ยวนั้น เช่น เพื่อพักผ่อน เพื่อความบันเทิง ซึ่งไม่ใช่การเดินทางไปเพื่อประกอบอาชีพหรือไปอาศัยอยู่ประจำ

เศกสรรค์ ยงวณิช (2541,น.16) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราว ด้วยความสมัครใจตามวัตถุประสงค์ใดๆก็ได้ที่ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

จากนิยามของคำว่า “การท่องเที่ยว” ผู้วิจัยสรุปว่า หมายถึง การที่บุคคลออกเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราว โดยมีจุดประสงค์เพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเพื่อให้เกิดความบันเทิงรื่นเริงใจ

จากความข้างต้นเป็นการสรุปความหมายของคำว่า “การท่องเที่ยว” ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการให้ความหมายคำว่า “นักท่องเที่ยว” พบว่าได้มีนักวิชาการให้คำนิยามไว้ดังต่อไปนี้

มิลล์ และ มอริสัน (Mill and Morrison, 1985,p.139 อ้างถึงใน หม่อมหลวงดุษฎี ชุมสาย และคณะ (2527, น.55) ระบุว่า “นักท่องเที่ยว” (Tourists) หมายถึง ผู้มาเยือนชั่วคราวที่มาพักอาศัยอย่างน้อย 24 ชั่วโมง ในประเทศที่ไปเยือน และมีเหตุจูงใจในการเยือนเพื่อการพักผ่อน หรือเพื่อความเพลิดเพลิน หรือเพื่อสุขภาพ เพื่อการศึกษา เพื่อการกีฬา ถ้าหากยึดตามบทนิยามของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ระบุว่าบุคคลที่เป็นนักท่องเที่ยวจะต้องเดินทางมากกว่า 100 ไมล์ (Miles) จากภูมิลำเนาของตนเอง หรือมีการพักรแรม 1 คืนหรือมากกว่า 1 คืน ส่วนคำว่า “นักทัศนาจร” (Excursionists) คือ ผู้ที่เดินทางมาเยือนชั่วคราวที่เข้าไปอยู่ในประเทศเพียงวันเดียว (น้อยกว่า 24 ชั่วโมง) และมีได้พักค้างคืน หมายความว่ารวมถึงผู้โดยสารที่เดินทางด้วยเรือสำราญด้วย

ด้านหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู ได้กำหนดนิยามของคำว่า “นักท่องเที่ยวภายในประเทศ” ว่าหมายถึง คนไทยหรือคนต่างชาติที่พำนักอยู่ในประเทศไทย และได้เดินทางจากจังหวัดซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยตามปกติของตนไปยังจังหวัดหรือพื้นที่อื่น โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางไปเพื่อทำสิ่งใดก็ตามที่มีใ้เขาไปทำงานเพื่อหารายได้ และในการเดินทางไปนั้นได้มีการพักในที่พำนักไม่เกิน 60 วัน (ศึกษานิเทศก์, 2533, น.19)

องค์การการท่องเที่ยวโลกให้คำจำกัดความคำว่า “นักท่องเที่ยวภายนอกประเทศ” ว่า หมายถึง ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยและพำนักอยู่ครั้งหนึ่ง ๆ ไม่น้อยกว่า 1 คืน และไม่มากเกินกว่า 90 วัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว พักผ่อน การไปเยี่ยมเยียนญาติพี่น้อง หรือเพื่อการพักผ่อนจากการเจ็บป่วย หรือการเดินทางมาเก็บเรือเดินสมุทรที่แวะจอด ณ ท่าเรือ ถึงแม้ว่าจะแวะน้อยกว่า 1 คืนก็ตาม หรือเป็นการเดินทางเพื่อเข้าร่วมประชุมใดๆ หรือเป็นตัวแทนของสมาคม ผู้แทนศาสนา นักกีฬา ฯลฯ หรือการเดินทางมาเพื่อติดต่อธุรกิจ แต่ไม่ใช่มีจุดประสงค์เพื่อมาทำงานหารายได้ (วารสารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2536, น.1)

นิคม จารุมณี (2544,น.25) ระบุว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ให้กับประเทศมากที่สุด ยิ่งเทคโนโลยีการสื่อสารมีความเจริญก้าวหน้ามากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องการเดินทางไปพบเห็น ไปสัมผัสกับสิ่งใหม่ ต้องการเปลี่ยนบรรยากาศที่ซ้ำซากจำเจจากการดำเนินชีวิตประจำวัน และการดำเนินทางไปพบปะกับญาติพี่น้อง เพื่อนและบุคคลอื่น ๆ การท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม และการพัฒนาทางการเมือง ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ ทำให้ประเทศได้รับเงินตราเข้าประเทศ ซึ่งรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ได้มาในรูปของเงินตราต่างประเทศมีส่วนช่วยในการสร้างเสถียรภาพให้กับดุลการชำระเงิน ประกอบกับรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่กระจายไปยังประชาชนนั้นเป็นรายได้มหาศาล ทำให้คนในสังคมเกิดอาชีพมากมาย ด้วยเหตุนี้ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงมีบทบาทในการสร้างงาน สร้างอาชีพให้กับคนในสังคม เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ต้องใช้คนทำหน้าที่บริการ อีกทั้งการท่องเที่ยวยังมีส่วนกระตุ้นให้เกิดผลผลิต และให้มีการนำเอาทรัพยากรของประเทศมาใช้ประโยชน์สูงสุด ซึ่งส่งผลต่อการกระตุ้นการผลิตภายในประเทศ นอกจากนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่มีขีดจำกัดในเรื่องการผลิตเพราะไม่ต้องพึ่งพาดีนฟ้าอากาศเหมือนกับอาชีพการทำเกษตร

อภิชาติ อินทร์พงษ์พันธ์ (2540,น.23) ระบุว่า องค์ประกอบของการท่องเที่ยว หมายถึง ธุรกิจ การบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว โดยทั่วไปประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านที่หนึ่ง การคมนาคมขนส่ง การท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นได้ นักท่องเที่ยวจะต้องอาศัยการคมนาคมในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ด้านที่สอง สถานที่พักอาศัย นั้นจะต้องมีความปลอดภัย ไม่แออัด อีกทั้งเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ จะต้องมีที่พักแรมเกิดขึ้น สิ่งที่ติดตามมาจากการพักแรมคือ การค้าขายของที่ระลึก การขายของฝาก ทำให้คนในพื้นที่นั้นๆมีรายได้ไปด้วย ด้านที่สาม ความดึงดูดใจ ในแต่ละพื้นที่นั้นต่างก็มีทรัพยากรที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวแตกต่างกัน ทรัพยากรบางอย่างสามารถดึงดูดให้คนเดินทางไปชมมาก เช่น มีความงามตามธรรมชาติ มีชายหาดที่สวยงาม นักท่องเที่ยวสามารถลงไปเล่นน้ำได้ จึงมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปยังสถานที่แห่งนั้นมากตามไปด้วย และทำให้ประชาชนในพื้นที่สามารถขายสินค้าได้มากขึ้นด้วย ด้านที่สี่ ความสามารถในการเข้าถึง หมายถึง สถานที่ที่นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปถึงที่สะดวก หากสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใดก็ตามที่นักท่องเที่ยวไปถึงได้ง่าย สะดวก ก็จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางไปมากกว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่เดินทางไปยากลำบาก ด้านที่ห้า สิ่งอำนวยความสะดวก เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวปรารถนาที่จะได้รับเมื่อเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งจึงพยายามก่อสร้าง

สิ่งอำนวยความสะดวกไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยว ทั้งระบบไฟฟ้า น้ำประปา และโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิต ด้านที่หก กิจกรรม เป็นการสร้างสรรค์ความตื่นต้น ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลินให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือน หน่วยงานหลายแห่งได้สร้างสรรค์กิจกรรมเพื่อสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น การล่องแก่ง การพายเรือ การจัดพิธีกรรมบายศรีสู่ขวัญ เป็นต้น

นิตยา ชัชกุล (2554,น.10) ระบุว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ประกอบด้วยธุรกิจหลากหลายประเภท ทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรงและที่เกี่ยวข้องทางอ้อม ธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจจัดนำเที่ยว ธุรกิจภัตตาคารและร้านอาหาร ส่วนธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อม ได้แก่ ธุรกิจด้านการก่อสร้าง ธุรกิจร้านบริการซักรีด ธุรกิจร้านเสริมสวย ธุรกิจเกี่ยวกับการโฆษณา เป็นต้น

เมื่อพิจารณาคำจำกัดความของคำว่า “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” (Tourism Industry) จะพบว่าหมายถึง ธุรกิจท่องเที่ยวขนาดใหญ่ที่ต้องอาศัยแรงงานและการลงทุนสูง ใช้เทคนิควิชาการเฉพาะ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งในอุตสาหกรรมประเภทบริการที่มีการใช้วัตถุดิบ มีกระบวนการผลิต และมีผลผลิตเกิดขึ้น ประกอบด้วยองค์ประกอบที่เห็นได้ชัดเจน 4 ประการ ได้แก่ ประการแรก “โรงงาน” เป็นสถานที่ผลิตสินค้าของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะเป็นพื้นที่สำหรับเตรียมการผลิต หรือเป็นพื้นที่ผลิตและจำหน่ายในจุดเดียวกัน เช่น ในโรงแรมจะมีจุดขายสินค้าและให้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น

ประการที่สอง “สินค้าหรือบริการ” ในความหมายในกรอบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นสินค้าและบริการที่มีทั้งที่เปลี่ยนกรรมสิทธิ์ได้ และไม่เป็นก็ได้ กรณีตัวอย่างที่สามารถเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ได้ เช่น การซื้อขายอาหารและเครื่องดื่ม การซื้อขายสินค้าของที่ระลึก สินค้าบางอย่างไม่สามารถเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ได้ เช่น ความสวยงามทางธรรมชาติ โบราณสถาน ฯลฯ สินค้าทางอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบางอย่างสามารถนำมาขายแล้วขายอีกเรื่อยไปจึงนับว่าเป็นข้อได้เปรียบ เช่น ภูเขา ป่าไม้ สัตว์ป่า ชายทะเล และทรัพยากรธรรมชาติที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น วัด พระราชวัง สวนสนุก หรือสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ เช่น ถนนหนทาง ไฟฟ้า น้ำประปา ที่พัก ร้านอาหาร เป็นต้น

ประการที่สาม “ผู้ซื้อหรือลูกค้า” ในความหมายตามกรอบอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ลูกค้า หมายถึง นักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เดินทางมาชมบ้านเมือง ชมธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว ชมศิลปวัฒนธรรม และเดินทางมาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ฯลฯ ประการที่สี่ “การขนส่งสินค้าและบริการ” การขนส่งเป็นองค์ประกอบของอุตสาหกรรมทุกประเภทคือ ผู้ผลิตสินค้าจะต้องส่งสินค้าไปให้ลูกค้า แต่ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกลับตรงกันข้าม

เพราะทรัพยากรทางการท่องเที่ยวซึ่งเป็นโรงงานวัตถุดิบ และสินค้าในตัวเองพร้อมสรรพนั้นไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ ผู้ซื้อหรือนักท่องเที่ยวจะต้องเดินทางไปซื้อสินค้าหรือบริการนั้นด้วยตนเอง จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้นจะประกอบไปด้วยการวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การควบคุม (Controlling) และ และครอบคลุมธุรกิจหลากหลายประเภท ทั้งที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยตรงและที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อม การท่องเที่ยวจึงเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งในอุตสาหกรรมบริการเป็นเรื่องเศรษฐกิจของชาติ เป็นอุตสาหกรรมบริการที่เกี่ยว乎ภูมิภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ทำให้เกิดธุรกิจประเภทอื่นด้วย

พิมพ์พรณ สุจารินพงศ์ (2553, น.2) ระบุว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ประกอบด้วยธุรกิจหลากหลายประเภท ประกอบด้วย ประเภทแรก ธุรกิจการโรงแรมหรือเรียกว่า ธุรกิจเกี่ยวกับการพักรวม นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวระยะไกลนั้นจำเป็นต้องมีการพักค้างแรม ด้วยเหตุนี้ จึงมีผู้ประกอบการจำนวนมากที่สร้างที่พักแรมไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวซึ่งมาพร้อมกับการสร้างสถานที่พักผ่อนหย่อนใจและสร้างกิจกรรมความบันเทิง ความสนุกสนานและความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว ประเภทที่สอง ธุรกิจการนำเที่ยว หมายถึง การที่ผู้ประกอบการได้จัดยานพาหนะไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวเพื่อพานักท่องเที่ยวเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยปกติจะคิดเป็นค่าใช้จ่ายแบบเหมาจ่ายเพื่อขายให้กับนักท่องเที่ยว ประเภทที่สาม ธุรกิจการบิน เป็นการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดหาตัวเครื่องบินเพื่อเป็นพาหนะนำพานักท่องเที่ยวเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางตามที่ต้องการ ประเภทที่สี่ ธุรกิจร้านอาหารและภัตตาคาร ธุรกิจด้านอาหารนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเดินทางท่องเที่ยว เนื่องจากทุกคนจะต้องรับประทานอาหาร จึงเกิดธุรกิจประเภทร้านอาหารและภัตตาคารที่หลากหลายเพื่อบริการนักท่องเที่ยว ประเภทที่ห้า ธุรกิจร้านขายของที่ระลึก การดำเนินธุรกิจเปิดร้านขายของที่ระลึกถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยว เนื่องจากเมื่อบุคคลออกเดินทางจากภูมิลำเนาของตนเองก็มักจะคิดถึงบ้าน หรือมีความระลึกถึงบุคคลรอบข้างที่คุ้นเคย จึงคิดหาซื้อสินค้าไปฝากเสมอ ด้วยเหตุนี้ ผู้ประกอบการจึงคิดหาของที่ระลึกไว้สำหรับขายให้กับนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นของฝาก ประเภทที่หก ธุรกิจรับจัดการประชุมและสัมมนา จัดเป็นธุรกิจที่สำคัญอย่างหนึ่งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยทั่วไปมักจะใช้ห้องประชุมหรือห้องสัมมนาของโรงแรมที่พัก แต่ในปัจจุบันได้มีการสร้างศูนย์การประชุมระดับมาตรฐานสากลเพื่อรองรับกลุ่มลูกค้าที่จะเข้ามาจัดประชุม สัมมนา หรือจัดนิทรรศการ

กล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่มาของรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศ การที่มีนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้นนั้นจึง

เป็นการลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ อีกทั้งยังช่วยให้ประชาชนในพื้นที่แห่งนั้นมีอาชีพและมีรายได้เพิ่มขึ้น

สตีเวน (Steven, 1990, p.422 อ้างถึงใน พิมพรรณ สุจารินพงศ์, 2553,น.3) ระบุว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีขอบข่ายกว้าง ประกอบด้วยองค์ประกอบของภาครัฐ และองค์ประกอบที่เป็นของภาคเอกชนที่เกิดขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว เป็นการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ทั้งด้านการผลิตสินค้าให้นักท่องเที่ยวได้บริโภคและใช้บริการ และการขนส่งสินค้าจากผู้ผลิตไปสู่นักท่องเที่ยวที่เป็นผู้บริโภค เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้ใช้บริการและมีความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั่วโลกพบว่า พิมพรรณ สุจารินพงศ์, 2553,น.4) ระบุว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกนั้นประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 2 ประการ ได้แก่ ปัจจัยแรกคือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางด้านประชากรในประเทศอุตสาหกรรม แต่ละประเทศจะมีประชากรเพิ่มสูงขึ้น หากพิจารณาตัวเลขของประชากรที่เพิ่มขึ้นจากเดิมคือในปีพุทธศักราช 2551 พบว่ามีจำนวน 6,705 ล้านคน คาดว่าเมื่อถึงปีพุทธศักราช 2568 ประชากรจากทั่วโลกจะเพิ่มเป็น 8,000 ล้านคน และคาดว่าในปี พ.ศ.2593 จะมีนักท่องเที่ยวทั่วโลกเดินทางกันประมาณ 9,352 ล้านคน ในจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวทั่วโลกนั้น นักท่องเที่ยวสูงอายุจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

องค์การการท่องเที่ยวโลกได้คาดการณ์ว่าในอนาคตอันใกล้นี้กลุ่มประเทศเศรษฐกิจใหม่ โดยเฉพาะประเทศกลุ่ม “BRIC” ซึ่งประกอบด้วยบราซิล รัสเซีย อินเดีย และจีน ซึ่งมีประชากรรวมกันมากถึงร้อยละ 40 ของประชากรโลกทั้งหมด และมีผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดร้อยละ 25 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศในโลก จัดเป็นกลุ่มประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจที่ก้าวกระโดด โดยคาดว่าภายในไม่เกิน 20 ปี กลุ่มประเทศดังกล่าวนี้จะมีอิทธิพลทางเศรษฐกิจใกล้เคียงกับกลุ่มจีแปด “G8” ซึ่งจะมีเศรษฐกิจที่ขยายตัวเทียบเท่าสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2563 การเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วนี้ทำให้ประเทศต่างๆ ในโลกหันมาสนใจ องค์การการท่องเที่ยวโลกระบุว่าประเทศที่มีเศรษฐกิจเติบโตเร็วที่สุด คือ จีน อาร์เจนตินา และอินเดีย ซึ่งประเทศทั้งหมดอยู่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาซึ่งประเทศเหล่านี้จะมีการไหลเข้าของแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศจำนวนมากมายมหาศาล

ปัจจัยที่สองคือ ประชากรในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว ที่จะตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมากขึ้น โดยเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อม เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว และมีข่าวสารเกี่ยวกับความสำคัญของการท่องเที่ยว และความสำคัญของ

การรักษาสิ่งแวดล้อมมากขึ้น จึงทำให้ทุกคนตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมที่กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวในลักษณะการสร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ดังเช่น องค์การสหประชาชาติได้ผลักดันแนวคิดนี้ให้เป็นที่ยอมรับของนานาประเทศในการประชุมสุดยอดเรื่องสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา หรือเรียกกันทั่วไปว่า “การพัฒนาอย่างยั่งยืน” ครั้งที่ 1 เมื่อปี พ.ศ. 2535

ปัจจัยที่สาม คือ การให้ประเทศต่างๆ ลดข้อจำกัดและลดขั้นตอนในการขออนุญาตเดินทางเข้าประเทศ และจัดการด้านการท่องเที่ยวให้เอื้อต่อนักท่องเที่ยวมากขึ้น เนื่องจากในสังคมปัจจุบันที่กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางการค้าระหว่างประเทศมากขึ้น เช่น การยกเว้นตรวจลงตราวีซ่า การจัดการทางการเงินระหว่างประเทศ ฯลฯ เป็นต้น การลดขั้นตอนหรือลดกฎ ระเบียบต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวจึงเป็นปัจจัยที่เพิ่มความสะดวกสบายให้แก่บริษัทนำเที่ยว และเพิ่มความสะดวกให้นักท่องเที่ยวมากขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดการจัดการด้านการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้นำเอาองค์ประกอบของแนวคิดนี้มาใช้เป็นประเด็นที่ศึกษาในงานวิจัยชิ้นนี้ โดยนำเอาประเด็นการพัฒนาทางด้านการคมนาคมขนส่ง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว และการสร้างสรรคกิจกรรมสร้างความเพลิดเพลิน สนุกสนานให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ทั้งการสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากลในพัทยาและในประเทศไทย

แนวคิดการพัฒนาประเทศสิงคโปร์

ฐาปนา บุญยประวัติ (2555, น.1) ระบุว่า “สิงคโปร์” เป็นประเทศที่ได้รับการยกย่องจากนานาประเทศว่าเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางด้าน การวางผังเมืองมากประเทศหนึ่งของโลก เห็นได้จากการใช้ประโยชน์จากที่ดินในประเทศสิงคโปร์ที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คุ่มค่า เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของประชาชน ทั้งการส่งเสริมเศรษฐกิจ การสงวนรักษาพื้นที่ซึ่งสมควรแก่การอนุรักษ์ การใช้โครงข่ายคมนาคมขนส่งที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม และมีประสิทธิภาพในการรองรับการสัญจรไปมาของประชาชนและการขนส่งสินค้า หรือแม้แต่การใช้นวัตกรรมด้านการวางผังเมืองในการสร้างสรรคกายภาพให้มีความงดงาม ตอบสนองและเต็มเต็มความต้องการของประชาชน นักธุรกิจ และนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประเทศสิงคโปร์ประสบความสำเร็จเกิดจากการประยุกต์ใช้แนวคิดการวางผังให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศ ดังจะเห็นได้จากการแบ่งภูมิภาคตามบทบาททางเศรษฐกิจ การสร้างศูนย์เศรษฐกิจผสมผสานการพักอาศัยที่ปรากฏในทุกเขตการพัฒนา การกำหนดเขตอุตสาหกรรมที่จำเพาะเจาะจง และการกำหนดโซนสำหรับธุรกิจบริการ การนันทนาการและการ

ท่องเที่ยวที่ผสมผสานการพักอาศัยอย่างเป็นสัดส่วน ถึงแม้ว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะไม่ได้กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้พัฒนาประเทศ แต่ทว่าเมื่อพิจารณากรอบแนวคิดที่ใช้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนา รายละเอียด ข้อกำหนด เกณฑ์เกี่ยวกับการพัฒนาที่ปรากฏในแผนแนวคิด (Concept Plan) และแผนแม่บท (Master Plan) แล้วจะพบว่าสิงคโปร์ได้วางแผนยุทธศาสตร์จากการบูรณาการแนวคิดการพัฒนาอย่างชาญฉลาด (Smart Growth) เข้ากับแนวคิดลัทธิชุมชนเมืองยุคใหม่ (New urbanism) ซึ่งจะพบการนำเกณฑ์และนโยบายจากสองแนวคิดโดยใช้เป็นเกณฑ์หลัก (Core Principles) ในการกำหนดยุทธศาสตร์ทางกายภาพและการพัฒนาเศรษฐกิจ และสามารถเห็นถึงการใช้กลยุทธ์ประกอบนโยบายเป็นแนวทางในการวางผังและออกแบบเมือง นอกจากนี้ยังพบข้อกำหนดที่ระบุรายละเอียดการใช้ประโยชน์จากที่ดินในทุกผังและแผนการพัฒนาของประเทศสิงคโปร์

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการที่รัฐบาลประเทศสิงคโปร์ได้กำหนดแนวคิดการวางผังยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ และแนวคิดการกระจายยุทธศาสตร์ลงสู่การวางผังและออกแบบเมืองของรัฐบาลประเทศสิงคโปร์ โดยทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดการวางผังและออกแบบเมือง (Concept Plan 2001 หรือปีพุทธศักราช 2544) ของประเทศสิงคโปร์ และการกำหนดผังแม่บทการพัฒนาเมืองสิงคโปร์ในปีพุทธศักราช 2552 (Master Plan 2008) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แผนแนวคิด (Concept Plan 2001)

สิงคโปร์ใช้แผนแนวคิดปีพุทธศักราช 2544 โดยการกำหนดผังการใช้ประโยชน์ที่ดินและผังการคมนาคมขนส่งเป็นแนวทางการพัฒนาประเทศในระยะ 40 -50 ปี โดยมีการทบทวนแผนดังกล่าวในทุก 10 ปี แผนระยะยาวนี้ได้กำหนดแนวทางการใช้ที่ดินให้มีความประหยัด เหมาะสมกับการเติบโตของประชากร เศรษฐกิจ และการรักษาสภาพแวดล้อม นอกจากนี้ยังได้กำหนดแนวทางในการสร้างความร่วมมือจากทุกหน่วยงานในการสร้างสรรค์สิงคโปร์สู่อนาคต โดยในปี พ.ศ. 2549 รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทบทวนแผนแนวคิดในการสร้างประเทศสิงคโปร์ใหม่อีกครั้ง โดยเน้นสาระสำคัญ 5 ด้าน ดังนี้

ด้านที่หนึ่ง การใช้ประโยชน์จากที่ดิน โดยมุ่งหวังให้ใช้ประโยชน์จากที่ดินให้คุ้มค่ามากที่สุด สามารถสร้างสรรค์มูลค่าการใช้ที่ดินได้ในพื้นที่ที่จำกัด และเน้นการใช้ประโยชน์ในการพัฒนาที่ดินและพัฒนาทำเลที่ตั้งให้ยืดหยุ่นต่อการใช้ประโยชน์ ด้านที่สอง การกระจายศูนย์การพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ เพื่อรองรับการเติบโตทางเศรษฐกิจในอนาคต รัฐบาลประเทศสิงคโปร์จึงได้กำหนดให้ขยายศูนย์เศรษฐกิจใหม่ไปยังศูนย์จูลอง (Jurong) และศูนย์พายา ลีบาร์ (Paya Lebar) ทั้งนี้ได้วางแผนควบคุมการเติบโตของศูนย์เศรษฐกิจใหม่ไม่ให้ส่งผลกระทบต่อศูนย์เศรษฐกิจเดิม ด้านที่

สาม ให้ความสำคัญกับระบบการขนส่งสาธารณะ โดยรัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้ทุกภาคส่วนของการเติบโตทางเศรษฐกิจจะต้องพึ่งพาการสัญจรและขนส่งจากระบบการขนส่งสาธารณะและลดความจำเป็นในการใช้การขนส่งส่วนบุคคล ด้านที่ดี การส่งเสริมคุณภาพชีวิตและความสำนึกในอัตลักษณ์ รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักว่าคุณภาพชีวิตของประชาชนจะดีขึ้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการจัดหาทางเลือกในการหาที่พักอาศัยและการสร้างสรรคันทนาการหลากหลายรูปแบบให้กับประชาชน ในขณะเดียวกันให้มีการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและความรู้สึกในความเป็นเจ้าของประเทศให้เกิดขึ้นกับคนสิงคโปร์ด้วย ด้านที่ห้า การเข้าถึงข้อมูลวิสัยทัศน์ของเมือง รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างระบบการเข้าถึงวิสัยทัศน์และแนวทางการพัฒนาเมืองให้ง่ายและสะดวกในการศึกษา ทำความเข้าใจและให้ข้อเสนอแนะ โดยจัดตั้งหน่วยงานพัฒนาเมือง หรือที่เรียกย่อๆว่า URA (The Urban Redevelopment Authority) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีสถานะเป็น “กรม” มีบทบาทหน้าที่รักษาและวางแผนการใช้ที่ดินของประเทศสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางข้อมูลข่าวสารในการพัฒนา

แผนแม่บท (Master Plan)

แผนแม่บทของประเทศสิงคโปร์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระยะกลาง และระยะยาว คือช่วงเวลา 10-15 ปี และมีการทบทวนในทุก 5 ปี เป้าหมายของแผนแม่บทนี้เป็นไปตามนโยบายจากแผนแนวคิด (Concept Plan) แต่จะแสดงรายละเอียด ข้อกำหนดการใช้ประโยชน์จากที่ดิน และความหนาแน่นของเศรษฐกิจแต่ละภูมิภาคในประเทศสิงคโปร์ แผนแม่บทนี้ยังสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดครุปรทรงของเมือง การพัฒนาทางกายภาพและการกำหนดเป้าหมายการเติบโตของภาคธุรกิจและภาคการบริการสาธารณะในประเทศสิงคโปร์ แผนแม่บทในปีพุทธศักราช 2552 ยังได้กำหนดกลยุทธ์การวางแผนสู่ความยั่งยืน (Planning for Sustainable) ไว้ 8 ประการ เพื่อให้การจัดการพื้นที่ 700 ตารางกิโลเมตร และประชากรประมาณ 4.6 ล้านคน สามารถเดินไปตามแนวทาง “Singapore Way” ที่เน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่กับการมีคุณภาพชีวิตและสภาพแวดล้อมที่ดี กลยุทธ์การวางแผนสู่ความยั่งยืนดังกล่าว ประกอบด้วย

การอ้างที่ดินไว้เพื่อการเติบโต รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการบริหารที่ดิน เพื่อให้เพียงพอในการรองรับและสนับสนุนการเติบโตของพลเมืองในอนาคต การใช้ที่ดินต้องคำนึงถึงการสร้างคุณค่าและมูลค่าทางเศรษฐกิจ และก่อให้เกิดความสมดุลระหว่างกิจกรรมการใช้ประโยชน์กับการสงวนรักษาที่ดินเพื่อการใช้ในอนาคต

เตรียมสภาพแวดล้อมที่ดีสำหรับการอยู่อาศัย รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการสร้างทางเลือกและรูปแบบที่อยู่อาศัยที่มีความหลากหลาย พร้อมๆกับการสร้างสภาวะแวดล้อมที่ดีและการลงทุนสาธารณูปการ เช่น ห้องสมุด สนามกีฬา โรงเรียน ศูนย์บริการชุมชน สนามเด็กเล่น และสวนสาธารณะตามนโยบาย More Park and Green Space for Resident Needs.

บำรุงรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญการวางแผนแม่บทเพื่อพัฒนาสิ่งแวดล้อมในประเทศ โดยกำหนดให้ทุกหน่วยงานของรัฐในประเทศสิงคโปร์ องค์กรเอกชน และประชาชนมีหน้าที่ในการบำรุงรักษาสภาพแวดล้อมของสิงคโปร์ให้มีความอุดมสมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา ดังเช่น ถนนทุกสายหรือจะต้องมีความเขียวขจี มลภาวะที่อาจจะก่อให้เกิดปัญหาหรือแม้แต่บริเวณที่อยู่อาศัยของประชาชนจะต้องถูกบริหารจัดการไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสาธารณสุข

บูรณาการแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินกับการคมนาคมขนส่ง รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับสร้างสมดุลในการใช้ประโยชน์ที่ดินกับการคมนาคมขนส่งด้วยการบูรณาการแผนแม่บทตามเป้าหมายการลดความจำเป็นในการเดินทาง ได้แก่ ความพยายามในการส่งเสริมให้ประชาชนให้มีที่อยู่อาศัยใกล้สถานที่ทำงานหรือใกล้สถานีรถไฟฟ้าสาธารณะ โดยลงทุนระบบบีอาร์ที (BRT) และโครงข่ายระบบรางไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ มีการวางแผนเชื่อมต่อระหว่างย่านพาณิชย์กรรมเดิมกับศูนย์เศรษฐกิจของแต่ละภูมิภาคตามแผน 15 ปี

การลดความจำเป็นในการใช้รถยนต์ รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการวางผังเมืองให้ที่อยู่อาศัยตั้งอยู่รายรอบย่านพาณิชย์กรรม ประชาชนชาวสิงคโปร์สามารถเดินหรือใช้รถจักรยานเป็นพาหนะไปทำงานได้

การสงวนรักษาอาคารมรดกทางวัฒนธรรม รัฐบาลสิงคโปร์ได้อนุรักษ์อาคารสำคัญซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมไว้มากกว่า 6,800 แห่ง และส่งเสริมให้มีการก่อประโยชน์โดยที่ไม่สูญเสียอัตลักษณ์เดิม

การปกป้องมรดกทางธรรมชาติ รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดให้มีการกระชับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และกลุ่มอาคารในศูนย์พาณิชย์กรรมและที่พักอาศัยไว้ในขอบเขตที่กำหนด ส่งผลให้สิงคโปร์มีพื้นที่ที่เพาะปลูกพืช ไม้ดอกไม้ประดับได้หลากหลายพันธุ์กรรม และมีความงดงามตามธรรมชาติอยู่เป็นจำนวนมาก ปัจจุบันพื้นที่อนุรักษ์ในประเทศสิงคโปร์เป็นพื้นที่สีเขียวซึ่งประกอบด้วยพืชพันธุ์สวยงามเกินกว่าร้อยละ 9 ของพื้นที่ มีพืชพันธุ์นานาชนิดมากกว่า 2,300 สายพันธุ์ มีนกมากกว่า 300 สายพันธุ์ และมีสัตว์ป่าอีกจำนวนมาก

จากการจัดอันดับของสถาบันการศึกษานานาชาติ (International Institute for Management Development : IMD) สิงคโปร์ถือเป็นประเทศที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันอันดับที่ 3 ของโลก และมีอันดับสูงที่สุดในบรรดาประเทศแถบอาเซียน โดยสิงคโปร์มีรายได้หลักมาจากภาคการบริการกว่า 65 เปอร์เซ็นต์ มีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศรวมกว่า 974,396.3 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ อุตสาหกรรมหลักที่สำคัญล้วนเป็นอุตสาหกรรมที่พึ่งพาความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ และวิศวกรรม เป็นต้น

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศสิงคโปร์พบว่ามีความแตกต่างจากผู้นำหลายประเทศที่พัฒนาประเทศชาติของตนเอง โดยเฉพาะด้านการวางแผนพัฒนาศักยภาพของประเทศสิงคโปร์ที่เน้นการพัฒนาคนเป็นสำคัญ ผู้วิจัยได้สรุปความแตกต่างในการพัฒนาดังกล่าว ดังต่อไปนี้

1. การมุ่งเน้นพัฒนาองค์ความรู้ให้กับประชาชน โดยมีจุดประสงค์เพิ่มเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจ ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น ถึงแม้ว่าประเทศสิงคโปร์จะเสียเปรียบหลายประเทศในเรื่องปัจจัยการผลิตที่มีราคาสูงกว่าประเทศอื่นในแถบอาเซียน แต่รัฐบาลสิงคโปร์พยายามพัฒนาองค์ความรู้ และมุ่งให้เกิดงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง เพื่อใช้ความรู้จากงานวิจัยในการพัฒนาประเทศ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของประเทศให้มีระดับสูงยิ่งขึ้นไป และนำผลการวิจัยนั้นมาพัฒนาต่อยอดให้เกิดนวัตกรรมเชิงธุรกิจที่จะช่วยสร้างรายได้เปรียบและส่งเสริมศักยภาพในการแข่งขันของประเทศสิงคโปร์ อีกทั้งยังช่วยลดการพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ เช่น การกำหนดนโยบายในการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวการแพทย์ (Biomedical) ขึ้นมาเป็นอุตสาหกรรมหลักประเภทใหม่ของสิงคโปร์ โดยส่งเสริมพัฒนาควบคู่ไปกับอุตสาหกรรมหลักเดิมที่นับวันจะมีการแข่งขันจากประเทศแถบอาเซียนสูงขึ้น

2. การเร่งพัฒนาสังคมเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวสิงคโปร์อย่างไม่หยุดยั้ง โดยรัฐบาลได้พิจารณาความเปลี่ยนแปลงของตลาดในเอเชียและความเปลี่ยนแปลงของตลาดโลก และพิจารณาลักษณะทางประชากรในประเทศสิงคโปร์ที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา เช่น การวิเคราะห์การขยายตัวของประชากรในประเทศ การพิจารณาการเปลี่ยนแปลงของประชากรแต่ละวัย การคำนึงถึงความหลากหลายของประชากรในประเทศ ประกอบกับรัฐบาลของประเทศสิงคโปร์ได้ส่งเสริมให้ภาคเอกชนพัฒนาสินค้าและสร้างการบริการใหม่ๆ เพื่อให้บริการประชาชนในประเทศสิงคโปร์อย่างต่อเนื่อง กล่าวได้ว่าทุกโครงการของรัฐบาลสิงคโปร์มุ่งเน้นการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ และมุ่งเน้นที่จะยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนชาวสิงคโปร์ให้ดียิ่งขึ้น

3. การลงทุนในการวิจัยและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากนโยบายหลักของรัฐบาลสิงคโปร์คือการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนภายในประเทศ โดยเฉพาะในด้านการวิจัยและพัฒนาภาคธุรกิจ การหากลยุทธ์เพื่อดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศด้วยการสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการทำธุรกิจ ตัวอย่างเช่น การพัฒนาแหล่งทำเลในการให้ภาคเอกชนจากต่างประเทศเข้ามาลงทุน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการเข้ามาลงทุนของนักธุรกิจจากต่างประเทศ การให้สิทธิพิเศษทางภาษีแก่ผู้ที่เข้ามาลงทุนในประเทศ จากนโยบายนี้เองทำให้เกิดธุรกิจที่หลากหลายในประเทศ ทั้งธุรกิจสินค้าใหม่และธุรกิจเกี่ยวกับการบริการแบบใหม่ เช่น เกิดอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์หลากหลายประเภท เกิดธุรกิจเกี่ยวกับเคมีภัณฑ์แพร่กระจายอย่างกว้างขวาง เป็นต้น

4. การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการพัฒนาองค์ความรู้ในระยะยาว โดยรัฐบาลสิงคโปร์ตั้งเป้าหมายว่าจะวางตำแหน่งให้ประเทศสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางการวิจัยและการพัฒนานวัตกรรมเชิงธุรกิจของอาเซียน รัฐบาลสิงคโปร์จึงจัดงบประมาณเพื่อช่วยผลักดันโครงการสร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอีกจำนวนมหาศาล เพื่อให้ผลการดำเนินโครงการเป็นไปตามที่รัฐบาลตั้งเป้าหมายไว้

ฐาปนา บุญประวิต (2555, น.8) ระบุว่า ผู้นำสิงคโปร์มีความชาญฉลาดในการประยุกต์ความรู้ในการพัฒนาโดยวางยุทธศาสตร์เมืองไว้เป็นอย่างดี โดยกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศจากแนวคิดหลัก 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจากพื้นฐานทรัพยากรของประเทศ ประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่อันจำกัด รัฐบาลจึงไม่กำหนดกฎเกณฑ์ความสูงของอาคาร หมายความว่า องค์กรภาคธุรกิจและภาครัฐของประเทศสามารถกำหนดการก่อสร้างอาคารให้สูงได้ตามความประสงค์ โดยให้พิจารณาถึงความเหมาะสมด้านการใช้พลังงานและภูมิทัศน์ของเมืองเป็นสำคัญ เน้นให้สามารถใช้ประโยชน์จากการดำเนินการก่อสร้างอาคารได้ทั้งใต้ดินและบนพื้นดิน ประการที่สอง การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจากความต้องการทางเศรษฐกิจ รัฐบาลสิงคโปร์ทราบดีว่ากลยุทธ์ด้านผังเมืองที่ประสบผลสำเร็จจะต้องเริ่มต้นจากการชี้ให้ประชาชนเห็นว่าพวกเขาและประเทศสิงคโปร์จะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และจะมีคุณภาพที่ดีขึ้นได้อย่างไร ดังนั้น ทั้งแผนแนวคิด และแผนแม่บทจึงกำหนดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำการศึกษาวិเคราะห์ถึงความคุ้มค่าในทางเศรษฐศาสตร์ของการใช้ที่ดินแต่ละประเภทอย่างละเอียด และให้สร้างข้อกำหนดการใช้ที่ดินระดับย่าน (Zoning Ordinance) พร้อมข้อกำหนดการใช้ที่ดินระดับบล็อก (Form Based Code) เพื่อชี้ให้เห็นถึงผลตอบแทนในรูปของมูลค่าที่ประชาชนจะได้รับ ตลอดจนฐานภาษีที่รัฐจะได้รับเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ หากพิสูจน์ได้ว่าในพื้นที่พัฒนาเดิมไม่สามารถตอบสนองความต้องการการขยายตัวทางเศรษฐกิจหรือขาดความสามารถในการรองรับนวัตกรรมด้านต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว สิงคโปร์จะวางแผนก่อสร้างศูนย์เศรษฐกิจแห่งใหม่ขึ้นมาทันที ประการที่สาม การประยุกต์ใช้แนวคิดที่ว่าด้วย “การผังเมือง” ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ รัฐบาลสิงคโปร์นำ “เกณฑ์” และ “แนวคิด” ในการพัฒนาเมืองให้เติบโตอย่างชาญฉลาดมาประยุกต์ใช้ในการวางกลยุทธ์ในการพัฒนาแผนแม่บท ประกอบด้วย ประการแรก เกณฑ์การใช้ประโยชน์ที่ดินแบบผสมผสาน โดยนำเกณฑ์การใช้ประโยชน์ที่ดินแบบผสมผสานมากำหนดไว้ในแผนแนวคิดและทำการบูรณาการแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินกับการคมนาคมขนส่งในแผนแม่บท ประการที่สอง เกณฑ์การพัฒนาที่อยู่อาศัยหลายระดับราคา โดยต้องการให้ประชาชนสามารถหาซื้อที่อยู่อาศัยได้ตามที่ต้องการ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่สะดวกต่อการเดินทางไปทำงาน เพื่อลดการใช้รถยนต์ ประการที่สาม เกณฑ์การสร้างทางเลือกในการเดินทางที่มีความหลากหลาย ประการที่สี่ เกณฑ์การออกแบบกระชับ

กลุ่มอาคารและชุมชนโดยเชื่อมต่อทางเดินระหว่างย่านและชุมชนเข้าด้วยกัน แต่ยังคงให้มีการสงวนรักษาพื้นที่การเกษตรเอาไว้

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ จะเห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์พยายามวางผังเมืองให้มีประสิทธิภาพ ใช้ที่ดินให้มีประโยชน์มากที่สุด เพราะเป็นประเทศที่มีพื้นที่น้อย การกำหนดเขตอุตสาหกรรมเฉพาะ ทั้งการกำหนดแผนแม่บทระยะกลาง ระยะยาว 15 ปี มีการทบทวนแผนแม่บททุก 5 ปี ให้ความสำคัญกับการสร้างสภาพแวดล้อมที่ดี การบำรุงรักษาสภาพแวดล้อม การพัฒนาการขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ การลดการใช้รถยนต์ การปกป้องมรดกสำคัญ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ โดยเฉพาะการพัฒนาเมืองเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การพัฒนาสิ่งแวดล้อมของเมืองทั้งสิ่งแวดล้อมบนดินและสิ่งแวดล้อมทางน้ำและทางอากาศ การพัฒนาการขนส่งมวลชน การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การออกแบบถนนสำหรับการจราจร เพื่อนำมาเป็นประเด็นในการศึกษาในครั้งนี้

แนวคิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุ

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดอุบัติเหตุ ผลการศึกษาพบว่าได้มีนักวิชาการกล่าวถึงไว้ ดังต่อไปนี้

วิฑูรย์ สิมานิชคดี (2537,น.19) ระบุว่า ความปลอดภัย หมายถึง การที่บุคคลปราศจากอันตรายและห่างไกลโอกาสที่จะประสบอันตรายที่อาจเกิดขึ้น การศึกษาเกี่ยวกับ “ความปลอดภัย” จึงเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการศึกษาการเกิด “อุบัติเหตุ” ซึ่งหมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยที่มิได้วางแผนไว้ล่วงหน้า เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ดีขึ้นแล้วได้ก่อให้เกิดความเสียหาย การบาดเจ็บ การทำให้ทรัพย์สินเสียหาย และการเสียชีวิตได้

สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม (2542,น.67) ให้ความหมายของอุบัติเหตุไว้ว่า หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดจากการไม่ได้คาดคิดไว้ล่วงหน้า หรือ ไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นแล้วมีผลทำให้บุคคลเกิดการบาดเจ็บ หรือสร้างความเจ็บป่วย หรือเสียชีวิต หรือสูญเสียทรัพย์สิน สูญเสียโอกาสในการทำงาน

พูน (Phoon,1988,p.68 อ้างถึงใน บุญลือ ฉิมบ้านไร่,2539,น.19) ระบุว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมีหลายประการ ได้แก่ ประการแรก อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากการทำงาน เช่น เกิดจากการขัดข้องของเครื่องจักรกล เกิดจากการจัดเก็บเครื่องมือที่ไม่เรียบร้อย หรือมีฝุ่นละอองหนาแน่นจนมองเห็นไม่ชัดเจนจนทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ เป็นต้น ประการที่สอง เกิดจากวิธีการทำงานที่ไม่เหมาะสม เช่น การที่พนักงานต้องใช้มือส่งชิ้นงานหรือส่งอุปกรณ์เข้าไปในเครื่องจักร เป็นสาเหตุทำให้เครื่องจักรตัดนิ้วมือได้ หรือการที่บุคคลไม่ได้ใช้เครื่องมือป้องกันอันตรายในการทำงานตามที่ได้

กำหนดไว้เป็นระเบียบการปฏิบัติงาน ประการที่สาม เกิดจากผู้ใช้แรงงานที่ประมาทหรือขาดประสพการณ์ ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ ประการที่สี่ เกิดจากปัจจัยส่วนบุคคล เช่น บุคคลเกิดความเหนื่อยล้าหรือง่วงนอน หรือเกิดจากความเจ็บป่วยบางประการ เป็นต้น ซึ่งทั้ง 4 ประการนี้ล้วนเป็นที่มาของอุบัติเหตุทั้งสิ้น

รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ (2537,น.22) กล่าวว่า ปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในสถานที่ต่างๆ มี 4 ประการ ได้แก่ ประการแรก เกิดการขาดระบบการบริหารความปลอดภัย หรือบริหารความปลอดภัยผิดพลาด เช่น ขาดการวางแผนที่ถูกต้อง ขาดการจัดอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัยก่อนการปฏิบัติงาน ขาดการจัดระเบียบและควบคุมพนักงานให้ปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัด ขาดการตรวจสอบการทำงาน ขาดการแก้ไขจุดอันตราย และขาดการจัดหาอุปกรณ์ป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติงาน หรือ ขาดการบังคับให้ต้องปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบในการทำงาน เป็นต้น ประการที่สอง อุบัติเหตุเกิดจากปัจจัยทางกายภาพของบุคคล เมื่อบุคคลเกิดความเมื่อยล้าขณะทำงานก็อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ หรือกรณีบางคนสายตาไม่ดี บางคนหูไม่ดี บางคนอ่อนเพลียง่ายหรือปวดศีรษะบ่อยครั้ง ปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ทั้งสิ้น

ประการที่สาม ปัจจัยด้านลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ การที่บุคคลเกิดความเครียดไม่ว่าในระหว่างการทำงานหรือทำกิจกรรมอื่นๆ หรือกรณีบางคนขาดความรับผิดชอบ บางคนสะเพร่า ไม่เอาใจใส่ต่อหน้าที่ ล้วนทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ทั้งสิ้น ทั้งนี้ ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุพบว่า ความประมาทหรือความสะเพร่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดกว่าร้อยละ 80 ประการที่สี่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่เหมาะสม เช่น อากาศร้อน มีเสียงดัง ไม่มีการระบายอากาศ หรือไม่มีการถ่ายเทอากาศที่ดีพอ การจัดเก็บสารเคมีไม่เหมาะสม การขาดแสงสว่างที่เพียงพอในการทำงาน ซึ่งล้วนเป็นสาเหตุของอุบัติเหตุได้ทั้งสิ้น

ด้านเฮ็นริช (Henrich, 1981, p34 อ้างถึงใน วิฑูรย์ สิมะโชคดี และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ ,2550,น.20) ได้แบ่งสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุไว้ว่าประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ประการแรก สาเหตุเกิดจากคน (Human Cause) เป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมากที่สุด ส่วนใหญ่มักจะเกิดจากการพลั้งเผลอ หรือเรียกว่าเกิดจาก “ความประมาทเลินเล่อ” อันเกิดจากการมีนิสัยชอบเสี่ยง ไม่รอบคอบ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีสาเหตุอื่นที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ เช่น บุคลิกภาพของบุคคล ประสพการณ์ อายุ เซอร์วิญญา ความเหนื่อยล้า เป็นต้น

ประการที่สอง สาเหตุเกิดจากความผิดพลาดของเครื่องจักร (Mechanical Cause) เป็นสาเหตุที่เกิดอุบัติเหตุรองลงมาจากคน เช่น เกิดจากส่วนที่เป็นอันตรายของเครื่องจักรตกลงมา ซึ่งไม่มีการเตรียมอุปกรณ์ไว้ป้องกัน หรือการที่เครื่องมือ อุปกรณ์ที่ใช้งานชำรุด รวมถึงการวางผังโรงงานที่ไม่เหมาะสม หรือการจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่ปลอดภัย ประการที่สาม สาเหตุ

เกิดจากดวงชะตาหรือเกิดจากภัยธรรมชาติ (Acts of God) ซึ่งประการหลังนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุน้อยที่สุด เช่น พายุฟ้า พายุพัดอย่างแรง เป็นต้น

ต่อมา เฮนริชได้ปรับเปลี่ยนแนวคิดเดิมของตนเอง โดยสรุปสาเหตุสำคัญของการเกิดอุบัติเหตุไว้ให้เหลือเพียง 2 ประการ ประกอบด้วย ประการแรก เกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Acts) ซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่ที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ประกอบด้วย เกิดจากการทำงานที่ไม่ถูกวิธี หรือทำไม่ถูกขั้นตอน หรือเกิดจากการมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง เช่น คิดว่าอุบัติเหตุเป็นเรื่องของเคราะห์กรรมที่แก้ไขหรือป้องกันไม่ได้ หรือเกิดจากความไม่เอาใจใส่ในการทำงาน หรือเกิดจากความประมาท พลังเพลอ เหม่อลอย หรือเกิดจากการมีนิสัยชอบเสี่ยง หรือเกิดจากการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบว่าด้วยความปลอดภัยของโรงงาน หรือเกิดจากการทำงานโดยไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล หรือเกิดจากการแต่งกายไม่เหมาะสม หรือเกิดจากการถอดเครื่องกำลังส่วนอันตรายของเครื่องจักรออกด้วยความรู้สึกไร้ค่า โดยเห็นว่าทำงานไม่สะดวก หรือถอดเพื่อซ่อมแซมแล้วไม่ได้ใส่คืน หรือเกิดจากการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับงาน เช่น การใช้ขวดแก้วตอกตะปูแทนการใช้ค้อน หรือเกิดจากการหยอกล้อกันในระหว่างการทำงาน หรือเกิดจากการทำงานโดยที่ร่างกายและจิตใจไม่พร้อมหรือผิดปกติ เช่น ไม่สบาย เมาค้าง หรือทะเลาะกับบุคคลในครอบครัว เป็นต้น

ประการที่สอง อุบัติเหตุเกิดจากสภาพการณ์ในการทำงานที่ไม่ปลอดภัย (Unsafe Conditions) ซึ่งอุบัติเหตุประเภทนี้มักเกิดเป็นสาเหตุรอง ไม่ใช่สาเหตุหลักของการเกิดอุบัติเหตุ เหมือนกับประการแรก สภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยนี้ ได้แก่ ส่วนที่เป็นอันตรายของเครื่องจักรที่เคลื่อนไหวยู่นั้นไม่มีสิ่งก้ำบังหรือไม่มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นระหว่างการทำงาน นอกจากนี้ อุบัติเหตุยังเกิดจากการวางผังโรงงานที่ไม่ถูกต้อง และเกิดจากความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยในการจัดเก็บวัสดุอุปกรณ์ สิ่งของที่ใช้ในการทำงาน หรือเกิดจากพื้นโรงงานขรุขระ เป็นหลุมเป็นบ่อ หรือเกิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่ถูกสุขอนามัย เช่น แสงสว่างไม่เพียงพอ เป็นต้น

เบิร์ต และเจอร์แมน (Bird and German, 1991, p.116) กล่าวว่า อุบัติเหตุเกิดขึ้นได้จากสาเหตุหลายประการ สามารถจำแนกออกได้ 4 ประการ ประการแรก เกิดจากคน (People) คำว่า "คน" ในที่นี้ไม่ได้หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติงานเท่านั้น แต่หมายความรวมถึงผู้บริหารองค์กรด้วย ทั้งนี้ เพราะผู้บริหารคือผู้กำหนดนโยบาย วิศวกรผู้ออกแบบ ช่างซ่อมบำรุงเครื่องจักร ผู้จัดการที่มีหน้าที่ควบคุมดูแล รวมไปถึงหัวหน้างานด้วย ประการที่สอง อุปกรณ์ (Equipment) ได้แก่ เครื่องมือ เครื่องจักร ที่พนักงานใช้ทำงาน รวมถึงยานพาหนะและที่ครอบเครื่องจักร (Safeguard) ประการที่สาม วัสดุ (Material) ได้แก่ วัตถุดิบ สารเคมี และสารอื่นๆที่

พนักงานใช้ในการทำงานและใช้ในการผลิต ประการที่สี่ สิ่งแวดล้อม (Environment) ได้แก่ สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อม เช่น คน อุปกรณ์ และวัสดุ ฝุ่น ไอระเหย ก๊าซ แบคทีเรีย แสง เสียง อุณหภูมิ เป็นต้น

ด้านเฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์ (2546,น.20) ระบุว่า การเกิดอุบัติเหตุนั้นมีสาเหตุหลัก 2 ประการ ได้แก่ ประการแรก สาเหตุพื้นฐานหรือสาเหตุที่เอื้ออำนวยให้เกิดอุบัติเหตุ (Basic or Contributing Cause) ได้แก่ 1) การบริหารจัดการและการควบคุมงานความปลอดภัย ประสิทธิภาพ เนื่องจากองค์กรไม่ได้สอนหรือให้การอบรมเกี่ยวกับความปลอดภัย และไม่บังคับให้ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบเกี่ยวกับความปลอดภัย หรือกรณีที่ไม่ได้วางแผนด้านความปลอดภัยในการทำงาน หรือขาดการติดตามแผนการทำงานด้านความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ หรือไม่ได้ทำการแก้ไขจุดที่เป็นอันตราย ไม่ได้จัดอุปกรณ์ความปลอดภัยให้กับพนักงานหรือคนงาน ซึ่งล้วนเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุได้ทั้งสิ้น 2) สภาวะจิตใจของบุคคลไม่ปกติ หรือไม่เหมาะสมขณะปฏิบัติงาน เนื่องจากขาดความรู้หรือจิตสำนึกความปลอดภัย บางคนมีทัศนคติไม่ดีและไม่ถูกต้อง บางคนมีภาวะจิตใจตอบสนองช้าเกินไป บางคนขาดสมาธิและความตั้งใจในการทำงาน บางคนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ เช่น ขวัญอ่อน ตื่นเต้นง่าย กลัว หรือตกใจง่าย เป็นต้น 3) สภาวะร่างกายของบุคคลที่ไม่ปกติ บางคนมีอาการอ่อนเปลี้ย เมื่อยล้าได้ง่าย บางคนหุนหวก บางคนสายตาไม่ดี บางคนสภาพร่างกายไม่เหมาะสมกับงาน บางคนป่วยเป็นโรคหัวใจ บางคนเป็นโรคความดันโลหิตสูง หรือร่างกายพิการ ไม่สมส่วน เป็นต้น

ประการที่สอง สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุกะทันหัน (Immediate Causes) หรือเรียกว่าสาเหตุที่ทำให้อุบัติเหตุเกิดขึ้นในทันทีทันใด ประกอบด้วย ประการแรก อุบัติเหตุเกิดจากการกระทำที่ไม่ปลอดภัยของบุคคล (Unsafe Acts) ประการนี้จัดเป็นสาเหตุใหญ่ของการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากพนักงานปฏิบัติงานโดยไม่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง เช่น พนักงานบางคนทำการซ่อมแซมเครื่องจักรกลโดยไม่หยุดเครื่องจักรก่อน ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น หรือการที่พนักงานถอดเครื่องป้องกันอันตรายที่หน่วยงานจัดไว้ให้ขณะปฏิบัติหน้าที่ ทำให้ได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น หรือการหยอกล้อกันระหว่างทำงาน การไม่ปฏิบัติตามกฎ หรือ ระเบียบที่กำหนดไว้ การสวมใส่ชุดทำงานที่ไม่รัดกุมขณะทำงาน การดื่มสุราหรือของมีเมาขณะปฏิบัติงาน ล้วนเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในระหว่างการทำงานทั้งสิ้น นอกจากนี้ สภาพการณ์ที่ไม่ปลอดภัยเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น เช่น เครื่องจักรอยู่ในสภาพชำรุด ไม่มีฝาครอบ ไม่มีเครื่องกั้น โครงสร้างของอาคารไม่มั่นคง พื้นที่สกปรก การจัดวางวัสดุสิ่งของไม่ถูกต้อง ระเบิดระเบิดทิ้งไป หรือแม้แต่แสงสว่างไม่เพียงพอก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้

อุบัติเหตุส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ 98 เกิดจากความผิดพลาดของบุคคลที่ปฏิบัติงาน อาจเกิดจากความผิดพลาดจากการทำงาน หรือเกิดจากความผิดพลาดจากการปล่อยปละละเลย

หรือเกิดจากความผิดพลาดทั้งสองส่วนด้วยกัน จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น ส่วนแนวทางการป้องกันอุบัติเหตุ นั้น นักวิชาการที่ชื่อ เฮ็นริช (Heinrich, 1959, อ้างถึงใน พงศ์ ทรดาล, 2545, น.300) ได้กล่าวว่า การป้องกันอุบัติเหตุเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่ว่าเป็นศาสตร์นั้นเพราะเป็นความรู้ที่ได้จากการศึกษาทดลอง รวมทั้งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความจริงโดยทั่วไป ส่วนคำกล่าวที่ว่าเป็น “ศิลปะ” นั้นเพราะการจะป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุได้นั้น จะต้องใช้ทักษะในการปฏิบัติงานจากประสบการณ์ รวมถึงการศึกษาค้นคว้า และจากการสังเกต การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร เฮ็นริช กล่าวว่า แนวทางการป้องกันอุบัติเหตุ นั้นประกอบด้วยหลักสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก จะต้องควบคุมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม ซึ่งจะช่วยลดโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย อีกทั้งการติดตั้งเครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์ที่มีความแหลมคมที่อาจก่ออันตรายได้ง่ายจะต้องคำนึงถึงโอกาสที่พนักงานจะได้รับบาดเจ็บเป็นสำคัญ ประการที่สอง จะต้องควบคุมการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัยให้ได้ เช่น การให้พนักงานจะต้องผ่านการอบรมเกี่ยวกับการใช้เครื่องจักรหรือการป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุในที่ทำงาน ก่อนการทำงานจริง หรือ การเขียนคำขวัญหรือคำเตือนให้ระมัดระวังอุบัติเหตุว่าจะเกิดขึ้นได้ การจัดทำป้ายประกาศให้พนักงานรับรู้ถึงการติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ ระหว่างการทำงาน เป็นต้น

ในส่วนของผู้บริหารหรือหัวหน้างาน จะต้องมีการบริหารความปลอดภัยเพื่อให้การทำงานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ คำว่า “การบริหารความปลอดภัย” หมายถึง กรรมวิธีเกี่ยวกับการวางแผน การจัดองค์กร การจัดบุคลากร การเป็นผู้นำ และการควบคุมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของความปลอดภัยที่กำหนดขึ้นด้วยความร่วมมือของพนักงานและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในทางปฏิบัติ นั้น การบริหารความปลอดภัย หมายถึง การควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงาน กำหนดให้หน่วยงานปฏิบัติและการดำเนินงานเพื่อลด หรือขจัดสภาพที่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บและเกิดโรคภัยจากการทำงาน โดยการระดมความรู้จากทั้งภายในองค์กรและภายนอกองค์กรเพื่อนำมาใช้ในองค์กร การบริหารความปลอดภัยที่ดีจะต้องนำเอาหลักว่าด้วยความปลอดภัยเข้าไปสู่กระบวนการผลิตและมีวิธีการจูงใจพนักงานให้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพื่อความปลอดภัย

ณัฐวัตร มนต์เทวีญ (2537, น.39) ระบุว่า นายจ้างหรือผู้บริหารมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความสำเร็จของงานมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการให้ความสำคัญกับแนวคิดพื้นฐานด้านต่างๆ ที่มีอยู่ในตัวเอง ซึ่งการได้รับรู้และตระหนักถึงการลดอุบัติเหตุ นั้นจะมีอิทธิพลหรือจะส่งผลกระทบต่อ การกำหนดนโยบาย การบริหารงาน และการดำเนินงานในองค์กร และเป็นเครื่องชี้กันว่าควรจะดำเนินการอย่างไรจึงจะทำให้ลดอุบัติเหตุลงได้ แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการลดอุบัติเหตุประกอบด้วยหลัก 6 ประการ ได้แก่ ประการแรก คือ ผลการผลิตปลอดภัย (Safe Production) หมายถึง การบริหารงานที่มุ่งให้ “ผลผลิต” ออกมานั้นดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีการบาดเจ็บเกิดขึ้น

ในระหว่างการทำงาน ประการที่สอง การป้องกันที่ต้นเหตุ (Prevention-at-source) หมายถึง การบริหารงานที่ดำเนินงานเพื่อลด ขจัด ไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ แนวคิดนี้มาจากฐานคิดที่ว่าอุบัติเหตุสามารถเกิดขึ้นกับลูกจ้างและจากสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัยได้ตลอดเวลา จึงเป็นสิ่งที่ป้องกันได้ ประการที่สาม ขอบเขตการดำเนินงาน หมายถึง การบริหารงานที่กำหนดให้ทุกหน่วยงานกำหนดกิจกรรมการลดอุบัติเหตุ เพื่อตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะต้องลดอุบัติเหตุลงให้ได้ ประการที่สี่ การคาดการณ์ถึงความเป็นไปได้ในการเกิดอุบัติเหตุ เป็นการศึกษาศาสนาจากสถานประกอบการใกล้เคียงที่เคยเกิดอุบัติเหตุ จากนั้นนำมาปรับไม่ให้องค์กรหรือหน่วยงานของตนเองเกิดอุบัติเหตุ ประการที่ห้า การแก้ไขที่เหตุอื่นเมื่อเห็นว่าไม่สามารถแก้ไขที่คนได้ หมายถึง การแก้ไขที่ผู้บริหารเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายหลังจากที่พยายามหาทางป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ ทั้งการให้ความรู้ การเขียนเตือน การลงโทษแล้วก็ตาม ก็ยังคงเกิดอุบัติเหตุขึ้น ประการที่หก การแก้ไขสาเหตุจากอาการที่เกิดขึ้น หมายถึง การบริหารงานที่ผู้บริหารมุ่งแก้ไขสิ่งที่เกิดขึ้นตามอาการ เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นก็แก้ไขไปตามกรณีที่เกิดขึ้น แนวคิดพื้นฐาน 6 ประการนี้ สามารถนำไปใช้กับการบริหารงานเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุได้ โดยการปรับหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับภารกิจ หรือลักษณะของงาน

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดอุบัติเหตุ ผู้วิจัยได้นำเอาองค์ประกอบของการเกิดอุบัติเหตุมาเป็นแนวทางในการศึกษาในประเด็น สาเหตุที่ทำให้พนักงานที่เกี่ยวข้องในพหุวิทยาไม่ปลอดภัย ซึ่งมีสาเหตุสำคัญมาจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับพนักงานที่เกี่ยวข้องชาวต่างประเทศ ทั้งเกิดจากการบริหารความปลอดภัยที่ขาดประสิทธิภาพ การไม่เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่รัฐ การไม่เข้มงวดในการควบคุมบุคคลให้ปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัด การที่บุคคลประมาทเดินเล่น หรือการมีนิสัยชอบเสีียง ไม่รอบคอบ เป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ และเกิดจากการวางผังเมืองที่ไม่เหมาะสม ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับอุบัติเหตุ

แนวคิดการประชาสัมพันธ์

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์พบว่า ได้มีนักวิชาการกล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เดวิด (David,2007 p.5 อ้างถึงในณัฐชุตดา วิจิตรจามรี (2559,น.2) ระบุว่า การประชาสัมพันธ์ หมายถึง การบริหารการสื่อสารระหว่างองค์กรกับสาธารณชน ในขณะที่ โคแกน (Kogan,2007,p.5 อ้างถึงในณัฐชุตดา วิจิตรจามรี,2559,น.2) ระบุว่า การประชาสัมพันธ์ หมายถึง การสื่อสารสิ่งที่องค์กรหรือหน่วยงานได้ทำไปเพื่อให้ประชาชนได้รับรู้และเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการดำเนินโครงการต่างๆขององค์กร

แบล็ก (Black,1989,p.14) ระบุว่า การประชาสัมพันธ์คือ การสร้างความนิยมให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน เพราะหากประชาชนนิยมชมชอบจะทำให้โครงการได้รับการสนับสนุน สามารถ

ดำเนินกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในทางกลับกันถ้าหากองค์กรหรือสถาบันใดไม่ได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากประชาชน องค์กรหรือสถาบันนั้นก็ดำเนินการได้ด้วยความยากลำบาก ดังนั้น การที่ประชาชนนิยมชมชอบองค์กรใดก็ตามย่อมหมายถึงการได้รับการปกป้องจากสาธารณชน

จากคำนิยามของคำว่า การประชาสัมพันธ์ข้างต้น สรุปได้ว่า การประชาสัมพันธ์เป็นการสื่อสารที่ผู้ส่งสารส่ง “สาร” เกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมขององค์กรเพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ เป็นการสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างองค์กรกับสาธารณชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อองค์กรและหวังผลในความร่วมมือจากสาธารณชนนั่นเอง

ดังนั้น ผู้บริหารองค์กรควรสร้างสรรคกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลภายนอกเพื่อให้บุคคลภายนอกขององค์กรเข้าใจถึงความตั้งใจขององค์กร บทบาทขององค์กร และเข้าใจกิจกรรมที่องค์กรต้องการทำ หากมีกลุ่มทางสังคมใดที่เข้าใจบทบาทและเจตนาขององค์กร ผิดเพี้ยนไป นักการประชาสัมพันธ์จะต้องเร่งรีบอธิบายจุดประสงค์หรือบทบาทที่ถูกต้องให้รับรู้ โดยเร็ว เพราะความเข้าใจคลาดเคลื่อนนั้นอาจจะนำไปปัญหาหรือทำให้เกิดอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจหรือกิจกรรมขององค์กรได้

ผู้บริหารองค์กรจึงต้องให้ข่าวสาร ให้ความรู้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานได้เข้าใจระเบียบปฏิบัติใหม่ๆ แนวคิด และนโยบายการปฏิบัติงานขององค์กรได้ถูกต้อง การให้ข้อมูลกับพนักงานจึงเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่าง “ผู้บริหารองค์กร” กับ “สมาชิกในองค์กร” ให้เข้าใจนโยบาย แนวทางการปฏิบัติงาน ซึ่งจำเป็นต้องเปิดช่องทางให้สมาชิกในองค์กรได้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารงาน นโยบาย การดำเนินกิจกรรมขององค์กรให้ฝ่ายบริหารรับรู้ เพื่อที่จะนำเอาข้อวิพากษ์หรือข้อคิดเห็นจากภายในองค์กรและจากภายนอกองค์กรการปรับปรุงกิจการบริหารงาน ส่วนหลักในการประชาสัมพันธ์นั้น นางลักษณ สุทธิวัฒนพันธ์ (2545, น.51) ได้กล่าวว่า หน่วยงานหรือองค์กรจำเป็นต้องบอกกล่าว สิ่งที่ดี และสิ่งที่ไม่ดีให้สมาชิกในองค์กร และบุคคลภายนอกให้รับรู้ โดยเฉพาะการบอกกล่าวเรื่องที่ไม่ดี หรือแจ้งผลกระทบในการดำเนินกิจกรรมขององค์กรให้กับชุมชนแวดล้อมรั้วนั้นมีความจำเป็นในบางครั้ง สิ่งที่ผู้บริหารองค์กรควรจะต้องแจ้งให้บุคคลภายนอกรับรู้ ประกอบด้วย ประการแรก การบอกกล่าวหรือชี้แจงข่าวสารความเคลื่อนไหว เผยแพร่กิจกรรมขององค์กรให้สาธารณชนรับรู้ โดยการบอกกล่าวให้ประชาชนรับรู้ถึงนโยบาย วัตถุประสงค์การดำเนินงาน ผลงานหรือกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ขององค์กร เพื่อให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใสและมีความรู้สึกที่ดีต่อองค์กร

ประการที่สอง การป้องกันและแก้ไขความเข้าใจผิด (Preventive Relations) องค์กรจำเป็นต้องดำเนินการประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะเมื่อมีสิ่งบอกเหตุว่าอาจจะทำให้ประชาชนมีความเข้าใจผิดในการดำเนินกิจกรรมขององค์กร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายขององค์กร

วัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมแต่ละอย่างขององค์กร การดำเนินการขององค์กร หรือความประพฤติและ/หรือปฏิบัติของบุคลากรขององค์กร ฯลฯ นักประชาสัมพันธ์ขององค์กรจึงต้องค้นหาสาเหตุที่อาจทำให้ประชาชนเข้าใจการทำกิจกรรม นโยบายขององค์กรผิดเพี้ยนไปได้ และรีบหาทางป้องกันไว้ก่อน แทนที่จะคอยแก้ไขในภายหลัง ความเข้าใจผิดนั้น ๆ อาจมีทั้งทางตรงและทางอ้อม สำหรับทางตรงอาจเกิดจากการตีพิมพ์ข่าวสารหรือข้อความตามหนังสือพิมพ์ หรือข่าวสารที่แพร่โดยสื่อมวลชนอื่น ๆ ส่วนทางอ้อมอาจเกิดจากข่าวลือ ข่าวที่ไม่เป็นกุศล เป็นต้น การแก้ไขหรือป้องกันความเข้าใจผิด จึงต้องมีวิธีดำเนินการต่างกันเป็นกรณี ๆ ไป

ประการที่สาม การสำรวจประชามติ ผู้บริหารองค์กรจำเป็นต้องทำการสำรวจประชามติ เพื่อจะได้ทราบว่าประชาชนในพื้นที่ใกล้เคียงมีความต้องการอะไร และไม่ต้องการสิ่งใดบ้าง ชอบหรือไม่ชอบสิ่งใดบ้าง ตลอดจนการสำรวจทำที่ที่ประชาชนมีต่อองค์กรว่าเป็นไปในทิศทางใด ด้านการทำประชาสัมพันธ์เชิงปฏิบัติการนั้นจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าได้มีนักวิชาการกล่าวไว้คือ นางลักษณีย์ สุทธิวิวัฒน์พันธ์ (2545, น.54) ซึ่งได้ระบุถึงหลักการประชาสัมพันธ์เชิงปฏิบัติการไว้ประการแรก เป็นการดำเนินการทุกวิถีทางเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน (Mutual Understanding) ระหว่างองค์กรหรือสถาบันกับกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องภายนอกองค์กร และบุคลากรภายในองค์กรหรือสถาบันเอง ประการที่สอง การให้คำชี้แนะแก่ประชาชนภายนอกองค์กรเพื่อสร้างการรับรู้ให้แก่ประชาชนภายนอกองค์กรที่มีต่อสถาบันหรือองค์กร ประการที่สาม ดำเนินการเพื่อค้นหาและขจัดแหล่งที่มาของความเข้าใจผิดทั้งปวงที่ประชาชนมีต่อองค์กร ประการที่สี่ ดำเนินการเพื่อขยายความนิยมและความเชื่อถือศรัทธาที่ประชาชนมีต่อองค์กรหรือสถาบันด้วยวิธีต่าง ๆ โดยใช้สื่อที่หลากหลายอย่างเหมาะสม ประการที่ห้า ดำเนินการทุกวิถีทางที่จะนำไปสู่การติดต่อสื่อสารที่เข้าใจดีมากยิ่งขึ้นระหว่างประชาชนกับองค์กรหรือสถาบัน

ส่วนการดำเนินงานประชาสัมพันธ์นั้น นางลักษณีย์ สุทธิวิวัฒน์พันธ์ (2545, น.64) ระบุว่าทั้งองค์กรของหน่วยงานรัฐหรือองค์กรของภาคเอกชนก็ตามย่อมจะต้องมีภารกิจในการดำเนินงานตามนโยบายของตนเอง เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การดำเนินงานประชาสัมพันธ์จึงเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรหรือสถาบันกับบุคคลภายนอกองค์กร ในขณะเดียวกันองค์กรหรือสถาบันจำต้องใช้ความพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะดำเนินการเพื่อให้เกิดความกลมเกลียวอย่างราบรื่นระหว่างสถาบันหรือองค์กร กับหน่วยงานหรือกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ในการทำประชาสัมพันธ์จึงจำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ระหว่างกันอย่างสม่ำเสมอ

ด้านวิธีการในการทำประชาสัมพันธ์ขององค์กรหรือสถาบันนั้นมีหลักการพื้นฐาน 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนแรก เป็นขั้นตอนการศึกษา หรือทำวิจัย หรืออาจเป็นการค้นคว้าหา

ข้อเท็จจริงและรับฟัง (Research Listening) เรื่องราวที่เกี่ยวข้อง ทั้งทางบวกและทางลบ การศึกษานี้ ถือเป็นขั้นตอนแรกของการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ โดยจะต้องค้นคว้าหาข้อเท็จจริง หาข้อมูลต่างๆ ที่ได้มาจากการวิจัย รับฟังความคิดเห็น ทศนคติ และปฏิบัติการที่ประชาชนมีต่อการดำเนินงาน หรือนโยบายขององค์กร ตลอดจนศึกษาหน่วยงานของตนเองให้เข้าใจเสียก่อน ตรวจสอบเรื่องราวของหน่วยงานที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือสื่อสิ่งพิมพ์อื่น นอกจากนี้ หากสามารถดูรายงานการประชุมหรือพบปะสนทนากับผู้ที่เกี่ยวข้องก่อน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประมวลก่อนที่จะคิดกลยุทธ์ในการสื่อสารไปยังสาธารณชน

ขั้นตอนที่สอง เป็นขั้นตอนวางแผนและตัดสินใจ (Planning Decision Making) หลังจากที่รับฟังความคิดเห็น รับคำแนะนำหรือรับรู้ปฏิบัติการต่างๆ จากบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงนำเอาข้อมูลเหล่านั้นมาประกอบการวางแผนกำหนดนโยบาย วางแผนกลยุทธ์ วางแผนการปฏิบัติงานขององค์กร ในขั้นตอนนี้จะมีการกำหนดสิ่งต่างๆหลายประการ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมาย การกำหนดกลุ่มประชาชนเป้าหมายที่จะสื่อสารไปยังพวกเขาเหล่านั้น การกำหนดยุทธศาสตร์การประชาสัมพันธ์ เช่น กำหนด “ประเด็น” ที่จะเผยแพร่ข่าวสาร การกำหนดกิจกรรมในการประชาสัมพันธ์ เช่น เขียนบทละครวิทยุ ทำรายการโทรทัศน์ การกำหนดเวลาที่จะจัดทำกิจกรรม เช่น ออกแบบแผ่นพับ ประชุมพิจารณาแผ่นพับก่อนจัดพิมพ์ การจัดทำผัง การทำงานประจำเดือน การกำหนดเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติตามแผน เช่น ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่สถิติ นักบัญชี เจ้าหน้าที่สนาม คนขับรถ ลากร่างรถงบประมาณค่าใช้จ่าย เช่น เงินเดือน เบี้ยเลี้ยงเจ้าหน้าที่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ ค่าโฆษณาทางวิทยุและโทรทัศน์ เป็นต้น ขั้นตอนที่สาม เป็นขั้นตอนติดต่อสื่อสาร (Communication) ถึงประชาชน เป็นขั้นตอนการปฏิบัติการสื่อสารกับกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้อง โดยการดำเนินงานตามแผน/โครงการที่กำหนดไว้ เช่น การออกไปเยี่ยมเยียนประชาชน การให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว การกล่าวปราศรัย การนำภาพยนตร์ไปฉาย การแถลงข่าว เป็นต้น ในขั้นตอนนี้สิ่งที่ควรคิดคำนึงก็คือ “เนื้อหา” ที่สื่อสารออกไปซึ่งจะต้องเป็นภาษาที่ตรงกับลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย ขั้นตอนที่สี่ เป็นขั้นตอนการประเมินผล (Evaluation) ในขั้นตอนนี้จะมีการวัดผลการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ที่ได้ทำไปแล้วทั้งหมด ว่าได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่วางแผนไว้หรือไม่ ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวมากน้อยเพียงใด ตลอดจนมีการตรวจสอบทดลองก่อนทำการประชาสัมพันธ์และประเมินผลหลังการปฏิบัติงานแล้ว เช่น ตรวจสอบจำนวนและปฏิบัติการผู้ฟังผู้ชม และตรวจสอบความประทับใจที่ผู้ฟังหรือผู้ชมได้รับจากการประชาสัมพันธ์ครั้งนั้น ๆ

ข้อพึงตระหนักสำหรับนักประชาสัมพันธ์คือ การดำเนินงานทั้ง 4 ขั้นตอนนี้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ผู้ทำประชาสัมพันธ์จะละเลยขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งไม่ได้ เพราะเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ ด้านการทำประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานของรัฐ

นั้น นางลักษณะ สุทธิวัฒนพันธ์ (2545, น.139) ได้กล่าวถึงไว้ โดยระบุว่า หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ให้บริการและเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับบทบาท และผลงานของส่วนราชการ ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ไปสู่ประชาชน ซึ่งจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้น ส่วนราชการดังกล่าวยังต้องเสริมสร้างความรู้และความเข้าใจอันดีของสาธารณชนที่เกี่ยวกับค่านิยมที่ดีขององค์กร ตลอดจนการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง และสร้างภาพพจน์ที่ดีเพื่อป้องกันความเข้าใจผิดเกี่ยวกับนโยบาย และการดำเนินงานขององค์กร

ความหมายของการประชาสัมพันธ์ของรัฐบาลนั้น หมายรวมถึงการประชาสัมพันธ์ของหน่วยราชการ ซึ่งอาจเป็นกระทรวง ทบวง กรม ตลอดจนหน่วยราชการในส่วนภูมิภาค โดยใช้วิธีการกระจายข่าวสาร การเผยแพร่ชี้แจงเกี่ยวกับนโยบาย การดำเนินงานต่าง ๆ ตลอดจนการช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีและชื่อเสียงของหน่วยราชการไปสู่ประชาชน เพื่อให้ได้รับความนิยมน และความร่วมมือของหน่วยราชการไปสู่ประชาชน และเพื่อให้ได้รับความร่วมมือและความนิยมนจากประชาชนกลุ่มการสร้างสรรค์ผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานของหน่วยราชการ และกลับประเทศชาติ โดยส่วนรวม

นางลักษณะ สุทธิวัฒนพันธ์ (2545, น.140) ระบุว่า หน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องได้รับความศรัทธาและการสนับสนุนจากประชาชนจึงจะสามารถดำเนินการบริหารราชการแผ่นดินไปได้ อย่างราบรื่น ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ เพราะกระแสประชามติของประชาชน จะมีผลกระทบต่อการบริหารงานขององค์กร คำกล่าวนี้สอดคล้องกับคำกล่าวที่ประธานาธิบดีจอห์นสัน กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าทราบดีว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเราก็คือการติดต่อสื่อสาร ถ้าเราสามารถสื่อสารถึงประชาชนได้ ประชาชนก็จะเข้าใจถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เรากำลังเผชิญร่วมกันอยู่” คำกล่าวนี้ ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของประธานาธิบดีลินคอล์น (Abraham Lincoln) ที่กล่าวว่า “ถ้าเป็นความพอใจของประชาชนแล้ว ไม่มีคำว่าล้มเหลว แต่ถ้าปราศจากความพึงพอใจของประชาชนแล้วก็ไม่มีความสำเร็จ” อีกทั้งความหมายข้างต้นยังสอดคล้องกับคำกล่าวของประธานาธิบดีทรูแมน (Harry S.Truman) ที่กล่าวว่า “ท่านคงเคยได้ยินประชาชนพากันกล่าวขวัญถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของประธานาธิบดีในฐานะที่เป็นผู้ปกครองประเทศ แต่อำนาจของประธานาธิบดีขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการดำเนินงานประชาสัมพันธ์ด้วย เพราะประธานาธิบดีก็ต้องฟังเสียงประชาชน และต้องรู้จักวิธีเข้ากับประชาชนให้ได้”

จะเห็นได้ว่า การประชาสัมพันธ์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการบริหารงานของหน่วยงานรัฐ เนื่องจากรัฐจะต้องให้ข้อมูลเพื่อให้ประชาชนได้เข้าใจกิจกรรมที่รัฐกำลังดำเนินการอยู่ และที่จะดำเนินการในอนาคต เนื่องจากประชาชนย่อมมีส่วนร่วม มีสิทธิ และมีเสียงในการเลือกผู้ทำหน้าที่บริหารประเทศ และมีสิทธิในการติดตามตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล รัฐบาลจำเป็นต้อง

อาศัยความร่วมมือสนับสนุนจากประชาชน จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การประชาสัมพันธของรัฐบาลพบว่ามีดังต่อไปนี้ ประการแรก เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ถึงหน่วยให้บริการหรือการให้บริการด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับประชาชน ประการต่อมาคือ เพื่อเรียกร้องการสนับสนุนจากประชาชน ดังเช่นในกรณีที่มีการออกกฎหมายใหม่หรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ประการที่สาม เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสเสนอความคิดเห็นต่อรัฐบาล เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงนโยบาย และการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับความต้องการประชาชนยิ่งขึ้น ประการที่สี่ เพื่ออธิบายให้ส่วนราชการอื่นได้รับรู้ประชาปฏิบัติที่ประชาชนมีต่อส่วนราชการนั้น ประการที่ห้า เพื่อขอความร่วมมือจากประชาชนให้สนับสนุนด้านต่างๆในการพัฒนาประเทศ

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ สรุปได้ว่า การประชาสัมพันธเป็นการสื่อสารที่ผู้ส่งสารส่ง “สาร” เกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมขององค์กรเพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้เป็นการสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างองค์กรกับสาธารณชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อองค์กรและหวังผลในความร่วมมือจากสาธารณชน ผู้วิจัยได้นำเอาประเด็นการสื่อสารไปยังสาธารณชนในการขอความร่วมมือให้ปฏิบัติตาม การขอความร่วมมือประชาชนผู้ประกอบการในพหุยาให้ลด ละ เลิก กระทำพฤติกรรมบางประการที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาเมืองพหุยา เพื่อให้การพัฒนาเมืองพหุยาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับ “การสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล กรณีศึกษา พหุยา สิงคโปร์” พบว่าได้มีนักวิชาการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องไว้ดังต่อไปนี้

อาจารย์ ผลประเสริฐ (2551) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของแผนปฏิบัติการการรักษาความปลอดภัยให้บริการแก่นักท่องเที่ยวประจำปี พ.ศ. 2550 โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตำรวจท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว-ชาวต่างชาติและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในพื้นที่ให้บริการของสถานีตำรวจท่องเที่ยวทั่วประเทศ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความพึงพอใจที่มีต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยวไทยทั่วประเทศในระดับมาก ตำรวจท่องเที่ยวควรติดต่อสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีหรือสามารถติดต่อสื่อสารได้หลายภาษา ด้านความเชื่อมั่นเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นในระดับปานกลางแต่ในภาคเหนือนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยในระดับมาก ทั้งนี้ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวจากการ

ถูกรังควานจากพ่อค้าแม่ค้าหาบเร่ขอทานและการปลอดภัยจากการถูกเอารัดเอาเปรียบในการซื้อสินค้าและบริการ นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นต่ำกว่าด้านอื่นๆ สำหรับความต้องการในการช่วยเหลือจากตำรวจท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวดูแลความปลอดภัยทางด้านร่างกายและทรัพย์สินของตนและแนะนำเส้นทางสถานที่ท่องเที่ยวมากที่สุดและความสามารถที่พึงประสงค์ของตำรวจท่องเที่ยว ประกอบกับนักท่องเที่ยวมีความต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวมีความสามารถด้านการใช้ภาษาต่างประเทศมากเป็นลำดับที่ 1 นอกจากนี้ยังต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวมีจิตสำนึกในการให้บริการ ความรู้ความสารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ มีทักษะในการติดต่อสื่อสาร ประสานงานได้ดี มีจริยธรรม ซื่อสัตย์ มีบุคลิกภาพที่น่าเชื่อถือ น่าไว้วางใจและมีความสามารถ ในการแก้ไขปัญหา

สมชาย ปรีกมาส (2549) ศึกษาเรื่อง การวิจัยการประเมินโครงการศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและรักษาความปลอดภัยจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประเมินโครงการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและรักษาความปลอดภัยจังหวัดภูเก็ต กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาค้นคว้าคือนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ช่วยเหลือ และผู้รับเหมา ประกอบการก่อสร้างศูนย์ช่วยเหลือ รวมทั้งสิ้น 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือแบบสัมภาษณ์ระดับลึก เก็บข้อมูลโดยการสังเกตและสัมภาษณ์ระดับลึก วิเคราะห์ข้อมูลเชิง คุณภาพโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการประเมินความพึงพอใจของประชาชนเกี่ยวกับการดำเนินงานโครงการ ศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

1) การอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ความพึงพอใจอยู่ใน ระดับมาก ได้แก่ มีการอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และมีการอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัยโดยเฉพาะในตอนกลางคืน 2) การสร้างความ เชื่อมั่นและส่งเสริมภาพลักษณ์การรักษาความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นในการทำงานของเจ้าหน้าที่ มีความเชื่อมั่นในจังหวัดภูเก็ต เนื่องจาก เป็นเมืองท่องเที่ยว 3) การเตรียมความพร้อมในการดำเนินการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตประชาชนมีความพึงพอใจในระดับสูงสุด ได้แก่ มีการเตรียมความพร้อมตลอด 24 ชั่วโมง มีความพร้อมในด้านอุปกรณ์ เครื่องมือ และมีการตรวจสอบนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต 4) การดำเนินงานอย่างต่อเนื่องในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ประชาชนมีความ พึงพอใจในระดับสูงสุด ได้แก่ มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา 24 ชั่วโมง แต่บางครั้ง การดำเนินงานก็ไม่ต่อเนื่องเพราะมีศูนย์ช่วยเหลือไม่ทั่วจังหวัด และมีการนำผู้ที่ได้รับอุบัติเหตุ ไปส่งยังโรงพยาบาลและติดตามจนกว่าจะหาย 5) การประสานความร่วมมือของหน่วยงานภายในและภายนอกพื้นที่ เพื่อปฏิบัติงานร่วมศูนย์ช่วยเหลือ

นักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและทันท่วงที ประชาชน มีความพึงพอใจต่อการประสานงานที่ดีทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน มีการประสานงานที่ดี ทั้งในจังหวัดและนอกจังหวัด 6) การตอบสนอง ต่อนโยบายการท่องเที่ยวของจังหวัดและประเทศ ประชาชนมีความพึงพอใจมากที่สุด ได้แก่ การตอบสนองต่อนโยบายการท่องเที่ยวที่ดีเนื่องจาก เป็นเมืองท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์ เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และมีการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และในส่วนของประชาชน มีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ การฟื้นฟูสถานที่ท่องเที่ยว 7) การติดตาม ประเมินและรายงานผลการดำเนินงาน ได้แก่ ไม่มีการติดตามอย่างต่อเนื่อง มีการติดตามเฉพาะในช่วงแรก ๆ และมีการเขียนรายงานเพื่อรวบรวมข้อมูลไว้ดูภายหลัง และมีความพึงพอใจน้อยที่สุดคือ การติดตามอาการของผู้ประสบภัยจนกว่าจะหาย

2. ปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินโครงการ คือ 1) ประชาชนมีความพึงพอใจน้อยมากต่อการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรม 2) เจ้าหน้าที่ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ไม่ดีเท่าที่ควร 3) เจ้าหน้าที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับประเพณีของชาวต่างชาติ 4) เจ้าหน้าที่ไม่มีความชำนาญในการใช้เครื่องมือ และ 5) เจ้าหน้าที่บางคนมีความเห็นแก่ตัว

3. จุดอ่อน/จุดแข็งของโครงการ คือ 1) จุดอ่อนได้แก่ ความล่าช้าในการทำงานเนื่องจากต้องรอคำสั่งจากผู้บริหาร จำนวนเจ้าหน้าที่มีน้อยเกินไป การช่วยเหลือผู้ประสบภัยยังดำเนินการไม่เต็มที่ อาทิ ขาดความรู้ความสามารถในการปฐมพยาบาลและเจ้าหน้าที่บางคนมีความเห็นแก่ตัว 2) จุดแข็งได้แก่ การเตรียมพร้อมตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยว และการบริการที่เสมอภาคทั้งประชาชนและนักท่องเที่ยว

4. แนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานโครงการคือ 1) ควรมีการจัดซื้ออุปกรณ์รุ่นใหม่มาใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ 2) อบรมฯ ให้มีความร่วมมือระหว่างภาครัฐและประชาชน 3) นำอาสาสมัครในพื้นที่มาร่วมปฏิบัติงาน 4) จัดหางบประมาณจ้างบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญ 5) ฝึกอบรมด้านภาษาให้กับเจ้าหน้าที่ 6) สร้างท่าเทียบเรือและเปิดศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเพิ่มเติม

กวิณ วงศ์ดี และศิริเพ็ญ เยี่ยม (2555) ศึกษาเรื่องปัจจัยด้านการตลาดและปัจจัยด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ตลาดนัดสวนจตุจักร โดยกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการตลาดและปัจจัยด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ตลาดนัดสวนจตุจักร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากประชากรนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมายังตลาดนัดจตุจักรจำนวน 400 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก

ผลการศึกษาพบว่า 1. ในด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ตลาดนัดจตุจักรพบว่าเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วน 60 ต่อ 40 ส่วนใหญ่

มีอายุระหว่าง 26-60 ปี มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผู้สูงอายุน้อยมากเพียงร้อยละ 3.8 เท่านั้น ด้านรายได้พบว่าส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ที่ประมาณ 20,001-50,000 เหรียญสหรัฐต่อปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากถึงร้อยละ 59.5 และส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากกลุ่มประเทศยุโรปเป็นจำนวนร้อยละ 40.2. ในด้านพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ตลาดนัดจตุจักรพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นครั้งแรกถึงร้อยละ 44 และร้อยละ 25 เคยเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยแล้ว 2-3 ครั้ง เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างเรื่องการมาท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรนั้น ร้อยละ 58 ตอบว่าเพิ่งเดินทางมาเที่ยวที่ตลาดนัดจตุจักรเป็นครั้งแรก และร้อยละ 24 เคยมาแล้ว 2-3 ครั้ง

เมื่อถามนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มตัวอย่างว่ารู้จักตลาดนัดจตุจักรได้อย่างไร ร้อยละ 62 ตอบว่ารู้จักจากเพื่อนและญาติมิตร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 78 นิยมเดินทางเป็นกลุ่มเล็กหรือเป็นคู่ ส่วนสิ่งที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวที่ตลาดนัดจตุจักร คือ 1) คำแนะนำจากเพื่อนหรือญาติมิตร 2) ต้องการประสบการณ์ในการท่องเที่ยว และ 3) ต้องการแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ 3. ในด้านความพึงพอใจในการตลาดด้านสินค้าของตลาดนัดสวนจตุจักร โดยสามารถเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ อันดับแรกคือด้านความหลากหลายของสินค้า พบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจเกี่ยวกับด้านความหลากหลายของสินค้าอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30

อันดับสองคือด้านความแปลกใหม่ของสินค้าพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจด้านความแปลกใหม่ของสินค้าอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.97 อันดับที่สามคือด้านราคาของสินค้าพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจด้านราคาของสินค้าอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 ด้านคุณภาพของตัวสินค้าพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจด้านคุณภาพของตัวสินค้าอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 ด้านข้อมูลของสินค้าพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 4. ด้านการบริการพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80

ด้านศูนย์บริการข้อมูลของตลาดนัดสวนจตุจักรพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจด้านศูนย์บริการข้อมูลของตลาดนัดสวนจตุจักรอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 ด้านป้ายบอกทางและจุดบริการพบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจด้านป้ายบอก

ทางและจุดบริการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ด้านห้องน้ำสาธารณะพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่ตลาดนัดสวนจตุจักรมีความพึงพอใจด้านห้องน้ำสาธารณะอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 ผลการทดสอบสมมติฐานในด้านสินค้าและในด้านการบริการพบว่าชาวต่างชาติทั้งเพศชายและเพศหญิงมีระดับความพึงพอใจในด้านสินค้าของตลาดนัดสวนจตุจักรไม่แตกต่างกัน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่อยู่ในกลุ่มอายุที่แตกต่างกันมีระดับความพึงพอใจในด้านสินค้าของตลาดนัดสวนจตุจักรไม่แตกต่างกัน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่อยู่ในกลุ่มอายุที่แตกต่างกันมีระดับความพึงพอใจในด้านการบริการของตลาดนัดสวนจตุจักรไม่แตกต่างกัน นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่อยู่ในกลุ่มอายุที่แตกต่างกันมีระดับความพึงพอใจในด้านความปลอดภัยใน ตลาดนัดสวนจตุจักรไม่แตกต่าง นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่อยู่ในกลุ่มรายได้ที่แตกต่างกันมีระดับความพึงพอใจในด้านสินค้าของตลาดนัดสวนจตุจักรไม่แตกต่าง

ชิตวร ประดิษฐ์รอด (2557) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวและปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกำหนดวัตถุประสงค์การศึกษา เพื่อศึกษาปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร และศึกษาปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้สถิติเชิงอนุมานด้วยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัยทำงานในกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร

บทสังเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยของปาจารย์สรุพบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวภาคเหนือของประเทศไทยมีความเชื่อมั่นในความปลอดภัยของตนเองมากกว่านักท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยรวม ความเชื่อมั่นที่ได้เดินทางไปท่องเที่ยวในภาคเหนือของประเทศไทยคือเชื่อมั่นในการรักษาความปลอดภัยจากการไม่ถูกทำร้ายร่างกาย และไม่ถูกชิงทรัพย์ เชื่อมั่นว่าไม่ถูกรบกวนจากแม่ค้าหาบเร่ขายสินค้าในพื้นที่ภาคเหนือ เชื่อมั่นในการไม่ถูกแม่ค้าเอาเปรียบจากการขายสินค้าแพงเกินจริง ด้านชิตวร ประดิษฐ์รอด (2557) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวและปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวปริมณฑลของคนวัย

ทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าแรงจูงใจในการท่องเที่ยวส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวของคนวัยทำงานในกรุงเทพมหานคร ส่วนสมชาย ปรีกมาส ศึกษาการรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่จังหวัดภูเก็ต พบว่าส่วนใหญ่เชื่อมั่นในการรักษาความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่รัฐ แต่ทว่ามีบางพื้นที่ซึ่งไม่มีศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว บางแห่งมีศูนย์ช่วยเหลือแต่มีเจ้าหน้าที่คอยบริการน้อยราย ประกอบกับเจ้าหน้าที่มีข้อจำกัดในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักท่องเที่ยวมีความกังวลใจอยู่บ้าง ส่วนประชาชนต้องการให้รัฐฟื้นฟูสภาพการท่องเที่ยวในภาคใต้ให้ครั้งนี้นักว่านี้ จากการทบทวนวรรณกรรมทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยได้นำเอาองค์ประกอบของแนวคิดเกี่ยวกับเมืองน่าอยู่มาเป็นแนวทางในการศึกษา และนำเอาความปลอดภัยในแต่ละด้านมากำหนดเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ และใช้แนวคิดเมืองน่าอยู่ประกอบการอภิปรายผลการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พัทยา สิงคโปร์” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Document Research) และวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้งในประเทศไทย และที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ มีรายละเอียดวิธีการศึกษาดังต่อไปนี้

การวิจัยเอกสาร

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยเอกสารออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นการวิจัยเอกสารจากหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ที่น่าเสนอข่าวใน 3 ประเด็นหลัก ซึ่งแต่ละประเด็นที่เชื่อมโยงถึงกัน ประกอบด้วย ประเด็นแรก เป็นการนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา ประเด็นที่สอง เป็นการนำเสนอข่าวการจัดประชุม อบรม เพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา ประเด็นที่สาม เป็นการนำเสนอข่าวในประเด็นการลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยในเมืองพัทยา ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การนำเสนอข่าวสารการประทุษร้ายนักท่องเที่ยว หมายถึง การที่บุคคลกลุ่มบุคคล ทั้งสัญชาติไทยและมีเชื้อสัญชาติไทยใช้กำลังทางกายภาพทำร้ายนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในพัทยา แบ่งออกเป็น

- การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว หมายถึง การที่บุคคลซึ่งเป็นคนไทย และชาวต่างประเทศ ใช้กำลังทางกายภาพทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บ ในงานวิจัยชิ้นนี้ประกอบด้วย

- การใช้กำลังชก ต่อย ทบ ตี ถีบ เตะ กระแทบ ผลัก เหวี่ยง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวพัทยา

- การใช้อาวุธ อันประกอบด้วยขวด ไม้ หมวกกันน็อค และวัสดุอื่นเป็นอาวุธทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บ

- การประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว หมายถึง การที่บุคคลซึ่งเป็นคนไทย และชาวต่างประเทศแย่งชิงทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ประกอบด้วย

- การปิ่นห้องขโมยทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

- การล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยว

○ การวิจัยรวบรวมทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นที่สอง การจัดอบรมเพื่อสร้างมาตรการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา ประกอบด้วย

- การจัดอบรมเพื่อพัฒนาความรู้
- การจัดอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดี
- การจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะ

ประเด็นที่สาม การนำเสนอข่าวเจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยในเมืองพัทยา
ประกอบด้วย

- การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยทั่วไป
- การลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี
- การลงพื้นที่ตรวจยาเสพติดในสถานประกอบการ

ประชากร กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยเอกสาร ได้แก่ หนังสือพิมพ์ทั้งระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น
เว็บไซต์ ที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามา
ท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยศึกษาหนังสือพิมพ์ระดับชาติ ระดับท้องถิ่น และเว็บไซต์ทั้งหมดที่
นำเสนอข่าวในประเด็นดังกล่าว

การสัมภาษณ์เชิงลึก

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรก เป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ใน
ประเทศไทย กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างในประเทศไทย

ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้ให้ข้อมูลหลัก
(Key informants) ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในประเด็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับความปลอดภัย
ของนักท่องเที่ยวในพัทยา และการสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวเมืองพัทยา ทั้งนี้ ผู้ให้
ข้อมูลหลัก ประกอบด้วยบุคคลจาก 6 กลุ่ม ได้แก่

- กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารเมืองพัทยา จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 2 ผู้บริหารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพัทยา จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 3 นักธุรกิจเมืองพัทยา จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 4 สื่อมวลชนเมืองพัทยา จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 5 อาสาสมัครตำรวจชาวต่างชาติในพัทยา จำนวน 1 ท่าน

- กลุ่มที่ 6 นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา จำนวน 1 ท่าน

รวมทั้งสิ้น จะต้องสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก 6 ท่าน

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยนั้น ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ในประเด็นสภาพปัญหาด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในพัทยา โดยแบ่งออกเป็น ประเด็น สาเหตุของปัญหาที่ทำให้ให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย และประเด็น ความคิดเห็นที่มีต่อการสื่อสารที่สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล ดังนี้

- สาเหตุของปัญหาที่ทำให้ให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย ประกอบด้วย
 - ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่ได้มาตรฐาน
 - ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากความประมาท
 - ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากการแบ่งเขตที่ไม่ชัดเจน
 - ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากการบังคับใช้กฎหมายขาด

ประสิทธิภาพ

- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากหน่วยงานรัฐสับสนในบทบาทของตนเอง
- ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากสุขอนามัยที่ไม่ได้มาตรฐาน

● ความคิดเห็นที่มีต่อการสื่อสารที่สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล หมายถึง การที่ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวถึงวิธีการหรือแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัยในด้านต่างๆที่เกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา ประกอบด้วย

- การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง
- การสื่อสารชักจูงใจให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่จะ

เกิดขึ้น

- การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยโดยกำหนดการแบ่งเขตน้ำให้ชัดเจน
- การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานของรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย
- การสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจในบทบาทของ

ตนเอง

- การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน

กลุ่มตัวอย่างในประเทศสิงคโปร์

ประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในประเทศสิงคโปร์นั้น ผู้วิจัยจะเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกนักวิชาการ ประชาชน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในสิงคโปร์ โดยใช้การเลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลัก ประกอบด้วยบุคคล 6 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

- กลุ่มที่ 1 นักวิชาการที่สอนด้านสื่อสารมวลชนในประเทศสิงคโปร์ (มหาวิทยาลัย นานยาง เทคโนโลยี สิงคโปร์: Nanyang Technology University: NTU) จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 2 นักวิชาการด้านภาษาไทยที่สอนในประเทศสิงคโปร์ (มหาวิทยาลัย แห่งชาติสิงคโปร์: National University of Singapore: NUS) จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 3 คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 4 พลเมืองสิงคโปร์ จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 5 นักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน จำนวน 1 ท่าน
- กลุ่มที่ 6 นักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม จำนวน 1 ท่าน

ในส่วนของสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์นั้น ผู้วิจัยจะต้องสัมภาษณ์ จำนวน 6 ท่าน

กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์นั้น ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ใน 3 ประเด็นหลัก ประกอบด้วย

ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประกอบด้วย ประเด็นย่อย ดังนี้

- การออกแบบเมือง วัดจาก การแสดงความคิดเห็นในประเด็น การสร้างเมืองที่ทันสมัย ประกอบด้วย การพัฒนาเกาะเซนโตซ่า กับ การพัฒนาสิ่งแวดล้อม
- การออกแบบถนนสำหรับการจราจร วัดจาก การแสดงความคิดเห็นในประเด็น ถนนสำหรับรถวิ่ง วัดจากการแสดงความคิดเห็นในประเด็น ผู้ขับขี่รถยนต์ รถยนต์ส่วนบุคคล และผู้ขับขี่รถแท็กซี่ และประเด็น ถนนสำหรับคนเดิน (ทางเท้า) ประกอบด้วย ทางเท้า ทางลาด ทางม้าลาย

ประเด็นที่สอง การบังคับใช้อำนาจรัฐ ประกอบด้วย ประเด็น การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง การบังคับใช้กฎหมายทั่วไป

- การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง ประกอบด้วย ประเด็น กฎหมายประหารชีวิต และ กฎหมายจำคุกตลอดชีวิต
- การบังคับใช้กฎหมายทั่วไป ประกอบด้วย ประเด็น การลงโทษผู้ทำผิดกฎหมายอาจร และประเด็น การลงโทษผู้กระทำผิดทั่วไป

ประเด็นที่สาม การพัฒนาคน ประกอบด้วย ประเด็นย่อย ดังนี้

- การส่งเสริมการศึกษา วัดจากการแสดงความคิดเห็นในประเด็น การทุ่มเทงบประมาณด้านการศึกษา และประเด็น การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม วัดจากการแสดงความคิดเห็นในประเด็น วัฒนธรรมรักการอ่านหนังสือ วัฒนธรรมความสะอาด วัฒนธรรมการแข่งขัน วัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน วัฒนธรรมพหุนิยม

ดังนั้น ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งในประเทศไทยและประเทศสิงคโปร์ รวมกันทั้งสิ้น จำนวน 14 ท่าน

การตรวจสอบเครื่องมือในงานวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยจะต้องระมัดระวังในเรื่องของความแม่นยำและความน่าเชื่อถือของข้อมูลในการวิจัย (Truthworthiness) ซึ่งอาจมีความลำเอียงได้เพราะใช้ตัวผู้วิจัยเองเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของข้อมูลและความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

ความเที่ยงตรง (Validity)

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีการตรวจสอบแบบสามเส้า (Triangulation) ประกอบด้วย การนำเอาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาเปรียบเทียบกับเนื้อหาทฤษฎีและตรวจสอบจากการให้สัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างในลักษณะเปรียบเทียบ จากนั้นได้นำไปปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นที่ปรึกษาโครงการวิจัยให้ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ได้คำตอบตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา จากนั้นจึงปรับแก้ไขตามคำชี้แนะของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว

ความน่าเชื่อถือ (Reliability)

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลด้วยการตรวจสอบด้านข้อมูล (Data Triangulation) เพื่อดูว่าข้อมูลที่ได้รับมานั้นถูกต้องตรงกันหรือไม่ อย่างไร และตรวจสอบข้อมูลจากวรรณกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่การตรวจสอบผลการศึกษางานวิจัย วิทยานิพนธ์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลที่ได้มานั้นถูกต้องแม่นยำ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิธีการเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจะนำเอาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เจาะลึกมาลดทอนข้อมูล (Reduction) เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเชิงคุณภาพมีปริมาณมาก หลากหลาย หลังจากการลดทอนข้อมูล แล้วผู้วิจัยได้นำเอาข้อมูลที่ได้มาจำแนกแยกแยะจัดหมวดหมู่ให้ข้อมูลประเภทเดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน (Category) จากนั้นจึงรวบรวมนำเสนอเป็นข้อมูลเชิงพรรณนาและนำเสนอผลการศึกษารายงลำดับตัวแปรที่กำหนดไว้ในงานวิจัย

การนำเสนอข้อมูลงานวิจัย

การนำเสนอผลการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้แบ่งการนำเสนอผลการศึกษารายงลำดับเนื้อหา 7 บท พร้อมภาคผนวก ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ

บทที่ 2 ผลงานวิจัยและงานเขียนอื่นที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีการวิจัย

ภายหลังการศึกษาวเคราะห์ข้อมูลแล้วผู้วิจัยจัดลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาที่ได้จากการศึกษาและนำเสนอผลการศึกษารูปแบบ ดังนี้

บทที่ 4 นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analysis Description) ในประเด็นการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เว็บไซต์ ที่นำเสนอข่าวสารในประเด็น การประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา ประเด็น การนำเสนอข่าวหน่วยงานรัฐในพัทยาจัดประชุม อบรมสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา และประเด็น การนำเสนอข่าวการลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา

บทที่ 5 นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ในประเด็นความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่มีต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา และประเด็น ความคิดเห็นที่มีต่อวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวเมืองพัทยาให้ได้มาตรฐานสากล

บทที่ 6 นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์

บทที่ 7 การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ตั้งข้อสังเกตและข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

ภาคผนวก

บทที่ 4

การนำเสนอข่าวในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว

การนำเสนอผลการวิจัยในบทที่ 4 ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ซึ่งทั้ง 3 ส่วน มีความเชื่อมโยงกัน ส่วนที่หนึ่ง เป็นการนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา เป็นการนำเสนอให้เห็นว่าเหตุการณ์เกี่ยวกับการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยานั้นมีเหตุการณ์อะไรบ้าง แต่ละเหตุการณ์มีรายละเอียดอย่างไร จากนั้น ส่วนที่สอง เป็นการนำเสนอข่าวหน่วยงานรัฐในพัทยา จัดประชุม อบรม เพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา โดยดูว่า หนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ นำเสนอข่าวการจัดประชุม อบรมสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในเรื่องอะไรบ้าง และมีรายละเอียดอย่างไร ส่วนที่สาม เป็นการนำเสนอข่าวการลงพื้นที่ของเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดนำเสนอออกเป็นแผนภาพชัดเจน ดังภาพ 4.1

ภาพ 4.1

แสดงการนำเสนอข่าวสารใน 3 ประเด็น

จากภาพ 4.1 แสดงการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ที่นำเสนอข่าวในประเด็นการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา การจัดประชุม อบรมสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว และการที่เจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยในพัทยา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 การนำเสนอข่าวสารการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา

การนำเสนอผลการวิจัยในประเด็นการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยาเป็นการนำเสนอผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยเอกสาร (Document Research) จากสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ ประกอบด้วย หนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น นิตยสาร วารสารวิชาการ เว็บไซต์ข่าว จากสำนักข่าวต่างๆในประเทศไทยที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาออกเป็นแผนภาพเพื่อให้มองเห็นชัดเจนขึ้น ดังภาพ 4.2

ภาพ 4.2

แสดงภาพการนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา

จากภาพ 4.2 แสดงการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ประกอบด้วย 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นที่หนึ่ง การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว ประเด็นที่สอง การประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว ในแต่ละประเด็นหลักมีการรายงานข่าวแบ่งออกเป็นประเด็นย่อยดังต่อไปนี้

4.1.1 การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็นสื่อมวลชนกับการรายงานข่าวสารการประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า ประกอบด้วย การใช้กำลังชก ต่อย ทุบ ตี ถีบ เตะ กระแทบ ผลัก เหวี่ยง นักท่องเที่ยว และการใช้ขวด ไม้ หมวก หรือวัสดุอื่นทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● **การใช้กำลังชก ต่อย ทูป ตี ถีบ ตะ กระทุบ เหยียง นักท่องเที่ยว**

จากการศึกษาในประเด็นการนำเสนอสื่อข่าวเหตุการณ์การใช้กำลังชก ต่อย ทูป ตี ถีบ ตะ กระทุบ เหยียง นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวพญา ผลการศึกษาพบว่ามีสื่อรายงานดังต่อไปนี้

เว็บไซต์ พัทยานิวส์ (17 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “เฒ่ามะกัน เห็นชายทำร้ายหญิงเข้าห้ามปรามช่วยเหลือสุดท้ายตัวเองถูกอัดนม” ระบุว่า เมื่อเวลา 22.30 น. วันที่ 16 มกราคม 2560 เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพญา จ.ชลบุรี รับแจ้งนักท่องเที่ยวถูกทำร้ายร่างกาย ได้รับบาดเจ็บ เหตุเกิดบริเวณหน้าบาร์เบียร์ “สวีสวี” ซอยพระตำหนัก 5 หมู่ 12 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่กู้ภัยสว่างบริบูรณ์ธรรมสถานเมืองพญารุดไปตรวจสอบ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางไปถึงที่เกิดเหตุพบนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ทราบชื่อภายหลังคือ นายบ๊อบ อายุ 67 ปี สัญชาติอเมริกัน ได้รับบาดเจ็บนอนอยู่กับพื้น สภาพศีรษะแตกและตามลำตัวฟกช้ำ เจ้าหน้าที่กู้ภัยฯได้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ก่อนที่จะนำตัวนายบ๊อบส่งโรงพยาบาลพญาเมโมเรียล

จากการสอบถาม น.ส.นเรศ มูลประเสริฐ อายุ 47 ปี เจ้าของร้านบาร์เบียร์ ซึ่ง น.ส.นเรศ ได้เล่าให้ฟังว่า ผู้บาดเจ็บเห็นพนักงานหญิงที่ร้านกำลังมีปากเสียงกับอดีตสามี อดีตสามีกำลังจะลงมือทำร้ายร่างกายฝ่ายหญิง นักท่องเที่ยวรายนี้จึงเข้าไปห้ามปราม ทำให้ฝ่ายชายเกิดความไม่พอใจ ชกเข้าที่ใบหน้าหลายครั้ง จนผู้บาดเจ็บล้มลงไปกองกับพื้น ก่อนที่จะตะและกระทุบซ้ำอีกหลายครั้ง จากนั้นพลเมืองดีเข้าไปช่วยกันห้ามปราม หลังก่อเหตุชายดังกล่าวก็รีบหลบหนีไป ส่วนฝ่ายหญิงปิดปากเงียบไม่ยอมให้รายละเอียดกับสื่อ บอกเพียงแพนเก่ามาขอคืนดีเท่านั้น เบื้องต้นจะต้องรอผู้บาดเจ็บรักษาตัวให้หายดีก่อน จากนั้นจะเข้ามาให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวว่า จะรีบติดตามตัวชายคนดังกล่าวมาดำเนินคดีต่อไป

เว็บไซต์ พัทยาเดลีนิวส์ (2 กุมภาพันธ์ 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “แก๊งใจฉุนรุมตีบหนุ่มเกาหลีหลังสั่งขอเบาะเสียงเพลง” ระบุว่า วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 02.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพญา จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีได้ถูกทำร้ายร่างกาย ได้รับบาดเจ็บ เหตุเกิดบริเวณปากซอย 6 เลียบชายหาดพญา ม.9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงนำกำลังรุดไปตรวจสอบยังที่เกิดเหตุ เมื่อเดินทางไปถึงพบนักท่องเที่ยวชาวเกาหลี ทราบชื่อต่อมาคือ Mr.Doo Jin Choi อายุ 50 ปี ได้รับบาดเจ็บที่คิ้วซ้ายฉีกเป็นแผลขนาดใหญ่ เลือดไหลอาบเต็มใบหน้า ตามร่างกายมีรอยฟกช้ำ นักท่องเที่ยวเคราะห์ร้ายรายนี้กำลังนั่งรอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่อยู่ หน่วยพยาบาลที่เดินทางไปด้วยจึงได้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้นก่อนเคลื่อนย้ายส่งโรงพยาบาลเมืองพญา

จากการสอบถาม น.ส.พรทิพย์ สุนทร อายุ 46 ปี เล่าว่า ในขณะที่ตนเองและแฟนหนุ่มชาวเกาหลีใต้กำลังนั่งรับประทานอาหารเช้ากันอยู่ ได้มีกลุ่มวัยรุ่นกว่า 10 คน จอดรถยนต์ กระบะ และเปิดเพลงในรถส่งเสียงดังรบกวนบุคคลรอบข้างไปทั่ว แฟนหนุ่มจึงเดินเข้าไปบอกให้ลดเสียงดังลง สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มวัยรุ่น เกิดการโต้เถียงกันก่อนที่กลุ่มวัยรุ่นจะเข้ามารุมทำร้ายได้รับบาดเจ็บ หลังก่อเหตุกลุ่มวัยรุ่นต่างก็รีบกระโดดขึ้นรถกระบะหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิญญูสื่อสารสกัดจับกลุ่มวัยรุ่นที่ก่อเหตุ แต่ยังไม่สามารถจับกุมตัวมาดำเนินคดีได้ จึงได้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนเพื่อตรวจสอบกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งไว้ในบริเวณใกล้ที่เกิดเหตุ เพื่อติดตามตัวกลุ่มวัยรุ่นที่ก่อเหตุครั้งนี้มาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

● **การใช้ขวด ไม้ หมวกกันน็อค และวัสดุอื่นทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ**

จากการศึกษาในประเด็นการนำเสนอลูกค้าเหตุการณ์การใช้ขวด ไม้ หมวกกันน็อค และวัสดุอื่นทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บ ผลการศึกษาพบว่า มีหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์นำเสนอดังต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์ คมชัดลึก (20 ธันวาคม 2560) นำเสนอในข่าว ไบรยหัวว่า “คุณลุงชาวออร์เวย์วัย 57 ปี นอนไม่หลับก่อนเดินทางไปออกร้านบันเทิงลดเสียงเพลง กลับถูกรุมกระแทบอาการสาหัส ตำรวจคาดฝรั่งอ้างตัวเป็นตำรวจเป็นผู้ลงมือ เชิญตัวสอบสวน” ระบุว่า เมื่อเวลา 00.05 น. วันที่ 20 ธันวาคม 2560 ร้อยตำรวจเอกเจนรบ วันทองสังข์ รองสารวัตรปราบปรามสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา รับแจ้งว่ามีนักท่องเที่ยวต่างชาติถูกทำร้ายได้รับบาดเจ็บ เหตุเกิดภายในร้าน “เฟรนด์การ์เด็นท์” ภายในหมู่บ้านจอมเทียนนิเวศน์ ม.12 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงรีบนำกำลังไปตรวจสอบพร้อมประสานเจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิสว่างบริบูรณ์ไปช่วยเหลือ

จากการสอบสวนพบผู้บาดเจ็บ ทราบชื่อว่า นายแพตเตอร์ นีโกล์ อายุ 57 ปี สัญชาตินอร์เวย์ สภาพมีบาดแผลถูกตีด้วยไม้ และขวดที่บริเวณศีรษะใกล้กับหน้าผาก เป็นแผลฉีกขาดเลือดไหลอาบหน้า รอคอยความช่วยเหลืออยู่บริเวณที่เกิดเหตุ โดยมีนายสุวิทย์ มูลมณี อายุ 27 ปี สว.ประเภทสองซึ่งเป็นแฟนสาวกำลังช่วยเหลือในเบื้องต้น หน่วยกู้ภัยจึงช่วยปฐมพยาบาลให้ผู้บาดเจ็บ จากนั้นจึงนำตัวส่งโรงพยาบาลให้แพทย์รักษาต่อไป จากการสอบสวนโดยถามนายสุวิทย์ ได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุตนกับแฟนนอนอยู่ที่พัก แต่นอนไม่หลับเพราะบ้านฝั่งตรงข้ามที่เปิดเป็นร้านอาหารส่งเสียงดัง ตนได้บอกผู้ดูแลร้านแล้วว่าให้ลดเสียงดังลง ผู้ดูแลร้านแจ้งว่าได้เคลียร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว จนกระทั่งตี 3 แฟนของตนนอนไม่หลับเพราะเสียงดังมาก จึงเดินไปบอกให้ลูกค้าและผู้ดูแลร้านให้ช่วยลดเสียงลงแต่กลับถูกรุมทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ

เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำกำลังไปตรวจสอบที่เกิดเหตุซึ่งเป็นบ้านพักดัดแปลงเป็นร้านอาหาร พบร่องรอยคราบเลือดของผู้บาดเจ็บหยุดอยู่ที่พื้น สอบถามทางพนักงานร้านก็ไม่มีใครให้ข้อมูล ลูกค้าชาวต่างชาติก็ไม่ให้ข้อมูล ทราบเพียงว่าผู้บาดเจ็บเข้ามาโวยวายไม่พอใจลูกค้าในร้านที่ส่งเสียงดัง จากนั้นได้ทะเลาะกับลูกค้าและถูกทำร้ายร่างกาย ส่วนผู้ก่อเหตุหลบหนีไปแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ปักใจเชื่อว่าผู้ก่อเหตุได้หลบหนีไปแล้ว เนื่องจากพบชายชาวต่างชาติที่พูดภาษาไทยได้ พุดจาอวดเบ่งว่าตนเองเป็นตำรวจ อยู่ประเทศไทยมานาน คาดว่าจะเป็นผู้ก่อเหตุ จึงเชิญตัวชายชาวต่างชาติรายนี้ไปโรงพักเพื่อสอบสวนว่าลงมือก่อเหตุหรือไม่ และนำตัวผู้ดูแลร้านไปสอบปากคำเพื่อดำเนินคดีต่อไป

เว็บไซต์พัทยาอีทีนิวส์ (14 เมษายน 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ต่างชาติชวย! โดนวัยรุ่นพญาเล่นน้ำจัดหนักขณะขับรถผ่าน” ระบุว่า เหตุการณ์ทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศรายนี้เกิดขึ้นในช่วงกลางคืนของวันที่ 13 เมษายน พ.ศ.2560 ที่ผ่านมา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุมีนักท่องเที่ยวต่างชาติถูกทำร้ายร่างกายได้รับบาดเจ็บ เหตุเกิดบริเวณกลางซอย 7 พัทยากลาง ถนนชายหาดพัทยา ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี ห่างจากโรงพักพัทยาประมาณ 100 เมตร จึงนำกำลังไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ พบกลุ่มพนักงานบาร์เปียร์กำลังให้ความช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ ทราบชื่อต่อมาคือ Mr. Kenedy Akononu อายุ 35 ปี สัญชาติไนจีเรีย ได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะและบริเวณใบหน้า หลังถูกทำร้ายด้วยของแข็ง เจ้าหน้าที่หน่วยกู้ภัยมูลนิธิสว่างบริบูรณ์ธรรมสถานเมืองพัทยาจึงปฐมพยาบาลเบื้องต้น ก่อนที่จะนำตัวส่งโรงพยาบาลพัทยาเมโมเรียล

จากการสอบถามผู้เห็นเหตุการณ์ทราบว่า ผู้บาดเจ็บขับรถเก๋งมากับหญิงไทย โดยจะมาที่บาร์ในซอย 7 ภายในซอยมีชาวต่างชาติรวมทั้งชาวไทยวัยรุ่นกำลังเล่นน้ำสงกรานต์กันอย่างสนุกสนาน การจราจรติดขัด ขณะนั้นหญิงไทยที่นั่งมาด้วยแสดงอาการไม่พอใจวัยรุ่นโดยยก “นิ้วกลาง” ชูให้กับกลุ่มวัยรุ่นดู กลุ่มวัยรุ่นไม่พอใจ ตรงเข้าไปทุบรถเก๋งและตะโกนด่าทอ ทำให้ Mr. Kennedy Akononu ลงจากรถเดินไปสอบถามถึงเหตุผลที่วัยรุ่นกระทำรุนแรง กลุ่มวัยรุ่นได้ใช้หมวกกันน็อกขว้างมาที่ผู้บาดเจ็บ หลังก่อเหตุกลุ่มวัยรุ่นที่ก่อเหตุได้ขับขีรถจักรยานยนต์หลบหนีไปในเบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ส่งชุดสืบสวนสอบสวนหาหลักฐาน ซึ่งเป็นกล้องวงจรปิดที่เกิดเหตุเพื่อติดตามกลุ่มวัยรุ่นที่ทำร้ายชาวต่างประเทศรายนี้ เนื่องจากเป็นการใช้ความรุนแรงทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

เว็บไซต์ พัทยานิวส์ (30 มกราคม 2560) ได้เสนอในข่าว โปริยหัวว่า “นักท่องเที่ยวต่างชาติตีกัน ปากฉลามแทงคอเจ็บ ผู้ก่อเหตุหนีจากโรงพยาบาล ตำรวจตามหาจูน” ระบุว่า เมื่อเวลา 03.30 น.วันที่ 30 มกราคม 2560 เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา

จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก่อเหตุทะเลาะวิวาทกัน มีนักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บสาหัส เหตุเกิดบริเวณแยกไฟสัญญาณจราจรถนนพญาสายสองตัดพญาใต้ (แยกวัดชัยมงคล) ม.10 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงนำกำลังชุดไปตรวจสอบสวนที่เกิดเหตุ พบผู้บาดเจ็บทราบชื่อต่อมาคือ MR.Nikita Rodchenko อายุ 21 ปี สัญชาติรัสเซีย ถูกแทงด้วยขวดปากฉลามได้รับบาดเจ็บสาหัส มีแผลฉีกขาดขนาดใหญ่บริเวณลำคอ มีเลือดไหลนองพื้น เจ้าหน้าที่กู้ภัยได้ทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น

ส่วนผู้ก่อเหตุเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ถูกขวดแก้วบาดเข้าที่มือด้านขวา เจ้าหน้าที่กู้ภัยได้ปฐมพยาบาลเบื้องต้น และให้ทั้งสองคนอยู่ในการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจก่อนเคลื่อนย้ายนำส่งโรงพยาบาลพญาเมเิมเรียล เมื่อนักท่องเที่ยวทั้ง 2 ราย เดินทางมาถึงโรงพยาบาล ขณะเจ้าหน้าที่กู้ภัยและทีมแพทย์กำลังเคลื่อนย้าย MR.Nikita ที่ถูกขวดแทงเข้าที่ลำคอเข้าห้องฉุกเฉิน ผู้ก่อเหตุซึ่งยังไม่ทราบชื่อและสัญชาติที่แน่นอนวิ่งหนีออกจากโรงพยาบาลไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงระดมกำลังไล่ติดตามไป แต่ยังไม่สามารถจับตัวได้ จึงกระจายกำลังติดตามไปบริเวณที่ผู้ก่อเหตุได้หลบหนี พร้อมทั้งวางกำลังเฝ้าคอยผู้ก่อเหตุที่โรงพยาบาล คลินิก และร้านขายยาบริเวณใกล้เคียง เพื่อสกัดจับผู้ก่อเหตุที่คาดว่าจะเข้าไปรักษาบาดแผลที่มี

4.1.2 การประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็นการฉกชิง วิ่งราวทรัพย์สินนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพญาที่ปรากฏในสื่อประเภทต่างๆ ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นที่หนึ่ง การปิ่นห้องขโมยทรัพย์สิน ประเด็นที่สอง การฉกชิงกระเป๋านักท่องเที่ยว ประเด็นที่สาม การวิ่งราวทรัพย์สินนักท่องเที่ยว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● การปิ่นห้องขโมยทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็นการนำเสนอข่าวเหตุการณ์การปิ่นห้องขโมยทรัพย์สินฉกชิงกระเป๋านักท่องเที่ยวในพญา ผลการศึกษาพบว่า ประกอบด้วย คนร้ายคดีลักทรัพย์ขโมยตัวการปิ่นห้องพักรักษาพยาบาล ดังต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์ซีทีวีนิวส์ (1-15 พฤษภาคม 2560) นำเสนอในข่าว พาดหัวว่า “โจรกลับใจขอเข้ามอบตัว ตร.” เขียนความนำว่า “ขอโอกาสสักครั้ง คนร้ายที่ก่อเหตุลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในพยานับครั้งไม่ถ้วนกลับใจขอเป็นคนดี” ระบุว่า เมื่อวันที่ 27 เมษายน พันตำรวจเอกอภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพญา จ.ชลบุรี ได้เปิดแถลงข่าวการจับกุมตัวนายธนรัฐ หรือ แบงก์ แสงจำรัส อายุ 24 ปี ผู้ต้องหาตามหมายจับศาลจังหวัดพญาในข้อหาบุกรุกในเคหะสถานเพื่อลักทรัพย์ในเวลากลางคืน หลังก่อเหตุคดีลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองพยามา 17

ครั้ง โดยผู้ต้องหาได้เดินเข้ามาขอตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยตนเอง เพื่อขอโอกาสกลับตัวกลับใจเป็นคนดี และอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่หลังพ้นโทษ

นายธนรัฐ หรือ “แบงก์” เปิดใจว่าสาเหตุที่ตนเองเข้ามาขอตัวก็เพราะอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่หลังพ้นโทษแล้ว ไม่ต้องการหลบหนีอีกต่อไป เนื่องจากคิดได้ว่าเมื่อกระทำผิดก็ต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตามจับได้วันใดวันหนึ่ง โดยจะขอรับโทษตามความผิด และหลังจากที่พ้นโทษแล้วก็จะได้เริ่มต้นใช้ชีวิตใหม่ด้วยการเป็นคนดี ส่วนสาเหตุที่ต้องกระทำความผิดที่ผ่านมาก็เพราะติดหนี้การพนัน ทั้งนี้ ผู้สื่อข่าวรายงานว่าหลังการเข้ามาขอตัวของผู้ต้องหาได้มีตัวแทนผู้ประกอบการนำกระเช้าดอกไม้มามอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสอบสวนที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาเพื่อเป็นการขอบคุณ

เว็บไซต์ พัทยาเดลีนิวส์ (15 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “พาเซ็ง! ปู้กั๊งหันลมโดนโจรพยายากเค้ากวาดทรัพย์” ระบุว่า เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2560 เวลา 14.30 น. ตรงกับวันเด็กแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา ได้รับแจ้งเหตุคนร้ายจับบ้านเช่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และโจรกรรมทรัพย์สินไปหลายรายการ เหตุเกิดที่บ้านเลขที่ 245/51 ม.9 ซอยโพธิ์พระยา พัทยากลาง ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงรีบไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพบว่า คนร้ายได้จับกระเจก และกุญแจประตูจนประตูได้รับความเสียหาย ก่อนที่จะรื้อค้นทรัพย์สินภายในห้องกระจัดกระจายไปทั่วบริเวณ

จากการตรวจสอบทรัพย์สินที่หายไปพบว่าเงินสดหายไปจำนวนหนึ่ง จากการสอบถามนางหนูท่า พรหมมาก อายุ 44 ปี ชาวจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นภรรยาพบว่าสามีของตนเป็นชาวเนเธอร์แลนด์ (ไม่ประสงค์ออกนาม) ได้เช่าบ้านพักไว้จากเพื่อนชาวต่างชาติ เมื่อกลับมาถึงที่พักพบว่าประตูบ้านถูกงัดแงะ ข้าวของถูกรื้อค้นกระจัดกระจายไปทั่ว ทรัพย์สินเสียหายและสูญหาย จึงแจ้งตำรวจมาตรวจสอบดังกล่าว เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เก็บรอยนิ้วมือแฝงของคนร้าย พร้อมกับสอบถามพยานแวดล้อมที่อยู่บริเวณนั้น ก่อนจะติดตามข้อมูลจากกล้องวงจรปิดในละแวกใกล้เคียง เพื่อเป็นเบาะแสในการติดตามตัวคนร้ายรายนี้มาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

เว็บไซต์ พัทยาเดลีนิวส์ (29 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “คนร้ายปีนคองโดชื่อดังในพัทยาลักทรัพย์นักท่องเที่ยวเยอรมัน” ระบุว่า วันที่ 28 มกราคม 2560 เวลา 03.00 น. MR.Klee Gunter อายุ 79 ปี นักท่องเที่ยวสัญชาติเยอรมัน ได้เข้าแจ้งความต่อร้อยตำรวจโท (หญิง) เกวลีศิริ ฝาสุกธนไพศาล รองสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา ว่า ถูกคนร้ายก่อเหตุลักทรัพย์สินที่คองโดมีเนียม “สวีท 2” ห้องหมายเลข 72 ชั้น 5 เหตุเกิดภายในซอยพัทยาปาร์ค ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี จากการสอบถาม MR.Klee ได้รับความว่า หลังจาก

ที่ตนออกไปเที่ยวแล้วกลับมาที่ห้องพัก สังเกตเห็นความผิดปกติในห้องพัก เนื่องจากทรัพย์สินถูกรื้อค้นกระจัดกระจายไปทั่วห้อง จึงตรวจสอบภายในตู้เซฟก็พบว่าทรัพย์สินซึ่งเป็นเงินสดยูโร จำนวน 1,500 ยูโร หายไป คิดเป็นเงินไทย ประมาณ 58,000 บาท และเงินบาทหายไปอีก 10,000 บาท จึงรีบเข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกประจำวัน พร้อมส่งตำรวจชุดสืบสวนลงพื้นที่ตรวจสอบกล้องวงจรปิดในที่เกิดเหตุ เพื่อหาร่องรอยผู้ต้องสงสัยที่เข้ามาก่อเหตุเพื่อนำไปสู่การจับกุมต่อไป

● การฉกทรัพย์นักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็นการนำเสนอกว่าเหตุการณ์การฉกทรัพย์นักท่องเที่ยวในพัทยา ผลการศึกษาพบว่า ประกอบด้วย การฉกกระเป๋าเงิน การปลดสร้อยคอ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เว็บไซต์ พัทยา เดลินิวส์ (5 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “สองตัวเมียเมืองหมีขาวลงเล่นน้ำทะเล ถูกฉกกระสุนทรัพย์กว่า 2 หมื่น” ระบุว่า วันที่ 3 มกราคม 2560 เวลา 23.00 น. ร้อยตำรวจเอกจินดา เดิมพันธ์ รองสารวัตรสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบางละมุง จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกฉกทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณชายหาดซอย 16 นาเกลือ ม.5 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งเหตุ จึงนำกำลังชุดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพบสองสามี-ภรรยา ทราบชื่อคือ Mr.Lebedev Konstantin อายุ 51 ปี และ Ms. Listsyna Ekaterina อายุ 44 ปี นักท่องเที่ยวสัญชาติรัสเซีย เข้าให้การกับเจ้าหน้าที่ผ่านล่ามแปลภาษาว่าในขณะที่ลงไปเล่นน้ำอยู่ที่ชายหาด ได้มีคนร้ายเป็นชายสองคนเดินย่องมาตามที่มีดแล้วหยิบกระเป๋าสะพายไป ในกระเป๋ามีเงินสด 17,500 บาท และโทรศัพท์มือถือหัวเหว่ย 1 เครื่อง มูลค่าประมาณ 10,000 บาท บัตรเอทีเอ็มของตนเอง คนร้ายวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว หลังเกิดเหตุจึงร้องขอความช่วยเหลือ เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบปากคำนักท่องเที่ยวทั้งสองคนอย่างละเอียด พบพิกุลหลายอย่างจึงยังไม่ปักใจเชื่อ อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ได้ประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนลงพื้นที่ตรวจสอบกล้องวงจรปิดอีกครั้ง เพื่อหาข้อสรุปในการสอบสวนดำเนินคดีต่อไป

เว็บไซต์พัทยานิวส์ (13 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ตำรวจพัทรวบแก๊งค์สาวประเภทสองลักทรัพย์ต่างชาติ” ระบุว่า เมื่อเวลา 13.00 น. วันที่ 12 มกราคม 2560 พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา และพันตำรวจโท ปวีร์ชัย สุดสาคร รองผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาได้จับกุมตัวนายเอกราช ชรรค์ศร อายุ 29 ปี สาวประเภทสอง ชาวจังหวัดนครพนมที่ร่วมกับเพื่อนก่อเหตุลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในพัทยา เหตุเกิดบริเวณหน้าบาร์ Best Friend ม. 10 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี

พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร กล่าวว่า ช่วงเช้าวันนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งเหตุมีสาวประเภทสองก่อเหตุลักทรัพย์ชาวต่างชาติบริเวณหน้าร้าน Best Friend จึงสั่งการให้

พันตำรวจโท ปวีร์ชัย สูดสาคร นำกำลังเข้าตรวจสอบที่เกิดเหตุ พบผู้เสียหายมีชื่อว่า Mr. Henrik Aas Thomson นักท่องเที่ยวชาวเดนมาร์กกำลังตกใจ เนื่องจากถูกสาวประเภทสอง 2 คน เข้ามาโอบกอดดูปล้ำตามลำตัว จากนั้นได้ฉกกระเป๋าเงินไป ภายในกระเป๋ามีเงินสดจำนวน 4,000 บาท เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับคนร้ายได้ 1 คน ส่วนอีกคนหลบหนีไปพร้อมกระเป๋า ทั้งนี้ นายเอกราช ผู้ต้องหาซึ่งเป็นสาวประเภทสองปฏิเสธว่าไม่ได้ก่อเหตุ แต่ผู้เสียหายชี้ตัวยืนยัน โดยมีพยานเห็นเหตุการณ์เป็นจำนวนมาก เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงควบคุมตัวนายเอกราชไปสอบสวนที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา พร้อมติดตามเพื่อนสาวประเภทสองอีกคนที่หลบหนีมาดำเนินคดีตามขั้นตอนกฎหมาย

เว็บไซต์ พัทยานิวส์ (16 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “พลเมืองดีเผยคลิปวงจรปิดกะเทยล้วงกระเป๋าหนุ่มโปแลนด์” ระบุว่า เมื่อวันที่ 15 มกราคม ที่ผ่านมา พลเมืองดีได้นำกล้องวงจรปิดที่สามารถจับภาพสาวประเภทสองล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวต่างชาติที่บริเวณถนนชายหาดพัทยามาเปิดเผยในที่สาธารณะเพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศในพัทยาระมัดระวังตัว ซึ่งเกิดเหตุบริเวณก่อนถึงปากทางเข้าถนนวอล์คกิ้งสตรีท ประมาณ 50 เมตร ผู้ต้องหาได้ทรัพย์สินเป็นเงินสดต่างประเทศจำนวน 1,000 ดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ 35,000 บาท บริเวณดังกล่าวเกิดเหตุขึ้นบ่อยครั้ง ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่สามารถจับกุมคนร้ายได้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งได้สร้างความเสื่อมเสียภาพลักษณ์ของเมืองพัทยา ซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและมีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางเข้ามาพักผ่อน เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำกล้องวงจรปิดมาเปิดเผยแก่สาธารณชนเพื่อเป็นเบาะแสในการติดตามตัวคนร้ายและเป็นการเฝ้าระวังแก่นักท่องเที่ยวในพัทยา

เหตุการณ์ที่ปรากฏในกล้องวงจรปิด คือภาพบันทึกบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นสาวประเภทสอง สูงประมาณ 165-170 เซนติเมตร สวมชุดแซก (เสื้อกับกระโปรงติดกัน) สีดำ ขับซีรจักรยานยนต์แบบอโต้เมติก สีขาว-ดำ ไม่ทราบหมายเลขทะเบียน ซึ่งสาวประเภทสองรายนี้ได้เข้าไปพูดคุยกับผู้เสียหายคือ นายโรเบิร์ต อายุ 46 ปี นักท่องเที่ยวชาวโปแลนด์ เมื่อพบว่านายโรเบิร์ตเก็บทรัพย์สินไว้ที่กระเป๋าด้านหลัง ผู้ต้องหาจึงโหมกอดแล้วใช้มือเอื้อมมาล้วงหยิบกระเป๋าเงินของนักท่องเที่ยวโดยใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีก็ได้ทรัพย์สินไป ผู้เสียหายรู้สึกตัวว่าถูกขโมยกระเป๋าเงินไป จึงได้เข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาให้ติดตามจับกุมคนร้ายรายนี้มาดำเนินคดี

นายปัญญา บัจจย อายุ 44 ปี พลเมืองดีผู้นำกล้องมาเปิดเผยเล่าให้ผู้สื่อข่าวฟังว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณ 03.00 น.ของวันที่ 2 มกราคม 2560 จนถึงวันที่ก็หลายวันแล้ว ผู้เสียหายได้เดินทางกลับประเทศไปแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่สามารถจับกุมตัวคนร้ายได้ ทั้งๆที่กล้องวงจรปิดจับภาพได้อย่างชัดเจน นายปัญญาจึงนำคลิปวีดีจากกล้องวงจรปิดมา

เปิดเผยเพื่อเป็นวิทยาทานให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังตัว ทั้งยังขอฝากถึงเจ้าหน้าที่เพิ่มกำลังในการตรวจตราป้องกันเหตุร้ายเพื่อสร้างภาพลักษณ์และความอุ่นใจให้กับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในพัทธาด้วย

เว็บไซต์ พัทธาเดลินิวส์ (25 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “โจรอิหร่านฉกเงินนักท่องเที่ยวเบลเยียมบนรถสองแถว” ระบุว่า เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2560 เวลา 14.00 น. พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทธา จ.ชลบุรี ได้รับแจ้งจากพลเมืองดีว่าสามารถจับตัวผู้ก่อเหตุล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวไว้ได้ บริเวณตลาดนัดซอยบัวขาว ถนนพัทธาใต้ หมู่ 10 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งเหตุแล้วจึงได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางไปถึงพบนักท่องเที่ยวและพ่อค้าแม่ค้าพลเมืองดีกำลังช่วยกันจับกุมตัวผู้ก่อเหตุรายนี้ ทราบชื่อต่อมา คือ Mr. Mohamed Yazid Kherrab อายุ 52 ปี สัญชาติอิหร่าน

ผู้เสียหายมีชื่อว่า Mr. Boterberg Guy อายุ 52 ปี ชาวเบลเยียม ได้ยื่นยันชี้ตัวคนร้ายที่ก่อคดีล้วงกระเป๋า พร้อมของกลางเงินสดจำนวนกว่า 2,000 บาท จากการสอบถามนายจตุรมฤฎาญจน์ อายุ 37 ปี พลเมืองดีที่ช่วยกันจับกุมตัวคนร้าย ได้ความว่า ขณะที่ตนขับรถอยู่ เห็นผู้เสียหายยืนโหนรถสองแถว เมื่อรถจอด ผู้ก่อเหตุซึ่งเป็นชาวอิหร่านรายนี้เดินขึ้นรถ พยายามยื่นแบกขิดผู้เสียหาย และเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋าทางเกงของผู้เสียหาย ตนจึงตะโกนร้องให้คนอื่นได้ยินว่าขโมยล้วงกระเป๋า เพื่อให้ชาวบ้านในละแวกนั้นช่วยจับกุมตัว และแจ้งให้ผู้เสียหายรับทราบ คนร้ายตกใจรีบวิ่งหลบหนี แต่ก็ถูกชาวบ้านช่วยกันจับกุมตัวได้สำเร็จ

ผู้เสียหายได้ตรวจสอบเงินภายในกระเป๋าตนเองพบว่า เงินสดจำนวน 2,000 บาทได้สูญหายไป และเมื่อตรวจสอบเงินภายในกระเป๋าของผู้ก่อเหตุก็พบว่าเงินของผู้เสียหายอยู่จริง แต่ทางผู้ก่อเหตุไม่รับสารภาพ เบื้องต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวผู้ก่อเหตุและผู้เสียหายพร้อมพยานผู้เห็นเหตุการณ์ไปสอบสวนเพิ่มเติม หากพบว่าความผิดจริงก็จะดำเนินคดีตามกฎหมาย เหตุการณ์ล้วงกระเป๋าเกิดขึ้นบ่อยครั้งในพัทธา กัด้องวงจรปิดสามารถจับภาพไว้ได้อย่างชัดเจน เจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวว่าหากตรวจสอบแล้วพบว่าคนร้ายรายนี้เป็นบุคคลคนเดียวกันที่เคยก่อเหตุก่อนหน้านี้ จะดำเนินคดีตามกฎหมายทุกคดีที่ก่อขึ้น

เว็บไซต์ พัทธานิวส์ (31 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ตำรวจพัทธารวบกะเทยปลดสร้อยนักท่องเที่ยว” ระบุว่า เมื่อเวลา 10.30 น. (30 มกราคม 2560) พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทธา จ.ชลบุรี พันตำรวจโท ปวีร์ชัย สุดสาคร รองผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทธา พร้อมกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยวพัทธา ร่วมกันแถลง

ข่าวการจับกุมนายจ๊กกรี หรือ “ยะ” สวัสดิ์นาที อายุ 26 ปี เป็นชาวจังหวัดอุดรธานี สาวประเภท 2 ผู้ต้องหาก่อเหตุลักทรัพย์ชาวต่างชาติ

สืบเนื่องจากเมื่อเวลาประมาณ 03.30 น. (วันที่ 28 มกราคม 2560) ที่ผ่าน มา ได้มีนายเวียซีเลฟ เขาแซนนิคอฟ อายุ 22 ปี สัญชาติรัสเซีย กำลังเดินเล่นอยู่บริเวณโรงแรมฟอน เทียนซึ่งตั้งอยู่บริเวณถนนวอร์คิงสตรีท ขณะกำลังเดินอยู่ได้มีสาวประเภท 2 จำนวน 2 คน เข้ามา ทักทาย หนึ่งในนั้นคือนายจ๊กกรี ซึ่งได้ทำที่เข้ามาโอบกอดและหยอกล้อเล่นกับผู้เสียหาย พอได้จังหวะ ที่ผู้เสียหายเผลอ นายจ๊กกรีได้ปลดเอาสร้อยคอทองคำที่คล้องคออยู่ คิดเป็นมูลค่าประมาณ 175,000 บาท จึงแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจบริเวณใกล้เคียง เจ้าหน้าที่ฯ จึงนำกำลังเข้าจับกุมตัวและนำตัวมา สอบสวน จากการสอบสวนผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่าได้ร่วมกับเพื่อนสาวประเภทสองอีก 1 คน ก่อเหตุลักสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายจริง หลังจากชิงสร้อยคอมาได้ ตนเองได้นำไปขาย แล้วนำเงิน ที่ได้มาแบ่งกัน จากการสอบสวนทำให้รู้ว่าทั้ง 2 คน เคยก่อเหตุลักขโมยมาแล้ว 3 ครั้ง ซึ่งครั้งล่าสุด คือการชิงสร้อยคอนายเวียซีเลฟ จนมาถูกจับกุมตัวได้ในที่สุด

เว็บไซต์พัทยาเดลินิวส์ (3 กุมภาพันธ์ 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “กะเทยพัทยาล้วงกระเป๋า จกไอโฟนหนุ่มจีนหลบหนีลอยนวล” ระบุว่า วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 02.30 น. พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา อ.บางละมุง จ.ชลบุรี รับแจ้งนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถูกล้วงกระเป๋าเงิน เหตุเกิดขึ้นบริเวณปากซอยพัทยา 6/1 ถนน เลียบชายหาด ม.9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี ภายหลังจากรับแจ้งเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงสั่ง การให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจเขต และเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนชุดเข้าตรวจสอบสวนที่เกิดเหตุ เมื่อเดินทางไปถึงพบนักท่องเที่ยวชื่อนี้คือ MR.Zhou Ce อายุ 24 ปี สัญชาติจีน กำลังยื่นรอให้ การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยระบุว่าในขณะที่ตนเองกำลังเดินเล่นอยู่บนทางเท้า ได้มีสาวประเภทสอง หน้าตาดีคนหนึ่งเดินเข้ามาทักทายตีสนิทด้วย แต่ตนเองไม่สนใจ จึงรีบเดินหนีออกห่าง ตนเองรู้สึก ผิดปกติจึงได้สำรวจทรัพย์สินภายในของตนเอง และพบว่าโทรศัพท์มือถือยี่ห้อ “ไอโฟน 6” มูลค่า ประมาณ 20,000 บาท ได้สูญหายไป ตนจึงรีบเดินย้อนกลับมาหาสาวประเภทสองคนดังกล่าวแต่ก็ ไม่พบ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ตกใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อ จึงรีบไปขอความช่วยเหลือจากผู้ ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงเพื่อให้ช่วยแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้ามาช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึก ประจำวันไว้เป็นหลักฐาน อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนได้ตรวจสอบกล้องวงจรปิดที่ติด ตั้งอยู่บริเวณที่เกิดเหตุ เพื่อติดตามตัวคนร้ายมาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

เว็บไซต์พัทยานิวส์ (24 มีนาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ตร.พัทยา รวบทันควันหนุ่มเกย์ล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวผู้เสียหายยกย่องตำรวจพัทยาสุดยอด” ระบุว่า เมื่อเวลา 02.00 น. วันที่ 24 มีนาคม 2560 พันตำรวจตรีเนติธรรม รัตนสุชานันท์ สารวัตรช่วยอำนวย

ราชการ สถานีตำรวจเมืองพัทยา จ.ชลบุรี พร้อมกำลังจับกุมตัวนายบุญช่วย ศรีแก้วปริญญา อายุ 29 ปี ชาวจังหวัดนครราชสีมา พร้อมของกลางกระเป๋าเงินของ Mr.Per Arne Kystad (นายเปอร์แอนซ์ คีสเทด) อายุ 41 ปี ชาวนอร์เวย์ ภายในกระเป๋ามีเงินสดจำนวน 5,580 บาท จึงควบคุมตัวมาสอบสวนยังสถานีตำรวจเมืองพัทยา พันตำรวจตรีเนติธรรม กล่าวว่า ขณะออกตรวจตราพื้นที่บริเวณหาดจอมเทียน เพื่อกวาดล้างกลุ่มผู้ลักลอบค้าประเวณี และสาวประเภทสองที่ก่อเหตุล่วงละเมิดนักท่องเที่ยว เมื่อไปถึงบริเวณที่เกิดเหตุสังเกตเห็น Mr. Per Arne Kystad นั่งอยู่กับนายบุญช่วย ซึ่งนายบุญช่วยเมื่อเห็นรถของเจ้าหน้าที่ขับผ่านก็แสดงท่าทีพิรุณ เจ้าหน้าที่จึงหยุดรถลงไปตรวจสอบขอค้นตัวก็พบของกลางอยู่กับนายบุญช่วย ซึ่งนายบุญช่วยได้นำเงินไปซุกซ่อนไว้ในกางเกงใน เมื่อผู้เสียหายเห็นกระเป๋าเงินของตนเองไปอยู่กับนายบุญช่วยจึงรู้ว่าถูกนายบุญช่วยล่วงละเมิดโดยไม่รู้ตัว โชคดีที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจไหวพริบดีเข้าช่วยเหลือไว้ได้ทัน

ส่วนนายบุญช่วยยอมรับว่าก่อเหตุจริงพร้อมกับเล่าสาเหตุของการก่อเหตุในครั้งนี้ว่า ตนเองต้องเลี้ยงดูน้องชายและน้องสะใภ้ที่กำลังตั้งท้องอยู่ ประกอบกับไปทำงานก็ถูกนายจ้างโกงค่าแรงจนแทบไม่เหลือเงินติดตัว เห็นว่าหมดหนทางจึงได้ก่อเหตุล่วงละเมิดนักท่องเที่ยวดังกล่าว ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจสอบประวัตินายบุญช่วยพบว่า เคยก่อเหตุและถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้วหลายครั้ง คดีแรกคือการชิงทรัพย์โดยใช้อาวุธมีดแทงนักท่องเที่ยวชาวอิหร่านที่บริเวณแหลมบาลีฮาย พัทยาใต้ และเคยก่อเหตุล่วงละเมิดนักท่องเที่ยวชาวอิหร่านในถนนวอล์กิ้งสตรีท และเคยถูกจับกุมในคดีครอบครองยาเสพติดประเภท 1 (ยาไอซ์) อีกด้วย อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ควบคุมตัวนายบุญช่วยส่งพนักงานสอบสวน แจ้งข้อหาดำเนินคดีตามกฎหมาย

ด้าน Mr. Per Arne Kystad (นายเปอร์แอนซ์ คีสเทด) ผู้เสียหาย ได้กล่าวขอบคุณและชื่นชมเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าตำรวจไทยทำงานเก่ง มีไหวพริบดี เห็นได้จากการที่สามารถจับกุมคนร้ายทั้งที่ตนเองนั้นไม่รู้ตัวเลยว่าถูกล่วงละเมิดไป ตนเองจึงอยากจะชื่นชมเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว แต่ไม่รู้จะตอบแทนอย่างไร จึงจะขอนำภาพของเจ้าหน้าที่ไปลงในสื่อสังคมเฟซบุ๊กของตนเอง เพื่อให้เพื่อนๆ ของตนรู้ว่าตำรวจพยานั้นสามารถดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวได้อย่างดีเยี่ยม.

● การวิงวอนทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็นการนำเสนอข่าวเหตุการณ์การฉกชิงวิงวอนทรัพย์สินนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวพัทยา ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การวิงวอนกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยว ประเด็นที่สอง การกระชากสร้อยคอนักท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

○ การวิ่งราวกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็นการวิ่งราวกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาเที่ยวพญา ผลการศึกษาประกอบด้วย มีดังต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์พญาเดลินิวส์ (17 เมษายน 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “เฒ่าแดนกิมจิถูกใจหนุ่มสาวกระซางกระเป๋าสูญทรัพย์กว่า 30,000 บาท” ระบุว่า เมื่อเวลา 21.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพญา จังหวัดชลบุรี รับแจ้งเหตุวิ่งราวทรัพย์เกิดขึ้นที่บริเวณใกล้เคียงโรงแรมไดยาน่า ริมนนพญาสาย 3 หมู่ 9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงรีบไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพบ Mr. Yun Kwang Jin นักท่องเที่ยวชาวเกาหลีใต้ อายุ 65 ปี ยื่นรอให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจผ่านล่ามแปลภาษาว่าในขณะที่กำลังเดินเท้ากลับที่พัก มีชายวัยรุ่นชี่จักรยานยนต์โดยมีผู้หญิงผมยาวนั่งซ้อนท้ายเอื้อมมือมากระซางกระเป๋าสะพายซึ่งภายในบรรจุเงินสดจำนวน 20,000 บาท โทรศัพท์มือถือ 1 เครื่อง ราคาประมาณ 15,000 บาท และเอกสารสำคัญหลายรายการ ก่อนที่จะขีรถจักรยานยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว นางสาวอ้อมตะวัน เซลีส อายุ 36 ปี ผู้เห็นเหตุการณ์กล่าวว่า เห็นวัยรุ่นชายชี่จักรยานยนต์มากับผู้หญิง ก่อนที่จะได้ยินเสียงชาวต่างชาติตะโกนร้องขอความช่วยเหลือว่าถูกกระซางกระเป๋า จึงรีบโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ

หนังสือพิมพ์ “คมชัดลึก” (28 กันยายน 2560) นำเสนอในข่าว พาดหัวว่า “บิกโจ๊กลุยล้างอาชญากรรมพญา” และเขียนความนำว่า “บิกโจ๊กนำกำลังตำรวจท่องเที่ยวลุยกวาดล้างอาชญากรรมเมืองพญา บุกจับสาวไทย ต่างชาติ แฝงค้าประเวณีตลอดแนวชายหาด สร้างความอุ่นใจให้นักท่องเที่ยว” ระบุว่า เมื่อเวลา 01.30 น.วันที่ 28 กันยายน 2560 ที่สถานีตำรวจท่องเที่ยวเมืองพญา พล.ต.ต.สุรเชษฐ์ หักพาล พร้อมทีมเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนาย ได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพญาแถลงผลงานของตำรวจท่องเที่ยวเมืองพญาในการจับกุม 3 วัยรุ่นสาวกัมพูชา ประกอบด้วย นายลา อายุ 20 ปี นายลอย อายุ 19 ปี และนายเมต อายุ 18 ปี หลังจากร่วมกันก่อเหตุวิ่งราวกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย ขณะกำลังชมวิวท่องเที่ยวอยู่บริเวณท่าเรือหน้าบ้านเกาะล้าน เมืองพญา

จากการสอบถามผู้ต้องหาทั้งหมดทราบว่าได้ทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่งบนเกาะล้าน ส่วนสาเหตุที่ลงมือก่อเหตุเนื่องจากเงินไม่พอใช้ พล.ต.ต.สุรเชษฐ์กล่าวว่า การนำกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายหน่วยงานออกกวาดล้างอาชญากรรมในพื้นที่เมืองพญาในครั้งนี้เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความอุ่นใจให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาพักผ่อนในเมืองพญา ที่ผ่านมามักจะเห็นภาพกลุ่มหญิงสาวและสามประเภทสองได้ลงมือก่อเหตุลักทรัพย์นักท่องเที่ยวอยู่หลายครั้ง ซึ่งแอบแฝงมาในคราบผู้ขายบริการทางเพศ อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่

ตำรวจท่องเที่ยวจะเดินทางไปปฏิบัติภารกิจรื้อกวาดล้างการกระทำผิดนี้ต่อไป เพื่อสร้างความสงบและปราศจากอาชญากรรมในพื้นที่เมืองพัทยาและแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆต่อไป

○ การระงับหรืออายัดนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาจากหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ ในประเด็นการระงับหรืออายัดนักท่องเที่ยว ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (9 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “โจรระงับหรืออายัดนักท่องเที่ยวคนร้ายวิ่งราวทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณหน้าโรงแรม AJ วิลล่า ม.9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงนำกำลังชุดไปตรวจสอบสวนที่เกิดเหตุพบกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนยื่นขอให้การกับเจ้าหน้าที่ผ่านไคด์ว่า ในขณะที่ Mr.Sun Biao อายุ 25 ปี ผู้เสียหาย ได้เดินทางกลับที่พักหลังจากออกไปรับประทานอาหาร ในระหว่างที่กำลังเดินทำคุยกับกลุ่มเพื่อนบริเวณหน้าโรงแรม ได้มีชาย 1 คน รูปร่างท้วม ชับซี่จักรยานยนต์สวมหมวกกันน็อกนิรภัยปิดบังใบหน้าขับตามมา ก่อนที่จะขับขี่ฝ่ากลางวงสนทนาเข้ามากระชากสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายแล้วหลบหนีไปอย่างสบายใจราวกับมืออาชีพ หลังเกิดเหตุจึงรีบแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยเหลือดังกล่าว

ทั้งนี้ Mr.Sun Biao กล่าวว่า รู้สึกเสียใจและทำอะไรไม่ถูกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะสร้อยคอทองคำหนัก 6 บาท มูลค่ากว่า 120,000 บาท เส้นที่ถูกรื้อก่อนเหตุไปนั้นตนเองจะได้ติดตามตลอดเวลา เพราะผู้เป็นมารดาเป็นผู้ซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อ 5 ปีก่อน จึงต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยติดตามจับกุมคนร้ายเพื่อนำสร้อยคอที่มีคุณค่าทางจิตใจเส้นดังกล่าวมาคืนตนเองให้ได้ เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิทูลสื่อสารสกัดจับคนร้ายตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายน่าจะหลบหนีผ่านไปแต่ก็ยังไม่รู้แน่ชัด จึงได้ประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนให้ลงพื้นที่หาข่าวพร้อมตรวจสอบกล้องวงจรปิดบริเวณที่เกิดเหตุ จนกระทั่งก่อเหตุแล้วหลบหนีไป เพื่อติดตามจับกุมคนร้ายและนำทรัพย์สินมาคืนให้กับนักท่องเที่ยวโดยเร็วที่สุด

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (29 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว ระบุว่า สาวประเภทสองในพัทยาระงับหรืออายัดนักท่องเที่ยวคนร้าย มูลค่ากว่า 150,000 บาท แล้วหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เบื้องต้นทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน และประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนให้ลงพื้นที่ตรวจสอบกล้องวงจรปิดหาเบาะแสคนร้ายกลุ่มนี้มาดำเนินคดีต่อไป

เว็บไซต์ พัทยาอัปเดตนิวส์ (24 เมษายน 2017) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “โจรแสบพัทยาระงับหรืออายัดนักท่องเที่ยวคนร้ายหน้าไคด์ชาวจีน” ระบุว่า เมื่อเวลา 00.30 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจ

สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกก่อเหตุชิงรางวัลทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณ ถนนเส้นเพชรตระกูล ผังขาออกพัทยาเหนือ หมู่ 5 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังที่เกิดเหตุ พบ Mr.Tao Yingjie อายุ 34 ปี หัวหน้าไกด์ชาวจีนให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจผ่านล่ามแปลภาษาว่า ถูกคนร้ายขั้บที่รถจักรยานยนต์มาคนเดียว เข้ามาประกบแล้วกระชากสร้อยคอทองคำมูลค่า 20,000 หยวน แล้วเร่งเครื่องหลบหนีไป หลังเกิดเหตุจึงรีบแจ้งเจ้าหน้าที่เข้าช่วยเหลือ จากการสอบถามนาย ใต้ ดอนแสง อายุ 44 ปี คนขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้าง ได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายได้วางจ้างให้ไปส่ง ยังที่พัก หลังจากผู้เสียหายได้ขึ้นซ้อนท้ายจักรยานยนต์ ได้มีคนร้ายเข้ามากระชากสร้อยจนผู้เสียหาย ร้องโวยวาย และบอกว่าถูกกระชากสร้อย ตนเองพยายามติดตามไปแต่ก็ไม่ทัน จึงแจ้งเจ้าหน้าที่ ตำรวจ ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้วิทยุสกัดจับคนร้ายตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะหลบหนีผ่านไป แต่ก็ไร้ วิถีแวของนร้าย จึงได้ตรวจสอบกล้องวงจรปิดบริเวณที่เกิดเหตุ เพื่อหารูปพรรณสัณฐานของคนร้าย ซึ่งคาดว่าน่าจะเป็นคนร้ายคนเดียวกับที่ก่อเหตุมาแล้วในพื้นที่บางละมุง อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ ตำรวจจะเร่งติดตามตัวคนร้ายรายนี้มาดำเนินคดีอย่างเร่งด่วนเพื่อเป็นการป้องกันเหตุที่จะเกิดขึ้นกับ นักท่องเที่ยวรายอื่นต่อไป

เว็บไซต์ พัทยานิวส์ (13 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “แก๊งชิงรางวัลกระชากสร้อยหนุ่มแบงค์ชาวเกาหลีได้มูลค่าเกือบสองแสน” ระบุว่า เมื่อเวลา 01.00 น. วันที่ 13 มกราคม 2560 ร้อยตำรวจเอก จันดา เดิมพันธ์ รองสารวัตรสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบาง ละมุง จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกก่อเหตุชิงรางวัลทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณหน้าบ้านแก้ววิสุทธิ เลขที่ 123/55 ภายในซอย 13 นาเกลือ ม.5 ต.นาเกลือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงนำกำลัง รุดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพบกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีได้อยู่ในอาการตกใจ ยื่นรอให้การกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจว่า หลังจากที่ถูกลักจากท่องเที่ยวเมืองพัทยาได้ใช้บริการเหมารถโดยสารกลับที่พัก โดยไม่ได้สังเกตว่ามีผู้ติดตามมา จนกระทั่งมาถึงบริเวณจุดเกิดเหตุ ได้มีคนร้ายเป็นชายหนึ่งคนขั้บที่ จักรยานยนต์ สวมหมวกกันน็อกใบปิดบังใบหน้าเข้ามาประกบข้างพร้อมทั้งเอื้อมมือมากระชาก สร้อยคอทองคำหนัก 7 บาท มูลค่ากว่า 180,000 บาท ของนายคิม ซึ่งเป็นพนักงานธนาคารชาว เกาหลีได้ แล้วเร่งเครื่องหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว หลังเกิดเหตุจึงรีบขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ ตำรวจดังกล่าว

เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิทยุสกัดจับตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะ หลบหนีผ่านไป แต่ก็ไม่สามารถสกัดจับได้ จึงได้ประสานงานเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนลงพื้นที่หา เบาะแสพร้อมทั้งตรวจสอบวงจรปิดตลอดเส้นทางที่คนร้ายติดตามผู้เสียหายจนกระทั่งก่อเหตุแล้ว หลบหนีไป เพื่อติดตามตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป จากการสอบถามผู้เสียหายได้ความว่า ได้เดินทางมาท่องเที่ยวในพัทยาเป็นวันแรก จึงไม่ได้ระมัดระวังตัวเท่าที่ควร ไม่คิดว่าจะมีเหตุการณ์

ร้ายเช่นนี้เกิดขึ้น ประกอบด้วยคนร้ายน่าจะมีความชำนาญในการก่อเหตุ เนื่องจากผู้เสียหายได้สวมเสื้อปิดบังสร้อยคออย่างมิดชิดแล้ว แต่คนร้ายยังสังเกตเห็นและสามารถกระชากสร้อยคอของผู้เสียหายไปได้ อีกทั้งคนร้ายรายนี้ก่อเหตุเพียงคนเดียว ได้ทรัพย์สินไปมูลค่าเกือบ 2 แสนบาท

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (14 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “อีกแล้ว! แก๊งกระชากสร้อยอาละวาดหนักในเมืองพัทลุง” ระบุว่า วันที่ 13 มกราคม 2560 เวลา 16.00 น. พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทลุง ได้รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกชิงทรัพย์ ภายในซอยบงกช พัทลุงใต้ ม.10 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงนำกำลังชุดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ พบนักท่องเที่ยวชื่อนามจริงคือ Mr. Nigel Connole อายุ 47 ปี สถาปนิกสัญชาติอังกฤษ และภรรยาชาวไทยซึ่งมีชื่อว่า น.ส.ชุตติกาญจน์ จันทะโรจน์ อายุ 32 ปี โดยให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า หลังจากที่แฟนหนุ่มพาตนเองไปช้อปปิ้งที่ห้างสรรพสินค้าย่านพัทลุงใต้ ในระหว่างที่ขับซิ่งรถจักรยานยนต์กลับที่พักในซอยบงกช ได้มีคนร้ายขับซิ่งรถจักรยานยนต์เข้ามาประกบด้านข้าง แล้วกระชากสร้อยคอทองคำหนัก 5 บาท ของ Mr.Nigel ตนได้ดึงสร้อยคอไว้ได้จนสร้อยทองขาดออกเป็น 2 ท่อน คนร้ายได้สร้อยคอทองคำไปครึ่งเส้น แฟนหนุ่มจึงได้ขับรถมอเตอร์ไซด์เร่งติดตามไป แต่ปรากฏว่าคนร้ายไม่ได้มาเพียงคันเดียว แต่มากันเป็นทีม ซึ่งทีมของคนร้ายได้ขับขี่เข้ามาเทียบข้างๆ แล้วพยักหน้า ยิ้มให้ ทำให้ตนเองและแฟนหนุ่มรู้สึกกลัวมาก จึงบอกให้แฟนหนุ่มหยุดซิ่งรถตาม ก่อนที่จะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบและติดตามตัวจับคนร้ายมาดำเนินคดี

เบื้องต้น พันตำรวจเอกอภิชัย กรอบเพชร ได้วิงวอนกักจับคนร้ายตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะหลบหนีผ่านไป และได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนลงพื้นที่หาเบาะแสคนร้าย และตรวจสอบกล้องวงจรปิดตามเส้นทางที่คนร้ายหลบหนี เพื่อเร่งติดตามกลุ่มแก๊งผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป พันตำรวจเอกอภิชัยกล่าวว่า ในช่วงนี้เกิดเหตุชิงทรัพย์ขึ้นบ่อยครั้งในเขตพื้นที่ อ.บางละมุง จึงฝากเตือนประชาชนและนักท่องเที่ยวต่างประเทศให้ระมัดระวังในการสวมใส่สร้อยคอทองคำ และทรัพย์สินมีค่าที่ล่อตาล่อใจคนร้ายที่ออกตระเวนหาเหยื่อ ซึ่งเกิดขึ้นแทบทุกวัน

เว็บไซต์ พัทยานิวส์ (25 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “นักท่องเที่ยวจีนถูกคนร้ายกระชากสร้อย 2 บาทหลบหนีเข้าซอยเปลี่ยวลอยนวล” ระบุว่า เมื่อเวลา 00.30 น.วันที่ 25 มกราคม 2560 พันตำรวจโท กิตติพงษ์ ศรีชำนาญ สารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทลุง จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกชิงทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณปากซอยนาเกลือ 21/1 หมู่ 5 ต.นาเกลือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งเหตุ จึงนำกำลังพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนชุดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพบนักท่องเที่ยวชื่อนามจริงคือ

ต่อมาคือ MR.Li Wei อายุ 31 ปี สัญชาติจีน นาย Li Wei ให้การผ่านล่ามแปลภาษาว่าหลังจากตนเองและกลุ่มเพื่อนชาวจีนเดินทางไปซื้ออาหารบริเวณโรงแรมที่พัก ขณะกำลังเดินทางกลับที่พัก ได้มีคนร้ายเป็นชายสวมหมวกกันน็อค ใช้หน้ากากปิดจมูก ใบหน้า ชับซึ่งรถจักรยานยนต์สีดำ จอดอยู่ริมทาง เมื่อตนและเพื่อนเดินเข้ามาใกล้ คนร้ายก็เอื้อมมือมากระชากสร้อยคอทองคำหนัก 2 บาท แล้วขี่รถจักรยานยนต์หลบหนีเข้าซอยเปลี่ยวหายไประยะรวดเร็ว

หลังเกิดเหตุพลเมืองดีแนะนำให้รีบแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิเทศกักจับคนร้ายรายนี้ โดยสกัดจับตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะหลบหนีผ่านไป ในขณะที่เดียวกันเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนจึงตรวจสอบกล้องวงจรปิดบริเวณนั้น ปรากฏว่าบริเวณดังกล่าวไม่มีกล้องวงจรปิดแม้แต่ตัวเดียว ทำให้ยากต่อการติดตามจับกุมตัว อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่กล่าวว่าต้องตรวจสอบตามเส้นทางที่คนร้ายหลบหนีผ่านไป เพื่อนำไปสู่การจับกุมดำเนินคดีให้ได้ต่อไป

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (29 มกราคม 2560) นำเสนอเป็นข่าว โปรยหัวว่า “นายแพทย์ชาวเกาหลีถูกโจรกระชากสร้อยคอ” ระบุว่า วันที่ 28 มกราคม 2560 เวลา 02.00 น. ร้อยตำรวจโท (หญิง) เกวลีศิริ ผาสุขนไพศาล รองสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกชิงทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณภายในซอยเพชรตระกูล ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนชุดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพบนักท่องเที่ยวชาวเกาหลี ทราบชื่อคือ MR.Chang Hyun อายุ 38 ปี แพทย์ชาวเกาหลีใต้ โดยให้การผ่านล่ามแปลภาษาว่าตนกำลังเดินเท้ากลับที่พักซึ่งอยู่ภายในซอยเพชรตระกูล ได้มีคนร้ายเป็นชายสวมหมวกกันน็อค ใช้ผ้าปิดจมูกปิดบังใบหน้า ชับซึ่งรถจักรยานยนต์มาประกบตน จากนั้นได้เอื้อมมือมากระชากสร้อยคอทองคำมูลค่า 500,000 วอน คิดเป็นเงินไทยประมาณ 150,000 บาท ไป เหลือไว้แต่สร้อยคอที่กระเด็นตกอยู่ในที่เกิดเหตุ จากนั้นคนร้ายเร่งเครื่องรถจักรยานยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว หลังเกิดเหตุจึงรีบแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว เบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิเทศกักจับตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะหลบหนีผ่านไป เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนตรวจสอบกล้องวงจรปิดโดยรอบ และตรวจสอบตามเส้นทางที่คนร้ายหลบหนีผ่านไป เพื่อนำไปสู่การจับกุมดำเนินคดีต่อไป

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (29 มกราคม 2560) นำเสนอเป็นข่าว โปรยหัวว่า “กะเทยพัทยาชกหน้าหนุ่มรัสเซียชิงสร้อยทองคำแสนห้า” ระบุว่า วันที่ 28 มกราคม 2560 เวลา 03.30 น. ร้อยตำรวจโท (หญิง) เกวลีศิริ ผาสุขนไพศาล รองสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถูกกระชากสร้อยคอ เหตุเกิดบริเวณหน้าโรงแรมสยามเบย์ซอร์ ม.10 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง ชลบุรี หลังรับแจ้งจึงชุดไปตรวจสอบที่เกิด

เหตุพบนักท่องเที่ยวชาวรัสเซียวัย 22 ปี ยื่นรอให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าในขณะที่ตนเองกำลังเดินอยู่ในวอล์กิ้งสตรีท ได้มีสาวประเภทสอง 3-4 คน ทำที่เข้ามาเสนอขายบริการทางเพศ ตนเองไม่ชอบจึงขับไล่ไป ทำให้สาวประเภทสองเกิดความไม่พอใจก่อนที่หนึ่งในนั้นจะใช้กำปั้นชกเข้าที่ใบหน้าอย่างแรงจนได้รับบาดเจ็บ ไม่หน้าซ้ำยังกระชากเอาสร้อยคอทองคำขาวมูลค่ากว่า 150,000 บาท แล้วหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (30 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “โจรพิทยาชิงจักรยานยนต์กระชากสร้อยหนุ่มเกาหลีมูลค่านับแสนบาท” โดยระบุว่า วันที่ 28 กรกฎาคม 2560 ร้อยตำรวจเอกพัลลภ หวังรอด รองสารวัตรปราบปรามสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวถูกก่อเหตุชิงทรัพย์ เหตุเกิดบริเวณปากซอย 10 เพนียดช้าง ม.9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี ภายหลังจากรับแจ้งเหตุ จึงนำกำลังชุดไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ เมื่อเดินทางไปถึงพบนักท่องเที่ยวเกาหลีใต้ ทราบชื่อต่อมาคือ MR.Choi Hyoungkyu อายุ 48 ปี กำลังยื่นรอให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ภายหลังจากที่ตนเองและภรรยารับประทานอาหารเย็นเสร็จ ได้เดินพูดคุยกันกลับไปยังโรงแรมที่พัก ในระหว่างที่กำลังเดินคุยกับภรรยาอยู่นั้น ได้มีชายวัยรุ่นขับขี่รถจักรยานยนต์เข้ามาประกบ ก่อนที่ชายคนดังกล่าวจะเอื้อมมือมากระชากสร้อยคอทองคำที่คล้องคนอยู่ คิดเป็นมูลค่า 2,500 ดอลลาร์ หรือคิดเป็นเงินไทยประมาณ 90,600 บาท ติดมือไป หลังเกิดเหตุตนพยายามวิ่งไล่ตามไป แต่ก็วิ่งไม่ทันเพราะคนร้ายขับขี่รถจักรยานยนต์เร็วมาก จึงร้องขอความช่วยเหลือจากพลเมืองดีที่อยู่บริเวณนั้น

จากการสอบถามนายวิสุทธิ ศรีอนุตร อายุ 25 ปี ผู้พบเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทราบว่า เห็นคนร้ายเป็นชาย 1 คน ขับขี่รถจักรยานยนต์ประกบนาย Choi จากนั้น ชายคนดังกล่าวได้เอื้อมมือไปกระชากสร้อยคอทองคำของนาย Choi ไป ก่อนที่นักท่องเที่ยวจะร้องโวยวายให้ผู้อื่นทราบ เห็นนักท่องเที่ยววิ่งไล่ตามคนร้ายไป แต่คนร้ายเร่งเครื่องรถจักรยานยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ตนจึงรีบโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้ามาไล่ตามจับคนร้ายรายนี้ เบื้องต้นทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิบูลย์ศักดิ์จับคนร้ายตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะใช้หลบหนี ในขณะเดียวกันได้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนให้ลงพื้นที่หาเบาะแสจากกล้องวงจรปิดที่อาจจะบันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้ เพื่อหารูปพรรณสัณฐานของคนร้าย จะได้ใช้ติดตามจับกุมคนร้ายรายนี้มาดำเนินคดีต่อไป

เว็บไซต์ พัทยาเดลินิวส์ (3 กุมภาพันธ์ 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “โจรพิทยาก่อเหตุกระชากสร้อยรายวัน” ระบุว่า วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 00.30 น. พันตำรวจเอก อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา จ.ชลบุรี รับแจ้งเหตุคนร้ายกระชากสร้อยคอนักท่องเที่ยว เหตุเกิดที่บริเวณหน้าโรงแรมเซ็นทารา พัทยา ม.9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง

จ.ชลบุรี หลังได้รับแจ้งเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงส่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจที่อยู่บริเวณนั้นรีบ รุดหน้าไปตรวจสอบยังที่เกิดเหตุ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางไปถึงที่เกิดเหตุพบนักท่องเที่ยว 2 สามี ภรรยา สัญชาติจีน กำลังยื่นรอเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ด้วยอาการตกใจ ทราบชื่อนักท่องเที่ยวเคราะห์ร้ายรายนี้มีชื่อว่า MR. Wang Ou อายุ 38 ปี

เจ้าหน้าที่ได้สังเกตเห็นบริเวณคอของนักท่องเที่ยวเคราะห์ร้ายรายนี้พบว่า มีร่องรอยเป็นแนวแดงที่เกิดจากคนร้ายกระชากสร้อยคออย่างแรง นักท่องเที่ยวทั้ง 2 ราย ให้การกับ เจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ขณะกำลังเดินทางกลับที่พักซึ่งตั้งอยู่ในซอย ได้มีคนร้ายเป็นชาย 1 คน รูปร่างสูง ใหญ่ชี่รถจักรยานยนต์ และสวมหมวกกันน็อคแบบเต็มใบ ปิดบังใบหน้ามิดชิด สวมเสื้อคลุมสีดำ ชี่รถจักรยานยนต์เข้ามาประกบใกล้ๆ จากนั้นชายคนดังกล่าวเอื้อมมือมากระชากสร้อยคอที่สวมใส่ อยู่ มีราคาประมาณ 50,000 บาท หลังจากนั้นคนร้ายได้เร่งเครื่องยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ ตนทั้ง 2 คนตกใจและรีบตั้งสติเดินไปขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านละแวกใกล้เคียง เพื่อให้ช่วย แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้

จากการสอบถามนายอภินิหาร ดีสมัย อายุ 37 ปี เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมให้การว่า เห็นนักท่องเที่ยวทั้ง 2 คน เดินคุยกันอยู่ จากนั้นได้มีคนร้ายเป็นชายชี่รถจักรยานยนต์ติดตามมา เมื่อมาถึงนักท่องเที่ยวทั้ง 2 ชายคนดังกล่าวได้ขับชี่รถผ่านเลยไป เมื่อนักท่องเที่ยวไม่ระมัดระวังตัว ชายคนดังกล่าวจึงชี่รถจักรยานยนต์เลี้ยววนกลับมาหา นักท่องเที่ยวอีกครั้ง จากนั้นได้เอื้อมมือมาดึงสร้อยคองานักท่องเที่ยวผู้เคราะห์ร้ายรายนี้ แล้วรีบชี่รถ มอเตอร์ไซด์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ภายหลังจากการตรวจสอบที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ ประสานชุดสืบสวนลงพื้นที่ตรวจสอบกล้องวงจรปิดตามเส้นทางที่คาดว่าคนร้ายจะใช้หลบหนี เพื่อติดตามคนร้ายมาดำเนินคดีต่อไป

4.2 การนำเสนอข่าวการจัดอบรมสร้างมาตรการความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาในประเด็น “การนำเสนอข่าวการจัดอบรมสร้างมาตรการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินนักท่องเที่ยว” ผลการศึกษาประกอบด้วย 3 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก

การจัดอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ประเด็นที่สอง การจัดอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดี ประเด็นที่สาม การจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการหนีไฟ ดังภาพ 4.3

ภาพ 4.3

แสดงการจัดอบรมเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทธา

จากภาพ 4.3 แสดงการจัดอบรมเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทธา ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.21. การจัดอบรมเพื่อพัฒนาความรู้

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวของสื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์ในประเด็นการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การให้ความรู้ผู้ประกอบการเตียงนวดชายหาด ประเด็นที่สอง การให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- การให้ความรู้ผู้ประกอบการเตียงนวดชายหาด

จากการศึกษาในประเด็นการให้ความรู้ผู้ประกอบการเตียงนวดชายหาด ผลการศึกษาพบ 1 ประเด็น คือ การอบรมชี้แจงผู้ประกอบการเตียงนวดชายหาดให้เข้าใจระเบียบการให้บริการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- การให้ความรู้ผู้ประกอบการเตียงนวดชายหาดเข้าใจระเบียบการให้บริการ

จากการศึกษาในประเด็น “การอบรมให้ความรู้ผู้ประกอบการเตียงนวดชายหาดพัทธาให้เข้าใจระเบียบการให้บริการ” ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

เว็บไซต์สถานีโทรทัศน์ดาว 26 (27 เมษายน 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “พื้ทยาจัดเดินหน้าร่่มเตี๋ยงชายหาดพื้ทยา-จอมเตี๋ยงอีกรอบ” ระบุว่ พลเรื่อเอกวิสุทธิ รดารุณรองประธานสภาเมือ่งพื้ทยา เป็นประธานประชุมคณะทำงานจัดระเบียบสินค้าบนทางสาธาณะในเขตเมือ่งพื้ทยา โดยมี พลตรี ภาพนันต์ เหลือองภาณุวัฒน์ รองประธานสภาเมือ่งพื้ทยา พร้อมด้วยพลโทพิทักษ์ เกี๋ยรติพันธ์ เลขาานุการนายกเมือ่งพื้ทยา คณะกรรมการจัดระเบียบการประกอบกรร่่มเตี๋ยงชายหาดในพื้นที่เมือ่งพื้ทยา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุม ซึ่ง พล.ร.อ.วิสุทธิ กล่าวว่ การอบร่่มผู้ประกอบกรร่่มเตี๋ยงน้ิงชายหาดเมือ่งพื้ทยานัน้ได้กระทำมาแล้วหลายครั้ง ล้่าสุดเมือ่ปี พ.ศ. 2557 เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ประกอบกรร่่มว่มีกฎ ระเบียบ ที่จะต้องรับรู้และปฏิบัติตาม ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งจะสร้างความสวยงามให้กับพื้นที่ชายหาดทั้งหมด ส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของชายหาดพื้ทยาที่นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาเยือน ที่ประชุมมีมติให้ปรับลดพื้นที่ของผู้ประกอบกรร่่ม เพื่อให้ประชาชนได้ใช้เป็นพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น

● การให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวสารของสื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเด็น “การให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว” พบ 1 ประเด็น ได้แก่ ปัญหานักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

○ นักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบ

จากการศึกษาในประเด็น “นักท่องเที่ยวถูกเอารัดเอาเปรียบ” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก “การถูกโกงราคาค่าโดยสาร” ประเด็นที่สอง “การถูกโกงราคาอาหารและบริการ” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

■ การถูกโกงราคาค่าโดยสาร

เว็บไซต์ข่าวเอ็มไทย (18 พฤษภาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่ “ทัวร์จีนไวย น้ิงสองแถวแค่ 3 กิโลเมตร โขเฟอร์คิดเงิน 400 บาท” ระบุว่ กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนจำนวน 8 คน ทั้งชายและหญิง กำลังมีปากเสียงกับคนขับรถสองแถวในเมืองพื้ทยา สาเหตุมาจากทั้งสองฝ่ายไม่สามารถตกลงค่าโดยสารกันได้ จากการสอบถามบุคคลที่เกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวชาวจีนทั้ง 8 คน ได้เรียกรถสองแถวจากถนนสาย 3 ตัดพื้ทยาเหนือ เพื่อมาลงยังจุดที่เกิดเหตุ ระยะทางประมาณ 3-4 กิโลเมตร เมื่อมาถึงจุดเกิดเหตุคนขับรถสองแถวได้เรียกเก็บเงินจำนวน 400 บาท ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เห็นว่าเป็นการคิดราคาค่าโดยสารที่แพงเกินจริง จึงต่อรองราคากับผู้ขับช้ีรถสองแถว แต่ทว่าคคนขับรถสองแถวไม่ยอมลดราคาให้ โดยยืนยันจะให้นักท่องเที่ยวจ่ายค่าโดยสารจำนวน 400 บาท นักท่องเที่ยวชาวจีนกลุ่มนี้รู้สึกว่ตนเองถูกผู้ขับช้ีรถสองแถวเอารัดเอาเปรียบ จึงขอให้คนบริเวณนัน้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเมือ่งพื้ทยาให้เข้ามาช่วยเหลือ เมื่อ

เจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางมาถึง ได้เจรจากับทั้งสองฝ่าย ข้อสรุปจากการเจรจาคือให้นักท่องเที่ยวชำระค่าโดยสารจำนวน 250 บาท

■ การถูกโกงราคาสินค้า อาหาร และบริการ

เว็บไซต์สำนักข่าวเนชั่นทีวี (4 สิงหาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “ลุยตรวจร้านค้าหลังนักท่องเที่ยวร้องถูกลอกขายผ้าไหมปลอม” ระบุว่า พ.ต.อ.ศราวุธ ตันกุล ผู้กำกับการ 2 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว พร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวนกลาง ประกอบด้วย กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค สนธิกำลังร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจเมืองพัทยา สำนักงานพาณิชย์จังหวัดชลบุรี สำนักงานการช่างเมืองพัทยา ลงพื้นที่ตรวจสอบบริษัท เวิร์ด เจมส์ คอลเลคชั่น จำกัด ตั้งอยู่เลขที่ 98/699 ม.6 ถนนพัทยาเหนือ ต.นาเกลือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี หลังได้รับข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เผยแพร่คลิปในสื่อสังคมโดยระบุว่าผู้ประกอบการชาวไทยหลอกขายผ้าไหมปลอมให้นักท่องเที่ยวจีน เนื้อหาที่นักท่องเที่ยวชาวจีนร้องเรียนระบุว่า ได้เดินทางมากับคณะทัวร์ ช่วงปลายเดือนมิถุนายน 2560 และได้ซื้อผลิตภัณฑ์เครื่องนอนที่ทำจากผ้าไหม จำนวน 4 ชุด ในราคา 4,000 หยวน เมื่อเดินทางกลับประเทศจีนได้นำไปตรวจสอบกับหน่วยงานที่เชื่อถือได้พบว่าผ้าไหมที่ซื้อมา 4 ชุดนั้นไม่มีส่วนผสมใดที่เป็นใยไหม เป็นเพียงผ้าใยสังเคราะห์เท่านั้น จึงได้นำเรื่องเข้าร้องเรียนกับหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวของประเทศจีน สาขาเมืองซูโจว และเรียกค่าเสียหายจากบริษัทนำเที่ยว ซึ่งเรื่องดังกล่าวสร้างความเสื่อมเสียให้กับเมืองท่องเที่ยวอย่างพยามมาก

กรณีดังกล่าวถือเป็นความเสียหายต่อภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวในพัทยา และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการตรวจสอบจนกระทั่งทราบว่าพื้นที่ที่เกิดเหตุตั้งอยู่ในเขตเมืองพัทยา จ.ชลบุรี จึงได้ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องลงพื้นที่ตรวจสอบคุณภาพสินค้าจากร้านดังกล่าว จากการลงพื้นที่ตรวจสอบคุณภาพสินค้าพบว่าผู้ประกอบการได้แสดงความบริสุทธิ์ใจด้วยการแสดงหลักฐานเกี่ยวกับคุณภาพสินค้า ในเบื้องต้นพบว่าสินค้าที่นักท่องเที่ยวซื้อไปนั้นไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ของห้างเวิร์ด เจมส์ แต่เป็นสินค้าจากบริษัทสยามผ้าไหมไทย จำกัด อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ได้ตรวจพบเครื่องสำอางหลายรายการที่ไม่ได้ระบุสถานที่ผลิต และไม่ได้ติดป้ายแจ้งรายละเอียดของสินค้า เช่น สบู่ล้างหน้าขาว ครีมบำรุงผิว น้ำมันไพล รวมกว่า 50 ชิ้น จึงได้ยึดไว้เพื่อนำไปตรวจสอบ ถ้าหากพบว่ามีความผิดก็จะแจ้งข้อกล่าวหาและดำเนินคดีกับผู้ประกอบการต่อไป

สำนักข่าวทีนิวส์ (8 มีนาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “เสียชื่อประเทศ!! ‘ออสเตรเลีย’ แฉ สารพัดกลโกงในไทย เอาเปรียบนักท่องเที่ยว” ระบุว่า รัฐบาลของประเทศออสเตรเลียได้เตือนประชาชนชาวออสเตรเลียว่าให้ระมัดระวังกลโกงนักท่องเที่ยวใน 6

ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย อินโดนีเซีย จีน สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และ ประเทศอินเดีย ซึ่งแต่ละชาติจะมีกลไกเพื่อเอาใจเอาเปรียบนักท่องเที่ยวแตกต่างกัน กลไกที่พบบ่อยที่สุดคือ กลไกเอทีเอ็มหรือบัตรเครดิต รวมถึงการต้มตุ๋นอย่างอื่น เช่น การขายของปลอมให้นักท่องเที่ยว ส่วนประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลียพบบ่อยคือ การหลอกขายเครื่องประดับเพชรพลอยในราคาสูงเกินจริง กลไกอีกประการหนึ่งคือ การเรียกเก็บเงินจากการเช่าเจ็ทสกี โดยอ้างว่าเจ็ทสกีที่นักท่องเที่ยวนำมาคืนนั้นได้รับความเสียหาย หากนักท่องเที่ยวไม่ยอมจ่ายค่าเสียหายตามที่เรียกเก็บ ผู้ประกอบการจะข่มขู่คุกคาม

4.2.2. การจัดอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีให้กับหมอนวดแผนไทย

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวของสื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์ในประเด็นการอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีให้กับหมอนวดแผนไทย ผลการศึกษาพบว่า เป็นการอบรมให้หมอนวดแผนไทยมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **ให้หมอนวดมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ**

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวของสื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์ในประเด็น การจัดอบรมให้หมอนวดมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ผลการศึกษามี 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก นวดแผนไทยคือภูมิปัญญาไทย ส่วนที่สอง การสร้างมาตรการป้องกันการแอบแฝงเป็นหมอนวด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **นวดแผนไทยคือภูมิปัญญาไทย**

จากการศึกษาในประเด็น “นวดแผนไทยคือภูมิปัญญาไทย” ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์อิทธิปบูรพา (27 กันยายน 2560) นำเสนอในข่าว ปรอยหัวว่า “นวดแผนไทยหาดจอมเทียนเจ๋งว่า เดินตามกติกา ยอดลูกค้าขึ้นเมื่อไหร่แค่หลายเส้นเพิ่มขึ้น” ระบุว่า เมืองพัทยาคุมเข้มให้หมอนวดแผนไทยตระหนักถึงการนวดแผนไทยว่าเป็นภูมิปัญญาไทยที่ควรอนุรักษ์ไว้ ทั้งนี้ ผู้ประกอบการจะต้องให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะเรื่องของการเก็บค่าบริการที่ไม่แพงเกินไป และการบริการที่สุภาพเรียบร้อย จากการเข้มงวดของเมืองพัทยาได้ทำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการหมอนวดแผนไทยเพิ่มมากขึ้น ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ หมอนวดแผนไทยชายหาดพัทยารายหนึ่งกล่าวว่า หลังจากที่เมืองพัทยาได้กำชับให้ผู้ประกอบการวิชาชีพหมอนวดแผนไทยบริเวณชายหาดพัทยาให้ตระหนักถึงความสำคัญของอาชีพหมอนวดว่าเป็นภูมิปัญญาไทย เป็นอาชีพสุจริต จึงต้องมีความซื่อสัตย์และให้บริการอย่างสุภาพ

○ สร้างมาตรการป้องกันการแอบแฝงเป็นหมอนวด

เว็บไซต์ “พีอาร์พทยา” (11 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว ไปรยหัวว่า “เมืองพทยาขึ้นทะเบียนหมอนวดชายหาดต้นภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว” ระบุว่า ผู้เข้าอบรมซึ่งประกอบด้วยหมอนวดแผนไทย และผู้เกี่ยวข้องได้พูดคุยกันถึงการแต่งกายของหมอนวดแผนไทยที่ชายหาดพทยา ซึ่งที่ผ่านมามีบุคคลที่เป็นหมอนวดตามชายหาดจะไม่มีชุดยูนิฟอร์มบ่งบอกให้รู้ว่าเป็นหมอนวด จึงมีชาวต่างด้าวจากประเทศใกล้เคียงเข้ามาแอบแฝงอ้างตนเป็นหมอนวด และขโมยทรัพย์สินนักท่องเที่ยวอยู่บ่อยครั้ง ผู้บริหารเมืองพทยาได้กำชับให้ผู้ประกอบวิชาชีพหมอนวดตระหนักถึงจรรยาบรรณในวิชาชีพหมอนวดแผนไทย โดยกำหนดให้สมาชิกหมอนวดแผนไทยชายหาดพทยาจะต้องมีคุณสมบัติคือมีภูมิลำเนาอยู่ในอำเภอบางละมุง และมีใบรับรองผ่านการอบรมการหมอนวดแผนไทยอย่างถูกต้องจากหน่วยงานที่ได้รับการยอมรับ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการเพิ่มจำนวนของหมอนวดชายหาดพทยา

4.2.3. การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะ (ฝึกซ้อมหนีไฟ)

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวของสื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์ในประเด็น “การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะ (ฝึกซ้อมหนีไฟ)” ผลการศึกษาพบว่า มี 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะพนักงานโรงแรมในพทยาในการดับเพลิงและหนีไฟ ประเด็นที่สอง การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะพนักงานโรงพยาบาลในพทยาในการดับเพลิงและหนีไฟ ดังต่อไปนี้

- **การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะพนักงานโรงแรมในพทยาในการดับเพลิงและหนีไฟ**

จากการศึกษาในประเด็นการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะให้พนักงานโรงแรมในพทยาในการดับเพลิงและหนีไฟ

○ โรงพยาบาลในพทยาจัดฝึกซ้อมหนีไฟ

เว็บไซต์พทยาเดลินิวส์ (15 กันยายน 2560) นำเสนอในข่าว ไปรยหัวว่า “อมารีพทยาเข้าร่วมฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟ ประจำปี 2560” ระบุว่า มร.โรเบิร์ต ไรน์เดอร์ส รองประธานกรรมการอาวุโสฝ่ายปฏิบัติการและผู้จัดการทั่วไป โรงแรมเคารีอมาลีในพื้นที่พทยา พร้อมทีมงานฝ่ายบริหารและพนักงานโรงแรมอมารี พทยา เข้าร่วมการอบรมและฝึกซ้อมดับเพลิงและฝึกซ้อมอพยพหนีไฟ ประจำปี พ.ศ.2560 ขึ้น โดยได้รับการฝึกอบรมความรู้จากหน่วยงานป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยเมืองพทยา เพื่อเตรียมความพร้อมรับมือสถานการณ์เพลิงไหม้ที่อาจเกิดขึ้น และเพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยวของโรงแรม และต่อพนักงานของโรงแรม

เว็บไซต์พทยาเดลินิวส์ (15 กันยายน 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “โรงแรม เซ็นทาราแกรนด์มิราจบิซริสอร์ท พทยา จัดซ่อมอพยพหนีไฟประจำปี 2560” ระบุว่า นายวุฒิศักดิ์ พิชญากานต์ ผู้จัดการโรงแรมเซ็นทารา บิซ ริสอร์ท พทยา ได้จัดให้มีการอบรมและฝึกซ้อมการใช้ อุปกรณ์ดับเพลิงและการอพยพหนีไฟขึ้น โดยมีพนักงานของโรงแรมจากทุกแผนกเข้าร่วมฝึกซ้อม อพยพหนีไฟ ทั้งการอบรมในภาคทฤษฎีและฝึกภาคปฏิบัติ

○ โรงพยาบาลในพทยาจัดฝึกซ้อมหนีไฟ

เว็บไซต์ข่าวพทยานิวส์ (14 กันยายน 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “โรงพยาบาลเมืองพทยาจัดอบรมฝึกซ้อมการป้องกันอัคคีภัยประจำปี 2560” ระบุว่า หัวหน้ากลุ่ม ปฏิบัติการกล่าวว่า ปัจจุบันสถิติการเกิดอัคคีภัยเพิ่มจำนวนสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งอัคคีภัยที่เกิดตาม บ้านเรือน และที่เกิดตามสถานประกอบการในพทยา อัคคีภัยที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความ ประมาท เช่น การเสียบปลั๊กเครื่องใช้ไฟฟ้าค้างไว้ การเผาขยะและหญ้าแห้ง การเปิดเตาแก๊สทิ้งไว้ การจุดธูปเทียนบูชาพระ โรงพยาบาลเมืองพทยาจึงได้ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐจัดอบรมให้ความรู้ เกี่ยวกับการป้องกันระดับอัคคีภัย และฝึกซ้อมการอพยพหนีไฟประจำปีงบประมาณ 2560 ขึ้น เพื่อเพิ่มทักษะให้กับพนักงานและประชาชนที่เกี่ยวข้อง

4.3 การนำเสนอข่าวเจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยใน พทยา

จากการศึกษาในประเด็น “การนำเสนอข่าวเจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจรักษาความสงบ เรียบร้อยในพทยา” ผู้วิจัยแบ่งผลการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยทั่วไป ประเด็นที่สอง การลงพื้นที่ตรวจจับการค้าประเวณี ประเด็นที่ สาม การลงพื้นที่ตรวจสถานประกอบการ ปราบกฏดงภาพ 4.4

ภาพ 4.4

แสดงการลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยของเจ้าหน้าที่รัฐในพัทยา

จากภาพ 4.4 จะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่รัฐในพัทยาได้ลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยใน 4 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นที่หนึ่ง การลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยทั่วไป ประเด็นที่สอง การลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี ประเด็นที่สาม การลงพื้นที่ตรวจสอบสถานประกอบการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.3.1 การลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยทั่วไป

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ระดับชาติ และจากสื่อเว็บไซต์ที่นำเสนอข่าวสารในประเทศไทย “การลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยทั่วไป” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นที่หนึ่ง การลงพื้นที่ตรวจสอบคืบหน้าโครงการปรับปรุงทัศนทัศน์ท่าเรือพัทยาใต้ (แหลมบาลีฮาย) ประเด็นที่สอง การลงพื้นที่ตรวจสอบความเรียบร้อยต้อนรับเทศกาลลอยกระทง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● การลงพื้นที่ตรวจสอบคืบหน้าโครงการปรับปรุงทัศนทัศน์ท่าเรือพัทยาใต้ (แหลมบาลีฮาย)

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ ในประเทศไทย “การลงพื้นที่ตรวจสอบคืบหน้าโครงการปรับปรุงทัศนทัศน์ท่าเรือพัทยาใต้ (แหลมบาลีฮาย)” ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

เว็บไซต์ ผู้จัดการออนไลน์ (12 มกราคม 2561) นำเสนอข่าว โปรยหัวว่า “เมืองพัทยาตรวจสอบพร้อมปรับปรุงทัศนทัศน์ท่าเรือพัทยาใต้ (บาลีฮาย)” ระบุว่า นายอนันต์ อังคนาวิศิษฐ์ ประธานสภาเมืองพัทยา พร้อมด้วย พล.ต.ภพอนันต์ เหลืองภานุวัฒน์ รองประธานสภาเมือง

พทยา ในฐานะผู้อำนวยการส่วนรักษาความสงบ จ.ชลบุรี นำกลุ่มสมาชิกสภาเมืองพทยา กำลัง เทศกิจและกำลังทหารจาก รส.21 เดินทางลงพื้นที่ตรวจสอบความคืบหน้าการปรับปรุงภูมิทัศน์ บริเวณท่าเรือพทยาใต้ แหลมบาลีสาย

นายอนันต์ กล่าวว่า ก่อนหน้านี้สภาเมืองพทยาได้อนุมัติงบประมาณ 100 กว่า ล้านบาท เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงพื้นที่บริเวณดังกล่าวให้มีความสวยงาม และสามารถใช้ ประโยชน์ด้านสันตนาการได้ เรียกว่า โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยวแหลมบาลีสาย ซึ่งใช้เงิน จำนวน 97 ล้านบาท จะทำการก่อสร้างและปรับปรุงทัศนียภาพด้วยการก่อสร้างสวนสาธารณะที่ สวยงาม การก่อสร้างจุดชมวิว การสร้างงานประติมากรรมและก่อสร้างลานสันตนาการขนาดใหญ่ ภายใต้งานวัด “พระมหาชนก” ทั้งนี้ จากการลงพื้นที่ตรวจสอบพบว่าโครงการนี้ได้พัฒนาคืบหน้าไป มาก พบปัญหาบางประการที่เป็นอุปสรรค เช่น แนวถนนสาธารณะหน้าอาคารท่าเรือคับแคบเกินไป จึงนำเสนอแผนให้ฝ่ายบริหารให้ออกแบบแก้ไขด้วยการขยายช่องจราจรให้กว้างขึ้น เพื่อให้รถสัญจร ไปมาสะดวกมากขึ้น ขณะที่ พล.ต.ภพอนันต์ กล่าวว่า ในส่วนการปรับปรุงภูมิทัศน์มีความสมบูรณ์เกือบ 100 เปอร์เซ็นต์แล้ว ใกล้จะส่งมอบงานได้

เว็บไซต์ พทยาออกซด็อก (21 มีนาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “จัดระเบียบท่าเรือบาลีสาย เตรียมจำกัดจำนวนเรือและแบ่งเวลารับส่งนักท่องเที่ยว” ระบุว่า นายภัทรธรณ์ เทียนไชย ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี เป็นประธานการประชุมจัดระเบียบท่าเทียบเรือ เมืองพทยา เป็นการปฏิบัติงานร่วมกับนายเชาวลิตร์ แสงอุทัย รองผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี และ พล.ต.ต.อนันต์ เจริญชาติศรี นายกเมืองพทยา พ.ต.อ.อภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจ เมืองพทยา กล่าวถึงความคืบหน้าในการดำเนินโครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณท่าเทียบเรือท่องเที่ยว เมืองพทยา หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “แหลมบาลีสาย” โดยระบุว่า ได้แบ่งงบประมาณในการก่อสร้าง และปรับปรุงพื้นที่ดังกล่าวออกเป็นส่วนๆ สำหรับการปรับปรุงท่าเทียบเรือเดิม พื้นที่ 5,560 ตาราง เมตร ใช้งบประมาณ 30 ล้านบาท การปรับปรุงอาคารท่าเทียบเรือ ใช้งบประมาณ 25 ล้านบาท การติดตั้งระบบกล้องวงจรปิด 96 จุด จำนวน 40 ล้านบาท การสร้างท่าเทียบเรือเร็ว 2 แห่ง ใช้งบประมาณ 15 ล้านบาท และปรับปรุงภูมิทัศน์โดยรอบ 97 ล้านบาท

ไทยรัฐ (8 มิถุนายน 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “พทยาเตรียมปรับปรุง ภูมิทัศน์ รับสวนสนามทางเรือ เรียกผู้ประกอบการมาติว” เขียนความนำว่า “เจ้าท่าพทยาเรียก ผู้ประกอบการเดินเรือในเขตสร้าง ความเข้าใจการคืนพื้นที่ท่าเทียบเรือพทยาใต้ เพื่อดำเนินการ โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์และสิ่งแวดล้อมให้แล้วเสร็จทันการจัดกิจกรรมงานสวนสนามทางเรือ นานาชาติ” ระบุว่า นายเอกกราช คันธโร ผู้อำนวยการเจ้าท่าภูมิภาค สาขาพทยา กล่าวว่า ตามที่ คณะกรรมการจัดระเบียบท่าเรือท่องเที่ยวพทยาได้กำหนดให้มีการดำเนินโครงการปรับปรุงภูมิทัศน์และ

สิ่งแวดลอมบริเวณท่าเทียบเรือพญาเพื่อรองรับกิจกรรมการสวนสนามทางเรือนานาชาติในช่วงเดือนพฤศจิกายน ซึ่งโครงการนี้ได้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการบริเวณดังกล่าว สำนักงานเจ้าท่าจึงเรียกผู้ประกอบการเรือมาชี้แจงทำความเข้าใจการดำเนินการในครั้งนี้ ทั้งเรื่องการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้ผู้รับเหมาเข้ามาดำเนินการปรับปรุงพื้นที่ จะใช้ระยะเวลาประมาณ 5 เดือน เพื่อให้แล้วเสร็จตามที่กำหนดไว้

การดำเนินการปรับปรุงพื้นที่ได้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ ทั้งผู้ให้บริการจำหน่ายตั๋วโดยสารขึ้นเรือที่จะต้องย้ายสถานที่ให้บริการ และกระทบต่อผู้ประกอบการรายอื่นซึ่งเมืองพญาได้จัดสรรพื้นที่รองรับไว้แล้ว แต่อาจจะไม่เพียงพอ โดยขอความร่วมมือให้ผู้ประกอบการ 26 แห่งกลับไปให้บริการนักท่องเที่ยวบริเวณชายหาดเป็นการชั่วคราว โดยกำหนดให้มีจุดรับส่งนักท่องเที่ยว 3 จุด ได้แก่ บริเวณพญาเหนือ ให้จอดรับส่งหน้าโรงแรมเอราวัณ บริเวณพญากลาง ให้จอดรับส่งหน้าโรงแรมฮาร์ดร็อค บริเวณพญาใต้ ให้จอดรับส่งหน้าห้างสรรพสินค้ารอยัลการ์เด้น ทั้งนี้ นายเอกราช กล่าวว่ หากดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วจะให้เรือทุกลำเข้ามาจอดในพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ ซึ่งดูเป็นระเบียบเรียบร้อยมากกว่า

ฐานเศรษฐกิจ (13 มิถุนายน 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า “พญาปรับปรุงการจราจรใหม่รับแผนปรับปรุงท่าเรือแหลมบาลีฮาย” ระบุว่า ตามที่เมืองพญาได้ปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณท่าเทียบเรือท่องเที่ยวพญาใต้ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “แหลมบาลีฮาย” คณะทำงานจัดระเบียบท่าเทียบเรือท่องเที่ยวพญาใต้ได้ประชุมหารือร่วมกัน และมีมติให้จัดการจราจรเส้นทางเข้าและออกจากท่าเรือ เพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรติดขัด โดยได้ขอความร่วมมือบริษัททัวร์ในการขั้รถมารับและส่งนักท่องเที่ยว โดยขอให้รถทัวร์ที่จะส่งนักท่องเที่ยวบริเวณถนนเลียบริมชายหาดพญาให้จอดรับและส่งนักท่องเที่ยวระหว่างซอย 1 และซอย 2 ส่วนรถทัวร์ที่ต้องการจอดบริเวณโรงแรมฮาร์ดร็อค (Hard Rock Hotel) ให้จอดด้านหน้าของโรงแรมดังกล่าวได้ ส่วนรถทัวร์ที่ต้องการรับส่งนักท่องเที่ยวบริเวณศูนย์การค้ารอยัล การ์เด้น พลาซ่า ให้จอดด้านหน้าของโรงแรม โดยขอให้จอดรถทัวร์ต่อกันยาวไม่เกิน 300 เมตร

● การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยวันลอยกระทง

จากการศึกษาในประเด็น “การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยวันลอยกระทง” ผลการศึกษาพบว่า มีหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์นำเสนอข่าวดังต่อไปนี้

ผู้จัดการออนไลน์ (2 พฤศจิกายน 2560) นำเสนอข่าว โปรยหัวว่า “ตำรวจบางละมุงเข้มความปลอดภัยรับคืนวันลอยกระทง สั่งเจ้าหน้าที่เตรียมกวาดล้างเด็กแว้นนัดรวมกลุ่มซึ่งคืนพระจันทร์เต็มดวง” ระบุว่า พันตำรวจโทตรัณภพ สระทองอยู่ รองผู้กำกับสถานีตำรวจบาง

ละมุน พร้อมด้วย พันตำรวจตรีชำนาญ บุตรภักดี สารวัตรปราบปราม ได้เปิดเผยถึงมาตรการเตรียมความพร้อมในการรักษาความเรียบร้อย ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนนักท่องเที่ยวในพัทยาในคืนวันลอยกระทงที่จัดขึ้นในวันที่ 3 พฤศจิกายน 2560 เนื่องจากในแต่ละปีจะมีประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวและร่วมลอยกระทงที่ชายหาดพัทยาเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ การรักษาความเรียบร้อยนั้นสืบเนื่องจาก คสช. ได้มีหนังสือสั่งการห้ามไม่ให้มีการจำหน่ายและเล่นดอกไม้ไฟ พลุไฟ ประทัด และโคมลอย โดยให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบออกตรวจตราสอดส่องพร้อมกับทำความเข้าใจกับประชาชน ร้านค้าที่เคยจำหน่ายดอกไม้ไฟ พลุไฟ ให้นำจำหน่ายในเทศกาลลอยกระทงปีนี้

ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำคือ กลุ่มวัยรุ่นที่รวมตัวกันซึ่งรถจักรยานยนต์ หรือที่เรียกกันว่า “กลุ่มเด็กแว้น” สร้างปัญหาให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวเป็นประจำทุกปี ซึ่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้ประชุมทางไกลกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ 23 โรงพัก ให้เฝ้าระวังกลุ่มเด็กแว้นที่จะนัดหมายกันซึ่งรถจักรยานยนต์ไปทั่วเมืองพัทยา หากพบผู้กระทำความผิด ให้ตรวจยึดรถจักรยานยนต์ที่ดัดแปลงผิดกฎหมายไว้

เว็บไซต์สนุก (3 พฤศจิกายน 2560) นำเสนอข่าว พาดหัวว่า “เทศกาลลอยกระทงพัทยาคึกคัก นักท่องเที่ยวชาวไทย ชาวต่างชาติ ททยอยกันออกมาลอยกระทงจำนวนมาก ผู้ประกอบการรายย่อยยิ้ม ทำกระทงขายหารายได้เสริม” ระบุว่า เทศกาลลอยกระทง ประจำปี พ.ศ.2560 ดำเนินไปอย่างคึกคัก นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวนมากพากันมาลอยกระทงริมทะเลพัทยา อย่างไรก็ตาม ผู้สื่อข่าวพบว่าผู้ประกอบการรายย่อยหลายราย รวมทั้งคนในท้องถิ่นผลิตกระทงโดยใช้วัสดุที่หาง่าย และตั้งโต๊ะจำหน่ายกระทงให้กับนักท่องเที่ยวทั้งที่เป็นคนไทยและชาวต่างประเทศ เพื่อหารายได้เสริมในคืนวันลอยกระทง ทำให้เศรษฐกิจของพัทยาดีขึ้น เนื่องจากทั้งประชาชน นักท่องเที่ยว ต่างพากันมาจับจ่ายใช้สอยในคืนวันลอยกระทง

ด้านเจ้าหน้าที่เทศกิจเมืองพัทยาได้ลงพื้นที่เดินตรวจตราความเรียบร้อย ป้องกันไม่ให้มีแม่ค้านำประทัด โคมลอย พลุ มาขายให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวในคืนวันลอยกระทง เนื่องจากผู้บริหารเมืองพัทยาเห็นว่าอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนและนักท่องเที่ยว ซึ่งผู้ประกอบการต่างให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

กรุงเทพธุรกิจ (2 พฤศจิกายน 2560) พาดหัวว่า “ตำรวจบางละมุนเข้มความปลอดภัยรับคืนวันลอยกระทงพัทยา สั่งเจ้าหน้าที่เตรียมกวาดล้างแก๊งเด็กแว้นนัดรวมกลุ่มชิง” ระบุว่า ผู้บริหารเมืองพัทยาได้เตรียมความพร้อมในการดูแลความปลอดภัยของประชาชนและนักท่องเที่ยวในพัทยา โดยเฉพาะในคืนวันลอยกระทง ซึ่งจัดขึ้นในวันที่ 3 พฤศจิกายน นี้ เนื่องจากเชื่อว่าประชาชนจากหลายพื้นที่จะเดินทางเข้ามาลอยกระทงชายหาดพัทยา และจะมีนักท่องเที่ยว

ชาวต่างประเทศอีกจำนวนมากที่เข้าร่วมประเพณีลอยกระทงในคืนวันพຸ່ງนี้ นอกจากนี้ ได้ประชาสัมพันธ์ขอให้กลุ่มผู้ประกอบการห้องพัก โรงแรม อพาร์ทเมนท์ในพื้ชยาคอยสอดส่องไม่ให้ ยาวชนจับกลุ่มกันในคืนวันลอยกระทง เพราะอาจจะสร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนและ นักท่องเที่ยวได้ พร้อมกันนี้ได้ประชาสัมพันธ์ไปยังผู้ประกอบการของเยาวชนให้เตือนลูกหลานไม่ให้มี พฤติกรรมเกินขอบเขต รวมถึงไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น เพราะจะทำให้ภาพลักษณ์ของเมือง พื้ชยาศีเสียหาย

เว็บไซต์ข่าวพีพีทีวี (4 พฤศจิกายน 2560) ระบุว่า “เจ้าหน้าที่เก็บซากโคมลอยตก อื้อ” ระบุว่า บรรยากาศในพื้นที่ต่างจังหวัดหลังจากได้จัดงานลอยกระทงเมื่อคืนที่ผ่านมา มีรายงาน การเก็บซากโคมลอยที่ถูกปล่อยสู่ท้องฟ้าตกในวันเว็ชชฌนามบินเชียงใหม่ 81 ลูก ส่วนบรรยากาศช่วง เข้าหลังวันลอยกระทงที่ชายหาดพื้ชยาศี จังหวัดชลบุรี ผู้สื่อข่าวได้ลงพื้นที่สำรวจสิ่งของตกค้างบริเวณ ชายหาดพื้ชยาศีเหนือ ชายหาดพื้ชยาศีใต้ รวมถึงชายหาดจอมเทียน พบว่าทุกพื้นที่มีน้ำทะเลพัดซาก กระทงและเศษขยะมารวมกันบริเวณชายหาดจำนวนมาก ทั้งขวดชนิดต่างๆ และเศษโฟมใส่อาหารที่ ประชาชนและนักท่องเที่ยวนำมาใส่อาหารรับประทาน ซึ่งทางด้านผู้ประกอบการบริเวณนั้นได้ ช่วยกันเก็บกวาดให้เรียบร้อยเพื่ออำนวยความสะดวกให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานได้ง่ายขึ้น

4.3.2 การลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ระดับชาติ สื่อเว็บไซต์ที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การจับหญิงสาวชาวไทยรับร้่านักท่องเที่ยวให้ซื้อบริการทางเพศ ประเด็นที่สอง การใช้ลลามกและค้าประเวณี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **การจับหญิงสาวชาวไทยรับร้่านักท่องเที่ยวให้ซื้อบริการทางเพศ**

จากการศึกษาในประเด็น “การจับหญิงสาวชาวไทยรับร้่านักท่องเที่ยวให้ซื้อ บริการทางเพศ” ผลการศึกษาพบว่าหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ นำเสนอข่าวสารในประเด็นนี้ดังต่อไปนี้

เว็บไซต์สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 (27 กุมภาพันธ์ 2560) นำเสนอไปรษณื้หว่า “เมืองพื้ชยาศีถูกลือต่างประเทศติ้ชว่าวว่าเป็นเมืองหลวงแห่งเซ็ทส์ของโลก มีการค้าประเวณีจำนวน มาก ทำให้รัฐบาลต้องรีบแก้ไขปัญหาก็ไม่ให้เกิดกระทบต่อนักท่องเที่ยวและภาพลักษณ์ของประเทศ” ระบุว่า ทีมข่าวเที่ยงวันทันเหตุการณ์ได้ติดตามเรื่องนี้โดยส่งผู้สื่อข่าวลงพื้นที่สำรวจจุดที่พบว่ามีหญิง สาวรับร้่านักท่องเที่ยวให้ซื้อบริการทางเพศมากที่สุด คือ บริเวณใต้ต้นไม้ริมหาดพื้ชยาศีทั้งพื้ชยาศีได้ พื้ชยาศีกลาง พื้ชยาศีเหนือ

ภาพที่พบเห็นคือ หญิงสาวแต่งกายชุดนุ่งน้อยห่มน้อยมานั่ง ยืนตามชายหาด เรียกลูกค้าซึ่งเป็นชาวต่างประเทศให้ซื้อบริการทางเพศ บ้างก็ยืนคนเดียว บ้างก็ยืนกันเป็นกลุ่มเล็ก 2-3 คน คอยเรียกแขกที่เดินไปเดินมาให้ซื้อบริการ ซึ่งเป็นภาพที่นักท่องเที่ยวเห็นจนชินตา และกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้วสำหรับเมืองพัทยา

ผู้สื่อข่าวกล่าวว่าดูเหมือนว่ากลุ่มหญิงสาวเหล่านี้จะไม่กลัวถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับ เพราะภาพที่เห็นนี้คือยืนขายบริการอยู่หน้าสถานีตำรวจเมืองพัทยา โดยจะยืนอยู่ได้ต้นไม้วีธีสังเกตว่าผู้หญิงคนไหนขายบริการให้ดูจากการแต่งกาย ซึ่งจะยืนอยู่นิ่งๆ ได้ต้นไม้อาจการสอบถามหญิงสาวคนหนึ่งพบว่า จะมายืนในช่วงหัวค่ำทุกวัน เพราะเป็นช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวออกมาเดินเล่นตามริมหาด เมื่อถูกใจใครก็จะเดินไปสอบถามตรงๆ เพื่อตกลงราคา จากนั้นจะพากันไปเปิดโรงแรมหรือพาเข้าที่พักของนักท่องเที่ยว ส่วนราคาค่าตัวจะขึ้นอยู่กับการตกลงของแต่ละคนขั้นต่ำคือ 500 บาท

ทีมข่าวช่อง 3 ได้เข้าไปพูดคุยกับหญิงสาวที่ขายบริการบริเวณหน้าสถานีตำรวจเมืองพัทยา ซึ่งหญิงสาวกล่าวว่า เริ่มยืนขายบริการเมื่อ 10 ปีที่ผ่านมา ขณะนี้ตนมีลูก 3 คนแล้ว ทั้ง 3 คนอาศัยอยู่ต่างจังหวัด สาเหตุที่ตัดสินใจมายืนขายบริการทางเพศริมหาดพัทยา เนื่องจากได้เลิกработกับสามี เห็นว่าการขายบริการทางเพศทำเงินได้ดีกว่าการประกอบอาชีพอื่น สามารถทำรายได้วันละประมาณ 1,000 - 1,200 บาท มากกว่าค่าแรงขั้นต่ำ จะรับงานกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเท่านั้น เนื่องจากได้ค่าตอบแทนที่ดีกว่าการรับงานจากลูกค้าคนไทย ยอมรับว่าเมืองพัทยาเป็นเมืองที่มีการค้าประเวณีจริง แต่ไม่ใช่ทุกคน

จากการสอบถาม พ.ต.ต.ปิยะพงษ์ เอนสาร สารวัตรตำรวจท่องเที่ยวเมืองพัทยา กล่าวว่า ถ้าหากเป็นบริเวณถนนคนเดินหรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “วอล์คกิ้งสตรีท” จะดูยากว่าผู้หญิงคนใดที่ขายบริการทางเพศ แต่ถ้าจะดูให้ชัดให้มาดูที่ริมชายหาดพัทยาได้ ซึ่งจะเห็นหญิงสาวหลายคนยืนเรียกลูกค้ากันตามชายหาด การที่สื่อต่างชาตินำเสนอข่าวเช่นนี้ตนเองไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าไม่มีการขายบริการทางเพศ แต่ถ้าหากติดตามสังเกตจะพบว่าจำนวนผู้ยืนขายบริการทางเพศบริเวณวอล์คกิ้งสตรีทจะลดลงกว่าช่วง 8 เดือนที่ผ่านมา เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตั้งต้นท์และนำกำลังเจ้าหน้าที่ไปประจำการในช่วง 21.00 - 06.00 น. ทุกวัน จำนวน 10 นาย พร้อมกับมีเจ้าหน้าที่ขับขีรถจักรยานยนต์และเดินเท้าตรวจตามชายหาด จึงทำให้ช่วงเวลาที่มีการตั้งต้นท์คุมเข้มมีหญิงสาวเร่ขายบริการทางเพศลดน้อยลง

เว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์ (28 กันยายน 2560) นำเสนอว่า เมื่อเวลา 01.30 น. พล.ต.ต.สุรเชษฐ์ หักพาล ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจเมืองพัทยา ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดชลบุรี และทหาร ออกกวาดล้างโสเภณีที่บริเวณนักท่องเที่ยวให้ซื้อบริการทางเพศบริเวณ

ถนนพญาไทได้ ถนนคนเดิน โดยจับกุมหญิงสาวชาวไทยซึ่งมีพฤติกรรมรอบรั้วนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

เจ้าหน้าที่สามารถจับกุมกลุ่มหญิงสาวชาวไทยซึ่งมีพฤติกรรมรอบรั้วนักท่องเที่ยวได้ 36 ราย เป็นสาวประเภทสอง 6 ราย และหญิงสาวชาวต่างชาติอีก 19 ราย ทั้งนี้ พล.ต.ต.สุรเชษฐ์ กล่าวว่าการนำกำลังเข้ากวาดล้างการค้าประเวณีบริเวณเมืองพญาในครั้งนี้เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและสร้างความอุ่นใจให้กับนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาพักผ่อนในเมืองพญา ซึ่งที่ผ่านมาจะมีหญิงสาวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติรับเร้าให้นักท่องเที่ยวซื้อบริการทางเพศ เป็นการสร้างความรำคาญใจให้กับนักท่องเที่ยวมาโดยตลอด ซึ่งเจ้าหน้าที่จะปฏิบัติการเชิงรุกเพื่อให้เมืองพญาเป็นเมืองที่น่าอยู่ต่อไป

● การใช้ลามกและค้าประเวณี

จากการศึกษาในประเด็น “การใช้ลามกและค้าประเวณี” ผลการศึกษาพบว่า มีหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ นำเสนอข่าวในประเด็นนี้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์ “ซีทีวีนิวส์” (16-31 มกราคม 2560) นำเสนอในข่าว หน้า 10 พาดหัวว่า “บุกบาร์เปียร์อุบาทว์” ระบุว่า ตำรวจท่องเที่ยวพญาพร้อมกับเจ้าหน้าที่ปกครองอำเภอบางละมุง สนธิกำลังบุกบ้านเปียร์อุบาทว์ ตั้งอยู่ในซอยบัวขาว พญากลาง ชื่อร้าน “ริแล็กซ์” ที่แฝงธุรกิจเปิดช่องโสเภณี โดยจัดหาเด็กหญิงที่มีอายุไม่ถึง 18 ปี ส่งเวยกามนักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการล่อซื้อประเวณีเพื่อหาตัวผู้กระทำความผิด โดยวางแผนด้วยการนำเงินสดจำนวน 1,000 บาท ถ่ายเอกสารเลขธนบัตรไว้เป็นหลักฐานเพื่อล่อซื้อประเวณี ผลการล่อซื้อพบว่านางสาววรรณิดา มั่นอินทร์ อายุ 24 ปี เจ้าของร้านเป็นธุระจัดหาและติดต่อนางสาวเอ (นามสมมุติ) อายุ 17 ปี ให้ไปปฏิบัติงาน เจ้าหน้าที่จึงแสดงตัวเข้าจับกุม โดยควบคุมตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางเป็นเงินสด และอุปกรณ์ร่วมเพศเป็นถุงยางอนามัยจำนวน 1 กล่อง นำส่งพันตำรวจเอกอภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพญาให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการค้ามนุษย์ และพระราชบัญญัติการค้าประเวณี

หนังสือพิมพ์ “คมชัดลึก” (28 กันยายน 2560) นำเสนอในข่าว พาดหัวว่า “บิกโจ๊กลุยล้างอาชญากรรมพญา” เขียนความนำว่า “บิกโจ๊กนำกำลังตำรวจท่องเที่ยวลุยกวาดล้างอาชญากรรมเมืองพญา บุกจับสาวไทย สาวต่างชาติ แฝงค้าประเวณีตลอดแนวชายหาด สร้างความอุ่นใจให้นักท่องเที่ยว” ระบุว่า เมื่อเวลา 01.30 น.วันที่ 28 กันยายน 2560 ที่สถานีตำรวจท่องเที่ยวเมืองพญา พล.ต.ต.สุรเชษฐ์ หักพาล ได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองพญาพร้อมกัน

ตรวจค้นคนเข้าเมืองในจ.ชลบุรี โดยแถลงผลการปฏิบัติการระดมกำลังกวาดล้างอาชญากรรม
สร้างความอุ่นใจให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

ทั้งนี้ พล.ต.ต.สุรเชษฐ์ กล่าวว่า จากการกระจายกำลังออกกวาดล้างโสเภณีชาว
ไทยและชาวต่างชาติตลอดแนวชายหาดเมืองพัทยา ชายหาดจอมเทียน และถนนคนเดิน (วอล์กกิ้ง
สตรีท) พัทยาใต้ ผลการตรวจค้น เจ้าหน้าที่สามารถจับกุมกลุ่มหญิงสาวชาวไทยซึ่งมีพฤติกรรมรบ
เร้านักท่องเที่ยวเพื่อค้าประเวณีจำนวน 36 ราย สาวประเภทสอง 6 ราย และหญิงสาวชาวต่างชาติอีก
19 ราย

หนังสือพิมพ์ “สิทธิประชา” (16 - 31 มีนาคม 2560) นำเสนอในข่าว หน้า 11
พาดหัวว่า “สนธิกำลังลุยปิดเกินเวลา” ระบุว่า วันที่ 12 มีนาคม 2560 ที่ห้องประชุมอำเภอบางละ
มุง นายนิศ นิรามัยวงศ์ นายอำเภอบางละมุง พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมือง
พัทยา ปลัดอำเภอบางละมุง อาสาสมัครอำเภอบางละมุง ได้ร่วมกันแถลงผลการจับกุมสถาน
ประกอบการจำนวน 2 แห่ง ได้แก่ ร้านแอร์พอร์ต (Airport) และร้านแดนซ์ 2 (Dance 2) ซึ่งทั้ง 2 ร้าน
นี้ตั้งอยู่ภายในถนนคนเดิน (วอล์กกิ้งสตรีท) พัทยาใต้ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี การจับกุมในครั้งนี้เกิด
จากการที่เจ้าหน้าที่ได้รับการร้องเรียนจากศูนย์ดำรงธรรม อ.บางละมุง ว่า มีการโชว์หญิงลามก
อนาจารให้ต่างชาติและลูกค้าเข้าไปชมภายในร้าน

ทั้งนี้ ก่อนการเข้าตรวจ นายนิศ นิรามัยวงศ์ นายอำเภอบางละมุง พร้อมด้วย
เจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจเมืองพัทยา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้รับการร้องเรียนให้เข้า
ตรวจสอบร้าน “แอร์พอร์ต” ที่สงสัยว่ามีการแอบขายบริการทางเพศ จากการสนธิกำลังเข้าตรวจสอบ
ภายในร้านพบหญิงไทยอายุประมาณ 25 - 30 ปี กำลังขึ้นเต้นโชว์อาบน้ำอยู่ภายในร้าน และมีลูกค้า
จำนวนมากกำลังนั่งดื่มชมการแสดงสดนี้ เจ้าหน้าที่จึงสั่งให้พนักงานของร้านเปิดไฟและให้หญิงที่
กำลังเต้นโชว์หยุดเต้นและลงจากเวที พร้อมกับเรียกผู้ดูแลร้านมาตรวจสอบใบอนุญาต และพาตัว
ผู้ดูแลร้านแอร์พอร์ตไปทำประวัติและส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจเมืองพัทยาให้ดำเนินคดีตาม
กฎหมายเรื่องโชว์ลามกและค้าประเวณี

เว็บไซต์พัทยาอ็อปเดนิวส์ (14 กุมภาพันธ์ 2560) นำเสนอในข่าว โปรยหัวว่า
“นายอำเภอบางละมุงผั่งะ หลังพบสาวอะโกโก้เปิดห้องซ็อตใหม่บำเรอกามเฒ่าเมืองผู้ดี” ระบุว่า
นายนิศ นิรามัยวงศ์ นายอำเภอบางละมุง ได้บูรณาการเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ทหาร ตำรวจสถานี
ตำรวจภูธรเมืองพัทยา ตำรวจท่องเที่ยว และกำลังตำรวจอาสา ปล่อยแถวระดมกำลังกวาดล้าง
อาชญากรรมในเมืองท่องเที่ยวต้อนรับเทศกาลวันวาเลนไทน์ โดยในช่วงดึกของวันที่ 13 กุมภาพันธ์
2560 หลังจากเจ้าหน้าที่แบ่งกำลังปฏิบัติงานตามสถานที่ต่างๆทั่วเมืองพัทยาแล้ว นายนิศ ได้นำ

กำลังออกตรวจตราภายในโครงการถนนคนเดิน (วอล์กกิงสตรีท) พักยาใต้ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวชื่อดังยามราตรีของเมืองพัทยา เพื่อสร้างความอุ่นใจให้นักท่องเที่ยว

จากการสนธิกำลังเข้าตรวจสอบร้านชื่อ “วินด์มิลค์ คลับ อะโกโก้” พบว่า บริเวณชั้น 3 ของร้าน ได้เปิดเป็นห้องช้อปปิ้ง (Short Time) เจ้าหน้าที่ได้ขึ้นไปพบว่าห้องถูกปิดจากด้านใน จึงเรียกให้พนักงานเปิดห้องดังกล่าว พบว่ามีนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษ อายุ 62 ปี กำลังร่วมหลับนอนอยู่กับหญิงสาวชาวไทยซึ่งเป็นพนักงานของร้านนี้ ก่อนที่จะให้ทั้งคู่สวมเสื้อผ้า และลงมาสอบสวนความบริเวณชั้นล่างของร้าน

นอกจากนี้ บริเวณหน้าห้องน้ำยังพบป้ายมีข้อความเขียนว่า “กรุณา ! ปิดประตูห้องน้ำเบาๆนิด แหกตึกใจ! ห้ามต ละครลูกสาว โทรมศพเช่นกัน คุยกัโทษ์ห้องช้อต” เจ้าหน้าที่จึงได้ถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐาน อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ได้ควบคุมตัวนางสาวมาลิน แก้ววิเชียร ผู้ดูแลร้าน ไปดำเนินคดีในข้อหาเป็นธุระจัดหาให้มีการค้าประเวณี ลักลอบให้มีการค้าประเวณีในสถานประกอบการโดยไม่ได้รับอนุญาต ก่อนที่จะส่งตัวให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีในชั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมต่อไป

เว็บไซต์สำนักข่าวไอเอ็นเอ็น (25 กุมภาพันธ์ 2560) พาดหัวข่าวว่า “ปลัดกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา ตรวจวอล์กกิงสตรีท พัทยา ย้ำความมั่นใจเมืองท่องเที่ยวระดับโลก” ระบุว่า นายพงษ์ภาณุ เศวตรุนทร์ ปลัดกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา นายอิทธิฤทธิ์ กิ่งเล็ก ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย นายนิศ นิรามัยวงษ์ นายอำเภอบางละมุง และเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา ร่วมเดินเท้าตรวจความเรียบร้อยบริเวณหาดพัทยาใต้ไปจนถึงบริเวณถนนคนเดิน (วอล์กกิงสตรีท) เป็นระยะทางกว่า 1 กิโลเมตร หลังจากสื่อมวลชนต่างประเทศนำเสนอข่าวว่าเมืองพัทยาเป็นนครแห่งบาป มีโสเภณีจำนวนมาก

นายพงษ์ภาณุ กล่าวว่า ตนเองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ลงพื้นที่ตรวจถนนคนเดินพบว่า เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เมืองพัทยามีความหลากหลาย ไม่ได้มีแต่สถานเริงรมย์ยามค่ำคืนเท่านั้น ขณะที่นายอิทธิฤทธิ์ กล่าวว่า เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวหลักที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย เป็นเมืองที่มีอาหารการกินที่อุดมสมบูรณ์ เดินทางมาสะดวก เนื่องจากตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครเท่าใดนัก มีโรงแรมที่พักจำนวนมาก การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยในพัทยาในครั้งนี้ไม่พบว่ามีอาชญากรรมแต่อย่างใด

4.3.4 การลงพื้นที่ตรวจสอบสถานประกอบการ

จากการศึกษาในประเด็นการนำเสนอข่าวสารการนำเสนอข่าว “การลงพื้นที่ตรวจสอบสถานประกอบการ” ผลการศึกษาพบว่า มีหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ระดับชาติ และสื่ออื่น

นำเสนอข่าวสารในประเด็นนี้ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นที่หนึ่ง การตรวจสอบสารเสพติดนักท่องเที่ยวในฝั บาร์ ประเด็นที่สอง การตรวจจับยาเสพติดในบิ๊มน้ำมัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● การตรวจสอบสารเสพติดนักท่องเที่ยวในฝั บาร์

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ระดับชาติ สื่ออื่นๆที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการที่ผู้แทนหน่วยงานรัฐลงพื้นที่ตรวจสอบสารเสพติดนักท่องเที่ยว ประชาชน ในฝั บาร์ ผลการศึกษาพบว่าหนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวสารดังต่อไปนี้

หนังสือพิมพ์ “สิทธิประชา” (16-31 มีนาคม 2560) นำเสนอในข่าว หน้า 11 พาดหัวว่า “สนธิกำลังลุยฝั บัดเกินเวลา” ระบุว่า นายอำเภอบางละมุง ปลัดอำเภอบางละมุง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรพัทยา พร้อมด้วยกำลังเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันลงพื้นที่ตรวจสอบสถานประกอบการในพัทยา โดยเข้าไปตรวจในร้าน “แดนซ์ 2” พบนักท่องเที่ยวกว่า 150 คน กำลังสนุกสนานกับเสียงเพลง จึงสั่งให้หยุดเต้นและลงจากเวที พร้อมกับสั่งให้พนักงานในร้านเปิดไฟก่อนที่จะให้นักท่องเที่ยวยืนเรียงแถวและตรวจปัสสาวะเป็นรายบุคคล ผลการตรวจพบว่า นักท่องเที่ยวจำนวน 19 คน ปัสสาวะมีสีม่วงเจือปน จากนั้นตรวจบริเวณใต้โต๊ะพบยาเสพติดตกอยู่บนพื้นใต้โต๊ะ และพบยาเค 8 ฤง น้ำหนักรวม 8.29 กรัม และยาอี 4 ฤง จึงยึดไว้เป็นของกลางก่อนที่จะเชิญตัวผู้จัดการร้านส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีในข้อหาปล่อยปละละเลยให้มีการเสพยาเสพติดและมียาเสพติดในสถานบริการและครอบครองสินค้าต้องห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต

หนังสือพิมพ์คมชัดลึก (17 กรกฎาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ลุยจับฝั บัดังพัทยา พบชายอ้างเป็นตำรวจพานักเที่ยวหนี” ระบุว่า วันนีเวลา 02.00 น. นายนิศ นิรามย์วงศ์ นายอำเภอบางละมุง จ.ชลบุรี ได้รับร้องเรียนว่าร้านอพอลโล ตั้งอยู่ในซอย 21 เฉลิมพระเกียรติ ถนนพญาสาย 3 หมู่ 9 ต.หนองปรือ อ.บางละมุง ซึ่งร้านดังกล่าวฝ่าฝืนคำสั่งให้ปิดบริการ 5 ปี เจ้าหน้าที่ได้แสดงตัวและเข้าตรวจค้นพบนักท่องเที่ยววัยรุ่นชายหญิงกว่า 100 คน กำลังเต้นรำตามจังหวะเสียงเพลงอย่างเมามัน เจ้าหน้าที่ได้สั่งปิดเพลงและให้เปิดไฟร้านและได้ตรวจหาสารเสพติดในปัสสาวะ ผลการตรวจพบนักเที่ยวใช้ยาเสพติด 22 คน เป็นชาย 18 คน เป็นหญิง 4 คน ส่วนใหญ่รับสารภาพว่าเสพยาเคและยาอี

เจ้าหน้าที่พบยาเสพติดประเภทยาเค 6 ฤง และยาอีประมาณ 20 เม็ด ตกเกลื่อนพื้นของสถานบริการ และจับกุมตัวนายปิยวัฒน์ เลิศจิตรจัส อายุ 24 ปี ดีเจเจ้าของร้าน พร้อมของกลางยาเคจำนวน 1 ฤง โดยมีนางสุปราณี ลาภอุดม อายุ 33 ปี และนางสาวณัฐพรพันธ์ กังวานสิทธิ์ อายุ 30 ปี แสดงตัวเป็นแคชเชียร์ จึงตั้งข้อหา 4 ข้อ ประกอบด้วย ข้อหาแรก เปิดสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต ข้อหาที่สอง ปล่อยให้มีการใช้ยาเสพติดในสถานบริการ ข้อหาที่สาม จำหน่ายสุรา

โดยไม่ได้รับอนุญาต ข้อหาที่สี่ ฝ่าฝืนคำสั่งตามกฎหมาย จากนั้นได้ควบคุมตัวทั้ง 3 คนส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจเมืองพัทยาเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป รายงานข่าวแจ้งว่าขณะเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมเข้าตรวจสอบ พบชายฉกรรจ์อ้างตัวเป็นนายตำรวจนอกเครื่องแบบตั้งตัวนักท่องเที่ยวยาวหญิง 4-5 คนออกไปนอกร้าน จากนั้นมีชายอีกคนคาดว่าเป็นลูกน้องขับรถเบนซ์มารับและให้ทั้ง 4-5 คนขึ้นรถไป

● ตรวจจับยาเสพติดในปั้มน้ำมัน

จากการศึกษาการนำเสนอข่าวสารของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ระดับชาติ สื่ออื่นๆที่นำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการตรวจจับยาเสพติดในปั้มน้ำมัน ผลการศึกษาพบว่า มีหนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวสารดังต่อไปนี้

ไทยรัฐ (13 กรกฎาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ตำรวจเมืองชลจับใหญ่ยาเสพติด 3 คดี เฮโรอีน ยาบ้า มูลค่าหลายสิบล้าน” ระบุว่า วันที่ 13 กรกฎาคม ที่ผ่านม พล.ต.ท.จิตติ รอดบางยาง ผู้บังคับบัญชาตำรวจภูธรภาค 2 ได้แถลงข่าวการจับกุมเครือข่ายค้ายาเสพติดรายใหญ่ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี โดยจับคนร้ายได้ทั้งหมด 3 ราย ประกอบด้วย นายวาทะสิทธิ์ หรือ “โก้” แจ่มสุธีร์ อายุ 45 ปี ได้ที่ปั้มน้ำมันบางจาก ถนนพัทยาเหนือ หมู่ 5 ต.นาเกลือ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี

ทั้งนี้ นายโก้ ขับรถแท็กซี่ทะเบียน 1 มก 5404 กรุงเทพมหานคร มาส่งยาบ้า จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้ขยายผลโดยค้นห้องพักเลขที่ 36/21 ตึก 36 ชั้น 3 หมู่บ้านเอื้ออาทร รังสิตคลอง 1 ถนนรังสิต-นครนายก พบยาบ้าจำนวน 306,000 เม็ด และเฮโรอีน 20 ก้อน รวมมูลค่าทั้งสิ้นประมาณ 22 ล้านบาท ส่วนรายที่สองเจ้าหน้าที่จับกุมตัวนายอนุสิทธิ์ หรือ “บอย” โปธิ์งาม อายุ 38 ปี ซึ่งร่วมกับผู้ต้องหารายที่สาม คือ นายวชิราวุธ เจริญสุข อายุ 33 ปี ข้อหาร่วมกันครอบครองยาบ้าจำนวน 146,000 เม็ด

เว็บไซต์ พัทยาอัพเดทนิวส์ (20 กรกฎาคม 2560) นำเสนอในข่าว โปริยหัวว่า “ตำรวจพัทยาแถลงการณ์จับกุมพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่คาปั้มน้ำมัน พบของกลางเพียบ” ระบุว่า เมื่อเวลา 19.00 น. พันตำรวจเอกอภิชัย กรอบเพชร ผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา และพันตำรวจภูธรานานนท์ อธิพันธ์ สรรวัตรสืบสวนพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ชุดสืบสวนร่วมกันแถลงผลการจับกุมยาเสพติดรายใหญ่ ได้ตัวผู้ต้องหา ทราบชื่อคือ นายก่อภพ หรือ “ก๊วก” เรืองคำ อายุ 37 ปี พร้อมของกลางยาเสพติดประเภทที่ 1 เป็นยาบ้าจำนวน 9,800 เม็ด ยาไอซ์ จำนวน 137.23 กรัม ที่บริเวณในสถานีน้ำมัน ปตท.เขาไม้แก้ว อ.บางละมุง จ.ชลบุรี

ก่อนการจับกุมสืบเนื่องมาจากเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา ได้จับกุมตัวผู้เสพยาเสพติดและผู้ค้ารายย่อย จึงได้ทำการสืบสวนหาข่าวจนทราบว่า มีผู้

ลักลอบค้ายาเสพติดรายใหญ่ นำยาเสพติดเข้ามาส่งให้กับผู้ค้ารายย่อยเพื่อนำมาขายต่อให้กับเยาวชน และนักท่องเที่ยวตามสถานบันเทิงในพื้นที่เมืองพัทยา จึงรายงานผู้บังคับบัญชาและร่วมกันวางแผนล่อซื้อ โดยให้สายลับติดต่อซื้อยาเสพติดกับนายกุก และมีการนัดส่งยาเสพติดกันภายในมีนาคม. เขาไม่แก้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนจึงนำกำลังไปซุ่มดู จนกระทั่งมีรถยนต์กระบะป้ายหือเซฟโลเลต สีบรอนซ์ หมายเลขทะเบียน ขอ 6115 ชลบุรี เข้ามาจอดภายในมีนาคม และมีคนหือถุงพลาสติกสีฟ้าลงจากรถอย่างนำตาเฉยเหมือนหือถุงกับข้าว

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ซุ่มดูมั่นใจว่าเป็นพ่อค้ายาเสพติด เนื่องจากบุคลิกลักษณะตรงกับรูปพรรณสัณฐานที่ลายลับแจ้งไว้ จึงแสดงตัวขอตรวจค้น ชายคนดังกล่าวพยายามวิ่งหลบหนี แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วางแผนมาอย่างรัดกุมจึงสามารถควบคุมตัวนายกุก พร้อมของกลางซึ่งอยู่ในถุงพลาสติกสีฟ้า เป็นยาบ้าจำนวน 4 มัด มัดละ 10 ถุง มัดที่ 4 มีเพียง 9 ถุง ๆละ 200 เม็ด รวมทั้งสิ้น 9,800 เม็ด และยาไอซ์จำนวน 2 ถุงๆ แรกมีน้ำหนัก 72.96 กรัม ถุงที่สองมีน้ำหนัก 64.54 กรัม รวมเป็น 137.23 กรัม จึงควบคุมตัวส่งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมาย

พันตำรวจเอกอภิชัย กล่าวว่ การจับกุมดังกล่าวเป็นไปตามนโยบายของผู้บังคับบัญชาให้มีการกวาดล้างยาเสพติด ไม่ให้แพร่ระบาดในหมู่นักท่องเที่ยวในพัทยาและเยาวชน จึงได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาหาข่าวและกวาดล้างจับกุมอย่างต่อเนื่อง ทั้งในสถานบันเทิงยามค่ำคืน และงานปาร์ตี้ต่างๆ เพื่อป้องกันและเป็นการตัดวงจรการค้ายาเสพติดในพัทยา

จากการศึกษาการรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ ในประเด็น “การนำเสนองานการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพัทยา” ผู้วิจัยแบ่งการสรุปผลการศึกษาในประเด็นนี้ออกเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ประเด็นแรก การใช้กำลังต่อย ทูบ ดี เตะ ถีบ กระตืบ ผลัก เหวี่ยง นักท่องเที่ยว สื่อนำเสนอการทะเลาะวิวาทระหว่างนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศกับนักท่องเที่ยวชาวไทยในผับ บาร์ ยามค่ำคืน ภายหลังจากที่ทั้งสองฝ่ายดื่มสุราจนมีอาการเมึนเมา สื่อบางสำนักนำเสนอข่าวอดีตสามีของหญิงสาวชาวไทยกำลังทำร้ายหญิงสาวอยู่ ทว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้าไปห้ามปราม ทำให้ฝ่ายชายเกิดความไม่พอใจและชกเข้าที่ใบหน้า และกระตืบซ้ำขณะที่นักท่องเที่ยวล้มลง

ประเด็นที่สอง การใช้ขวด ไม้ หมวกกันน็อค และวัสดุอื่นเป็นอาวุธทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพทยานั้น ผลการศึกษาสรุปได้ว่า กลุ่มชายไทยจำนวนหนึ่งรวมทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ อายุ 57 ด้วยการใช้ไม้ และขวดเบียร์ตีเข้าที่ศีรษะของนักท่องเที่ยวจนเป็นแผลฉีกขาด เลือดนองหน้า เหตุเกิดบริเวณร้านอาหารย่านถนนคนเดิน (วอล์กกิ้งสตรีท) ส่วนสาเหตุของการ

รุมทำร้ายในครั้งนี้เนื่องมาจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศรายนี้พักอยู่ตรงข้ามกับร้านที่นักท่องเที่ยวชาวไทยนั่งอยู่ ซึ่งดื่มกินกันอย่างสนุกสนาน พร้อมกับเปิดเพลงเสียงดัง ทำให้นักท่องเที่ยวรายนั้นนอนไม่หลับ จึงลงมาจากห้องพักแล้วเดินไปขอให้กลุ่มชายไทยลดเสียงเพลงลง ทำให้กลุ่มคนไทยไม่พอใจ จึงรุมกระแทกนักท่องเที่ยวสูงอายुरายนี้ หนึ่งในนั้นได้ใช้ขวดเบียร์ตีเข้าที่ศีรษะของนักท่องเที่ยวทำให้เกิดแผลฉีกมีเลือดไหลนองหน้า

ส่วนอีกเหตุการณ์หนึ่งเป็นการทำร้ายนักท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลสงกรานต์ ชาวต่างชาติมาพร้อมกับหญิงสาวชาวไทยกำลังเล่นน้ำสงกรานต์กันอย่างสนุกสนาน หญิงสาวชาวไทยไม่พอใจกลุ่มวัยรุ่นไทยจึงยก “น้ำกลาง” ให้กลุ่มวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวไม่พอใจ พวกเขารุมเดินเข้าไปทุบตีรถเก๋งของทั้งสองคน ทำให้ Mr.Kennedy เดินเข้าไปถามถึงเหตุผลที่วัยรุ่นกระทำรุนแรง แต่ทว่ากลุ่มวัยรุ่นกลับไม่พอใจพร้อมกับใช้หมวกกันน็อกรุมตีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจนได้รับบาดเจ็บ

อีกเหตุการณ์หนึ่ง เป็นข่าวมือปืนใช้อาวุธปืนยิงชาวต่างประเทศเสียชีวิต कारดเก๋งหฐบริเวณด้านหน้าสถานออกกำลังกายในเมืองพัทยา ผู้เคราะห์ร้ายเป็นชาวอังกฤษ สถาปศพฎกอาวุธปืนยิงเข้าที่คิ้วขวา 1 นัด กระสุนทะลุท้ายทอย เลือดไหลนองพื้น สอบถามผู้เห็นเหตุการณ์บริเวณใกล้เคียงพบว่าคนร้ายสวมหมวกปิดบังใบหน้าด้กรอผู้เคราะห์ร้ายอยู่บริเวณหน้าฟิตเนส เมื่อผู้ตายเดินออกมาจากห้องออกกำลังกาย คนร้ายได้เดินตามไปที่รถ แล้วใช้มือเปิดประตูพร้อมกับชักอาวุธปืนออกมายิงแบบเผาขน 1 นัด ทำให้ผู้เคราะห์ร้ายรายนี้เสียชีวิตทันที นอกจากนี้ ยังมีข่าวนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติทำร้ายกันโดยใช้ขวดที่แตกเป็นรูปปากฉลามแทงกันที่ลำคอจนได้รับบาดเจ็บสาหัส เหตุเกิดบริเวณหาดพัทยาใต้ ใกล้แยกวัดชัยมงคล เจ้าหน้าที่ตำรวจเร่งจับตัวคนร้ายมาดำเนินคดี

ส่วนการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นแรก การขโมยทรัพย์สินนักท่องเที่ยว สื่อนำเสนอข่าวโจรกลับใจขอกลับตัวเป็นคนดี ทั้งนี้ ผู้ต้องหาได้ทำผิดข้อหาบุกรุกเคหะสถานเพื่อลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในเวลาากลางคืน ทำการปีนขึ้นที่พักอาศัยนักท่องเที่ยวมาแล้ว 17 ครั้ง ซึ่งผู้ต้องหาได้เดินเข้ามาขอตัวขอโอกาสกลับตัวกลับใจเป็นคนดี อีกกรณีหนึ่งคือ ข่าวเจ้าหน้าที่ตำรวจพัทธรวบตัวแก๊งค์สาวประเภทสองที่ฉวยโอกาสลักทรัพย์นักท่องเที่ยว โดยทำที่เข้ามากอดดูบได้ตามลำตัว และได้ฉกเอากระเป๋าเงินของนักท่องเที่ยวติดมือไป นักท่องเที่ยวสูญเสยเงินมากกว่า 4,000 บาท

ในประเด็น การปีนขึ้นห้องพักลักทรัพย์นักท่องเที่ยว นั้น สื่อนำเสนอว่านักท่องเที่ยวชาวเนเธอร์แลนด์ถูกคนร้ายปีนขึ้นห้องพักและลักทรัพย์ไปหลายรายการ ประกอบด้วย ทั้งเงินสดและทรัพย์สินอื่น อีกกรณีหนึ่งคือ การนำเสนอสื่อข่าวคนร้ายจ้ดห้องพักลักทรัพย์นักท่องเที่ยวชาว

เยอรมันภายในคอนโดมีเนียมในเมืองพัทยา ทำให้นักท่องเที่ยวรายนี้สูญเงินไปราว 1,500 ยูโร คิดเป็นเงินไทยประมาณ 58,000 บาท เงินสดหายไป 10,000 บาท จึงเข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา

ประเด็นสุดท้าย คือ การฉกชิงวิ่งราวทรัพย์สินนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่า ประกอบด้วย ประเด็น การล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ซึ่งสื่อนำเสนอการที่พลเมืองดีคนหนึ่งเผยแพร่กระทู้ลงกระเป๋านักท่องเที่ยวชาวโปแลนด์ในที่สาธารณะ บริเวณถนนคนเดิน ทำให้นักท่องเที่ยวสูญเงินไป 1,000 ดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ 35,000 บาท

อีกกรณีหนึ่งคือ หญิงสาวชาวไทย 2 คน ร่วมกันล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวชายหนุ่มจากฮ่องกง อายุ 45 ปี โดยผู้หญิงทั้ง 2 คน ได้ขับที่รถจักรยานยนต์ยี่ห้อ ฮอนด้า เวฟ สีขาว เข้ามาประกบขณะที่นักท่องเที่ยวกำลังเดินอยู่ริมถนน ก่อนที่หญิงสาวคนนั่งซ้อนท้ายจะลงมาโอบกอดวงกลมพร้อมกับชวนไปหลบนอน โดยอาศัยจังหวะที่นักท่องเที่ยวเผลอ ไม่ทันระวังตัว ล้วงเอากระเป๋าเงินที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงด้านหลัง จากนั้นรีบขึ้นไปซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่หญิงสาวอีกคนหนึ่งจอดรออยู่ซึ่งหายไปอย่างรวดเร็ว ทรัพย์สินที่หายไปประกอบด้วย เงินจำนวน 2,000 บาท เงินสกุลหยวนจำนวน 500 หยวน เงินฮ่องกงจำนวน 6,000 ดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยรวมทั้งสิ้นประมาณ 30,000 บาท

อีกกรณีหนึ่งคือ การนำเสนอข่าวชาวอิหร่านฉกเงินนักท่องเที่ยวชาวเบลเยียมบนรถสองแถว เหตุเกิดบริเวณตลาดนักชอปปิงชาว ถนนพัทยาใต้ ซึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางไปถึง ได้พบคนร้ายซึ่งถูกพลเมืองดีบริเวณนั้นร่วมกันจับตัวไว้ได้ คนร้ายกล่าวว่า ได้ขึ้นรถสองแถวแล้วนั่งแนบชิดกับนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นผู้เสียหาย จากนั้นเอามือล้วงกระเป๋าเงินของนักท่องเที่ยวผู้เสียหาย เมื่อนักท่องเที่ยวรู้ตัวจึงตะโกนให้คนอื่นบริเวณนั้นรู้ว่าถูกล้วงกระเป๋าเงิน ให้ประชาชนบริเวณนั้นช่วยกันจับคนร้ายรายนี้ไว้ได้

อีกกรณีหนึ่งเป็นการนำเสนอข่าวกะเทยปลดสร้อยนักท่องเที่ยวยุโรปต่างประเศ โดยระบุว่านักท่องเที่ยวชาวรัสเซียเดินอยู่บริเวณพัทยาใต้ มีกะเทย 2 คน เข้ามาทักทาย พูดคุยด้วยอย่างสนิทสนม พอได้จังหวะกะเทยคนหนึ่งได้เอื้อมมือปลดสร้อยคอซึ่งเป็นทองเคซของนักท่องเที่ยวที่คล้องคออยู่ จากนั้นกะเทยคนดังกล่าวได้ชักที่ใบหน้าของนักท่องเที่ยวผู้เคราะห์ร้ายแล้วรีบหลบหนีไป เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาสามารถตามจับกุมตัวคนร้ายได้ไม่ยากนัก อีกกรณีหนึ่งคือ การนำเสนอข่าวกะเทยพัทยาฉกโทรศัพท์มือถือยี่ห้อ “ไอโฟน” ของนักท่องเที่ยวชาวจีน โดยระบุว่าขณะที่นักท่องเที่ยวชาวจีน อายุ 24 ปี กำลังเดินเล่นอยู่บนทางเท้า ได้มีสาวประเภทสองหน้าตาดีเดินเข้ามาทักทายตีสนิทด้วย หลังจากที่แยกกันไปแล้วนักท่องเที่ยวรายนี้พบว่าโทรศัพท์ยี่ห้อไอโฟนของตนเองสูญหายไป คิดเป็นเงินไทยประมาณ 20,000 บาท ตนจึงรีบเดินไปหาสาวประเภทสองรายนี้

แต่ก็ไม่พบ จึงขอความช่วยเหลือจากประชาชนบริเวณนั้น ซึ่งประชาชนบริเวณนั้นได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจมาพบเพื่อช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน

อีกกรณีหนึ่งเป็นการนำเสนอข่าวหนุ่มเกย์ชาวไทยล้วงกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวชาวนอร์เวย์ ได้เงินไปจำนวน 5,580 บาท ความเป็นมาของเหตุการณ์ล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวรายนี้คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาซึ่งรถจักรยานยนต์ผ่าน ได้พบเห็นนายบุญช่วยซึ่งเป็นเกย์หนุ่มกำลังนั่งคุยกับนักท่องเที่ยวชาวนอร์เวย์ เมื่อนายบุญช่วยเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้แสดงอาการท่าทีพิรุณ เจ้าหน้าที่จึงขอค้นตัวพบของกลาง คือเงินสดที่ล้วงมาจากกระเป๋านักท่องเที่ยวซึ่งได้ซ่อนไว้ในกางเกงในของตนเอง เมื่อผู้เสียหายเห็นว่ากระเป๋าเงินของตนเองไปอยู่ในกางเกงในของนายบุญช่วยจึงรู้ตัวว่าถูกฉกทรัพย์ไป เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวนายบุญช่วย และสอบประวัติพบว่านายบุญช่วยก่อเหตุลักษณะนี้มาแล้วหลายครั้ง ทั้งการใช้อาวุธมีดแทงนักท่องเที่ยวชาวอิหร่านบริเวณแหลมบาลีฮาย การล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวชาวอิหร่านบริเวณถนนคนเดิน หรือที่เรียกว่า ถนน “วอล์กิ้งสตรีท” และเคยถูกจับกุมกรณีครอบครองยาเสพติดประเภทยาไอซ์

ส่วนประเด็นการกระชากกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยานั้น สรุปได้ว่า เกิดเหตุการณ์หนุ่มสาวคนไทยร่วมกันวิ่งราวกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นในพัทยา ได้เงินไปจำนวน 30,000 บาท เหตุเกิดบริเวณริมถนนพัทยาสาย 3 ผู้เห็นเหตุการณ์กล่าวว่าวัยรุ่นชายซึ่งจักรยานยนต์มากับวัยรุ่นหญิง ก่อนที่จะกระชากกระเป๋าเงินของนักท่องเที่ยวผู้เคราะห์ร้ายรายนี้ เหตุการณ์ต่อมาคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาได้จับกุมตัววัยรุ่นชายทั้ง 3 คน ร่วมกับวิ่งราวทรัพย์นักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย เจ้าหน้าที่ตำรวจสอบสวนพบว่าทั้ง 3 รายทำงานอยู่เป็นพนักงานเสิร์ฟของร้านอาหารแห่งหนึ่งบนเกาะล้าน เมื่อมีรายจ่ายมากขึ้น ทำให้ไม่มีเงินมาใช้สอย จึงคิดก่อเหตุวิ่งราวกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยว

อีกเหตุการณ์หนึ่งคือชายชาวไทยซึ่งจักรยานยนต์กระชากสร้อยคอทองคำจากนักท่องเที่ยวชาวจีน ทั้งนี้ นายชัน เบา กล่าวว่า สร้อยคอดังกล่าวมารดาของตนเองเป็นผู้ซื้อให้ในวันคล้ายวันเกิด น้ำหนัก 6 บาท คิดเป็นเงินไทยกว่า 120,000 บาท เป็นของที่ตนเองใส่ติดตัวตลอดเวลา เนื่องจากมารดาเป็นผู้ซื้อให้เป็นของขวัญ จึงขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามจับกุมตัวคนร้ายที่ก่อเหตุให้ได้ ตนต้องการสร้อยคอทองคำคืน

กรณีต่อมาเป็นข่าวคนร้ายกระชากสร้อยหัวหน้าไคต์ชาวจีนในพัทยา ซึ่งคนร้ายซึ่งรถจักรยานยนต์มาคนเดียว โดยขี่เข้ามาใกล้ไคต์รายนี้ จากนั้นได้เอื้อมมือไปดึงสร้อยคอขาดติดมือไป ผู้เคราะห์ร้ายไว้วางใจขอให้ประชาชนบริเวณใกล้เคียงให้เข้าจับคนร้าย แต่จับไม่ทัน จึงแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิงวอนให้คนร้ายและตรวจสอบกล้องวงจรปิดบริเวณใกล้เคียงเพื่อเร่งติดตามตัวคนร้ายมาดำเนินคดี เหตุการณ์กระชากสร้อยนักท่องเที่ยวยรายต่อมาคือ

ชายชาวไทยคนหนึ่งซึ่งรถจักรยานยนต์โดยสวมหมวกกันน็อกปิดบังใบหน้าเข้ามาประกบด้านข้างของนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีใต้ที่กำลังเดินอยู่ริมถนน จากนั้นได้เอื้อมมือกระซอกสร้อยคอทองคำหนัก 7 บาท คิดเป็นมูลค่ากว่า 180,000 บาท หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีใต้รายนี้ประกอบอาชีพเป็นพนักงานธนาคารในประเทศเกาหลีใต้

เหตุกระซอกสร้อยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศรายต่อมา เป็นการกระซอกสร้อยนักท่องเที่ยวชาวจีน อายุ 31 ปี ขณะที่นักท่องเที่ยวรายนี้กำลังเดินกลับห้องพักในพัทยา คนร้ายเป็นชายสวมหมวกกันน็อก ใช้หน้ากากปิดจมูก มองไม่เห็นใบหน้า ซึ่งรถจักรยานยนต์สีดำจอดอยู่ริมทาง จากนั้นได้ออกรถจักรยานยนต์และขับประกบระยะใกล้ เอื้อมมือไปกระซอกสร้อยคอของนักท่องเที่ยวรายนี้และซึ่งรถจักรยานยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วิเทศกักจับคนร้ายและตรวจดูกล้องวงจรปิดบริเวณนั้น แต่ทว่ากล้องบริเวณนั้นใช้การไม่ได้ทุกตัว ทำให้ยากต่อการติดตามจับกุม

เหตุกระซอกสร้อยนักท่องเที่ยวรายต่อมา เป็นการกระซอกสร้อยนายแพทย์ชาวเกาหลีใต้ คนร้ายเป็นชายสวมหมวกกันน็อก ใช้ผ้าปิดจมูกปิดบังใบหน้า ซึ่งรถจักรยานยนต์เข้าประกบนักท่องเที่ยวและเอื้อมมือไปกระซอกสร้อยคอทองคำ คิดเป็นเงินไทยประมาณ 150,000 บาท จากนั้นรีบเร่งเครื่องยนต์ขับหนีไปอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์ต่อมาเป็นการกระซอกสร้อยหนุ่มนักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย โดยผู้ก่อเหตุเป็นสาวประเภทสองจำนวน 3-4 คน เดินเข้ามาทักทายพูดคุยและชักชวนให้ซื้อบริการทางเพศ ซึ่งนักท่องเที่ยวรายนี้ไม่สนใจ จึงขับไล่ให้ไปห่างๆ ทำให้กลุ่มสาวประเภทสองไม่พอใจ ก่อนที่หนึ่งในนั้นจะใช้กำปั้นชกเข้าที่ใบหน้าของนักท่องเที่ยวชาวรัสเซียจนได้รับบาดเจ็บ และกระซอกสร้อยคองานักท่องเที่ยวหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เหตุการณ์ต่อมา เป็นการกระซอกสร้อยนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีใต้ ชื่อ Mr.Choi อายุ 48 ปี ขณะเดินกลับโรงแรมที่พักในพัทยา คนร้ายเป็นชายที่ขับซึ่งรถจักรยานยนต์เข้ามาประกบ และเอื้อมมือไปกระซอกสร้อยคอทองคำติดมือไป คิดเป็นเงินไทยราว 90,600 บาท เหตุการณ์ต่อมาเป็นการกระซอกสร้อยสามีและภรรยาชาวจีน ขณะกำลังเดินอยู่ในพัทยา คิดเป็นเงินประมาณ 50,000 บาท จากนั้นได้เร่งเครื่องยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ผู้เคราะห์ร้ายเข้าแจ้งความสถานีตำรวจเมืองพัทยา ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เร่งรีบจับตัวมาดำเนินคดีต่อไป

บทที่ 5

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อ “สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศไม่ปลอดภัย ประเด็นที่สอง ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ปลอดภัย

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นสาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ประเด็นย่อย ผู้วิจัยได้สรุปเป็นแผนภาพ 5.1

ภาพ 5.1

แสดงสาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาไม่ปลอดภัย

จากภาพ 5.1 แสดงสภาพสาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาไม่ปลอดภัย 6 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาที่ไม่ได้มาตรฐาน ประเด็นที่สอง ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากความแออัด ประเด็นที่สาม ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากการแบ่งเขตที่ไม่ชัดเจน ประเด็นที่สี่ ความไม่

ปลอดภัยอันเนื่องมาจากการขาดความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย ประเด็นที่ห้า ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากหน่วยงานรัฐสับสนในบทบาทของตนเอง ประเด็นที่หก ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากสุขอนามัยที่ไม่ได้มาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.1 ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาที่ไม่ได้มาตรฐาน

จากการศึกษาในประเด็น “ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาที่ไม่ได้มาตรฐาน” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 4 ประเด็นหลัก ประเด็นแรก การขนส่งมวลชนที่ไม่ได้มาตรฐาน ประเด็นที่สอง การชำระค่าของทางเท้า (ฟุตบาท) ประเด็นที่สาม การวางผังเมืองที่ขาดประสิทธิภาพ ประเด็นที่สี่ การบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● การขนส่งมวลชนที่ไม่ได้มาตรฐาน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นปัญหาด้านการขนส่งมวลชนที่ไม่ได้มาตรฐานในพัทยา ผลการศึกษาพบว่า ระบบการขนส่งมวลชนในเมืองพัทยามีหลากหลายประเภท ประกอบด้วย รถสองแถว รถแท็กซี่ รถแท็กซี่อุเบอร์ รถจักรยานยนต์ เป็นต้น จากการสัมภาษณ์ถึงปัญหาที่เกิดขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก ปัญหาระหว่าง “ผู้ให้บริการรถแท็กซี่” กับ “ผู้ให้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์” ประเด็นที่สอง รถสองแถวจอดไม่เป็นที่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

○ ปัญหาผู้ให้บริการรถแท็กซี่กับผู้ให้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นปัญหาผู้ให้บริการรถแท็กซี่กับผู้ให้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาความขัดแย้งระหว่างผู้ให้บริการทั้งสองฝ่ายที่ผ่านมา ยังคงเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันอยู่บ่อยครั้งคือ ความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการอาชีพขับรถแท็กซี่ให้บริการนักท่องเที่ยวในพัทยาที่มีอยู่จำนวนมาก ซึ่งมักจะมี ความขัดแย้งกับผู้ขับขี่รถให้บริการนักท่องเที่ยวที่เรียกว่า “แท็กซี่อุเบอร์” หรือ บางคนอาจเรียกว่า “อุเบอร์แท็กซี่” ซึ่งมีผู้ประกอบการประเภทนี้มากขึ้นเรื่อยๆ จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ประกอบการอาชีพขับรถแท็กซี่มีเตอร์เห็นว่าผู้ขับขี่รถแท็กซี่อุเบอร์เข้ามาแย่งลูกค้าจนทำให้ตนเองเดือดร้อน

จากการสัมภาษณ์ผู้แทนจากหน่วยงานรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับปัญหาระหว่างผู้ให้บริการรถแท็กซี่กับผู้ให้บริการแท็กซี่อุเบอร์ในพัทยาคือ ประชาชนจำนวนหนึ่งนิยมเรียกใช้บริการแท็กซี่อุเบอร์ในพัทยา และมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้ให้บริการแท็กซี่มักจะปฏิเสธลูกค้า ถ้าหากจะต้องทำตามกฎหมายที่ผู้ให้บริการจะต้องกมิตเตอร์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้พูดคุยกับผู้ให้บริการรถแท็กซี่ ซึ่งได้รับคำตอบในทิศทางเดียวกับข้อมูลที่ได้จากการ

สัมภาษณ์ผู้แทนจากหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวในพัทยา กล่าวคือ ผู้ให้บริการแท็กซี่มักจะไม่กดให้มิเตอร์เพื่อเรียกเก็บค่าบริการตามตัวเลขค่าโดยสารที่ระบุไว้ในมิเตอร์ เนื่องจากเห็นว่าไม่คุ้มค่ากับการลงทุนขับรถแท็กซี่พาผู้โดยสารเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆในพัทยา

จากการสัมภาษณ์ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐที่เคยพูดคุยกับคนขับรถแท็กซี่ในพัทยาพบว่า ถ้าหากลูกค้าเรียกให้คนขับรถแท็กซี่จากพัทยาได้เพื่อเดินทางไปยังร้านอาหารที่อยู่บนเขาพระตำหนัก หากคนขับรถกดมิเตอร์ ลูกค้าจะต้องจ่ายเงินตามจำนวนเงินที่ตัวเลขในมิเตอร์ระบุไว้คิดเป็นเงินประมาณ 60-70 บาท ซึ่งผู้ให้บริการรถแท็กซี่กล่าวว่าไม่คุ้มค่า จึงเป็นสาเหตุทำให้ผู้ให้บริการรถแท็กซี่ในพัทยาหลายรายปฏิเสธที่จะรับผู้โดยสาร ดังข้อความ

“คนขับรถแท็กซี่เองก็เคยมีปัญหา เขาไม่กดมิเตอร์ เคยคุยกันหลายครั้ง เขาวางคมิเตอร์แล้วมันไม่คุ้ม วิ่งได้เที่ยวละ 50 บาท บ้าง ได้ 70 บาทบ้าง ก็เลยบอกราคาเหมาไป บางทีนักท่องเที่ยวก็บอกว่ายกแท็กซี่บอกราคาแพงเกินไป มันก็สร้างความรู้สึกไม่ปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว อย่างคนไทยไปเรียกแท็กซี่ หลายคันเขาก็คิดราคาเหมา”

จากคำกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้โดยสารจำนวนหนึ่งเกิดความรู้สึกว่าไม่ปลอดภัยจากการที่ผู้ให้บริการรถแท็กซี่เรียกเก็บค่าบริการในรูปแบบ “การเหมาจ่าย” โดยเห็นว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเนื่องมาจากถูกโกงราคา จึงเลือกใช้บริการแท็กซี่อุเบอร์ ซึ่งสามารถเรียกใช้บริการได้ผ่านช่องทางโทรศัพท์มือถือที่เรียกว่า “สมาร์ตโฟน”

เมื่อประชาชนและนักท่องเที่ยวในพทยานิยมเรียกใช้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์มากขึ้น จึงทำให้มีผู้หันมาประกอบอาชีพแท็กซี่อุเบอร์มากขึ้นตามความต้องการของผู้บริโภค จากการสัมภาษณ์พบว่านักท่องเที่ยวในพัทยาบางส่วนนั้นเรียกใช้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์มาจากกรุงเทพมหานคร หรือเรียกมาจากพื้นที่อื่น ผลการศึกษาพบว่าปัญหาการทะเลาะวิวาทระหว่างผู้ขับรถแท็กซี่กับผู้ขับรถแท็กซี่อุเบอร์ในพัทยาคือ การที่ผู้ให้บริการแท็กซี่เข้าไปกีดกัน ชัดขวาง หรือ ทำร้ายร่างกายผู้ขับรถแท็กซี่อุเบอร์ เนื่องจากไม่พอใจที่ผู้ให้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์แย่งผู้โดยสารของตน ประเด็นนี้มีผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคนกล่าวถึง เนื่องจากเกิดปัญหาขึ้นบ่อยครั้ง และในหลายครั้งมักจะเกิดการทะเลาะวิวาทกันในพื้นที่เมืองพัทยา

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารหน่วยงานการท่องเที่ยวพัทยาและผู้สื่อข่าวท้องถิ่นในพัทยาพบว่า นอกจากผู้ให้บริการแท็กซี่จะรู้สึกว่าตนเองถูกแย่งลูกค้าแล้ว ยังมองว่าผู้ให้บริการแท็กซี่อุเบอร์เอาัดเอาเปรียบ เนื่องจากเป็นการให้บริการที่ผิดกฎหมาย จึงใช้วิธีการแก้ไขปัญหาด้วยการรวมตัวกันเข้าไปดักล้อม จอดรถขวาง และบังคับให้ผู้ขับขึ้นออกจากรถ ซึ่งผลจากการ

รวมตัวกันเข้าไปดักล้อมได้ทำให้เกิดรถติดในเมืองพัทยาอย่างมาก สร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนที่ใช้รถใช้ถนน ดังข้อความ

“บางทีแท็กซี่เขารวมตัวกันกว่า 20 คัน ขับไล่ตามรถอุเบอร์ พอขับตามทัน แซงขึ้นมาแล้วก็จอดขวางถนน เปิดประตูลงมาจากรถ เดินตรงมาเคาะกระจก บังคับให้คนขับรถเปิดประตูรถ เรียกให้คนขับลงมา ทำให้รถติดนานมาก คนขับรถคันอื่นเขาเดือดร้อนกัน ”

นอกจากนี้ ความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการแท็กซี่กับผู้ประกอบการรถแท็กซี่อุเบอร์ในพัทยาคือ การที่ผู้ให้บริการแท็กซี่เข้าไปดักล้อม ทำร้ายร่างกายผู้ประกอบการแท็กซี่อุเบอร์ ซึ่งในหลายครั้งเป็นการเข้าใจผิด เนื่องจากผู้ขับขีรถยนต์บางคนเป็นพนักงานของโรงแรมในกรุงเทพมหานคร ซึ่งขับรถมาส่งผู้โดยสารที่พัทยา แต่ผู้ประกอบการแท็กซี่ในพัทยาเข้าใจผิด คิดว่าเป็นผู้ประกอบการรถแท็กซี่อุเบอร์ที่เข้ามาแย่งผู้โดยสาร จึงขับรถติดตามและจอดขวาง พร้อมกับเดินลงมาเคาะกระจกรถยนต์ เรียกให้คนขับรถลงจากรถ แต่ผลสุดท้ายปรากฏว่าเข้าใจผิด ซึ่งเหตุการณ์ในลักษณะนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในพัทยา ดังข้อความ

“ที่เข้าใจผิดก็มีเยอะ แท็กซี่ขับไล่ตามรถคันอื่น คิดว่าเขามาแย่งผู้โดยสาร คิดว่าเป็นคนขับรถอุเบอร์ ดักหน้าดักหลัง เข้าไปเคาะกระจกรถ เรียกให้เขาลงจากรถ แต่สุดท้าย เขาเป็นพนักงานโรงแรม เขาขับมาส่งแขกเขา”

นอกจากนี้ บางคนขับรถพาเพื่อนจากต่างประเทศไปท่องเที่ยวในพัทยา เมื่อผู้ประกอบการแท็กซี่ในพัทยาเห็นชาวต่างประเทศนั่งอยู่ในรถยนต์ เข้าใจว่าผู้ขับขีเป็นผู้ประกอบการแท็กซี่อุเบอร์ จึงรวมตัวกันแล้วขับรถไล่ติดตาม จอดขวาง แล้วเรียกร้องให้ผู้ขับขีลงจากรถยนต์คันดังกล่าว แต่สุดท้ายเมื่อพูดคุยกันแล้วจึงเข้าใจว่าผู้ขับขีและชาวต่างประเทศที่นั่งอยู่ในรถเป็นเพื่อนกัน โดยผู้ขับขีพาชาวต่างประเทศมาเที่ยวในพัทยา เหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งเช่นเดียวกัน

○ รถสองแถวจอดไม่เป็นที่

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นรถสองแถวจอดไม่เป็นที่ในเมืองพัทยา ผลการศึกษาพบว่าคนขับรถสองแถวที่พัทยามักจะจอดไม่เป็นระเบียบ กล่าวคือ จะจอดก็ต่อเมื่อมีผู้โดยสารเรียกเพื่อใช้บริการ และจอดเมื่อผู้โดยสารกดกริ่งที่พนักงานได้ติดตั้งไว้ให้ผู้โดยสารกดเมื่อต้องการจะลงจากรถ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ในหลายครั้งที่ผู้ขับรถสองแถวไม่ได้จอดรถในช่องทางด้านซ้ายของถนน แต่จะจอดกลางถนนเนื่องจากบริเวณด้านซ้ายของถนนมีรถคันอื่นจอดอยู่

แล้ว การที่ผู้ขับรถสองแถวจอดตรงกลางถนนเพื่อรับผู้โดยสารนั้นทำให้ผู้ขับที่รถยนต์ส่วนตัวที่ขับตามหลังมาไม่สามารถขับต่อไปได้ จึงทำให้รถติดบ่อยครั้ง ดังข้อความ

“รถสองแถวเขาจอดไม่เป็นระเบียบ เขาจะจอดตรงไหนก็ได้ มันก็เลยทำให้รถติด ถ้ามามีการจัดระเบียบการขนส่งมวลชนในพญาใหม่ มีนะ แต่ก็ เป็นรูปแบบเดิม คือ มีฝรั่งโบกก็จอดกันเลย ถ้าเปรียบเทียบกับ การให้บริการขนส่งมวลชนของประเทศสิงคโปร์ เขาจะมีรถไฟใต้ดินเยอะมาก มีหลายสาย สะดวก รวดเร็วกว่า ตรงเวลากว่า ส่วนรถประจำทางของเขาก็ มีป้ายให้จอดชัดเจน ไม่เหมือนกับพญา”

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่า สิ่งที่ได้พบเห็นอยู่เป็นประจำคือ ผู้ที่ขับรถสองแถวในพญา มักจะขับด้วยความเร็ว บางคันขับอยู่ช่องทางด้านขวาสุด เนื่องจากมีรถวิ่งน้อยกว่าช่องทางด้านซ้าย คนขับรถสองแถวจึงขับด้วยความเร็ว ทั้งๆที่ถนนบริเวณ 2 ข้างทางนั้นมีนักท่องเที่ยวเดินอยู่จำนวนมาก เมื่อมีผู้โดยสารเรียกให้หยุดรถ คนขับรถสองแถวจึงเลี้ยวรถให้มาจอดอยู่ช่องทางด้านซ้ายอย่างกะทันหัน เพื่อรับผู้โดยสาร ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำเช่นนี้เสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุ ดังข้อความ

“คนขับรถสองแถวที่พญาบางคนเขาก็ขับเร็ว เห็นอยู่หลายครั้ง พอขับเร็ว มันก็เสี่ยงต่ออุบัติเหตุ บางครั้งเขาขับอยู่เลนส์ขวาสุด พอฝรั่งโบกมือเรียก ก็ขับปาดชิดซ้ายรับผู้โดยสาร บางครั้งก็ไปเฉี่ยวคนที่กำลังเดินอยู่ ไม่สนใจว่ารถข้างหลังเขาจะว่ายังไง คำนี้ถึงประโยชน์ของตัวเองก่อน การขับอย่างนี้มันเสี่ยง”

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวถึงการวางระบบขนส่งมวลชนในพญาที่เห็นว่ายังคงเป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ คือ การเพิ่มจำนวนรถประจำทางให้มากขึ้น และกำหนดเวลาให้ออกจากสถานีรถประจำทางทุก 10 นาที เพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวรอรถประจำทางเป็นเวลานาน ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในพญาคือ ถ้าหากนักท่องเที่ยวต้องการใช้บริการรถประจำทาง จะต้องใช้เวลาจอดรถเกินกว่า 30 นาที หรือในบางครั้งจะใช้เวลาเกินกว่า 1 ชั่วโมง ด้วยเหตุนี้ นักท่องเที่ยวจึงนิยมใช้บริการรถสองแถวมากกว่า ดังข้อความ

“ที่ประเทศสิงคโปร์รถประจำทางของเขาจะมาทุก 10 นาที หรืออาจจะมาเร็วกว่านั้น แต่รถสองแถวที่พญาจะไม่แน่นอน มาบ้าง ไม่มาบ้าง บางครั้งกว่าจะมาถึงก็กินเวลาเกินกว่าครึ่งชั่วโมง หรือเกือบหนึ่งชั่วโมง นักท่องเที่ยวเขารอไม่ได้ เพราะเขารีบไป ก็เลยใช้บริการรถสองแถวที่มันมีมากกว่า”

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่า การพัฒนาการให้บริการของรถโดยสารในพัทยานั้น ควรจะยึดรูปแบบของการจัดการรถสองแถวของจังหวัดขอนแก่นที่มีประสิทธิภาพมากกว่า ถึงแม้ว่าจะมีนักธุรกิจเอกชนที่ให้บริการอยู่หลายบริษัทก็ตาม ผู้โดยสารจะโทรศัพท์เรียกรถจากบริษัทใดก็ขึ้นอยู่กับผู้โดยสารแต่ละคน การจัดระบบเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในจังหวัดขอนแก่นสามารถบริหารจัดการได้ดีกว่า ดังข้อความ

“การแก้ไขในเบื้องต้น ทำให้เหมือนกับที่จังหวัดขอนแก่น เขาจะวางนามบัตรของผู้ให้บริการรถสองแถวไว้ที่พนักงานต้อนรับของโรงแรม ให้แขกโทรศัพท์เรียกรถสองแถวได้ที่ call center เวลาที่นักท่องเที่ยวจะไปไหนก็โทรได้เลย ผมว่าดีกว่าที่พัทยานี้”

- **การขำรถทอดโทรมของทางเท้า/ฟุตปาธ (Footpath)**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการขำรถทอดโทรมของทางเท้าในพัทยา ผลการศึกษาพบว่าปัญหาหนึ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาเห็นว่าอาจทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาได้รับอุบัติเหตุได้ คือ การที่นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินบนทางเท้าได้ เนื่องจากอิฐที่ใช้ปูทางเท้าสำหรับให้เดินนั้นขำรถทอดโทรม ไม่เพียงแต่ก้อนอิฐเท่านั้นที่ขำรถ ปูนที่ใช้ฉาบและวัสดุอื่นๆก็ขำรถด้วย การที่วัสดุก่อสร้างบนทางเท้าขำรถ ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินบนทางเท้าได้ จึงเสี่ยงไปเดินบนถนนแทน ซึ่งการเดินบนถนนนั้นเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ และที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวหลายรายถูกผู้ขับซิริถยนต์ และผู้ขับซิริรถจักรยานยนต์ชนจนได้รับบาดเจ็บหลายราย เพราะจำต้องลงไปเดินบนถนน

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ประกอบการห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในเขตพัทยาได้ในประเด็นนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า ถ้าหากสังเกตจะเห็นว่าทางเท้าในเมืองพัทยาจะแคบมากเมื่อเปรียบเทียบกับทางเท้าในเมืองท่องเที่ยวต่างประเทศ โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่สิงคโปร์ซึ่งถือว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว หรือกล่าวได้ว่า ถ้าหากเปรียบเทียบทางเท้าในพัทยากับเมืองท่องเที่ยวระดับ 5 ดาวจากหลายประเทศในโลก จะเห็นว่าการสร้างทางเท้าที่สร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวนั้นยังมีหลายส่วนที่จะต้องเร่งปรับปรุง ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าผู้ประกอบการในพัทยาที่ทำตามกฎหมายซึ่งเขาคำนึ่งถึงประโยชน์ของคนในสังคมโดยกันทางเดินสำหรับนักท่องเที่ยวไว้ให้กว้างขวาง เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินได้สะดวก แต่การปฏิบัติตามกฎหมายได้ทำให้ตนเองเสียประโยชน์ เนื่องจากผู้ประกอบการรายอื่นได้สร้างสิ่งก่อสร้างยื่นออกมาจนเกือบถึงถนนที่มียานพาหนะสัญจรไปมา ซึ่งการสร้างสิ่งก่อสร้างยื่นออกไปนั้นทำให้นักท่องเที่ยว

มองเห็นสินค้าที่วางขายได้ง่ายกว่า ด้วยเหตุนี้ ผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตามกฎหมายจึงเสียเปรียบ ผู้ประกอบการอื่นที่สร้างสิ่งก่อสร้างยื่นออกไปริมถนน ดังข้อความ

“บ้านเราไม่ว่าถนน ทางเท้ามันแคบ ไม่กว้างพอสำหรับนักท่องเที่ยว จริงๆ แล้วเมืองพัทยาเคยกันเอาไว้ถึง 8 เมตร คุณเห็นหน้าห้างผมใหม่ ผมกันไว้ทั้งหมด กันเพื่อให้นักท่องเที่ยวเขามีที่เดิน คุณดูบริเวณใกล้เคียงกับที่ห้างนี้ เขาทำยื่นออกมา พอยื่นออกมาแล้วเขาก็ขายของได้ ยื่นออกมาจนถึงทางเท้า นักท่องเที่ยวมองเห็นง่าย เขาก็จะได้เปรียบ มันกลายเป็นอย่างนี้ไป

มันก็เป็นข้อดี ข้อเสียของการดำรงอยู่ คนที่ไม่ยื่นจะเสียเปรียบ คนติดถนนจะ ได้เปรียบ จะต้องบังคับใช้กฎหมายเทศบาลที่เมืองพัทยากำหนดไว้ ปัจจุบัน ในต่างประเทศเขาจะสนใจหรือให้ความสำคัญกับการให้ผู้สูงอายุได้ใช้ ประโยชน์มากที่สุด

ที่ประเทศญี่ปุ่น เมื่อผู้สูงอายุไปเที่ยวแล้วเขาจะรู้สึก cozy มากเพราะเขา สามารถใช้รถเข็นบนฟุตบาทได้ มีทางขึ้นให้พร้อม รถเมล์เขาก็จะมีแท่นรอง ให้ผู้สูงอายุที่ใช้รถวีลแชร์สามารถขึ้นไปได้เลย การออกแบบเมืองที่มาตรฐาน จะต้องแคร์ผู้สูงอายุ”

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในพหุภาคีพบว่า ทางเท้าหลายแห่งทั้งในพหุภาคี เหนือ พัทยากลาง พัทยาใต้ และบริเวณชายหาดจอมเทียนนั้นชำรุดเสียหายหลายแห่ง ผู้ให้ สัมภาษณ์กล่าวว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการชำรุดเนื่องจากพื้นดินทรุดตัวลง ทำให้อิฐที่เรียกกันทั่วไปว่า “ตัวนอน” ที่ใช้ปูทางเดินเกิดความบิดเบี้ยวและทรุดตัว จึงเกิดเป็นพื้นที่ไม่เสมอกัน ซึ่งการชำรุดนี้ยังไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแต่อย่างใด ถึงแม้ว่าวันเวลาจะผ่านไปยาวนานนับปีแล้วก็ตาม ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้อิฐที่ใช้ปูพื้นทางเท้าทรุด นอกจากดิน ทรุดตัวแล้ว ยังเกิดจากมีผู้ขับที่รถจักรยานยนต์ขึ้นไปบนทางเท้า ทั้งน้ำหนักของรถและน้ำหนักของ คนขับที่รวมกันแล้วได้ทำให้อิฐที่ใช้ปูพื้นทางเท้าทรุดตัวลง

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่าทางเท้าในพหุภาคีบางแห่งมีน้ำพุออกมาจากใต้ พื้นดิน เสมือนกับมีน้ำพุร้อนพุ่งขึ้นมา เนื่องจากท่อน้ำประปาด้านล่างแตก ถึงแม้ว่าประชาชนที่เขา อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับรู้แล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่มี เจ้าหน้าที่ของรัฐมาดำเนินการซ่อมแซมแต่อย่างใด ชาวบ้านบริเวณนั้นเสียตายน้ำที่ไหลทิ้งโดยเปล่า ประโยชน์ จึงนำก้อนอิฐมาก้อนเรียงกันเพื่อกักน้ำไว้ และตัดแปลงเป็นบ่อบัว โดยเอาต้นบัวมาปลูกให้ดู สวยงาม เป็นการประชดประชันหน่วยงานภาครัฐในพหุภาคีที่ยังเฉยเมยต่อการชำรุดของทางเท้า ดังภาพ 5.2

ภาพ 5.2

แสดงผู้ประกอบการนำสิ่งของวางขายบนทางเท้า (Footpath) ในพัทยา

ภาพ : ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในประเด็นการทูลทอดโทรมของทางเท้า ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวพบเห็นการชำรุดของทางเท้าในเมืองพัทยาได้ทั่วไป เพียงเดินออกไปนอกโรงแรมที่พักก็จะพบเห็นได้ ซึ่งนักท่องเที่ยวกล่าวว่าเมื่อเห็นทางเท้าชำรุด จึงต้องเลี่ยงไปเดินบนถนนแทน จากประสบการณ์ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยาหลายครั้ง ได้พบเห็นรถจักรยานยนต์เฉี่ยวชนนักท่องเที่ยวที่เดินบนถนนหลายครั้ง เนื่องจากเขาไม่สามารถเดินบนทางเท้าได้ ทางเท้าบางแห่งชำรุดเป็นแนวยาวหลายเมตร นักท่องเที่ยวรายนี้ได้ถ่ายภาพทางเท้าที่ชำรุดเก็บไว้และส่งให้กับผู้วิจัย

นอกจากทางเท้าในเมืองพัทยาที่ชำรุดแล้ว นักท่องเที่ยวยังกล่าวว่าทางเท้าในเมืองพัทยาคงจะมีขนาดกว้างมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยกล่าวว่าทางเท้าในต่างประเทศมีขนาดกว้างกว่าทางเท้าในเมืองพัทยา สามารถสร้างความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวได้ นักท่องเที่ยวรายนี้ได้ยกตัวอย่างทางเท้าหลายแห่งของประเทศญี่ปุ่นที่มีขนาดกว้างขวาง โดยกล่าวว่า ต้องการให้ผู้บริหารเมืองพัทยารับปรุงและพัฒนาทางเท้าให้มีขนาดใหญ่และกว้างขวางดังเช่นทางเท้าในประเทศสิงคโปร์ และประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการออกแบบทางเท้าที่คำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชนและนักท่องเที่ยว

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เดินทางไปยังประเทศสิงคโปร์ ได้ถ่ายภาพทางเท้าในบริเวณถนนหลายแห่งในสิงคโปร์ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับทางเท้าในเมืองพัทยา โดยถ่ายภาพถนนสายที่มีแหล่งให้นักท่องเที่ยวซื้อสินค้าหนาแน่นตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึง ดูภาพ 5.3

ภาพ 5.3

แสดงทางเท้าบนถนนย่านออร์ชาร์ด ประเทศสิงคโปร์

ภาพ : ถ่ายโดยผู้วิจัย

คำกล่าวที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศระบุถึงทางเท้าในประเทศสิงคโปร์ สอดคล้องกับคำกล่าวของนักวิชาการด้านการสื่อสารที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศสิงคโปร์ที่กล่าวว่า ทางเท้าในประเทศสิงคโปร์จะมีขนาดกว้างขวาง และมีการจัดทำช่องทางสำหรับให้ประชาชนสามารถขี่รถจักรยานสัญจรไปมาได้ ซึ่งแตกต่างจากทางเท้าในเมืองพัทยา ดังภาพ 5.4

ภาพ 5.4

แสดงทางเท้าในประเทศสิงคโปร์

ภาพ : ถ่ายโดยผู้วิจัย

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวในประเด็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมือง นอกจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะกล่าวถึงทางเท้าในประเทศสิงคโปร์แล้วยังได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบการออกแบบทางเท้าของประเทศญี่ปุ่น โดยระบุว่าเป็นการออกแบบทางเดินสำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยวที่สวยงาม นักท่องเที่ยวรายดังกล่าวต้องการให้หน่วยงาน

ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาเมืองพัทยาให้ปรับปรุงและออกแบบทางเท้าในเมืองพัทยาให้มีรูปแบบ
ดังเช่นทางเท้าในประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยได้สืบค้นหาภาพทางเท้าในเมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
ตามที่นักท่องเที่ยวกล่าวถึง เพื่อนำมาเปรียบเทียบให้เห็นว่ามีความแตกต่างจากทางเท้าในเมือง
พัทยา ดังภาพ 5.5

ภาพ 5.5

แสดงทางเท้าของเมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

ภาพจาก www.google.com

นักท่องเที่ยวในพัทยากล่าวว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในพัทยาส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากการที่นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินบนทางเท้าที่แคบมากจนเกินไปได้ เนื่องจากทางเท้าหลายแห่งชำรุดทรุดโทรมมาก นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินบนทางเท้าหลายแห่งได้ เนื่องจากประชาชนวางสิ่งของเกะกะ ทางเท้าที่แคบอยู่แล้วจึงแคบมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ นักท่องเที่ยวจึงจำต้องเดินเลี่ยงไปเดินบนถนนที่ประชาชนขับรถยนต์และขี่รถจักรยานยนต์สัญจรไปมาในพัทยา ซึ่งเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมาก ดังภาพ 5.6

ภาพ 5.6

แสดงทางเท้าในเมืองพัทยาที่ชำรุดทรุดโทรม

A

B

C

D

ภาพ A, B : ถ่ายโดยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา (ส่งให้ผู้วิจัย)

ภาพ C, D: ถ่ายโดยผู้วิจัย

● การวางผังเมืองขาดประสิทธิภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการวางเมืองขาดประสิทธิภาพ ผลการศึกษาพบว่า การที่นักท่องเที่ยวในพัทยามักจะเกิดอุบัติเหตุ หรือ เกิดอันตรายบ่อยครั้งนั้น เป็นเพราะการวางผังเมืองพัทยาที่ขาดประสิทธิภาพ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ไม่น่าเชื่อว่าเมืองพัทยานั้นมีการวางผังเมืองไว้ก่อนหน้าหรือไม่ จากประสบการณ์ที่เดินทางไปท่องเที่ยวในพัทยาหลายครั้งนั้น เห็นว่า ถนนหลายแห่งในเมืองพัทยาคับแคบมาก บางแห่งคับแคบขนาดที่รถยนต์วิ่งผ่านได้เท่านั้น หากมีรถจักรยานยนต์วิ่งสวนทางก็ต้องหลบเข้าไปในพื้นที่การประกอบการของผู้ประกอบการบริเวณนั้น จากการออกแบบถนนเช่นนี้ จึงไม่แน่ใจว่าในอดีตที่ผ่านมาได้มีการวางผังเมืองไว้หรือไม่อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์เชื่อว่าปัจจุบันอาจจะมีการวางผังเมือง

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่า ปัญหาด้านการวางผังเมืองที่ขาดประสิทธิภาพในพัทยานั้น เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากหน่วยงานภาครัฐในท้องถิ่นสับสนใจบทบาทของตนเอง หน่วยงานรัฐที่มีหน้าที่ดำเนินการเรื่องนี้จะต้องกล้าหาญในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อพัฒนาเมืองพัทยาให้มีความปลอดภัย แต่ทว่าหน่วยงานรัฐมักจะคำนึงถึงความรู้สึกของประชาชนในพื้นที่มากจนเกินไป ไม่กล้าใช้อำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายซึ่งอาจจะส่งผลทำให้ประชาชนและผู้ประกอบการเดือดร้อนจากการพัฒนาเมืองพัทยา สิ่งที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงการขาดความตระหนักถึงการทำหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด เมื่อหน่วยงานภาครัฐในท้องถิ่นไม่บังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดเนื่องจากเห็นแก่ผู้ประกอบการและประชาชนที่อาจจะเดือดร้อน สิ่งตามมาคือ ปัญหาที่ยังคงเกิดขึ้น เช่น ถนนบางสายคับแคบเกินกว่าที่รถจะสวนทางกันได้ ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ภาครัฐจำเป็นต้องตระหนักถึงการบริหารจัดการเพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้เกิดความรู้สึกปลอดภัยมากกว่าที่เป็นอยู่

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า สิ่งที่ควรจะทำเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพัทยา คือ การสร้างห้องน้ำที่ได้มาตรฐานเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ใช้บริการ โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เนื่องจากในการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้น การขับถ่ายเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญ เมื่อพิจารณาจากห้องน้ำสาธารณะในเมืองพัทยาจะเห็นว่ามียุทธน้อยมาก ทั้งๆที่พัทยาประกอบด้วยประชาชน นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศต่างๆทั่วโลกจำนวนมาก

การที่รัฐจะวางผังเมืองให้กับเมืองพัทยานั้น จะต้องตระหนักถึงการดำเนินชีวิตของประชาชนและนักท่องเที่ยวตั้งแต่เกิดด้วยการจัดวางตำแหน่งที่ตั้งของโรงพยาบาลให้เหมาะสม เพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินทางไปได้สะดวก เมื่อเด็กโตขึ้นมาจะต้องเข้าเรียนในโรงเรียน ภาครัฐก็ควรที่จะวางผังเมืองให้มีโรงเรียนอยู่ไม่ไกลจากที่พักอาศัย ประกอบกับเมื่อมีการเจ็บป่วยหรือ ประสบอุบัติเหตุ ก็สามารถเดินทางไปเข้ารับการรักษาได้อย่างทันเวลาที่ ดังข้อความ

“ถ้าคุณจะทำให้เมืองพัทยาเป็นมาตรฐาน ตัวคุณจะต้องรู้ว่าคุณมีหน้าที่อะไรบ้าง จะต้องสำรวจหรือทบทวนว่าหน้าที่ของคุณมีอะไรบ้าง คุณจะต้องดูประชาชนตั้งแต่เขาเกิดจนกระทั่งตาย จะดูแลเขาเรื่องอะไรบ้าง ซึ่งมันก็จะส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวที่เขาเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา คุณตื่นเช้าขึ้นมา คุณอยากจะออกกำลังกาย ถ้ามว่า คุณจะไปวิ่งที่สวนสาธารณะใกล้ๆ มีที่ไหนบ้างในพัทยา นี่เป็นเรื่องการวางแผนเมือง”

5.1.2 ปัญหาจากความประมาท

จากการศึกษาในประเด็น “ปัญหาจากความประมาท” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรก ความประมาทของผู้ดูแลลิฟต์โดยสารของโรงแรม ประเด็นที่สอง ความประมาทของผู้ดูแลเรือท่องเที่ยว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **ความประมาทของผู้ดูแลลิฟต์โดยสารของโรงแรม**

จากการศึกษาในประเด็น “ความประมาทของผู้ดูแลลิฟต์โดยสารของโรงแรม” ผลการศึกษาพบว่า ที่ผ่านมามีเกิดเหตุการณ์ลิฟต์ของโรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองพัทยาตก ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับอุบัติเหตุ หลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ของโรงแรม และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องได้เข้ามาช่วยกันตรวจสอบ และพบว่าสาเหตุที่ลิฟต์ตกเนื่องจากลวดสลิงที่ยึดตัวลิฟท์กับเหล็กด้านบนขาด ทำให้ลิฟท์ร่วงลงมาสู่พื้นด้านล่างอย่างแรง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวที่อยู่ในลิฟท์ได้รับบาดเจ็บหลายราย ดังภาพ 5.7

ภาพ 5.7

แสดงอุบัติเหตุลิฟต์ตกในโรงแรมเมืองพัทยา

ภาพ : สื่อมวลชนท้องถิ่นในพัทยา

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ลิฟท์ที่เปิดให้ใช้บริการอยู่นั้นติดตั้งมานาน ประกอบกับนักท่องเที่ยวที่อยู่ในลิฟท์ไม่ได้ยินเสียงสัญญาณเตือนว่าลิฟท์รับน้ำหนักเกินกว่าที่กำหนดไว้ ซึ่งตามปกติเมื่อผู้โดยสารเข้าลิฟท์หลายคนจนกระทั่งมีน้ำหนักเกินกว่าที่กำหนดไว้ ลิฟท์จะส่งสัญญาณเตือนให้รู้ว่าในขณะนั้นน้ำหนักโดยสารเกินกว่าที่กำหนด แต่ผู้โดยสารในลิฟท์ที่เกิดเหตุกล่าวว่าไม่ได้ยินเสียงการแจ้งเตือนแต่อย่างใด เมื่อเข้าไปในลิฟท์ปรากฏเสียงสั่นสะเทือนก่อนที่ลิฟท์จะตกลงสู่เบื้องล่าง ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากเส้นลวดสลิงที่ยึดติดระหว่างตัวลิฟท์กับคานเหล็กด้านบนขาด ทำให้นักท่องเที่ยวที่อยู่ในลิฟท์ตกออกตกใจกันจ้าละหวั่น หลังเกิดเหตุ ผู้บริหารของโรงแรมปฏิเสธที่จะจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ผู้บาดเจ็บ ต่อมาเมื่อนักท่องเที่ยวได้โต้แย้งขอให้ผู้บริหารของโรงแรมชำระค่ารักษาพยาบาลให้ ผู้บริหารโรงแรมจึงยินยอมตกลงรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลให้ ดังข้อความ

“อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวอีกอย่างหนึ่งคือ ลิฟท์ตก เกิดขึ้นที่พทยานีเอง นักท่องเที่ยวที่เขาเข้ามาพักบาดเจ็บไปตามๆกัน ตกออกตกใจกันใหญ่ เข้าไปในลิฟท์แล้วลวดสลิงขาด เกือบเอาชีวิตไม่รอด ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ กรณีนี้ต้องไปดูว่าโรงแรมที่ให้บริการเขาจดทะเบียนถูกต้องตามมาตรฐานการก่อสร้างโรงแรมหรือไม่”

● ความประมาทของผู้ดูแลเรือท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “ความประมาทของผู้ดูแลเรือท่องเที่ยว” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวจำนวนมากมักจะชื่นชอบการล่องเรือท่องเที่ยวในทะเล พักพิลา ที่ผ่านมามีอุบัติเหตุทางน้ำที่ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับอันตรายหลายครั้ง ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าเหตุการณ์อุบัติเหตุหนึ่งในหลายครั้งเป็นเหตุการณ์เพลิงไหม้เรือโดยสารขนาดใหญ่ที่นำพานักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเดินทางไปยังเกาะล้าน จ.ชลบุรี เป็นอุบัติเหตุที่เป็นข่าวใหญ่ของเมืองพัทยา สื่อมวลชนระดับชาติ และสื่อท้องถิ่นให้ความสนใจอุบัติเหตุในครั้งนี้ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้รับนำเรือแพไปรับผู้โดยสารที่รอดชีวิตความช่วยเหลืออยู่บนเรือ ประกอบกับ ผู้ให้บริการเรือสปีดโบ๊ทและนักท่องเที่ยวที่กำลังขับเรือสปีดโบ๊ทบริเวณใกล้เคียงได้ขับเรือสปีดโบ๊ทไปรับผู้โดยสารบนเรือออกมาได้ แต่ก็มีนักท่องเที่ยวเสียชีวิตหลายคน ที่สำคัญคืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้ภาพลักษณ์ของการจัดการด้านการท่องเที่ยวในพัทยาตกต่ำลงในสายตาของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ดังภาพ 5.8

ภาพ 5.8
แสดงอุบัติเหตุเพลิงไหม้เรือนักท่องเที่ยว

ภาพ :เว็บไซต์ข่าวท้องถิ่นในพัทยา

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า จากอุบัติเหตุไฟไหม้เรือนักท่องเที่ยวในทะเลที่พัทยา จุดที่เกิดเหตุอยู่ห่างจากฝั่งพัทยาประมาณ 1.5 กิโลเมตร อยู่ในระดับน้ำลึกพอสมควร เมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ขึ้น ทำให้นักท่องเที่ยวตกตกใจกันจ้าละหวั่น ต่างก็โบกมือส่งสัญญาณให้คนที่อยู่ในฝั่งพัทยาเห็น สุดท้ายเรือกู้ภัยหลายลำไปถึงพบว่ามือนักท่องเที่ยวหลายคนเสียชีวิต ทั้งชาวยุโรปและชาวเอเชีย นักท่องเที่ยวบางคนสูญหาย หาดตัวไม่พบ คาดว่าจะจมลงไปใต้น้ำทะเล ดังข้อความ

“อีกเหตุการณ์หนึ่งคือ ไฟไหม้เรือนักท่องเที่ยว เกิดขึ้นที่พัทยา เรือโดยสารพานักท่องเที่ยวลงไปในทะเล ฐู่เกิดไฟไหม้ นักท่องเที่ยวพากันตะโกนขอความช่วยเหลือ สุดท้ายมีคนตายหลายคน ประมาณ 5-6 คน ทั้งชาวยุโรปและเอเชีย ส่วนใหญ่คนเอเชียก็เป็นคนจีน”

5.1.3 ความประมาทจากการแบ่งเขตทางน้ำที่ไม่ชัดเจน

จากการศึกษาในประเด็น “ความประมาทจากการแบ่งเขตทางน้ำที่ไม่ชัดเจน” ผลการศึกษาพบว่าเป็นอุบัติเหตุที่หน่วยงานรัฐกำหนดพื้นที่ผิวน้ำให้นักท่องเที่ยวชมองเห็นไม่ชัดเจน ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง อุบัติเหตุนักท่องเที่ยวจับเจ็ท สก๊ชกับสปัดโบ๊ท และอุบัติเหตุจากการขับขีเจ็ทสก๊ชชนนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำอยู่ ดังรายละเอียดต่อไป

- **อุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับขีเจ็ทสก๊ชชนเรือเร็ว (สปัดโบ๊ท)**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “อุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับขีเจ็ทสก๊ชชนเรือเร็ว (สปัดโบ๊ท)” ซึ่งเป็นอุบัติเหตุทางน้ำที่เกิดขึ้นในพัทยาบ่อยครั้ง ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมเช่าเจ็ทสก๊ชเพื่อขับขีในทะเล ซึ่งผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสก๊ชจะต้องอธิบายวิธีการใช้อุปกรณ์ เทคโนโลยีที่อยู่ในเจ็ทสก๊ชให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจ ประกอบการอธิบายให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าพื้นที่บริเวณใดที่สามารถขับขีเจ็ทสก๊ชเข้าไปได้ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแล้วซ้ำเล่า คือ นักท่องเที่ยวหลายรายขับขีเจ็ทสก๊ชไปชนกับนักท่องเที่ยวรายอื่นที่เช่า “เรือเร็ว” หรือที่เรียกว่า “สปัดโบ๊ท” และในหลายครั้งที่เกิดอุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับขีเจ็ทสก๊ชไปชนกับนักท่องเที่ยวที่ขับขีเจ็ทสก๊ชด้วยตัวเอง

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสก๊ชจะต้องอธิบายให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าพื้นที่บริเวณใดที่ห้ามไม่ให้ขับขีเจ็ทสก๊ชเข้าไป เนื่องจากพื้นที่บางส่วนอาจมีโขดหิน และพื้นที่บางส่วนเป็นที่สำหรับนักท่องเที่ยวลงว่ายน้ำกัน ซึ่งผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสก๊ชจะต้องอธิบายให้ชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ ทว่า สิ่งที่เกิดขึ้นคือผู้ประกอบการมักจะอธิบายเพียงเล็กน้อย เพราะเชื่อว่านักท่องเที่ยวสามารถขับขีเจ็ทสก๊ชได้ อีกทั้งการที่ผู้ประกอบการไม่อธิบายให้นักท่องเที่ยวฟังอย่างละเอียด เพราะต้องการให้นักท่องเที่ยวได้ใช้บริการ ซึ่งนำรายได้มาสู่ผู้ประกอบการเอง การที่ไม่อธิบายให้ละเอียดนั้นได้ส่งผลให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้งคือ บริเวณที่เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้งคือ ชายหาดพัทยาใต้ และชายหาดจอมเทียน ที่ผู้ประกอบการมักจะนำเครื่องเจ็ทสก๊ชมาให้นักท่องเที่ยวเช่าขับขี ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า ที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เช่าเจ็ทสก๊ชขับขีไปชนกับผู้ขับขีเรือเร็วเร็วเข้าอย่างแรงจนทำให้จมน้ำเสียชีวิต ส่วนเด็กเรือที่นั่งอยู่ข้างหลังผู้ขับขีได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้วิจัยได้ขอภาพจากสื่อมวลชนท้องถิ่นในพัทยา เพื่อนำมาประกอบการนำเสนอผลการศึกษาในครั้งนี้ เป็นไปดังภาพ 5.9

ภาพ 5.9

แสดงอุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีชนเรือเร็ว (สปีดโบ๊ท)

ภาพ : เว็บไซต์ข่าวท้องถิ่นในพัทยา

นอกจากการแจ้งข่าวสารไปยังผู้ประกอบการที่ไม่ชัดเจนจนมีผลทำให้ผู้ประกอบการไม่รู้ว่าผิวน้ำบริเวณใดห้ามไม่ให้นักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีเข้าไปได้ หรือ ผิวน้ำบริเวณใดที่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีเข้าไปได้แล้ว ปัญหาอีกประการหนึ่งคือ การที่หน่วยงานรัฐแจ้งข่าวสารให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้รับรู้กฎ กติกา ของการขับเจ็ทสกีอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการแจ้งข่าวสารเกี่ยวกับผิวน้ำที่อนุญาตและไม่อนุญาตให้ขับเจ็ทสกีเข้าไปได้ เนื่องจากนักท่องเที่ยวจะเกิดความสับสนจนทำให้เกิดอุบัติเหตุดังกล่าวอยู่บ่อยครั้ง ดังข้อความ

“สิ่งสำคัญก็คือการจัดวางทุ่นกั้นระหว่างที่ที่ให้คนเล่นน้ำได้ กับพื้นที่ที่ให้คนขับเจ็ทสกี มันจะต้องเห็นชัดเจน คนขับเจ็ทสกีเขาจะต้องรู้ว่าตรงนี้บริเวณนี้สามารถขับเข้าไปได้ บริเวณนั้นอย่าขับเข้าไป เพราะเป็นที่ให้คน

ลงเล่นน้ำ หลายครั้งที่คนขับเจ็ทสกีไปชนนักท่องเที่ยวที่เขาว่ายน้ำอยู่ คือ ปัญหาเกิดจากหน่วยงานรัฐเขาจัดโซนนิ่งไม่ชัดเจน อีกอย่างหนึ่งคือ เป็นปัญหาการแจ้งข่าวสารให้คนที่ขับเจ็ทสกีกับคนว่ายน้ำที่ไม่ชัดเจน ไม่ทั่วถึง”

● **อุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำในทะเล**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นอุบัติเหตุที่นักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำ ซึ่งเป็นอุบัติเหตุทางน้ำที่เกิดขึ้นในพัทยาบ่อยครั้ง ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุหนึ่งของปัญหานี้เนื่องจากหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องของกำหนดพื้นที่แบ่งเขตการเล่นน้ำ และการขับเจ็ทสกีที่ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ประกอบการไม่เข้าใจว่าจะให้นักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีไปถึงบริเวณใดได้บ้าง เนื่องจากพื้นผิวน้ำทะเลนั้นไม่สามารถทำจุดสังเกตได้ง่ายเหมือนกับพื้นที่บนบก นอกจากนี้ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีก็ไม่ได้อธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจได้ชัดเจนว่าพื้นผิวน้ำบริเวณใดที่สามารถขับเจ็ทสกีได้และพื้นผิวน้ำบริเวณใดที่ห้ามไม่ให้ขับเจ็ทสกีเข้าไป จึงเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุที่นักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำอยู่

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ในเรื่องการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวทางน้ำนั้น หน่วยงานรัฐได้หาทางแก้ไขปัญหามาอยู่หลายครั้ง ซึ่งระยะหลังๆนั้นเกิดอุบัติเหตุลดลง เนื่องจากเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้หาวิธีการทำให้คนขับเจ็ทสกีกับผู้ที่กำลังว่ายน้ำทะเลได้รับรู้ว่าพื้นที่บริเวณใดที่สามารถว่ายน้ำได้ และพื้นที่บริเวณใดที่ห้ามไม่ให้ลงไปว่ายน้ำ ซึ่งวิธีการหนึ่งที่ปฏิบัติกันอยู่คือ ผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เชิญผู้ให้บริการเรือเร็ว และผู้ให้บริการเจ็ทสกีประชาชน นักท่องเที่ยวมาร่วมรับฟังการอบรม การให้ความรู้เกี่ยวกับการประกอบการโดยให้คำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชนและนักท่องเที่ยวเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตาม ในประเด็นการสร้างความตระหนักให้กับผู้ประกอบการเจ็ทสกีนั้น หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องได้จัดประชุมเพื่อวางมาตรการแก้ไขปัญหาคืออุบัติเหตุที่มักเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าได้มีการระดมผู้ให้บริการเจ็ทสกีจำนวน 100 รายเข้ารับการอบรมเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่เช่าเจ็ทสกีขับขี่ในทะเลพัทยา หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง โดยสร้างสำนึกให้ผู้ประกอบการเป็นเจ้าบ้านที่ดีซึ่งจะต้องต้อนรับขับสู้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา ดังข้อความ

“ที่พัทยาก็มีการจัดอบรมเชิญผู้ประกอบการเจ็ทสกีมา เล่าให้เขาฟังว่ามันมีอุบัติเหตุอย่างนี้เกิดขึ้นบ่อยนะ อีกอย่างหนึ่งมีนักท่องเที่ยวร้องเรียนเข้ามาเยอะมากกว่าผู้ประกอบการซูดริตเขา เรียกเก็บเงินนักท่องเที่ยวที่ทำให้

เจ็ทสกีเขาเป็นรอย เรียกกันเป็นแสนบาท ก็สร้างความตระหนักให้
ผู้ประกอบการให้เขาคิดว่าเราจะต้องเป็นเจ้าของที่ดีนะ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ที่เป็นข่าวเมื่อไม่นานมานี้คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ซัซซี่
เจ็ทสกีไปชนนักท่องเที่ยวชาวอิหร่านจนเสียชีวิตขณะเล่นน้ำทะเลที่พัทยา ซึ่งหลังจากที่
นักท่องเที่ยวชาวไทยรายนี้ซัซซี่เจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวจนเสียชีวิตแล้วได้หลบหนีไปทันที แต่ทว่า
ต่อมาก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามตัวมาดำเนินคดีในที่สุด ส่วนสาเหตุหนึ่งที่เกิดอุบัติเหตุในครั้งนี้คือ
นักท่องเที่ยวชาวอิหร่านได้ว่ายน้ำออกนอกพื้นที่ซึ่งได้กำหนดไว้ ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์เชื่อว่า
ผู้ประกอบการไม่ได้อธิบายให้นักท่องเที่ยวที่ลงเล่นน้ำได้รับรู้ว่าพื้นที่บริเวณใดที่ห้ามว่ายน้ำ
เนื่องจากเป็นพื้นที่สำหรับผู้ซัซซี่เจ็ทสกี จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุอันน่าสลดใจขึ้น ดังภาพ 5.10

ภาพ 5.10

แสดงเจ้าหน้าที่ตำรวจออกหมายจับนักท่องเที่ยว
ที่ซัซซี่เจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวชาวอิหร่านเสียชีวิต

ภาพ : ชาวท้องถิ่นในพัทยา

5.1.4 ปัญหาเกิดจากการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “ปัญหาเกิดจากการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ขาดประสิทธิภาพ” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็น
ที่หนึ่ง ขาดความเข้มงวดกับผู้ให้บริการรถรับจ้างสาธารณะ ประเด็นที่สอง การขาดความเข้มงวดกับ
ผู้ประกอบการ ประเด็นที่สาม การขาดความเข้มงวดกับประชาชนที่ทิ้งขยะมกง่าย ดังต่อไปนี้

● **ขาดความเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถรับจ้างสาธารณะ**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “ขาดความเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถรับจ้างสาธารณะ” ผลการศึกษาพบว่า ประกอบด้วย 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การขาดความเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ ประเด็นที่สอง การขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ / แม่ค้า ดังต่อไปนี้

○ การขาดความเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์

จากการศึกษาในประเด็น “การขาดความเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์” ซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากการขาดวินัยของประชาชน ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในพัทยากล่าวถึงการที่คนไทยมักจะขับขี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้า โดยระบุว่า ตนเองได้เดินทางไปท่องเที่ยวในโลกกว่า 40 เมือง ในหลากหลายประเทศ สิ่งที่ตนเองพบเห็นไม่บ่อยนัก คือ การขี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้า และที่เห็นมากที่สุดคือในประเทศไทยที่ผู้คนขับขี่รถบนทางเท้าอย่างหน้าตาเฉย อีกทั้งคนที่กำลังเดินอยู่บนทางเท้าก็หลบไปเดินบนถนนเพื่อให้คนขี่รถจักรยานยนต์สามารถขับขี่ได้สะดวกขึ้น ดังภาพ 5.11

ภาพ 5.11

แสดงผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้า

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ผลการศึกษาพบว่า การเดินบนทางเท้าในพัทยานั้นอันตรายมาก นักท่องเที่ยวมีโอกาสที่จะได้รับอุบัติเหตุสูงมากกว่าทุกประเทศในโลก เนื่องจากตนเองเป็นบุคคลที่ชื่นชอบการเดินทางไปท่องเที่ยวยังประเทศต่างๆ เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมของผู้คนจากหลากหลายประเทศ ข้อความข้างต้น สอดคล้องกับคำกล่าวของผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่ว่า อุบัติเหตุที่เกิดจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ชนนักท่องเที่ยวทั้งชาว

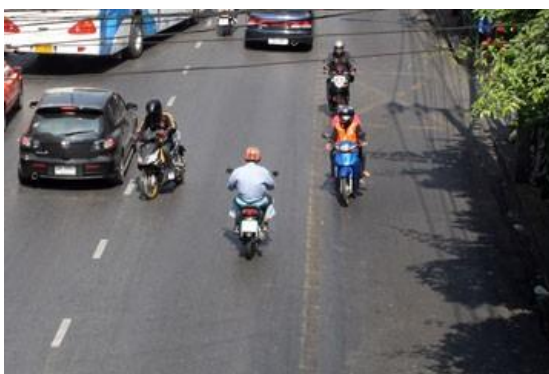
ไทยและชาวต่างประเทศนั้นมิให้เห็นอยู่ทุกวัน อีกทั้งในแต่ละวันมีอุบัติเหตุลักษณะเช่นนี้เกิดหลายครั้งหลายครา ซึ่งผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองพัทยาเคยชินกับเหตุการณ์เช่นนี้ ดังข้อความ

“รถมอเตอร์ไซด์เจี้ยวชนนักท่องเที่ยว มิให้เห็นตลอด มีอยู่ทั่วไปทุกท้องที่แทบจะทุกถนนเลยก็ว่าได้ เพราะพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยว มีคนมาเที่ยวเยอะ อุบัติเหตุจึงเกิดขึ้นทุกวัน วันละหลายเคส ส่วนใหญ่ไม่เป็นข่าว”

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้กล่าวถึงการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ย้อนศรทั้งของประชาชนและนักท่องเที่ยวในเมืองพัทยา ซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากการขาดวินัยของประชาชน โดยระบุว่า คนไทยมักจะขับซิ่งรถจักรยานยนต์ย้อนศรซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศวิพากษ์วิจารณ์ว่าสิ่งที่พบเห็นนั้นทำให้รู้สึกแปลกใจมากกับพฤติกรรมการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ของคนไทยที่ขาดวินัย โดยยึดเอาความสะดวกสบายของตนเองมาก่อนการคำนึงถึงมารยาทในการใช้รถใช้ถนน โดยสามารถพบเห็นได้ทั่วไปซึ่งพฤติกรรมการมก่ง่ายดังกล่าวนี้เป็นอันตรายต่อการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคยกับพฤติกรรมเช่นนี้ ดังภาพ 5.12

ภาพ 5.12

แสดงการขับซิ่งรถจักรยานยนต์ย้อนศรในพัทยา

ภาพ : ชาวท้องถิ่นในพัทยา

ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวจากประเทศออสเตรเลียกล่าวถึงการขับขี่รถจักรยานยนต์ย้อนศร โดยระบุว่า สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งน่าหวาดกลัวยิ่งกว่าการถูกจี้ ปล้น หรือถูกประทุษร้าย คือ การขับขี่ยานพาหนะของคนไทย รวมถึงคนในพัทยาด้วย เนื่องจากคนไทยมักไม่ให้ความสำคัญกับวินัยในการขับขี่รถจักรยานยนต์และรถยนต์ ไม่เคารพกฎจราจร จากที่ได้เดินทางไปท่องเที่ยวในหลายประเทศทั่วโลกพบว่าคนไทยมีพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์และรถยนต์ที่แตกต่างจากคนประเทศอื่น จากที่เข้ามาท่องเที่ยวในพัทยาหลายครั้ง สิ่งที่ได้พบเห็นด้วยตาของตนเองคือ การที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถูกคนไทยขับขี่รถจักรยานยนต์เฉี่ยวชน นักท่องเที่ยวบางคนถูกรถจักรยานยนต์ชนจนล้มลงหมดสติ เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งจนเป็นเรื่องธรรมดาที่คนไทยพบเห็นกันจนชินตา แต่เป็นเหตุการณ์ที่น่าตกใจมากในสายตาของนักท่องเที่ยว เนื่องจากไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ด้านนักท่องเที่ยวจากประเทศสกอตแลนด์กล่าวในทิศทางเดียวกันว่าการเดินพักผ่อนในพัทยานั้น นักท่องเที่ยวจะต้องระมัดระวังรถจักรยานยนต์ซึ่งสามารถมาได้ทุกทิศทาง ไม่ว่าจะทิศทางปกติ หรือการที่ประชาชนขับรถย้อนทิศทาง หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ย้อนศร” ซึ่งมีความแตกต่างจากประเทศอื่น จากที่ได้พบเห็นการขับขี่รถจักรยานยนต์ในพัทยานู้สึกเป็นห่วงนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมการขับขี่ยานพาหนะของคนไทย

● การขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ” ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่ทำให้ทัศนียภาพของชายหาดพัทยาดูไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเกิดจากเจ้าหน้าที่รัฐขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการในพัทยา โดยเฉพาะผู้ประกอบการที่รับเหมาก่อสร้างอยู่ใกล้เคียงกับชายหาดที่มีนักท่องเที่ยวเดินพักผ่อนบริเวณนั้น ตัวอย่างเช่น การที่ผู้ประกอบการก่อสร้างได้สร้างที่พักชั่วคราว หรือ “แคมป์” (Camp) ให้คนงานได้พักอาศัยระหว่างการก่อสร้าง ซึ่งทำให้ทัศนียภาพบริเวณชายหาดเมืองพัทยาเสียหาย ดังภาพ 5.13

ภาพ 5.13

แสดงผู้ประกอบการก่อสร้างที่พักชั่วคราวบนชายหาดพัทยา

ภาพ : ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า จากที่ได้สังเกตเห็นผู้ประกอบการรายย่อยบางรายที่มีก๊วย นอจากจะไม่คัดแยกขยะแล้ว ยังเทของเสียจากการปรุงอาหารในกระทะลงในถังขยะอีกด้วย ทำให้ส่งกลิ่นเหม็นคุ้งไปทั่วบริเวณใกล้เคียง ดังข้อความ

“เคยนั่งกินข้าวอยู่ สังเกตแม่ค้าที่เขาขายอาหารอยู่ข้างๆ เขาก็เอาเศษอาหารจากกระทะทิ้งถังขยะของเขา พอเต็มเขาก็เอาไปเทที่ถังขยะใกล้ๆร้าน ทั้งขยะแห้ง ขยะเปียกปนกัน มันก็ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่ว แคนั่งอยู่ร้านถัดมายังเหม็นเลย แล้วนักท่องเที่ยวที่เดินผ่านถังขยะ จะไม่เหม็นหรือ นี่คือปัญหา”

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่รัฐในพืดยังขาดความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย กับผู้ประกอบการรายย่อย ในที่นี้ได้แก่ แม่ค้าหาบเร่แผงลอย ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าปัญหาดังกล่าว เกิดจากพ่อค้า แม่ค้า ที่ใช้พื้นที่บนทางเท้าตั้งวางสิ่งของที่ขายให้กับนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการ หาบเร่ขายของ การวางโต๊ะบนทางเท้าสำหรับขายของให้นักท่องเที่ยว ดังภาพ 5.14

ภาพ 5.14

แสดงแม่ค้าหาบเร่ ตั้งโต๊ะวางขายของบนทางเท้า

ภาพ : ชาวท้องถิ่นในพัตยา

● การขาดความเข้มงวดกับประชาชนที่ทิ้งขยะมกง่าย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การขาดความเข้มงวดกับประชาชนที่ทิ้งขยะมกง่าย” ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการทิ้งขยะไม่เป็นที่ในเมืองพัททยาเป็นปัญหาที่ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนกล่าวถึง โดยเห็นว่าเป็นปัญหาระดับพื้นฐานที่หน่วยงานรัฐในพื้นที่จะต้องบริหารจัดการและหาหนทางแก้ไขให้ได้โดยเร็วที่สุด เพราะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทุกวัน ทำให้ทัศนียภาพของเมืองพัททยาเสียหาย และส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวและประชาชนที่เดินทางเข้ามาพักผ่อนในพัททยา ซึ่งที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางไปยังสถานี่ตำรวจเพื่อร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาขยะในพัททยาบ่อยครั้ง เนื่องจากเห็นว่าส่งมลพิษต่อประชาชนและนักท่องเที่ยวที่พักผ่อนบริเวณใกล้เคียง

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะเข้าร้องเรียนให้หน่วยงานรัฐในเมืองพัททยาเร่งจัดการปัญหาขยะในพัททยาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงเป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ เนื่องจากส่วนหนึ่งของปัญหาเกิดจากการที่ประชาชนในพื้นที่ทิ้งขยะไม่เป็นที่ บางคนไม่ทิ้งขยะลงในถังขยะ แต่จะนำมาวางไว้บริเวณรอบถังขยะแทน เมื่อมีคนนำถุงขยะมาวางไว้นอกถังขยะ คนอื่นที่พบเห็นก็มักจะทำตาม ทำให้มีถุงขยะวางอยู่บริเวณรอบถังขยะที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนในพื้นที่

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า จากการที่ได้สังเกตพฤติกรรมทิ้งขยะของประชาชนในพัททยา จะพบว่าผู้ทิ้งขยะส่วนใหญ่ไม่ได้คัดแยกขยะตามที่หน่วยงานรัฐรณรงค์ให้คัดแยกขยะก่อนทิ้ง เหตุผลอีกประการหนึ่งเป็นเพราะเจ้าหน้าที่รัฐในเมืองพัททยาขาดความเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย จึงทำให้เกิดสภาพขยะล้นถังและวางอยู่เกลื่อนกลาดรอบถังขยะ เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานที่ยังคงแก้ไขให้หมดไปไม่ได้ และเชื่อว่าปัญหาเช่นนี้เกิดในสถานที่ท่องเที่ยวอื่นเช่นเดียวกัน ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากการมกง่ายของประชาชนในพัททยา คือ การที่หน่วยงานรัฐรณรงค์ให้ประชาชนคัดแยกขยะก่อนทิ้ง แต่ปรากฏว่าประชาชนไม่ปฏิบัติตาม แสดงให้เห็นถึงการรณรงค์ที่ไม่ได้ผล ขาดประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่ประชาชนยังคงทิ้งขยะไม่ลงถังขยะ เมื่อประชาชนในพัททยาทิ้งขยะไม่เป็นที่ ไม่ทำเป็นตัวอย่างให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศปฏิบัติตาม นักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งจึงมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาของเมืองพัททยา เมื่อประชาชนและนักท่องเที่ยวประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ จึงทำให้เมืองพัททยามีขยะล้นออกมาจากถังขยะจำนวนมาก ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ถ่ายภาพขยะที่ล้นออกจากถังขยะในเมืองพัททยา ทั้งบริเวณชายหาดพัททยาและบริเวณอื่น ดังภาพ 5.15

ภาพ 5.15
แสดงภาพขยะล้นนอกจากนอกถังขยะ

ภาพ ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า จากปัญหาที่ประชาชนทิ้งขยะไม่เป็นที่นั้น ได้ทำให้เกิดกองขยะอยู่ทั่วไปในเมืองพัทยา ทั้งพัทยาเหนือ พัทยากลาง พัทยาใต้ และบริเวณชายหาดจอมเทียน ล้วนเกิดปัญหามีกองขยะอยู่ทั่วไป ที่ผ่านมามีประชาชนในพัทยาและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศหลายรายที่เข้าแจ้งความร้องทุกข์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ นักท่องเที่ยวบางส่วนได้เดินทางมาพบกับสื่อมวลชนท้องถิ่นในพัทยาให้นำเสนอปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องตระหนักรู้และรีบแก้ไขปัญหา เนื่องจากเป็นปัญหาที่สร้างมลพิษให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังทำให้ภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวในพัทยาเสียหาย ประกอบกับกองขยะที่สกปรกนั้นได้ทำลายทัศนียภาพของเมืองพัทยา ดังข้อความ

“ขยะในพัทยาถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ ที่พัทยาเขาจะให้เอกชนมาสัมปทาน คือ เก็บขยะไปที่อื่น ผมว่าเขายังทำไม่ได้ดีนัก โดยเฉพาะในช่วงการ

สับเปลี่ยนที่ไม่ได้เก็บอย่างต่อเนื่อง ทำให้หลายแห่งมีขยะกองใหญ่ ส่งกลิ่นเหม็น อายนักท่องเที่ยว เขามาจากเมืองที่เจริญแล้ว ประเทศเขาแก้ไขปัญหานี้ได้ดีกว่าเรา”

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า นอกจากขยะที่เป็นถุงขนม หรือของเหลือใช้ที่ทำมาจากพลาสติกทั่วไปแล้ว ยังมีขยะที่เป็นขวดแก้วที่ยังไม่แตก และขวดแก้วที่แตกแล้ววางทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่บนชายหาด และที่ผ่านมาก็มีคนที่เดินไปเหยียบขวดแก้วหลายคน กระนั้นก็ตาม ได้พบเห็นนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่นอนอาบแดดบนชายหาดพื้นทรายที่เต็มไปด้วยสิ่งปฏิกูล ทั้งเศษขยะมูลฝอย ขวดแก้ว ขวดพลาสติก ถุงพลาสติก และอื่นๆเป็นจำนวนมาก เป็นภาพที่เห็นอยู่เป็นประจำ และเชื่อว่าประชาชนที่อยู่บริเวณชายหาดก็พบเห็นกันจนเป็นภาพที่ชินตา

ดังภาพ 5.16

ภาพ 5.16

แสดงขวดแก้ว ขวดพลาสติกบริเวณชายหาดพัทยา

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึงปัญหาการที่ประชาชนทิ้งขยะไม่เป็นที่บริเวณชายหาดพัทยา โดยระบุว่า เกิดจากความมั่งง่ายของประชาชน ซึ่งหน่วยงานรัฐในพัทยาจะต้อง

รณรงค์ให้มากขึ้น และบังคับใช้กฎหมายให้เข้มงวดมากขึ้น ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เกิดอับอายนักท่องเที่ยว ดังข้อความ

“ถ้าลองเดินไปดูบริเวณชายหาด จะเห็นว่ามีทั้งขวดกระติงแดง ขวดน้ำ ขวดแก้วเยอะแยะวางทิ้งอยู่ ในชอกหินบ้าง ข้างๆฟุตบอลบ้าง วางทิ้งไว้ได้ ต้นไม้บ้าง วันดีคืนดีเดินไม่ระวังเหยียบขวดแตกเข้าให้ เป็นแผลใหญ่ นักท่องเที่ยวก็เคยโดน มันก็เป็นปัญหาในพัทยา หน่วยงานรัฐจะต้องแก้ไข ต้องรณรงค์ให้มากขึ้นและบังคับใช้กฎหมายให้เข้มงวดมากขึ้น ”

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า สิ่งที่ไม่ควรจะให้เกิดขึ้นเลยคือการทิ้งขวดแก้วลงพื้นชายหาด เพราะเป็นพื้นที่ซึ่งนักท่องเที่ยวไม่สวมรองเท้าเดินไปมา หากนักท่องเที่ยวเดินไปเหยียบเศษแก้วที่แตกแล้วเข้า ก็จะได้รับบาดเจ็บ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องเร่งแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ อาจจะทำกรรณรังคีให้คนในพื้นที่บริเวณนั้นช่วยกันเก็บให้มากขึ้น ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นปัญหาต่อนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้พบเห็นนักท่องเที่ยวที่นอนอาบแดดอยู่บนชายหาดพัทยาท่ามกลางเศษขยะที่อยู่รายรอบตัวจำนวนมาก ดังภาพ 5.17

ภาพ 5.17

แสดงขยะที่อยู่รายล้อมนักท่องเที่ยวที่นอนอาบแดดอยู่บนชายหาดพัทยา

ภาพโดยผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวสก็อตแลนด์ในประเด็นกองขยะในพัทยา นักท่องเที่ยวรายนี้กล่าวว่า ประเด็นการไม่ทิ้งขยะลงในถังขยะในท้องที่พัทยานั้นสะท้อนให้เห็นว่าเป็นความมั่งง่ายของชาวพัทยา ทั้งผู้ที่ประกอบอาชีพอยู่ในพัทยาที่มั่งง่าย เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน โดยละเลยประโยชน์สาธารณะ อีกทั้งปัญหาหนึ่งเกิดจากนักท่องเที่ยวมักจะทิ้งขยะไม่เป็นที่ ซึ่งเป็น

ผลมาจากการเห็นตัวอย่างการไม่เคารพกฎหมายของคนไทย ถ้าหากคนไทยมีวินัย ทั้งขยะลงในถังขยะ มีการคัดแยกขยะตามที่รัฐณรงค์ ถ้าหากคนไทยมีวินัยในการทิ้งขยะ ไม่ทิ้งข้างนอกถังขยะ อย่างเป็นอยู่ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก็จะไม่ทำ เนื่องจากเขาเกรงว่าจะทำผิดกฎหมาย แต่ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคนไทยทิ้งขยะไม่เป็นที่ จึงทำให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตาม ผลที่ตามมาคือ มีขยะกองบริเวณรอบถังขยะจำนวนมาก

ประกอบกับในหลายพื้นที่ในเมืองพัทลุงมีขยะตกค้างจำนวนมาก เป็นขยะที่ประชาชนและนักท่องเที่ยวทิ้งไว้ โดยเฉพาะบริเวณใกล้เคียงกับถังขยะที่มีกองขยะล้อมรอบอยู่เป็นจำนวนมาก ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วในบริเวณใกล้เคียง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งแวดล้อมในเมืองพัทลุงที่กำลังประสบปัญหาอย่างหนัก ดังภาพ 5.18

ภาพ 5.18

แสดงกองขยะในเมืองพัทลุง

ภาพ : www.google.com

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าพฤติกรรมที่ประชาชนในพัทยาทิ้งขยะไม่เป็นที่นั้นสามารถพบเห็นได้ทั่วไป สิ่งที่แปลกใจคือเจ้าหน้าที่เทศกิจกลับทำเป็นมองไม่เห็น ไม่เข้าไปตักเตือนและจับกุมผู้กระทำความผิด ทั้งๆที่เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เทศกิจโดยตรง โดยวิพากษ์วิจารณ์ว่าความสกปรกที่เกิดขึ้นจากการทิ้งขยะไม่เป็นที่นั้นสะท้อนให้เห็นถึงการไม่เอาจริงเอาจังกับการทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เทศกิจที่ไม่เข้าไปจับกุมหรือตักเตือนผู้กระทำความผิด จึงทำให้ผู้กระทำความผิดกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นที่มาของความสกปรก เกิดปัญหามลพิษในพัทยา ดังข้อความ

“สิ่งที่เกิดขึ้นมันสะท้อนให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐของเราไม่เอาจริงเอาจัง เห็นคนทิ้งขยะ หรือเห็นคนกำลังทำผิดกฎหมาย ก็ปล่อยเฉย ทำเป็นไม่เห็น ก็ไม่รู้จะทำอะไร ทั้งๆที่เป็นหน้าที่ของเขาโดยตรงที่จะจับกุม จะจับกุมหรือตักเตือนก็อยู่ที่เขา”

5.1.5 ปัญหาเกิดจากหน่วยงานรัฐสับสนในบทบาทของตนเอง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “ปัญหาเกิดจากหน่วยงานรัฐสับสนในบทบาทของตนเอง” ผลการศึกษาประกอบด้วย ประเด็น รัฐมุ่งเน้นรับนักท่องเที่ยวระดับล่างมากจนเกินไป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● รัฐมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวระดับล่างมากเกินไป

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นรัฐมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวระดับล่างมากเกินไป ผลการศึกษาพบว่า ประกอบด้วย 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก รัฐควรวางตำแหน่งพัทยาให้เป็นเมืองท่องเที่ยว 5 ดาว ประเด็นที่สอง ชาวต่างชาติสร้างปัญหาในพัทยา ดังต่อไปนี้

○ รัฐควรวางตำแหน่งพัทยาให้เป็นเมืองท่องเที่ยว 5 ดาว

จากการศึกษาในประเด็น “รัฐควรวางตำแหน่งพัทยาให้เป็นเมืองท่องเที่ยว 5 ดาว” ผลการศึกษาพบว่า การที่จะพัฒนาเมืองพัทยาให้น่าอยู่และได้มาตรฐานสากลนั้น ผู้บริหารเมืองพัทยาจะต้องกำหนดวางตำแหน่งของเมืองพัทยาว่าจะให้เป็นเมืองน่าอยู่ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน มีระบบรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวด มีสิ่งของบริการนักท่องเที่ยวหลากหลาย มีคุณภาพ ดี และมีการสร้างระบบรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี เทียบเท่าการรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวของเมืองท่องเที่ยวที่อยู่ในระดับต้นๆของโลก

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นนี้พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักต้องการเห็นพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีการบริหารจัดการที่ดีเยี่ยม มีการให้บริการนักท่องเที่ยวให้ได้รับความสุข ความสบายใจที่ได้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา โดยเห็นว่า การจะให้เมืองพัทยามีเมืองที่มีการรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่ตรงตามมาตรฐานสากลหรือเทียบเท่าเมือง

ท่องเที่ยวระดับโลกนั้น ผู้บริหารเมืองพัทยาจะต้องกำหนดวางตำแหน่งของพัทยาให้ชัดเจนว่า ต้องการนำพา “พัทยา” ไปสู่เมืองที่มีความปลอดภัยระดับโลก มีระดับความปลอดภัยที่เรียกว่า “สูงสุด” ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักใช้คำว่า “เมืองท่องเที่ยว 5 ดาว” หมายถึง ต้องการให้ผู้บริหารเมืองพัทยากำหนดวางตำแหน่งเมืองพัทยาให้เป็นเมือง 5 ดาว ดังข้อความ

“จะต้อง define ตัวเองก่อนว่าเราจะเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับ 5 ดาว หรือ 4 ดาว หรือว่า 3 ดาว ถ้าเรา define ว่าเราจะเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับ 3 ดาว standard อาจจะไม่ต้องสูงมากนัก ถ้าเรากำหนดแบบนี้เราก็จะเห็นว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในพัทยาก็เป็นนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้ร่ำรวย มากี่ใช้สอยอย่างประหยัด ไม่ได้ใช้เงินมาก เป็นนักท่องเที่ยวทั่วไป

นักท่องเที่ยวบางรายที่อยู่ในพัทยาก็สร้างปัญหาให้กับพัทยา บางคนก็ฉกชิงวิ่งราวกระเป๋านักท่องเที่ยวด้วยกัน บางคนก็เป็นเด็กแว้นซึ่รบกวนคนทั่วไป ถ้าไม่ define ให้ชัด เราก็จะได้คนที่ เป็นนักท่องเที่ยวแบบนี้”

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า เมืองพัทยาเป็นเมืองที่นักท่องเที่ยวระดับสูงหรือเรียกว่านักท่องเที่ยวชั้นดีไม่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว เนื่องจากเห็นว่าเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ไม่ได้มาตรฐาน โดยเฉพาะมาตรฐานด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ดังจะเห็นที่เป็นชาวที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถูกประทุษร้ายในรูปแบบต่างๆ หลายครั้งหลายครา ดังข้อความ

“ถ้าถามว่าทำไมคนระดับ 5 ดาว ไม่เข้ามาเที่ยวเมืองพัทยา เพราะฉะนั้น เมืองพัทยายังอยู่แค่ระดับ 3 ดาว ตัวเรายังไม่มีความมาตรฐานที่จะให้คนระดับ High End มาเที่ยวที่เมืองเราได้ เพราะสิ่งที่คนระดับ High End เขาต้องการคือ Safety กับ Security

Safety คือ คนระดับสูงที่เข้ามาเที่ยวในพัทยา เขาก็ต้องคิดว่ามาเที่ยวที่นี่แล้วเขาจะมีความปลอดภัยมากน้อยแค่ไหน”

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า การที่หน่วยงานภาครัฐในประเทศไทยมุ่งเน้นเรื่องการสร้างบาร์เบียร์ (Beer Bar) เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้เข้ามาหาความบันเทิงรื่นเริงใจนั้นเป็นการสื่อสารของหน่วยงานภาครัฐในประเทศไทยว่าตั้งใจที่จะชักจูงใจนักท่องเที่ยวที่ต้องการให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา การกำหนดอัตลักษณ์ของเมืองพัทยาดังกล่าวนี้นำให้ได้ นักท่องเที่ยวที่อยู่ระดับ “กลุ่มคนทั่วไป” (Mass / General) ดังข้อความ

“อย่างที่ฉันทำเรื่องโสเภณี หรือ ทำเรื่องบาร์เบียร์ มันก็เท่ากับว่าคุณได้เลือกกลุ่มนักท่องเที่ยวในโลกที่จะให้เขาเดินทางเข้ามาเที่ยวในพัทยา

เราก็จะได้คนที่ เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง อย่างคุณเลือกเอานักท่องเที่ยวที่เขาชอบ
 อบายมุขมา หรือ เลือกเอานักท่องเที่ยววัยรุ่นมา คุณก็จะได้ความเป็น
 เมืองพัทยาอีกอย่างหนึ่ง”

○ ชาวต่างชาติสร้างปัญหาในพัทยา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นชาวต่างชาติสร้างปัญหาใน
 พัทยา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในพัทยาหลายอย่างนั้นเกิดจาก
 ชาวต่างประเทศเป็นผู้กระทำผิดกฎหมาย โดยระบุว่ามียุทธศาสตร์ที่รวมตัวกันหาประโยชน์จาก
 เมืองพัทยา เรียกกันทั่วไปว่า “แก๊งมาเฟีย” ซึ่งมีทั้งมาเฟียชาวไทยและมาเฟียชาวต่างชาติ ผู้ให้
 สัมภาษณ์กล่าวว่าที่ผ่านมามีแก๊งมาเฟียทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้ก่อปัญหาให้กับประชาชน
 และนักท่องเที่ยวในพัทยาหลายครั้ง ที่ผ่านมามีเจ้าหน้าที่รัฐหลายหน่วยงานได้พยายามแก้ไขปัญหา
 แต่ยังคงเป็นปัญหาอยู่จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากการจัดการกับแก๊งมาเฟียชาวต่างชาติจะทำได้ยาก
 กว่าจัดการกับแก๊งมาเฟียชาวไทย

ชาวต่างชาติบางคนหลบหนีเข้าเมืองพัทยา บางคนใช้พาสปอร์ตปลอม
 ปลอมทั้งชื่อ และนามสกุล บางคนให้คนไทยทำธุรกิจอยู่เบื้องหน้า แต่ฉากหลังมีการกระทำที่ผิด
 กฎหมาย ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักทุกรายกล่าวถึงแก๊งมาเฟียชาวรัสเซีย ซึ่งเป็นกลุ่มคนชาวรัสเซียที่เข้า
 มาทำมาหากินอยู่ในเมืองพัทยา บางรายเข้ามาเป็นภรรยาเป็นชาวไทย ให้ภรรยาประกอบอาชีพค้าขาย
 ทำร้านอาหาร ซึ่งกลุ่มมาเฟียชาวรัสเซียจะเรียกค่าคุ้มครองจากร้านอาหารหรือธุรกิจที่ทำโดยคน
 รัสเซียและผู้ทำธุรกิจอื่นที่ไม่ใช่คนรัสเซีย สร้างปัญหาให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวในพัทยานานาน
 นอกจากแก๊งมาเฟียชาวรัสเซียที่กล่าวถึงแล้ว ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายได้กล่าวถึงแก๊งมาเฟียชาวจีนที่
 มักจะเช่าบ้านในพัทยา อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ที่ผ่านมามีได้สร้างปัญหาให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว
 เมืองพัทยาอย่างมาก เนื่องจากมีพฤติกรรมที่โหดเหี้ยม มีพฤติกรรมลักพาตัวนักท่องเที่ยวชาวจีน
 ไปเรียกค่าไถ่ มีสิ่งเสพติดมาเกี่ยวข้อง และมีการลวงหญิงสาวจากประเทศจีนมาค้าประเวณี ซึ่งผู้ให้
 สัมภาษณ์กล่าวว่ายังคงเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองพัทยา

นอกจากนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ยังกล่าวถึงแก๊งมาเฟียกลุ่มประเทศอาหรับ ผู้วิจัยได้
 ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมว่ากลุ่มประเทศอาหรับนั้นประกอบไปด้วยประเทศใดบ้าง ผลการค้นคว้าพบว่า
 ประเทศในกลุ่มอาหรับมีทั้งสิ้น 21 ประเทศ ประกอบด้วย แอลจีเรีย จิบูตี บาร์เรน อิรัก จอร์แดน คูเวต
 เลบานอน ลิเบีย มารีตานิเย โมร็อกโก โอมาน ปาเลสไตน์ กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย ซิมาเลีย ซูดาน
 ซีเรีย ตูนิเซีย อียิปต์ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน ทั้งนี้ กลุ่มแก๊งชาวต่างชาติสร้างปัญหาให้กับ
 ประชาชนและนักท่องเที่ยวเมืองพัทยาหลายประการ เช่น การทำพาสปอร์ตปลอมให้กับชาวต่างชาติ
 ในประเทศไทย การทำบัตรเครดิตปลอมแปลงหมายเลขบัตรเครดิตของบุคคลอื่น ซึ่งสามารถนำไปรูด

เอาเงินออกจากบัญชีของบุคคลอื่นได้ ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในพหุวิทยาที่เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานรัฐได้ประสานงานเพื่อเร่งแก้ไขปัญหานี้มาอย่างต่อเนื่อง ผู้ให้สัมภาษณ์ระบุว่า กลุ่มมาเฟียที่เรียกกันทั่วไปว่า “แขกขาว” หลายคนมีภรรยาเป็นคนไทย และได้ลงทุนเปิดร้านอาหาร หรือ เปิดธุรกิจให้กับภรรยาให้ดูแลธุรกิจในพหุวิทยา

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า ถ้าหากติดตามข่าวอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพหุวิทยา จะพบว่า มีเหตุการณ์แก๊งมาเฟียที่เรียกกันเข้าใจง่ายๆว่า “มาเฟียแขกขาว” ที่ทำร้ายกันเอง เนื่องจากไม่พอใจที่มีการหักหลังธุรกิจทั้งสถานบันเทิง ร้านอาหารกัน บางรายถึงกับว่าจ้างมือปืนมาฆ่าพวกเดียวกันตามที่เป็นข่าว ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ยังกล่าวถึงแก๊งมาเฟียในพหุวิทยาที่มีหลากหลายกลุ่ม ประกอบด้วย แก๊งมาเฟียชาวเยอรมันที่มักจะเข้ามาลงทุนเกี่ยวกับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ในพหุวิทยา ซึ่งชาวเยอรมันในพหุวิทยามักจะแต่งงานกับหญิงสาวชาวไทยเพื่อให้สามารถดำเนินธุรกิจได้ง่ายขึ้น บางรายอาจดำเนินธุรกิจส่งผู้หญิงไทยไปค้าประเวณีในประเทศเยอรมัน นอกจากนี้แก๊งมาเฟียชาวเยอรมันแล้วยังมีแก๊งมาเฟียชาวแอฟริกันผิวสีที่มีพฤติกรรมฉ้อโกง การปลอมแปลงธนบัตร เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ยังได้กล่าวถึงแก๊งมาเฟียชาวเกาหลี ที่เข้ามาทำธุรกิจในเมืองพหุวิทยา โดยว่าจ้างคนไทยให้เป็นผู้จัดการ เช่น ผู้จัดการร้านอาหาร เป็นต้น อีกทั้งยังมีแก๊งมาเฟียชาวยุโรปอีกจำนวนมากที่เข้ามาสร้างปัญหาให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวเมืองพหุวิทยา

5.1.6 ปัญหาเกิดจากสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน

จากการศึกษาในประเด็น “ปัญหาเกิดจากสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง อาหารการกินไม่สะอาด ส่วนที่สอง การขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● อาหารการกินที่ไม่สะอาด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นอาหารการกินที่ไม่สะอาด ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาหนึ่งที่ได้รับการร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวในพหุวิทยา คือ ความไม่สะอาดของอาหารที่ไม่สะอาด ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนกล่าวว่า นักท่องเที่ยวจะให้ความสำคัญกับความสะอาดของอาหาร ในขณะที่คนไทยทั่วไปมักจะคุ้นเคยกับการปรุงอาหารของพ่อค้า แม่ค้าที่ทำไปด้วยความเคยชิน ดังข้อความ

“นักท่องเที่ยวเขาจะมองเรื่องความสะอาดเป็นหลัก เวลาที่แม่ค้าทำอาหารให้เขา บางคนไม่ยอมใส่ถุงมือ บางคนผมเฝ้ายาวเกะเกะ ทำอาหารไป ผมตกลงไปในหม้อ บางคนก็ล้างจานชามไม่สะอาดบ้าง คือ มันเป็นอันตรายต่อ

สุขภาพของเขา เขาไม่เคยชินกับอาหารบ้านเราอยู่แล้ว ยิ่งสกปรกเข้าไปอีก เขาก็ไม่เอาแล้ว”

นักท่องเที่ยวรายหนึ่ง กล่าวว่า คนไทยรับประทานอาหารที่หลากหลาย อาหารบางประเภทเป็นสิ่งที่เห็นแล้วรู้สึกตื่นตาตื่นใจ เนื่องจากไม่เคยเห็นที่ใดมาก่อน เช่น แมลงทอด แมงป่องเสียบไม้ ไช้ข้าว ไช้ผัดแดง กุ้งเต้น กบตัวเล็ก (ลูกอี๊ด) ประกอบกับการรับประทานอาหารของคนไทยที่รับรู้กันในต่างประเทศนั้นไม่ค่อยสะอาดนัก เนื่องจากเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมายังประเทศไทย จะพบเห็นการรับประทานสัตว์ประเภทต่างๆ เช่น ลาบ น้ำตก ซึ่งเป็นเนื้อดิบที่ไม่ได้ผ่านการปรุงจนสุก โดยเฉพาะในบางพื้นที่ซึ่งมีการกินเนื้อวัว เนื้อหมูโดยไม่ผ่านการปรุงให้สุกเสียก่อน

● ขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะสาธารณะ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ผู้บริหารเมืองพัทยา mongข้ามไป คือ การไม่ได้จัดห้องน้ำสาธารณะไว้รองรับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะในเมืองพัทยาที่ขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะอย่างมาก ถ้าหากเปรียบเทียบเมืองพัทยากับเมืองท่องเที่ยวในระดับโลก ซึ่งผู้บริหารเมืองจะจัดห้องน้ำสาธารณะไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยว ห้องน้ำสาธารณะที่หน่วยงานของรัฐเขาจัดไว้บริการนักท่องเที่ยวนั้นดูสะอาด ซึ่งแตกต่างจากเมืองพัทยาที่หาห้องน้ำสาธารณะแทบจะไม่ได้ ดังข้อความ

“ในเมืองพัทยาไม่มีห้องน้ำสาธารณะที่เทศบาลเมืองพัทยาจัดไว้ให้ ถามว่าคุณเดินทางไปต่างประเทศ ไปเที่ยว คุณจะต้องเข้าห้องน้ำใหม่ คุณจะต้องขับถ่ายหรือเปล่า นี่เป็นเรื่องการบริการนักท่องเที่ยวหรือเปล่า เป็นเรื่อง safety หรือเปล่า”

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าตนเองได้เดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศต่างๆมากมาย สิ่งหนึ่งที่พบเห็นและเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมคือ ประเทศที่พัฒนาแล้ว ผู้บริหารเมืองจะจัดหาน้ำดื่มที่สะอาดไว้บริการนักท่องเที่ยวและประชาชนของเขา ซึ่งมีให้เห็นอยู่ทั่วไปในสาธารณะ ทั้งในสวนสาธารณะ และบริเวณทางเดินเท้า ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองท่องเที่ยวอย่างพัทยา จะเห็นว่าหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนี้จัดหาน้ำดื่มที่สะอาดไว้บริการนักท่องเที่ยว น้อยมาก ดังข้อความ

“เมืองท่องเที่ยวที่เขาเจริญแล้ว เขาจะจัดน้ำดื่มไว้ให้นักท่องเที่ยว ให้คนของเขาอดดื่มกินได้ตลอดเวลา ใครหิวน้ำก็เดินไปกดกินได้เลย แต่ในพัทยานี้เห็นน้อยมาก มีก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน นี่คืออีกอย่างหนึ่งที่ต้องแก้ไข”

5.2 ความคิดเห็นที่มีต่อวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศในพัทยา

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้ง 5 กลุ่ม ในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประเด็นที่สอง การสื่อสารชักจูงใจให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น ประเด็นที่สาม การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ ประเด็นที่สี่ การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานรัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด ประเด็นที่ห้า การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่รัฐปฏิบัติเข้าใจบทบาทของตนเอง ประเด็นที่หก การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน ดังภาพ 5.19

ภาพ 5.19

แสดงความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา

จากภาพ 5.20 แสดงความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยาทั้ง 6 ด้าน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 5 กลุ่ม ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยา ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน ประเด็นที่สอง การออกแบบถนนสำหรับจักรยานดังต่อไปนี้

● การสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อ “การสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน” ในพัทยา ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต้องการให้มีการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินในเมืองพัทยา เนื่องจากเห็นว่าเป็นการคมนาคมที่สะดวกและมีความปลอดภัยมากกว่าการใช้ยานพาหนะอื่น

การสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินในเมืองพัทยาจะทำให้เศรษฐกิจของเมืองพัทยาดีขึ้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้น ที่ผ่านมานักท่องเที่ยวจำนวนมากหนึ่งต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวพัทยา แต่เกรงว่าตนเองจะไม่ปลอดภัย เนื่องจากมักจะได้ยินข่าวนักท่องเที่ยวถูกประทุษร้ายอยู่บ่อยครั้งทั้งจากสื่อมวลชนและจากการบอกเล่าของนักท่องเที่ยวคนอื่น จึงเลือกเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศอื่นหรือในพื้นที่อื่นของประเทศไทย จึงทำให้เศรษฐกิจในเมืองพัทยาซบเซาลงไป

คำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่กล่าวว่าถ้าหากมีการเปิดใช้รถไฟฟ้าใต้ดินในเมืองพัทยาก็จะทำให้เศรษฐกิจของเมืองพัทยาดีขึ้น เนื่องจากบุคคลสามารถเดินทางไปติดต่อธุรกิจและทำธุรกรรมได้อย่างรวดเร็ว ไม่ต้องเสียเวลาจากการจราจรติดขัดบนท้องถนนที่ใช้เวลานาน ดังข้อความ

“ถ้ามีรถไฟฟ้าใต้ดินเหมือนกับต่างประเทศก็ดี ประชาชน นักท่องเที่ยวจะได้มีทางเลือกในการเดินทางมากขึ้น รถไฟฟ้ามีข้อดีคือเรื่องของความตรงเวลา ไม่ต้องติดไฟแดง เศรษฐกิจน่าจะกระเตื้องขึ้น”

ข้อความข้างต้น สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักธุรกิจเมืองพัทยาที่กล่าวว่าถ้าหากมีการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินในเมืองพัทยา เชื่อว่าเศรษฐกิจในเมืองพัทยาดีขึ้น เพราะจะมีชาวต่างประเทศอีกกลุ่มหนึ่งที่เขามีเงินและเขาต้องการเดินทางมาพักผ่อนในพัทยา ซึ่งที่ผ่านมามีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพัทยานั้นมุ่งเจาะกลุ่มเป้าหมายระดับล่างมากเกินไป จึงทำให้มีนักท่องเที่ยวระดับสูงเข้ามาในพัทยาน้อยมาก เพราะเขาเกรงเรื่องความปลอดภัยของเขา ถ้ามีรถไฟฟ้าใต้ดินจะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเขา มากกว่านี้ ดังข้อความ

“การพัฒนาพืชมานานมามุ่งเน้นเจาะกลุ่มนักท่องเที่ยวระดับกลางที่เขา มาหาความสำราญจากผ้าจากบาร์ ลองไปดูแถววอล์คกิ้งสตรีตสิ เราดึงดูดนักท่องเที่ยวแบบนี้มา เมืองพืชมานก็เป็นอย่างที่เห็นนี้แหละ ถ้าพืชมานเปิดใช้รถไฟฟ้าใต้ดิน นักท่องเที่ยวเขาเห็นว่ามันน่าจะปลอดภัย มากกว่าการขึ้นรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างหรือนั่งรถสองแถว สุดท้ายเขาก็จะ มาเที่ยวเอง”

● การออกแบบถนนสำหรับขับขี่รถจักรยาน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การออกแบบถนนสำหรับขับขี่รถจักรยาน” ผลการศึกษาพบว่าเนื่องจากปัญหาที่พบบ่อยครั้งคือนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้รับอุบัติเหตุจากรถ ทั้งรถจักรยานยนต์ชน และรถจักรยานยนต์ชน อุบัติเหตุหลายครั้งทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในพืชมาน

ด้วยเหตุนี้ เมืองพืชมานควรจะปรับปรุงถนนหนทางเป็นประการแรก โดยจะต้องปรับปรุงให้มีถนนกว้างขวางกว่าที่เป็นอยู่ นักท่องเที่ยวเห็นว่าควรบังคับใช้อำนาจรัฐเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ที่มีความจำเป็น ไม่เช่นนั้นทั้งประชาชนและนักท่องเที่ยวจะต้องพบเจอกับสภาพถนนแคบอันเป็นที่มาของอุบัติเหตุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตรอกหรือในซอยที่แคบมากซึ่ง มักจะเกิดอุบัติเหตุอยู่บ่อยครั้ง

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพืชมานที่ได้สมัครเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งกล่าวว่า นักท่องเที่ยวบางคนชื่นชอบการขี่จักรยาน จึงเช่าจักรยานขับขี่ในพืชมานแทนการเดินทางไปตามสถานที่ต่างๆ แต่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์ชนได้รับบาดเจ็บ เป็นข่าวดังเป็นระยะ จากข่าวสารดังกล่าวทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกว่าการขี่จักรยานในพืชมานมีความปลอดภัยน้อยมาก เนื่องจาก การออกแบบถนนที่ไม่ได้จัดทำขึ้นเพื่อให้มีการขี่รถจักรยานยนต์ ทั้งที่เมืองท่องเที่ยวหลายแห่งในโลก ส่งเสริมการขี่รถจักรยาน

คำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลักอีกรายที่กล่าวว่า ได้สังเกตพบว่ามีนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบการออกกำลังกายด้วยการปั่นจักรยาน ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ นักท่องเที่ยวบางรายตั้งใจที่จะเดินทางมาพักผ่อนในพืชมานเป็นระยะเวลาประมาณ 2-3 เดือน ในช่วงที่อยู่ในพืชมานก็จะเช่าซื้อหรือเช่ารถจักรยานเพื่อขับขี่ไปตามสถานที่ต่างๆ แต่ทว่า กลับประสบอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากการขี่รถจักรยานยนต์ของคนที่ไม่ประมาท ด้วยเหตุนี้ จึงต้องการเห็นผู้บริหารเมืองพืชมานทำการปรับปรุงถนนเสียใหม่ โดยออกแบบให้มีช่องทางสำหรับผู้ขับขี่

รถจักรยานโดยเฉพาะ ดังเช่นเมืองสมัยใหม่ในหลายประเทศที่ให้ความสำคัญกับการขับขี่รถจักรยาน เนื่องจากเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนออกกำลังกายและลดมลพิษที่เกิดจากเครื่องยนต์อีกด้วย

5.2.2 การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 3 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอันตรายจากอุบัติเหตุ ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังเหตุอาชญากรรม ประเด็นที่สาม การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและภาษาจีน ดังต่อไปนี้

● การให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอันตรายจากอุบัติเหตุ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอันตรายจากอุบัติเหตุ” ผลการศึกษาดังกล่าวแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก อุบัติเหตุจากรถยนต์ ประเด็นที่สอง อุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ ดังต่อไปนี้

○ การให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอุบัติเหตุจากรถยนต์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้นักท่องเที่ยวระยะมักระวังอุบัติเหตุจากรถยนต์” ผลการศึกษาดังกล่าวพบว่ามีชาวต่างประเทศจำนวนมากที่ถูกรถยนต์ชนในพัทธยา โดยเฉพาะการถูกรถชนระหว่างเดินข้ามถนน เนื่องจากคนไทยไม่ปฏิบัติตามหลักสากล ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจอุปสรรคการสื่อสารที่ให้นักท่องเที่ยวใช้กดเพื่อขอสัญญาณให้คนขับรถหยุดรถให้เดินข้ามถนน พบว่ามีการติดตั้งอยู่บ้าง ไม่มากนัก อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตเห็นว่านักท่องเที่ยวหลายรายกดขอสัญญาณจากคนขับรถเพื่อจะเดินข้ามถนน คนขับรถหลายรายให้ความร่วมมือปฏิบัติตามกฎหมาย มีเพียงคนขับรถยนต์บางส่วนที่ยังไม่ปฏิบัติตาม กล่าวคือ ไม่หยุดรถให้นักท่องเที่ยวเดินข้ามถนน

นอกจากนี้ จากการสังเกตพบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศและประชาชนบริเวณนั้นมักจะเดินข้ามถนนตามที่ตนเองสะดวก โดยไม่เดินไปยังทางม้าลาย ถึงแม้ว่าทางม้าลายจะอยู่บริเวณใกล้เคียงก็ตาม อีกทั้งนักท่องเที่ยวและประชาชนจำนวนมากยังไม่ใช้สัญญาณขอข้ามถนนแต่อย่างใด กระนั้นก็ตาม ภาครัฐในท้องถิ่นควรจะรณรงค์สื่อสารให้นักท่องเที่ยวข้ามถนนในทางม้าลาย หรือก่อนข้ามถนนควรจะกดขอสัญญาณไฟจากผู้ขับที่ก่อน จะปลอดภัยมากกว่าการเดินข้ามถนนทั่วไป จากสิ่งที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมการข้ามถนนของคนไทยจะมีความแตกต่างจากการข้ามถนนของชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาเจริญก้าวหน้ามากกว่า ดังเช่นกรณีที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะข้ามถนนในต่างประเทศ ซึ่งจะมีการติดตั้งอุปสรรคให้นักท่องเที่ยวกดขอสัญญาณไฟจากคนขับรถให้หยุดรถเพื่อให้คนเดินข้ามถนน ดังภาพ 5.20

ภาพ 5.20

แสดงปุ่มขอสัญญาณไฟจราจรให้ผู้เดินถนนใช้สื่อสารไปยังผู้ขับขีรถยนต์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า นักท่องเที่ยวที่มาจากต่างประเทศนั้นจะคุ้นเคยกับการเคารพในกฎจราจร ซึ่งถ้าหากประชาชนหรือนักท่องเที่ยวกวดขอสัญญาณไฟเพื่อจะเดินข้ามถนน ผู้ขับขีรถยนต์จะหยุดรถให้ทันที แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในพทฯคือเมื่อนักท่องเที่ยวกวดปุ่มขอสัญญาณไฟเพื่อจะเดินข้ามถนน คนขับรถกลับไม่หยุดรถให้เดินข้ามไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คนขับรถไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นบ่อยครั้ง ดังข้อความ

“ยกตัวอย่าง เวลาข้ามถนน ที่ประเทศไทยมันไม่เหมือนต่างประเทศ ในต่างประเทศเขาจะมีที่ให้ให้นักท่องเที่ยวกวดขอสัญญาณให้คนขับรถหยุดให้เวลาที่จะเขาข้าม แต่ในพทฯส่วนใหญ่ก็จะเดินข้ามกัน โบกมือขอให้หยุด บางทีก็เกิดอุบัติเหตุ คือเขาคิดว่าคนขับจะหยุดให้ พอเดินข้ามไปก็ชนเลย”

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวถึงประเด็นนี้ว่าสิ่งที่หน่วยงานรัฐในพทฯควรปรับปรุงแก้ไขคือ การรณรงค์ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศข้ามถนนในทางม้าลาย ซึ่งหน่วยงานรัฐในท้องถิ่นได้จัดทำทางม้าลายไว้ให้แล้ว การเดินข้ามถนนทางม้าลายจะปลอดภัยกว่า ขณะเดียวกันก็รณรงค์ให้คนไทยเห็นความสำคัญของทางม้าลาย เพราะที่ผ่านมาจากประสบการณ์จะเห็นว่าทางม้าลายแทบจะไม่มี ความหมาย ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ทำให้

คนขับรถมีสำนึกหยุดรถให้คนเดินเท้าตามหลักปฏิบัติที่คนทั่วโลกยึดถือปฏิบัติกัน เพื่อไม่ให้ นักท่องเที่ยวที่เดินข้ามถนนอย่างถูกต้องตามกฎหมายถูกรถชน ดังข้อความ

“นักท่องเที่ยวที่พญาเขาเห็นคนพญาเดินข้ามถนนกันหน้าตาเฉย อย่างที่ พญาได้ก็เดินข้ามกันไปมา มีอุบัติเหตุรถชนนักท่องเที่ยวเยอะ หน่วยงาน รัฐในพญาควรจรรจนรงค์ให้นักท่องเที่ยวเดินข้ามถนนที่ทางม้าลาย จะปลอดภัยมากกว่า

ที่พญาก็มีสัญญาณให้กดขอข้ามถนน ก็สังเกตหลายๆคน คนขับรถเขาไม่ หยุดให้ มันก็เป็นประเด็น มันก็เกิดอุบัติเหตุ เพราะว่าไฟแดงแล้วแต่คุณไม่ หยุดรถ นี่คือต้องเข้มงวดตรงนี้”

คำกล่าวข้างต้น สอดรับกับผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่กล่าวว่าวัฒนธรรม ของคนไทยในเรื่องกติกานในการใช้รถใช้ถนนนั้นแตกต่างจากวัฒนธรรมของชาวต่างประเทศมาก เนื่องจากชาวต่างประเทศจะให้ความสำคัญกับคนเดินเท้า คนขับรถจะปฏิบัติตามกฎ กติกา ที่จะต้อง หยุดรถให้คนเดินเท้าเมื่อเดินข้ามถนนที่ทางม้าลาย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในพญาคือ คนขับรถมักจะไม่ หยุดรถให้ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุหลายครั้ง ดังข้อความ

“ที่บ้านเขาถ้าไฟแดง รถจะต้องหยุด แต่ที่พญา คนขับรถบางคนก็ไม่หยุด ให้ทั้งๆที่ไฟแดง เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคนไทยเป็นแบบนี้”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่าการที่นักท่องเที่ยวได้รับอุบัติเหตุ เป็นเพราะวัฒนธรรมของคนไทยก้าวตามเทคโนโลยีไม่ทัน เทคโนโลยีถูกคิดค้นประดิษฐ์ขึ้นเพื่อให้ มนุษย์ได้รับความสะดวกในหลายด้าน แต่แนวคิดของคนในสังคมก้าวตามเทคโนโลยีไม่ทัน ดังข้อความ

“เทคโนโลยีถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เทคโนโลยีเรื่องการใช้รถใช้ถนนก็ เหมือนกัน ในต่างประเทศเขาใช้กันหลากหลายกว่านี้ ที่พญาเราก็มี แต่ ว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่เทคโนโลยีอย่างเดียว ของเราคือเรามีเทคโนโลยี แต่ คนในสังคมก้าวตามไม่ทันเทคโนโลยี”

○ การให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้นักท่องเที่ยวระมัดระวัง อุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์” ผลการศึกษาพบว่าที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวในพญาถูกรถจักรยานยนต์ชนได้รับบาดเจ็บบ่อยครั้ง ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าสิ่งที่หน่วยงานรัฐควรสื่อสารให้ ประชาชนและนักท่องเที่ยวรับรู้คือ การรณรงค์ให้นักท่องเที่ยวขับขี่รถจักรยานยนต์ด้วยความ ระมัดระวัง เนื่องจากนักท่องเที่ยวจำนวนมากนิยมเช่าจักรยานยนต์ขับขี่ไปตามสถานที่ต่างๆในพญา

ซึ่งมีความสะดวก รวดเร็วกว่าการเดินเท้า และการใช้บริการรถสองแถวที่จะต้องรอเป็นเวลานาน ประกอบกับค่าเช่ารถจักรยานยนต์ซิปซี่ในพัทยาไม่แพงนัก นักท่องเที่ยวจำนวนมากจึงนิยมเช่ารถจักรยานยนต์ซิปซี่ ดังข้อความ

“ที่พัทยามีรถให้เช่าเยอะมาก นักท่องเที่ยวเขาเช่ามอเตอร์ไซด์ซิปซี่ในพัทยา จะไปที่ไหนก็ได้ สะดวกกว่ามายืนรอรถสองแถว บางทีรอครึ่งชั่วโมงยังไม่มา ราคาเช่าก็ถูก

แต่เนื่องจากเขาไม่รู้วัฒนธรรมการใช้รถใช้ถนนของคนไทย ไม่เหมือนประเทศอื่นๆ ไม่เหมือนบ้านเขา ก็มีอุบัติเหตุบ่อย สิ่งที่รัฐควรทำก็คือการสื่อสารให้นักท่องเที่ยวตระหนักมากขึ้น ให้เขาระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเจ็บมาแล้วมันไม่คุ้ม”

● การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม” ผลการศึกษาประกอบด้วย การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการฉกชิงวิ่งราวทรัพย์ ดังต่อไปนี้

○ การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการฉกชิงวิ่งราวทรัพย์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการฉกชิงวิ่งราวทรัพย์” ผลการศึกษพบว่า การประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาเกิดขึ้นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะการฉกชิงวิ่งราวทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ทั้งนี้ หน่วยงานภาครัฐควรสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยวให้ระมัดระวังด้วยการเขียนป้ายแจ้งให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์มองว่าในประเด็นการสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการฉกชิงวิ่งราวทรัพย์นั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เนื่องจากอาจทำให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกทราบว่าถ้าหากเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยาแล้วจะต้องเผชิญกับความเสียหายอะไรบ้าง ดังนั้น ภาครัฐจะต้องคิดว่าวิธีการสื่อสารเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น แต่ต้องไม่ให้กระทบต่อภาพลักษณ์ของเมืองพัทยา

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งมีความคิดเห็นในทิศทางเดียวกัน โดยระบุว่า การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้ระมัดระวังตัวเมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยานั้น เป็นความจำเป็นที่จะต้องทำ เพราะที่ผ่านมาจะพบว่านักท่องเที่ยวถูกรประทุษร้ายหลายคน ดังจะเห็นได้จากที่เป็นข่าวตามสื่อมวลชนท้องถิ่น และสื่อระดับชาติ แต่ทว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในพัทยานั้นมีมากกว่าที่ปรากฏในสื่อมวลชน อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตว่าคงจะเป็นไปได้ยากที่หน่วยงานภาครัฐจะสื่อสารในลักษณะเช่นนี้เพราะเป็นการสื่อสารที่มองได้สองด้าน ด้านแรก หน่วยงานภาครัฐปรารถนา

ดีต่อนักท่องเที่ยวจึงสื่อสารให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ทว่าอีกด้านหนึ่งเป็นการสื่อสารให้คนทั่วโลกได้รับรู้ เข้าใจว่าการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพืทยานั้นมีความเสี่ยงที่จะถูกประทุษร้าย ดังนั้น จึงเห็นว่าการสื่อสารในลักษณะเช่นนี้ หน่วยงานรัฐจะต้องคิดให้รอบคอบก่อนที่จะตัดสินใจดำเนินการ

● การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและภาษาจีน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารด้วยภาษาจีนสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีน” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีน ประเด็นที่สอง การจัดทำป้ายภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นดังต่อไปนี้

○ การสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีน” ผลการศึกษาพบว่า การที่จะสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว นั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือหน่วยงานรัฐควรจัดทำข้อความสื่อสารให้นักท่องเที่ยวเจ้าของภาษาได้รับรู้ ว่านักท่องเที่ยวควรระวังอะไรบ้าง และสิ่งใดที่ควรระวังหรือระมัดระวังเป็นพิเศษ ปราบกฏการณ์ที่เกิดขึ้นในพืทยานคือ มีนักท่องเที่ยวชาวจีนจำนวนมากเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพืทยาน แต่เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวจีนไม่รู้หลักปฏิบัติหรือสิ่งที่ควรระวัง เนื่องจากไม่เข้าใจภาษาไทย สถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งไม่มีการสื่อข้อความภาษาจีนให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ จึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนได้รับอุบัติเหตุหลายครั้ง ดังข้อความ

“เป็นเรื่องของการสื่อสารด้วย พืทยานมีนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางมาเยอะมาก เขาไม่เข้าใจภาษาไทย ไม่เข้าใจข้อความของประเทศคุณ ไม่มีป้ายภาษาจีนบอก มันก็เกิดอุบัติเหตุ ถ้ามีป้ายบอกเขา อุบัติเหตุน่าจะลดน้อยกว่านี้”

○ จัดทำป้ายภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การจัดทำป้ายภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น” ผลการศึกษาพบว่า การที่นักท่องเที่ยวประสบอุบัติเหตุ นั้นมาจากสาเหตุหลายประการ สาเหตุหนึ่งมาจากการไม่เข้าใจภาษาไทย เนื่องจากสถานที่หลายแห่งมีป้ายภาษาไทยบอกไว้ว่าให้นักท่องเที่ยวพึงตระหนักหรือระมัดระวังเป็นพิเศษ ซึ่งนักท่องเที่ยวต่างประเทศไม่เข้าใจภาษาไทยด้วยเหตุนี้ จึงเห็นว่าหน่วยงานรัฐในท้องถิ่นควรจัดทำป้ายบอกรายละเอียดต่างๆเป็นภาษาอังกฤษด้วย ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า นักท่องเที่ยวในพืทยานั้นมีจำนวนมาก เดินทางมาจากหลากหลายประเทศทั่วโลก บางคนเข้ามาพักผ่อนในพืทยานเป็นระยะเวลาหลายเดือน บางคนเข้ามาพักอาศัยอยู่

ในพืทยานานนับปี บางคนมาท่องเที่ยวเพียงไม่กี่วัน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เข้าใจ “ภาษาอังกฤษ” แต่มีป้ายบอกทางที่เป็นภาษาอังกฤษน้อย ดังนั้น หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องควรจะทำป้ายด้วยข้อความภาษาอังกฤษสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจว่าควรประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร

“นักท่องเที่ยวไม่ว่าจะมาจากประเทศไหน เขาก็จะพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง พูดเก่งบ้าง ไม่เก่งบ้าง ก็ไม่เป็นไร แต่เขาอ่านแล้วเข้าใจ ถ้าติดป้ายภาษาอังกฤษมากกว่านี้ก็น่าจะดี”

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า การเพิ่มการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษให้กับนักท่องเที่ยวนั้นเหมาะสมแล้ว แต่สิ่งที่สำคัญไม่น้อยกว่าคือ การเข้มงวดกับการจัดทำป้ายภาษาอังกฤษ ที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวร้องเรียนว่าข้อความที่เขียนไว้ในป้ายภาษาอังกฤษนั้นผิดไวยากรณ์ โดยสะกดคำว่า “เมือง” (CITY) ผิดเพี้ยนไป เขียนว่า “CTIY” ดังภาพ 5.21

ภาพ 5.21

แสดงป้ายภาษาอังกฤษในพืทยาซึ่งสะกดผิดไวยากรณ์

ภาพจาก www.google.com

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า การสะกดคำว่า “CITY” ผิดนั้น บางคนอาจเข้าใจว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ในความเป็นจริงนั้นไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เนื่องจากทั้งประชาชนและนักท่องเที่ยวต่างก็ท้วงติงผู้บริหารเมืองพืทยา โดยเฉพาะการวิพากษ์วิจารณ์ผ่านสื่อสังคม (Social Media)

ที่สามารถส่งถึงกันได้อย่างแพร่หลายและรวดเร็ว ซึ่งเกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของเมืองพัทยาโดยตรง จากปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ได้ทำให้ผู้บริหารเมืองพัทยารับแก้ไขโดยด่วน ดังข้อความ

“เรื่องการทำป้ายภาษาอังกฤษให้กับนักท่องเที่ยวก็สำคัญนะ แต่ที่สำคัญไม่น้อยกว่าก็คือ ป้ายที่ทำจะต้องสะกดถูกต้อง ไม่ใช่เขียนผิด ที่ผ่านมาก็มีเขียนผิด เขียนคำว่า City ที่แปลว่าเมืองผิด แทนที่จะเขียนว่า C-I-T-Y กลับเขียนว่า C-T-I-Y ก็เป็นข่าวอยู่”

5.2.3 การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง การสื่อสารไปยังบริษัทนำเที่ยว ส่วนที่สอง การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการเจ็ทสกี ส่วนที่สาม การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

● การสื่อสารให้บริษัทนำเที่ยว

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารไปยังบริษัทนำเที่ยว” ผลการศึกษประกอบด้วย การให้บริษัทนำเที่ยวแจ้งนักท่องเที่ยวให้รู้ราคาการเช่าเจ็ทสกี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

○ การให้นักท่องเที่ยวรู้ราคาการเช่าเจ็ทสกี

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้นักท่องเที่ยวรู้ราคาการเช่าเจ็ทสกี” ผลการศึกษพบว่า นักท่องเที่ยวจำนวนมากที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยามักจะมากับบริษัทนำเที่ยว และมักจะใช้บริการเช่าเจ็ทสกีจากผู้ประกอบการริมชายหาด ดังนั้น วิธีการหนึ่งที่จะป้องกันมิให้ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีโก่งราคาการเช่า คือ การให้บุคลากรจากบริษัทนำเที่ยวแจ้งให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้อัตราค่าเช่าบริการเจ็ทสกี

ตัวอย่างเช่น การแจ้งให้รู้ว่าหากนักท่องเที่ยวต้องการขับเจ็ทสกีครึ่งชั่วโมงเป็นเงินเท่าใด และหากต้องการเช่าเพิ่มขึ้นอีก 10 นาที จะต้องจ่ายเพิ่มอีกเท่าใด หากนักท่องเที่ยวต้องการเช่าเจ็ทสกี 1 ชั่วโมง จะต้องจ่ายค่าเช่าเท่าใด เป็นต้น เนื่องจากปัญหาที่ผ่านมาก็คือผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีบางรายโก่งราคาการให้เช่าบริการด้วยการเรียกเก็บค่าเช่าแพงเกินจริง

● การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกี

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกี” ผลการศึกษประกอบด้วย 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การให้ผู้ประกอบการอธิบายวิธีการขับเจ็ทสกีอย่างปลอดภัย ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้ผู้ประกอบการปฏิบัติตามรายงานกรมอุตุนิยมวิทยา ดังต่อไปนี้

○ การให้ผู้ประกอบการอธิบายวิธีการขับขี่เจ็ทสก๊อตอย่างปลอดภัย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้ผู้ประกอบการอธิบายวิธีการขับขี่เจ็ทสก๊อตอย่างปลอดภัย” ผลการศึกษาพบว่า หน่วยงานภาครัฐในพัทยาควรจะให้ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสก๊อตทั้งที่ให้เช่าบริเวณพัทยาเหนือ พัทยากลาง พัทยาใต้ และหาดจอมเทียน โดยจัดให้เข้าร่วมประชุมเพื่ออธิบายกฎ กติกา ในการให้บริการนักท่องเที่ยวที่ต้องการเช่าเจ็ทสก๊อตขับขี่ โดยมุ่งเน้นให้ผู้ประกอบการเจ็ทสก๊อตชี้แจง และอธิบายวิธีการใช้อุปกรณ์ต่างๆ รวมถึงเทคโนโลยีที่ติดมากับเจ็ทสก๊อตให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจ จดจำได้อย่างแม่นยำเสียก่อน จากนั้นจึงอนุญาตให้นักท่องเที่ยวขับขี่เจ็ทสก๊อตตามลำพังได้ เนื่องจากที่ผ่านมามีเกิดอุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับขี่เจ็ทสก๊อตชนกันบ่อยครั้ง บ้างก็ชนกับคนขับเจ็ทสก๊อตด้วยกัน บ้างก็ชนกับเรือลำอื่น ซึ่งอุบัติเหตุในแต่ละครั้งได้ส่งผลให้ทั้งนักท่องเที่ยวเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ เมื่อเกิดเหตุการณ์นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บในพัทยา ก็จะเป็นข่าวทั้งสื่อมวลชนกระแสหลัก และสื่อสังคม (Social Media) ซึ่งกระทบต่อภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวทางน้ำในพัทยา ดังข้อความ

“ในเมื่อปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นคือ นักท่องเที่ยวขี่เจ็ทสก๊อตไปชนกัน สิ่งที่หน่วยงานรัฐควรในพัทยาควรจะทำคือการบังคับให้ผู้ประกอบการเจ็ทสก๊อตเช่ารู้จักคือให้เขาอธิบายวิธีการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวิธีการเบรก การบังคับเครื่องเจ็ทสก๊อต การหักหลบ หรืออุปกรณ์อื่นๆ ให้เป็น คือสอนให้ใช้เป็นก่อนที่จะปล่อยให้ไป”

ข้อความข้างต้นสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่กล่าวว่า ปัญหาผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสก๊อตเรียกเก็บเงินจากนักท่องเที่ยวสูงเกินจริงโดยอ้างว่านักท่องเที่ยวทำให้เจ็ทสก๊อตเสียหายนั้นเกิดขึ้นมานาน และได้เกิดขึ้นในพัทยาเพียงแห่งเดียว แต่เกิดขึ้นกับสถานที่ท่องเที่ยวแห่งอื่นในจังหวัดอื่นด้วย

ผู้วิจัยได้ค้นหาภาพจากข่าวกรณีนักท่องเที่ยวที่เช่าเจ็ทสก๊อตและขับไปชนกับเรือคันอื่น ทำให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสซึ่งต่อมาได้เสียชีวิต ดังภาพ 5.22

ภาพ 5.22

แสดงความเสียหายของเจ็ทสกีที่นักท่องเที่ยวขับไปชนกับเรือคันอื่น

ภาพจาก www.Thairat.co.th

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่าปัญหาที่เกิดขึ้นคือนักท่องเที่ยวมักจะขับเจ็ทสกีไปชนนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำอยู่ ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องแจ้งให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึงเขตแดนว่าบริเวณใดที่ห้ามขับเจ็ทสกีเข้าไป และบริเวณใดที่สามารถขับเจ็ทสกีผ่านเข้าไปได้ เพราะเหตุใด เนื่องจากพื้นเป็นน้ำทะเลทั้งหมด สังเกตได้ยากกว่าเขตแดนที่ห้ามขับเจ็ทสกีเข้าไปนั้น อยู่บริเวณใดบ้าง เมื่อนักท่องเที่ยวไม่รู้กฎ กติกา อันเนื่องมาจากความไม่รู้ จึงเกิดอุบัติเหตุขึ้น ความบกพร่องประการหนึ่งจึงอยู่ที่ผู้ประกอบการไม่เข้มงวดกับการอธิบายให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจถึงขอบเขตพื้นที่ดังกล่าว

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับความเคร่งครัดของผู้ประกอบการคือหน่วยงานรัฐในพัทยาควรเน้นย้ำให้ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีบังคับให้นักท่องเที่ยวจะต้องสวมใส่เสื้อชูชีพถ้าหากต้องการขับเจ็ทสกี เนื่องจากเสื้อชูชีพเป็นอุปกรณ์สำคัญที่สามารถช่วยป้องกันไม่ให้นักท่องเที่ยวจมน้ำ ไม่เฉพาะแต่การสวมเสื้อชูชีพก่อนการขับเจ็ทสกีเท่านั้น แต่ผู้ประกอบการจะต้องให้นักท่องเที่ยวที่ต้องการขับเรือขนาดเล็กสวมเสื้อชูชีพด้วยเช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นอุปกรณ์ช่วยชีวิตที่ได้รับการออกแบบมาสำหรับผู้ประสบภัยทางน้ำโดยตรง คุณสมบัติเด่นของเสื้อชูชีพคือมีแรงลอยตัวสูง ซึ่งได้รับการออกแบบให้สามารถพลิกตัวผู้ประสบภัยให้หงายหน้าขึ้น โดยเฉพาะผู้ประสบภัยที่หมดสติ ดังภาพ 5.23

ภาพ 5.23

แสดงเสื้อชูชีพแบบต่างๆสำหรับใส่เมื่อขับขี่เจ็ทสกี

ภาพจาก www.google.com

○ การสื่อสารให้ผู้ประกอบการปฏิบัติตามรายงานกรมอุตุนิยมวิทยา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้ผู้ประกอบการปฏิบัติตามรายงานกรมอุตุนิยมวิทยา” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับกิจกรรมทางน้ำ เช่น การให้เช่าเรือ หรือให้เช่าเจ็ทสกีนั้นจะต้องตระหนักถึงการรายงานข่าวของกรมอุตุนิยมวิทยาให้มาก เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตของตนเองและของนักท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐในพืททยาควรจะมีผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีทั้งที่ให้เช่าบริเวณพืททยาเหนือ พืททยากลาง พืททยาใต้ และหาดจอมเทียน เข้าร่วมประชุมเพื่ออธิบายถึงความสำคัญของการปฏิบัติตามรายงานสภาพอากาศของกรมอุตุนิยมวิทยา เนื่องจากมีความสำคัญเพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตของนักท่องเที่ยวโดยตรง ประกอบกับที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวขับขี่เจ็ทสกีออกไปในทะเลและถูกลมพายุพัดคว่ำหลายครั้ง มีทั้งที่เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ โดยเฉพาะในช่วงที่มีลมมรสุมหรือมีฝนตกหนักจะมีคลื่นและลมรุนแรงมากกว่าปกติ ตามหลักนั้นผู้ประกอบการจะต้องแจ้งให้บริการเจ็ทสกีชั่วคราว

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่าหน่วยงานภาครัฐในท้องถิ่นเข้าใจดีว่าผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีต้องการรายได้จากนักท่องเที่ยว ดังนั้น การที่จะทำให้ผู้ประกอบการเคร่งครัดในกฎระเบียบในบางประการจึงทำได้ไม่ถ่ยนัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้ประกอบการบางส่วนอาจจะไม่ยินดีปฏิบัติตามนัก เนื่องจากหากปฏิบัติตามก็จะทำให้ตนเองเสียประโยชน์ ไม่ได้รายได้จากนักท่องเที่ยวที่ต้องการเช่าเจ็ทสกี อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า หน่วยงานภาครัฐในพืททยาควรจะมีวิธีการเพื่อทำให้ผู้ประกอบการคำนึงถึงชีวิตของนักท่องเที่ยวหรือบุคคลอื่นมากกว่า

ผลประโยชน์ของตนเอง โดยมุ่งเน้นให้คำนึงถึงหลักมนุษยธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่ ไม่เช่นนั้นก็จะมิใช่ชาว
นักท่องเที่ยวน้ำเสียชีวิตอยู่บ่อยครั้งดังที่เกิดขึ้น

คำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่กล่าวว่าผู้ประกอบการ
ให้เช่าเจ็ทสกีบางรายอาจมองว่าจากสภาพของลมและคลื่นทะเลที่เป็นอยู่ในขณะนั้นไม่น่าจะเป็น
อันตรายต่อนักท่องเที่ยวน้ำ จึงอนุญาตให้นักท่องเที่ยวน้ำขึ้นขี่เจ็ทสกีออกไปได้ การที่ผู้ประกอบการรู้สึก
เช่นนี้เนื่องจากเขาต้องการรายได้จากนักท่องเที่ยวน้ำ เพราะถ้าหากไม่ให้บริการก็เท่ากับตนเองสูญเสีย
รายได้ ดังข้อความ

“เข้าใจความคิด ความรู้สึกของคนที่เขาให้เช่าเจ็ทสกีนะ เขาอยากจะให้
เช่า เพราะให้เช่าแล้วเขาได้เงิน เขาอาจจะมองว่าคลื่นลมแค่นี้ไม่มีปัญหา
ไม่เป็นไร แต่พอปล่อยไปแล้ว นักท่องเที่ยวน้ำเขาอาจจะบังคับเจ็ทสกีไม่เก่ง
มันก็มีอุบัติเหตุ”

● การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยวน้ำ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยวน้ำ”
ผลการศึกษาประกอบด้วย 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวน้ำตระหนักถึง
ความพร้อมของตนเอง ประเด็นที่สอง การให้นักท่องเที่ยวน้ำถ่ายภาพเจ็ทสกีไว้ก่อนขึ้นขี่ ดังต่อไปนี้

○ การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวน้ำตระหนักถึงความพร้อมของตนเอง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวน้ำ
ตระหนักถึงความพร้อมของตนเองก่อนขึ้นขี่เจ็ทสกี” ผลการศึกษาพบว่า เมื่อดูจากสถิตินักท่องเที่ยวน้ำที่
เสียชีวิตจากอุบัติเหตุการขึ้นขี่เจ็ทสกีในพัทยาจะพบว่าส่วนใหญ่เป็นวัยสูงอายุ เนื่องจากผู้สูงอายุบาง
รายต้องการขึ้นขี่เจ็ทสกี แต่ทว่าด้วยสภาพร่างกายของตนเองที่ไม่พร้อม เช่น นักท่องเที่ยวน้ำบางคน
อ้วนมาก อึดอัด เคลื่อนย้ายตนเองไม่สะดวก ในขณะที่นักท่องเที่ยวน้ำบางคนมีโรคประจำตัว
นักท่องเที่ยวน้ำบางคนอายุมาก เมื่อขึ้นขี่เจ็ทสกีออกไปในทะเลที่มีคลื่นลมแรง ขึ้นออกไปไกลจากฝั่งที่
น้ำลึก ทำให้ไม่สามารถบังคับเครื่องเจ็ทสกีและทรงตัวอยู่บนเจ็ทสกีได้ ทำให้จมน้ำเสียชีวิตในที่สุด
ดังข้อความ

“ที่ผ่านมาก็มีชาวนักท่องเที่ยวน้ำเสียชีวิต อายุมากแล้ว เล่นเจ็ทสกี
ขึ้นไปคนเดียว ไปไกลเลย ทำไปทำมาจมน้ำไปในทะเล การ์ดขี่เจ็ทสกีเข้า
ไปช่วย แต่ว่าไม่ทันแล้ว เสียชีวิต”

จากความข้างต้น ผู้วิจัยได้ค้นหาภาพจากข่าวท้องถิ่นนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ประสบอุบัติเหตุซัซซี่เจ็ทสกี้เพื่อประกอบการนำเสนอผลการศึกษาในประเด็นนี้ เพื่อให้มองเห็นเข้าใจมากขึ้น ดังภาพ 5.24

ภาพ 5.24

แสดงเจ็ทสกี้ที่นักท่องเที่ยวซัซซี่ไปชนกับเรือคันอื่น

ภาพจากเว็บไซต์สื่อท้องถิ่น “Pattayaupdatenews”

○ การให้นักท่องเที่ยวถ่ายภาพเจ็ทสกี้ไว้ก่อนซัซซี่

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวถ่ายภาพเจ็ทสกี้ไว้ก่อนซัซซี่” ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นและเป็นข่าวไปทั่วโลกคือ ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกี้ที่พัทยาเรียกค่าเสียหายแพงเกินจริง ทั้งจากการที่เจ็ทสกี้ไปกระทบกันเอง เนื่องจากนักท่องเที่ยวทั้งสองคนจอดเจ็ทสกี้ไว้ใกล้เคียงกัน เมื่อคลื่นลมแรงทำให้เจ็ทสกี้ทั้งสองเครื่องกระทบกัน ทำให้ผู้ประกอบการที่ไม่ซื่อสัตย์ฉวยโอกาสเรียกเก็บเงินโดยอ้างว่าเจ็ทสกี้กระทบกันจนเป็นรอย นักท่องเที่ยวจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าจากที่อาศัยอยู่ในพัทยาได้รับรู้ข่าวผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกี้เรียกเก็บเงินนักท่องเที่ยวบ่อยครั้ง เช่น การกล่าวอ้างว่านักท่องเที่ยวซัซซี่เจ็ทสกี้ไปชนกับโขดหิน จะต้องจ่ายเงินค่าเสียหายหลายหมื่นบาท หรือการกล่าวอ้างว่านักท่องเที่ยวซัซซี่เจ็ทสกี้ชนกันเองจนมีรอยขีดข่วนบ้าง จะต้องจ่ายเงินค่าเสียหาย 80,000 บาทบ้าง เป็นต้น การกระทำของกลุ่ม

คนไม่มากนักได้ส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวของเมืองพัทยาและต่อประเทศไทยเป็นอย่างมาก ดังข้อความ

“เรื่องการเรียกเก็บค่าเสียหายจากนักท่องเที่ยวที่เช่าเช่าเจ็ทสกีมีมานานแล้ว เรียกแพงเกินจริง เชื่อว่าเดี๋ยวนี้ก็ยังมียู่ ก็เห็นเป็นข่าวอยู่ พวกนี้บางที่เรียกเก็บเงินแพงมาก จุดนี้ 30,000 บ้าง จุดนั้น 25,000 บ้าง คือชี้เอาเลยว่าตรงนั้นเป็นรอย จะต้องจ่ายเกือบแสน มันโหดเกินไป”

เมื่อนักท่องเที่ยวเห็นว่าตนเองไม่ได้ทำให้เจ็ทสกีเสียหาย จึงไม่ยินยอมจ่ายเงินให้ผู้ประกอบการ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ผู้ประกอบการจะรวบรวมชายฉกรรจ์ 4-5 คน มารุมต่อนักท่องเที่ยวโดยบังคับให้ชำระเงินค่าทำให้เจ็ทสกีเสียหาย นักท่องเที่ยวหลายรายยินยอมจ่ายเงินเพื่อไม่ต้องการทะเลาะกับผู้ประกอบการ ทั้งๆที่รู้ว่าถูกกลั่นแกล้งที่ผู้ประกอบการเรียกเก็บเงินแพงเกินจริง แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้

นอกจากกรณีคลื่นทะเลซัดเครื่องเจ็ทสกีกระทบกันจนเป็นรอย ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการใช้เป็นข้ออ้างเรียกเก็บเงินนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศแพงเกินจริงแล้ว ยังมีกรณีที่ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีเรียกเก็บเงินจากนักท่องเที่ยวเพิ่มเติมเนื่องจากเจ็ทสกีที่เขาขับไปนั้นไปกระทบกับโขดหินเป็นรอย ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้ประกอบการเรียกเก็บเงินเพิ่มเพื่อนำเงินที่ได้ไปซ่อมแซมเจ็ทสกีตามที่เป็นข่าวอยู่บ่อยครั้ง ดังข้อความ

“คราวนี้ไม่ใช่จุดเจ็ทสกีแล้ว คลื่นพัดมาชนกัน แต่เจ้าของเจ็ทสกีอ้างว่า นักท่องเที่ยวขับไปชนโขดหิน ทำให้เป็นรอย เรียกเก็บเงินแพงมหาโหดอย่างนี้ก็มี เป็นข่าวอยู่ พวกนี้ทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศไทยเสียหาย ไม่ได้มีเฉพาะพัทยานะ ที่อื่นก็มี”

5.2.4 การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานของรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายจราจร ประเด็นที่สอง การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรม ดังต่อไปนี้

- การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายจราจร

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายจราจร” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสื่อสารให้เข้มงวดกับผู้ขับขี่รถยนต์ให้บริการสาธารณะ (รถสองแถว) ประเด็นที่สอง การสื่อสารไม่ให้มีการขับขี่

รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง (ย้อนศร) ประเด็นที่สาม การสื่อสารเพื่อไม่ให้ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ประเด็นที่สี่ การสื่อสารให้ผู้ขับขี่ไม่ขับรถเร็วเกินที่กฎหมายกำหนด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

○ การสื่อสารให้เข้มงวดกับผู้ขับรถยนต์ให้บริการสาธารณะ (รถสองแถว)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้เข้มงวดกับผู้ขับรถยนต์สาธารณะ (รถสองแถว)” ผลการศึกษาพบว่าคนขับรถสองแถวในพัทยาขับขี่โดยไม่เคร่งครัด ในกฎจราจร คนขับจะหยุดรถก็ต่อเมื่อนักท่องเที่ยวเรียกให้หยุด ถึงแม้ว่าขณะนั้นขับรถอยู่กลางถนนก็ตาม พฤติกรรมการขับรถและหยุดรถเช่นนี้ทำให้รถคันที่อยู่ด้านหลังไม่สามารถไปต่อได้ ส่งผลให้รถติดเป็นแถวยาวเพียงเพราะคนขับรถสองแถวต้องการจอดรถรับผู้โดยสาร

นอกจากนี้ คนขับรถสองแถวในพัทยาบางรายไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ซึ่งพบเห็นได้หลายครั้ง โดยกล่าวว่าถ้าหากต้องการเห็นคนขับรถสองแถวละเมิดคำสั่งของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ห้ามจอดรถบริเวณที่ติดป้ายประกาศห้ามจอดไว้ ให้มาดูได้ที่พัทยาซึ่งจะพบเห็นคนขับรถสองแถวจอดรถตามใจตน

○ การสื่อสารไม่ให้มีการขับขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง (ย้อนศร)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารไม่ให้มีการขับขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง (ย้อนศร)” ผลการศึกษาพบว่า การขับขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทางนั้นเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นบนท้องถนน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ แสดงให้เห็นถึงความเห็นแก่ตนเอง กล่าวคือ คำนึงถึงความสะดวกของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของบุคคลอื่นที่จะติดตามมาจากความมั่งคั่ง

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องควรจะสื่อสารให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวรับรู้ถึงโทษของการกระทำผิดกฎหมายดังกล่าว โดยระบุให้ชัดเจนว่าผู้ที่ทำผิดกฎหมายจะมีความผิดอะไรบ้าง และมีโทษอย่างไร ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักมองว่าการที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ย้อนศรมีโทษปรับไม่เกิน 500 บาท นั้นถือว่าเป็นจำนวนเงินที่น้อยซึ่งมีส่วนทำให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวไม่เกรงกลัวกฎหมาย ทำผิดกฎหมายเป็นประจำจนกระทั่งเกิดความเคยชิน เนื่องจากทำผิดกฎหมายแล้วไม่มีความผิด และเชื่อว่าอาจมีคนจำนวนหนึ่งที่คิดว่าการขับรถย้อนศรนั้นไม่ผิดกฎหมาย

เนื่องจากพฤติกรรมเช่นนี้มีให้เห็นทั่วไปในพัทยา เมื่อนักท่องเที่ยวเห็นว่าคนไทยมีพฤติกรรมใช้รถใช้ถนนที่ละเมิดกฎจราจร มั่งคั่ง ทั้งเมื่อกระทำแล้วไม่มีความผิดแต่อย่างใด นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก็จะปฏิบัติตาม สิ่งที่เกิดขึ้นนี้สร้างความเสียหายต่อภาพลักษณ์ของเมืองพัทยาซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก และสร้างความเสียหายต่อภาพลักษณ์ของประเทศไทย ดังข้อความ

“นักท่องเที่ยวต่างประเทศเขาก็ซื้อเตอร์ไซด์ หาเช่าได้ทั่วไป ถ้าเขาเห็นว่าคนไทยมีนิสัยขี่แบบไร้วินัยแบบนี้ ทำแล้วไม่ผิด ตำรวจไม่จับ สะดวกด้วย เขาก็ทำ มันก็เลยกลายเป็นเมืองที่เสี่ยงอันตราย คนเดินบนฟุตบาทก็ต้องระวังว่าจะมีรถมาชนหรือเปล่า”

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่า ถ้าหากย้อนกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์หรือดูจากบันทึกของเจ้าหน้าที่ตำรวจจะพบว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในพัทยานั้น เป็นอุบัติเหตุที่เกิดจากการขับขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง (ย้อนศร) หลายกรณี โดยเฉพาะบริเวณที่มีการจราจรหนาแน่น เช่น หน้าห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ เป็นต้น ประกอบกับประชาชนจำนวนหนึ่งมีทัศนคติที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อำนาจตรวจจับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ย้อนศรในพัทยานั้นเป็นการใช้อำนาจก่อกวนก่อกอง การเงินค่าปรับ ทั้งๆที่ในความเป็นจริงนั้นการขับรถย้อนศรเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ ดังข้อความ

“ตำรวจเขาก็ทำหน้าที่ของเขา พอทำบ่อยเข้าคนก็มองว่าตำรวจลั่นแกล้ง ปรับอีกแล้ว อยากได้เงิน แต่ไม่ยอมมองความผิดที่ตัวเองทำ”

ด้านนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมองว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องไม่เข้มงวดกับการปฏิบัติหน้าที่ ปล่อยปละละเลยจนกระทั่งกลายเป็นความเคยชินของคนในสังคม

○ การสื่อสารเพื่อไม่ให้ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อไม่ให้ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร” ผลการศึกษาพบว่า อุบัติเหตุเกี่ยวกับการจราจรที่เกิดขึ้นในพัทยาหลายครั้งเกิดจากการที่ผู้ขับขี่ยานพาหนะฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ทั้งการฝ่าฝืนสัญญาณไฟแดง และการฝ่าฝืนสัญญาณไฟเหลือง ซึ่งตามหลักสากลนั้น สัญญาณไฟแดง หมายถึง ผู้ขับขี่ยานพาหนะจะต้องหยุดรถ แต่ทว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในพัทยา คือ ผู้ขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ และรถประเภทอื่นมักจะฝ่าฝืนกฎจราจร มิให้เห็นทั่วไป การกระทำดังกล่าวเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุในหลายครั้ง ส่วนสัญญาณไฟเหลืองตามหลักสากลนั้น หมายถึง ผู้ขับขี่จะต้องเตรียมหยุดรถเพื่อให้คนเดินเท้าได้ข้ามถนนได้ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและในเมืองพัทยา คือ เมื่อผู้ขับขี่รถเห็นสัญญาณไฟจราจรสีเหลือง ก็มักจะเหยียบหรือบิดคันเร่งเพื่อให้รถพุ่งตรงไปจะได้ไม่ต้องเสียเวลาหยุดรถเมื่อมีสัญญาณไฟแดง จะเห็นได้ว่า การที่ผู้ขับขี่ยานพาหนะในพัทยาขาดวินัยโดยไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรนั้นเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ ดังข้อความ

“ส่วนใหญ่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากความประมาท ไม่ทำตามกฎจราจร เมื่อเห็นสัญญาณไฟเหลืองแทนที่คนขับจะเตรียมตัวหยุด ก็บิดคันเร่งส่ง จะได้ไม่

ติดไฟแดง บางคันพอไฟแดง มองแล้วไม่เห็นตำรวจ คิดว่าไม่มีรถมา ไฟแดงไป ก็ชนกัน นี่คือนิสัยของอุบัติเหตุในพัทธา”

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า กฎหมายการจราจรของประเทศไทยเหมาะสมดีแล้ว แต่ปัญหาอยู่ที่การบังคับใช้ที่ไม่เข้มงวด เนื่องจากในหลายครั้งที่มองเห็นผู้ขับขี่รถยนต์และรถจักรยานยนต์ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร โดยในขณะที่สัญญาณไฟจราจรแสดงเป็นสีแดง แทนที่ผู้ขับขี่จะหยุดรถ แต่กลับเร่งเครื่องฝ่าสัญญาณไฟไป ทั้งๆที่บริเวณสี่แยกนั้นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจยืนอยู่ ดังข้อความ

“เวลาขับรถติดไฟแดง ก็เห็นหลายครั้ง ไฟแดงอยู่ คนขับก็เร่งเครื่องไปหน้าตาเฉย ทั้งๆที่มีตำรวจยืนอยู่แถวนั้นด้วย มันแสดงให้เห็นว่าคนไทยยังขาดวินัย ฝรั่งเศสเห็นเขาก็คงงง ไม่เข้าใจ”

ด้านนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศกล่าวว่าจากที่ได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังประเทศต่างๆหลายแห่งพบว่าสิ่งที่อันตรายที่สุดในประเทศไทยไม่ใช่การก่อการร้าย ไม่ใช่การก่ออาชญากรรม และไม่ใช่ภัยธรรมชาติ แต่เป็นการขับซี่ยานพาหนะของคนไทยที่ขาดวินัย และการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ จากที่อาศัยอยู่ในพัทธาได้พบเห็นอุบัติเหตุจากรถยนต์จักรยานยนต์ และรถประเภทอื่นบ่อยครั้งมากที่สุด ประกอบกับคนไทยมีนิสัยมักง่าย ชอบความสะดวกโดยที่ไม่คำนึงถึงส่วนรวม

○ การสื่อสารไม่ให้ผู้ขับขี่ขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารไม่ให้ผู้ขับขี่รถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด” ผลการศึกษาพบว่า การที่ผู้ขับขี่ขับรถด้วยความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดนั้นผิดกฎหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจในการว่ากล่าวตักเตือน และเปรียบเทียบปรับตามอัตราที่กฎหมายกำหนด การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดป้ายแจ้งให้ประชาชนทราบว่าในพื้นที่แต่ละแห่งนั้นจะต้องขับซี่ยรถไม่เกินความเร็วเท่าใด โดยแยกแยะแต่ละประเภทไว้ให้ชัดเจน การแจ้งข่าวสารเช่นนี้เหมาะสมดีแล้ว

ปัญหาที่เกิดขึ้นคือมีประชาชนจำนวนหนึ่งที่มีมองว่าเจ้าหน้าที่รัฐจำกัดความเร็วไว้ต่ำหรืออ่อนเกินไปจนความเป็นจริง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ตัวเลขจำกัดความเร็วที่เจ้าหน้าที่รัฐกำหนดไว้นั้นไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น เพราะถนนบางแห่งมีลักษณะกว้างและเรียบ เหมาะสำหรับการขับซี่ยรถด้วยความเร็วเกินกว่า 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง การที่เจ้าหน้าที่รัฐจำกัดความเร็วไว้ที่ 80 กิโลเมตร ต่อชั่วโมงนั้นเป็นการจำกัดความเร็วที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ประกอบกับเทคโนโลยีการผลิตเครื่องยนต์ทั้งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ในปัจจุบันพัฒนาก้าวหน้าไปมาก ด้วยสมรรถนะของเครื่องยนต์และสมรรถนะของรถนั้นสามารถวิ่งด้วยความเร็วเกิน

กว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ อย่างไรก็ตามผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า การขับขีรถด้วยความเร็วตามที่กฎหมายกำหนดไว้นั้นเป็นหนทางที่นำไปสู่ความปลอดภัยมากกว่าการขับขีรถด้วยความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เชื่อว่าถ้าหากผู้ขับขีรถที่ไม่มีรัฐะที่รับผิดชอบก็จะไม่ขับขีรถด้วยความเร็วเกินที่กฎหมายกำหนดไว้

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่า การที่กฎหมายจำกัดความเร็วไว้นั้นเป็นตัวเลขที่เหมาะสมดีแล้ว เพราะเชื่อว่าผู้ที่ทำหน้าที่ออกกฎหมายนั้นมีเจตนาดีต่อประชาชนและนักท่องเที่ยว ทว่าสิ่งที่ไม่เหมาะสมคือการที่ประชาชนไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ดังข้อความ

“การที่เจ้าหน้าที่เขาออกกฎหมายมาว่าไม่ควรขับเกินที่กำหนดไว้ เขาทำดีแล้ว ถ้าหากเราขับรถเร็วเกินกว่าที่เขาที่กำหนดไว้ ก็จะมีโอกาสประสบอุบัติเหตุได้ง่าย ดังนั้น ทำตามกฎหมายจะปลอดภัยกว่า”

● การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรม” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การเข้มงวดกับคนไทยไม่ให้ทำร้ายนักท่องเที่ยว ประเด็นที่สอง การเข้มงวดกับกลุ่มชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลในพัทยา ดังต่อไปนี้

○ การเข้มงวดกับคนไทยไม่ให้ทำร้ายนักท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การให้เข้มงวดกับคนไทยไม่ให้ทำร้ายนักท่องเที่ยว” ผลการศึกษาพบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในพัทยาคือ คนไทยทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เกิดขึ้นทางกลางวันและกลางคืน มีทั้งทะเลาะวิวาทกันในเรื่องต่างๆ และเกิดจากการเมาสุรา

ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าที่ผ่านมาได้ข่าวคนไทยทะเลาะกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ มีการรุมทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ถนนคนเดิน หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “วอล์กิ้งสตรีท” โดยที่ไม่มั่นใจว่าคนที่ทำร้ายนักท่องเที่ยวนั้นเป็นนักท่องเที่ยวคนไทยหรือพนักงานในร้านย่านถนนคนเดิน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นได้ทำให้ภาพลักษณ์ของเมืองท่องเที่ยวอย่างพัทยาเสียหายในสายตาของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะเมืองพัทยาประกาศให้ถนนคนเดินอยู่ในเขตที่เรียกว่า “แฮปปี้โซน” (Happy Zone) คือมาเที่ยวพัทยาแล้วมีความสุข แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็นความทุกข์ใจ ความเสียใจที่ดูคนไทยเจ้าของพื้นที่ทำร้าย

ผู้ให้ข้อมูลหลักอีกรายหนึ่งกล่าวว่า ที่ผ่านมามีข่าวคนไทยรุมทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวอินเดียที่นำเสื้อมาปูนั่งบริเวณชายหาดพัทยาใต้ ใกล้สถานีตำรวจเมืองพัทยา ซึ่งคน

ไทยอ้างว่าพื้นที่ที่นักท่องเที่ยวตั้งอยู่นั้นมีเจ้าของ ให้ไปนั่งบริเวณอื่น นักท่องเที่ยวชาวอินเดียเห็นว่าเป็นที่สาธารณะจึงไม่ย้ายไปนั่งที่อื่น ทำให้คนไทยชกเข้าที่ใบหน้าของนักท่องเที่ยวชาวอินเดียจนนักท่องเที่ยวล้มลงไปกับพื้นฟุตบอล นอกจากนี้ ยังมีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่คนไทยทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ คือ ชายหนุ่มที่ซื้อรถจักรยานยนต์รับจ้างในพัทยาทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวเยอรมัน เพราะไม่พอใจที่นักท่องเที่ยวต่อว่าเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยการเตะเข้าที่ใบหน้าและใช้กำปั้นชกเข้าที่ใบหน้าซ้ำก่อนที่ประชาชนบริเวณนั้นจะเข้าห้ามปรามไว้

○ การเข้มงวดกับกลุ่มชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลในพัทยา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การเข้มงวดกับกลุ่มชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลในพัทยา” หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “แก๊งมาเฟียต่างชาติ” ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาเรื่องแก๊งมาเฟียต่างชาติที่เข้ามาสร้างความเสื่อมเสียให้กับเมืองพัทยามีหลายกลุ่ม ประกอบด้วย แก๊งมาเฟียชาวรัสเซีย เป็นแก๊งที่ถูกกล่าวถึงมานานในพัทยา มีทั้งที่เข้ามาทำมาหากินอยู่ในพัทยา และเดินทางไปกลับในรูปของนักท่องเที่ยว มีหลากหลายกลุ่ม บางกลุ่มประกอบธุรกิจทำร้านอาหาร บางกลุ่มมีสมาชิกเป็นมือสังหารกรณีหักหลังธุรกิจที่ดำเนินการร่วมกัน ด้านแก๊งมาเฟียชาวเยอรมัน ส่วนใหญ่จะเข้ามาประกอบธุรกิจร้านบาร์เบียร์ บางส่วนทำธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ และมักจะแต่งงานกับหญิงไทย เพราะเป็นหนทางที่ทำให้การทำธุรกิจสะดวกมากขึ้น ด้านแก๊งมาเฟียชาวแอฟริกัน มักจะก่อเหตุปลอมแปลงธนบัตร บางคนทำธุรกิจที่ผิดกฎหมาย

แก๊งมาเฟียชาวเกาหลี เข้ามาทำธุรกิจร้านอาหาร สถานบันเทิง ธุรกิจทัวร์ เปิดร้านขายของฝากให้นักท่องเที่ยวชาวเกาหลีด้วยตนเอง ในส่วนของการประกอบธุรกิจสถานบันเทิง ยามค่ำคืน มีการจัดหาโซว์ลามก อนาคต ให้แก่นักท่องเที่ยวชาวเกาหลีได้ดู โดยที่จ้างคนไทยเป็นผู้จัดการสถานบันเทิงซึ่งมีอยู่หลายแห่ง ด้านแก๊งมาเฟียชาวจีน มีทั้งมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ และจีนมาเก๊า มีพฤติกรรมลักพาตัวชาวจีนจากประเทศจีนไปเรียกค่าไถ่ ค้ายาเสพติด และดวงหญิงสาวชาวไทยไปค้าประเวณีที่ประเทศจีน และแก๊งมาเฟียชาวอาหรับ หรือเรียกกันทั่วไปว่า “แก๊งแขกขาว” บางส่วนเปิดธุรกิจร้านอาหารสำหรับชาวอาหรับในเมืองพัทยา มักสร้างปัญหาด้วยการทำพาสปอร์ตปลอมออกเองขาย ใช้บัตรเครดิตปลอม มักจะมีภรรยาเป็นคนไทย เพราะทำธุรกิจได้สะดวกมากขึ้น แก๊งมาเฟียชาวยุโรป มาจากหลากหลายประเทศ มักเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในพัทยา บางส่วนติดต่อหญิงไทยให้ไปค้าประเวณีในยุโรป บางส่วนลงทุนธุรกิจบาร์เบียร์

5.2.5 การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจบทบาทของตนเอง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่รัฐเข้าใจบทบาทของตนเอง” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสื่อสารให้

เจ้าหน้าที่เทศกิจเข้าใจบทบาทของตนเอง ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้เมืองพัทยาปรับกลยุทธ์ตักต้อนนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋าหนัก) ดังต่อไปนี้

- **การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเอาจริงเอาจังกับบทบาทของตนเอง**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเอาจริงเอาจังกับบทบาทของตนเอง” ผลการศึกษาพบว่า เมื่อพิจารณาจากบทบาทและหน้าที่ของหน่วยงาน “เทศกิจ” จะพบว่าเทศกิจมีภารกิจมากมายหลายประการ เช่น การตรวจและจัดระเบียบผู้ประกอบการรายย่อยที่หาบเร่แผงลอย การดูแลความเรียบร้อยของทางเท้า การเก็บป้ายโฆษณาที่ตกหล่น การที่ร้านค้าบริเวณชายหาดเทน้ำหรือทิ้งขยะลงบนถนนซึ่งทำให้บ้านเมืองสกปรก หรือกรณีพ่อค้าแม่ค้าตากเสื้อผ้ายื่นออกไปนอกที่อยู่อาศัยของตนเอง ทำให้ทัศนียภาพไม่สวยงาม เป็นต้น เหล่านี้ล้วนเป็นหน้าที่ของเทศกิจ

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในพัทยาคือเจ้าหน้าที่เทศกิจอาจจะเกิดความรู้สึกว่าหน้าที่และบทบาทบางประการนั้นไม่ใช่หน้าที่หรือบทบาทของตนเอง เนื่องจากเห็นว่าเป็นหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง บทบาทที่ไม่ชัดเจนนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเลือกที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่เด่นชัดของตนเองมากกว่าที่จะไปแสดงบทบาทอื่น ประกอบกับหน่วยงานอื่นก็อาจเข้าใจว่าหน้าที่ในบางประการนั้นเป็นหน้าที่และบทบาทของเจ้าหน้าที่เทศกิจ บทบาทที่ไม่ชัดเจนจึงมีส่วนทำให้หน่วยงานท้องถิ่นในพัทยา ทั้งเทศกิจและหน่วยงานอื่นไม่ได้ทำหน้าที่บางประการอย่างเต็มที่ ซึ่งการทำหน้าที่หลายอย่างนั้นกระทบกับการดำเนินชีวิตของพ่อค้า แม่ค้า ผู้ประกอบการ ดังนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่เทศกิจไม่มั่นใจว่าบทบาทนี้เป็นของตนเองหรือไม่ หากทำไปแล้วอาจถูกประชาชน ผู้ประกอบการร้องเรียนได้ ก็เกิดปัญหาตามมาภายหลัง ดังนั้น วิธีการที่ปลอดภัยคือการทำหน้าที่ตามบทบาทที่ชัดเจนของตนเอง ส่วนหน้าที่อื่นที่เห็นว่าคาบเกี่ยวกับบทบาทของหน่วยงานอื่นนั้น เจ้าหน้าที่เทศกิจอาจจะไม่ไปแตะต้องมากนัก

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า เทศกิจมีหน้าที่ตรวจตราดูความสงบเรียบร้อยทั้งบนถนนและบริเวณทางเท้า บทบาทและหน้าที่ของเทศกิจมีมากมาย ไม่ได้มีเพียงการเดินตรวจตราจับแม่ค้าหาบเร่ และการจัดการให้บ้านเมืองสะอาดเรียบร้อย ทั้งการจัดการกับขยะที่เต็มล้นถังขยะ และนอกจากขยะซึ่งมีชาวบ้านนำขยะมาวางทิ้งไว้ ส่งกลิ่นเหม็นคุ้งรบกวนประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปมา เหล่านี้เป็นหน้าที่ของเทศกิจที่จะดำเนินการเรื่องนี้ ถ้าหากเทศกิจดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่านี้ เชื่อว่าจะพบเห็นขยะล้นถังขยะน้อยลง ดังข้อความ

“เทศกิจเขามีหน้าที่หลายอย่างนะ ไม่ใช่เพียงแต่ตรวจจับแม่ค้าหาบเร่แผงลอย หน้าที่ของเขาเกี่ยวข้องกับการทำให้บ้านเมืองสะอาด การทำให้

นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัย คือ มาเที่ยวพื้ชยาแล้วเกิดความรู้สึกปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของเขา หน้าที่เหล่านี้เป็นงานของเทศกิจทั้งสิ้น แต่ภารกิจบางอย่างของเทศกิจถูกละเลย”

ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า เจ้าหน้าที่เทศกิจควรเข้มงวดกับการทำหน้าที่ของตนเอาไว้มากกว่าที่เป็นอยู่ ทำให้เมืองพื้ชยาไม่สะอาดเท่าที่ควรจะเป็น ตัวอย่างเช่น การที่ประชาชนนำขยะมาทิ้งไว้ข้างถังขยะ ขยะล้นถุงส่งกลิ่นเหม็นออกมานอกถุง ซึ่งเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เทศกิจที่จะต้องตักเตือน จับกุม ดำเนินคดี แต่ทว่ายังคงเห็นความไม่สะอาด ไม่เรียบร้อยอยู่ทั่วไป แสดงให้เห็นถึงการขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายตามอำนาจหน้าที่ของตนเองบางประการ ดังข้อความ

“อย่างทีเห็น ถ้ามีคนมาทิ้งขยะข้างทาง หรือทิ้งขยะนอกถังขยะ เอาใส่ถุงแต่ขยะล้นทะลักออกมา เหม็นคลุ้งไปหมด เป็นหน้าที่ของใคร ของเทศกิจหรือเปล่า ถ้าใช่ แล้วเทศกิจจับหรือเปล่า ถ้าจับแล้วทำไมมันจึงมีให้เห็นมากมายขนาดนี้”

นอกจากนี้ เทศกิจยังมีบทบาทหน้าที่ในการดูแลมลพิษต่างๆ โดยเฉพาะบริเวณชายหาดพื้ชยาทุกแห่ง จะเห็นว่าในแต่ละวันจะมีรถบัสขนาดใหญ่หลายคันจอดรับส่งนักท่องเที่ยวที่มารับประทานอาหารตามร้านอาหารและโรงแรมต่างๆ สิ่งที่เกิดขึ้นคือ คนขับรถจะไม่ดับเครื่องยนต์สร้างมลพิษให้กับประชาชน นักท่องเที่ยวบริเวณใกล้เคียงที่เขาต้องการอากาศบริสุทธิ์ที่พัดมาจากทะเล แต่ทว่าปัจจุบันยังคงพบเห็นรถบัสจอดรับส่งนักท่องเที่ยวโดยที่ไม่ดับเครื่องยนต์อยู่ทั่วไป แสดงให้เห็นถึงการละเลยหน้าที่ของตนเองในบางประการ ดังข้อความ

“เรื่องมลพิษก็สำคัญ เป็นงานของเทศกิจหรือเปล่า รถบัสหลายคันจอดรับส่งนักท่องเที่ยว คนขับรถไม่ยอมดับเครื่องยนต์ ฟันควันเสียออกมารบกวนคนแถวนั้น รบกวนนักท่องเที่ยว”

● การสื่อสารให้เมืองพื้ชยาปรับกลยุทธ์ดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋านัก)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้เมืองพื้ชยาปรับกลยุทธ์ดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋านัก)” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อยประกอบด้วย ประเด็นแรก การดึงดูดนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋านัก) ชาวจีน ประเด็นที่สอง การดึงดูดนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋านัก) จากประเทศต่างๆ ดังต่อไปนี้

○ การดื่มนักท่องเที่ยวระดับสูงชาวจีน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในพัทยาในประเด็น “การดื่มนักท่องเที่ยวระดับสูงชาวจีน” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนในพัทยามีรายได้หลักมาจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีนที่พบว่าเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยาเพิ่มขึ้น แต่ปัจจุบันสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในพัทยาประการหนึ่งคือนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพชาวจีนนั้นลดจำนวนลงอย่างมาก รัฐบาลไทยควรจะทำให้ความสำคัญกับปัญหานี้ เพราะเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของประชาชนหลากหลายอาชีพในเมืองพัทยา

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า การแสดงออกของรัฐบาลไทยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนนั้นมีความสำคัญมาก เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของประชาชน หากรัฐบาลของประเทศจีนและประชาชนในประเทศจีนเกิดความรู้สึกไม่เห็นด้วย หรือไม่พอใจการกระทำบางประการของผู้นำรัฐบาลของไทย อาจส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวเลือกที่จะยกเลิกการวางแผนการเดินทางมายังประเทศไทย ทั้งที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว ซึ่งนั่นหมายถึงการสูญเสียโอกาสที่จะได้รับรายได้ของประชาชนหลากหลายอาชีพในเมืองพัทยา

ข้อความข้างต้นสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่มองว่านักท่องเที่ยวชาวจีนเป็นกลุ่มที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยามากที่สุด รับรู้ได้จากการติดตามข่าวสารผ่านสื่อมวลชนและสื่อสังคม (Social Media) ที่พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนจำนวนมากนิยมซื้อสินค้าคุณภาพที่มีราคาแพง หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “สินค้าแบรนด์เนม” (Brand Name) ในขณะที่นักท่องเที่ยวจำนวนมากเช่นเดียวกันที่มีรสนิยมเลือกซื้อสินค้าที่ผลิตโดยคนไทย เช่น เครื่องใช้ต่างๆ ของฝาก เครื่องประดับที่ผลิตโดยคนไทย เป็นต้น ประกอบกับในการเดินทางมาพักผ่อนในประเทศไทยนั้น นักท่องเที่ยวจากประเทศจีนมักจะมากันเป็นกลุ่ม และพักรแรมติดต่อกันหลายวัน ทำให้ผู้ประกอบการและพนักงานโรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหารในเมืองพัทยามีรายได้

ในขณะเดียวกัน เมื่อพิจารณาจากผลกระทบด้านอื่นที่มีต่อนักท่องเที่ยวชาวจีนจะพบว่าระยะหลังได้มีข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวจีนบ่อยครั้ง ทั้ง การเรียกเก็บเงินจากการใช้บริการประเภทต่างๆ ที่แพงเกินจริง เช่น การเรียกเก็บเงินค่าโดยสารรถสองแถวที่แพงเกินจริง การเรียกเก็บเงินค่าอาหารและเครื่องดื่มที่แพงเกินจริง การล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวชาวจีน การทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยวชาวจีน และปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นต่อนักท่องเที่ยวชาวจีนในพัทยาได้ทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนจำนวนมากรู้สึกหวาดกลัวว่าเมื่อเดินทางมายังพัทยาอาจจะทำให้ตนเองและคนใกล้ชิดไม่ปลอดภัย ด้วยเหตุนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

หน่วยงานภาครัฐในพญาและรัฐบาลไทยควรตระหนักถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น และเร่งแก้ไขปัญหานี้ อย่างเร่งด่วน

○ การดิ่งนักท่องเที่ยวระดับสูงจากประเทศต่างๆ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในพญาในประเด็น “การดิ่งนักท่องเที่ยวระดับสูงจากประเทศต่างๆ” ผลการศึกษาพบว่า รายได้หลักของประชาชนในพญามาจากภาคการท่องเที่ยว โดยเฉพาะจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาจากทั่วทุกมุมโลก ซึ่งรัฐบาลไทยตระหนักข้อนี้ดี สิ่งที่จะต้องปรับปรุงคือ การปรับกลยุทธ์ดิ่งนักท่องเที่ยวกระเป๋าหนักให้มาท่องเที่ยวในพญามากขึ้น ทั้งนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกา นักท่องเที่ยวจากประเทศในกลุ่มตะวันออกกลาง นักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศยุโรป ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้อาจจะมีอายุมากกว่า นักท่องเที่ยวที่กำลังอยู่ในวันรุ่น เนื่องจากมีฐานะทางเศรษฐกิจดี มีศักยภาพในการซื้อสูงกว่า นักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น

ทั้งนี้ สิ่งที่นักท่องเที่ยวระดับสูงซึ่งมีฐานะร่ำรวย หรือที่เรียกว่า “นักท่องเที่ยวกระเป๋าหนัก” จากประเทศต่างๆทั่วโลกมักจะกังวลใจเป็นพิเศษคือความต้องการได้รับประกันว่าเมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพญาแล้วทรัพย์สินที่มีค่าของตนเองจะปลอดภัย การดำเนินชีวิตในพญาจะได้รับความคุ้มครองจากหน่วยงานรัฐ ไม่ถูกโจรกรรม ไม่ถูกผู้ไม่หวังดีประทุษร้ายนักท่องเที่ยวในพญาตามที่เป็นข่าวดังไปทั่วโลก ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นว่าผู้บริหารประเทศไทยและผู้บริหารเมืองพญาจะต้องเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย ปรับภาพลักษณ์ของการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพในพญาเสียใหม่ เพื่อให้นักท่องเที่ยวกระเป๋าหนักรับรู้และตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวในพญา ดังข้อความ

“นักท่องเที่ยวกลุ่ม High End ที่มีเงินเขาก็อยากจะมาเที่ยวพญา แต่สิ่งที่เขากังวลก็คือ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของเขา เขามีทรัพย์สินที่มีค่า ถ้าเขาไม่มั่นใจในความปลอดภัยเขาก็ไม่มา”

5.2.6 การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสัตว์นำโรค ส่วนที่สอง การสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ ดังต่อไปนี้

● การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสัตว์นำโรค

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสัตว์นำโรค” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากหนู ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสุนัข ดังต่อไปนี้

○ การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากหนู

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากหนู” ผลการศึกษาพบว่าอาคารบ้านเรือนในพญาส่วนใหญ่มักยังคงเป็นอาคารเก่าที่ก่อสร้างติดกันและอยู่ใกล้เคียงกัน เช่น หอพักที่สร้างมานานกว่า 20 ปี ซึ่งหลายแห่งอยู่ในสภาพสกปรกและดูเก่าแก่ เนื่องจากเจ้าของอาคารมักจะนำเอาวัสดุ อุปกรณ์ที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้วมาวางกองทิ้งไว้และไม่ได้ทำความสะอาดสม่ำเสมอ เมื่อสิ่งของต่างๆวางระเกะระกะ ทำให้เจ้าของพื้นที่ดูแลไม่ทั่วถึง จึงทำให้บริเวณนั้นเป็นที่อยู่อาศัยของ “หนู” จำนวนมาก

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า “หนู” เป็นปัญหาใหญ่ที่ชาวเมืองพญาเห็นว่ายังไม่สามารถกำจัดให้หมดไปได้ ส่งผลต่อภาพลักษณ์ด้านสุขอนามัยของเมืองพญาที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก นักท่องเที่ยวสามารถพบเห็น “หนู” ได้ทั่วไปตามท่อระบายน้ำแทบทุกแห่ง ถึงแม้ว่าที่ผ่านมาจะมีหน่วยงานราชการลงพื้นที่กำจัดหนูและรณรงค์ให้ประชาชนร่วมกันกำจัดหนูหลายครั้งแล้วก็ตาม ทั้งการนำกรงดักหนูมาแจกให้ประชาชน การนำสารเคมีกำจัดหนูมาใช้ในตลาดและบริเวณอื่นๆ แต่ก็ยังคงมีหนูให้เห็นทั่วไป

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่าหน่วยงานราชการในพญาได้รณรงค์ให้ประชาชน พ่อค้า แม่ค้าในตลาด และพ่อค้าที่ประกอบธุรกิจบริเวณชายหาดพญาให้กำจัดแหล่งเพาะพันธุ์หนู ซึ่งถือว่าเป็นสัตว์ที่นำมาโรคต่างๆมาสู่คน ด้วยการรณรงค์ให้ประชาชนทิ้งขยะลงในถังขยะ และทิ้งขยะทุกวันโดยคัดแยกขยะให้เรียบร้อยก่อนทิ้ง เป็นการป้องกันมิให้หนูมากัดแทะเศษอาหารได้ เมื่อหนูกัดแทะสิ่งสกปรกแล้วมากินวัตถุดิบที่ใช้ประกอบการทำอาหาร เช่น เติมนบนผักเขียว หรือเติมนบนอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบอาหาร ก็จะทำให้เชื้อโรคจากหนูแพร่กระจายไปยังภาชนะเหล่านั้น เมื่อคนกินอาหารเข้าไปก็อาจจะติดเชื้อโรคได้ ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานภาครัฐในพญาจึงรณรงค์ให้ประชาชนรับรู้ถึงโรคภัยที่มากับสัตว์ชนิดนี้ ทั้งกาฬโรค โรคฉี่หนู และโรคเกี่ยวกับทางเดินอาหาร

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่านอกจากหนูจะเป็นที่มาของโรคภัยต่างๆแล้ว หนูยังสร้างความเดือดร้อนให้กับชาวเมืองพญา ทั้งกัดสายไฟฟ้า สายส่งสัญญาณอื่นๆขาด ส่งผลให้เกิดไฟฟ้าลัดวงจรที่นำมาสู่การเกิดอัคคีภัยได้ ประกอบกับที่ผ่านมามีหน่วยงานสาธารณสุขในพญาได้ลงพื้นที่ชักจูงให้ประชาชนตระหนักถึงอันตรายจากหนู ซึ่งเป็นพาหะนำโรคภัยมาสู่คน

โดยกำชับให้ประชาชน พ่อค้า แม่ค้าในพื้ชยาคัดวางสิ่งของให้เป็นระเบียบ และลดแหล่งอาหารของหนู เพื่อไม่ให้หนูขยายพันธุ์มากขึ้น ดังข้อความ

“ที่ผ่านมามห่วยงานสาธารณสุขเขาก็กังพื้นที่นะ ระวังค้ให้พ่อค้า แม่ค้าในตลาดหาวิธีกำจัดหนู ไม่ทึงเศษอาหารไว้ให้ หนูที่พื้ชยาคุดมสมบຸรณัตัวใหญ่มาก”

นักท่งเทียวชาวต่างประเทศบางรายที่พื้ชยาค้ยอยู่ในพื้ชยาคเป็นเวลานาน กล่าววาคเคยพบเห็นหนูทึงในตลาดสดและในสถานทีที่ต่างบ่บอยค้ร้ โดยเฉพาบบริเวณริมทางเท้า ซึ่งบางแห่งจะมี “ช่อง” หรือ “รู” ที่หนูวิ่งไปมาได้ นอกจากบริเวณริมทางเท้าแล้ว ยังพบเห็นหนูกำลังกินเศษอาหารอยู่ในถ้ชยะเป็นประจำ

○ การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสุนัข

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสุนัข” ผลการศึกษาพบว่าที่ผ่านมาคได้เกิดเหตุสุนัขกัดกัน ทำให้สิ่งของบริเวณใกล้เคียงได้รับความเสียหาย บางค้ร้ก็กัดนักท่งเทียว ซึ่งในหลายค้ร้ร้้นพบว่าสุนัขดังกล่าวไม่มีเจ้าของ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีบุคคลใดทีกล่าวอ้างยอมรับวาคเป็นสุนัขของตนเอง ผู้เสียหายจึงออกค้ารักษาพยาบาลด้วยตนเอง

ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าววาค เมืองพื้ชยาคประสบปัญหาสุนัขจรจัดอยู่จำนวนมาก เป็นปัญหาทีหน่วยงานราชการในพื้นที่หาหนทางแก้ไขมาโดยตลอด ส่วนหนึ่งของปัญหาทีเกิดขึ้นน้้นมีสาเหตุมาจากประชาชนนำสุนัขมาทึงไว้เนืองจากไม่ต้องการดูแลอีกต่อไป ทำให้สุนัขเดินออกหากินอาหารท้วไป กัดกับสุนัขตัวอื่นๆ สร้างปัญหาให้กับประชาชนบริเวณใกล้เคียงและต่อนักท่งเทียวมาโดยตลอด ดังข้อความ

“เรื่องปัญหาสุนัขจรจัดในพื้ชยาคมีมานานแล้ว ปัจจุบันก็ยังมีอยู่ เพราะคนมักจะทำมาทึงไว้ คือเลี้ยงแล้วแต่ไม่ยาคเลี้ยงต่อ ก็เอามาปล่อย เมื่อมันหิว มันก็เดินหาอาหารไปท้ว พอมาเจอกัน มันก็กัดกัน สร้างปัญหาให้กับคนแถวนั้น”

ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าววาค ที่ผ่านมามห่วยงานรัฐทีเกี่ยวข้องได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ โดยการจับสุนัขทำหมัน และฉีดยาคุมกำเนิด เพื่อลดอัตราการผลิตของสุนัขจรจัดในพื้ชยาค เป็นการลดพาหะทีนำเชื้อโรคมาสู่ร่างกายคน นอกจากการจับทำหมันแล้วหน่วยงานทีเกี่ยวข้องได้จัดให้มีการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าคอีกด้วย

- การสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การชำระล้างสกปรกบนพื้นถนน ประเด็นที่สอง การไม่สวมหมวก ถุงมือ ขณะปรุงอาหาร ดังต่อไปนี้

- การชำระล้างสกปรกบนพื้นถนน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การชำระล้างสกปรกบนพื้นถนน” ผลการศึกษาค้นพบว่าผู้ประกอบการค้าขายอาหารในพืชมายาวนานหนึ่งชำระล้างสกปรกด้วยการล้าง เท สิ่งของสกปรกบนพื้นถนน ทำให้เศษอาหารจำนวนมากตกเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นถนน อีกทั้งยังเห็นน้ำผงซักฟอกที่ใช้แล้วนองบนพื้นถนน เป็นภาพที่ดูจาดสายตาประชาชนที่สัญจรไปมา และต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ส่งผลให้ภาพลักษณ์ของเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก อย่างเมืองพัทยาเสียหาย ดังภาพ 5.25

ภาพ 5.25

แสดงภาพผู้ประกอบการขายย่อยเทสิ่งปฏิกูลลงบนพื้นถนน

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่าจากที่อาศัยอยู่ในพืชมายาวนาน ได้พบเห็นผู้ประกอบการขายย่อยเทน้ำเสียและสิ่งปฏิกูลทิ้งลงถนนหลายครั้งจนชินตา และเชื่อว่าประชาชนคนไทยจำนวนมากได้เคยพบเห็นการกระทำลักษณะนี้มาแล้วเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นที่เมืองพัทยา และพื้นที่อื่นๆในประเทศไทย ดังข้อความ

“ตั้งแต่อยู่ที่พืชมายาวมารับว่าเห็นที่พ่อค้า แม่ค้าเทน้ำเสีย สิ่งปฏิกูลเหล่านี้ลงบนถนนหลายครั้ง คือเห็นจนชินตา ดูเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว แต่จริงๆ แล้วมันไม่ถูก”

○ การไม่สวมหมวกและถุงมือขณะปรุงอาหาร

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การไม่สวมหมวกและถุงมือขณะปรุงอาหาร” ผลการศึกษาพบว่า การสวมหมวกขณะปรุงอาหารนั้นมีข้อดีคือช่วยป้องกันกลิ่นและควันจากกระทะไม่ให้กระทบเส้นผมของแม่ค้า ซึ่งถ้าหากแม่ค้าไม่สวมหมวกขณะปรุงอาหารก็จะทำให้เส้นผมสกปรก มีกลิ่นเหม็น นอกจากนี้ การสวมหมวกขณะปรุงอาหารยังช่วยไม่ให้เส้นผมของผู้ประกอบการตกลงไปใส่ลงในอาหารอีกด้วย

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่า การสวมถุงมือขณะปรุงอาหารนั้นทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกว่าผู้ประกอบการใส่ใจในสุขอนามัยและสุขภาพของผู้บริโภค ในทางกลับกันเมื่อพบเห็นผู้ประกอบการรายย่อยที่ปรุงอาหารโดยที่ไม่สวมถุงมือ ใช้มือหยิบอาหารแต่ละอย่างนำมาใส่รวมกันนั้น เกิดความรู้สึกว่าผู้ประกอบการละเลย ไม่ใส่ใจในความสะอาดและความปลอดภัยของผู้บริโภค เชื่อว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่พบเห็นก็จะเกิดความรู้สึกไม่แตกต่างกันดังข้อความ

“เคยเห็นแม่ค้าขายก๋วยเตี๋ยวหยิบโน่นหยิบนี่ใส่ชาม ไม่สวมถุงมือ เราก็อึดใจอยู่ ดุมันไม่น่ากิน มือเขาหยิบจับอะไรมาบ้างก็ไม่ว่า แต่มาหยิบอาหารให้เรา กิน เขาน่าจะใส่ถุงมือให้เรียบร้อย”

การสวมใส่ถุงมืออย่างจะช่วยปกป้องผู้บริโภคจากการปนเปื้อนของสิ่งสกปรกในอาหาร ดังจะเห็นได้จากพ่อครัวที่ปฏิบัติงานในร้านอาหารขนาดใหญ่ หรือในภัตตาคาร โรงแรมที่พ่อครัวมักจะสวมถุงมือหยิบจับอาหาร เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้ปรุงอาหารใส่ใจในสุขภาพของผู้บริโภค เนื่องจากการสวมถุงมือจะช่วยให้อาหารปลอดภัยจากเชื้อโรคมากกว่าการไม่สวมถุงมือ ดังข้อความ

“การสวมถุงมือมันช่วยป้องกันไม่ให้เชื้อโรคจากเล็บ จากมือเราลงไปในอาหาร มันดูสะอาดมากขึ้น”

จากการศึกษาในประเด็น “สภาพปัญหาและการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา” ผู้วิจัยแบ่งการสรุปผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ตามประเด็นที่นำเสนอไว้ ได้แก่ การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักถึงสาเหตุของปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย และ ประเด็น วิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา ดังนี้

ประเด็นแรก สภาพปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัย

จากการศึกษาในประเด็นสภาพปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยนั้น ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก สาเหตุอันเนื่องมาจากโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาที่ไม่ได้มาตรฐาน ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การขนส่งมวลชนในเมือง

พืชนั้นไม่มีมาตรฐานที่ดีพอ ดังจะเห็นได้จากเกิดปัญหาผู้ให้บริการรถแท็กซี่กับผู้ใช้บริการรถแท็กซี่อุเบอร์ที่มักจะทะเลาะกันบ่อยครั้ง เนื่องจากการแย่งผู้โดยสารกัน อีกปัญหาหนึ่งคือ คนขับรถสองแถวในพืชนั้นไม่จอดรถในที่ซึ่งให้จอด ในหลายครั้งจะเห็นได้ว่าจอดกีดขวางทางจราจร เพราะผู้ขับที่ต้องการรับผู้โดยสาร ทำให้รถคันที่ขับตามมาด้านหลังหยุดชะงัก ปัญหานี้ผู้ใช้สัมภาษณ์มองว่าเกิดจากการขับที่ขาดวินัยและการบังคับใช้กฎหมายที่หย่อนยาน ไม่เข้มงวด

โครงสร้างพื้นฐานของเมืองที่ไม่มีมาตรฐานอีกประการหนึ่งคือ การขำรุดทุดโทรมของทางเท้า ทั้งก่อนอิฐบนทางเท้าที่ขำรุด และวัสดุก่อสร้างทางเท้าประเภทอื่นขำรุด เช่น ท่อพีวีซีแตก ทำให้น้ำไหลนองพื้น เป็นต้น เมื่อทางเท้าขำรุดทุดโทรม ทำให้นักท่องเที่ยวจำต้องเลี่ยงไปเดินบนถนน ซึ่งเสี่ยงต่อการได้รับอุบัติเหตุจากทั้งรถจักรยานยนต์ รถยนต์ และรถประเภทอื่น ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าทางเท้าในพืชนั้นคับแคบเกินไป หน่วยงานรัฐควรปรับปรุงให้มีความกว้างมากกว่าที่เป็นอยู่ ขณะที่ผู้ใช้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวจำต้องเลี่ยงไปเดินบนถนนนั้นเนื่องจากการไม่เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย ทำให้ผู้ประกอบการบริเวณนั้นวางสิ่งของยื่นออกมาบนทางเท้า กล่าวได้ว่า ผู้ประกอบการบางรายใช้ทางเท้าสำหรับวางสิ่งของเพื่อให้นักท่องเที่ยวมองเห็นได้ชัดเจน ประกอบกับผู้ประกอบการรายย่อยที่นำรถเข็นมาจอดขายสินค้าบนทางเท้า ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินบนทางเท้าได้

โครงสร้างพื้นฐานที่ไม่ได้มาตรฐานประการต่อมาคือ การวางผังเมืองขาดประสิทธิภาพ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ปัญหาด้านการวางผังเมืองที่ขาดประสิทธิภาพในพืชนั้น เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากหน่วยงานภาครัฐในท้องถิ่นที่จะต้องบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ถึงแม้การบังคับใช้กฎหมายนั้นจะกระทบต่อผู้ประกอบการก็ตาม แต่ทว่าหน่วยงานรัฐมักจะคำนึงถึงความรู้สึกของประชาชนในพื้นที่มากจนเกินไป ไม่กล้าใช้อำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งอาจจะส่งผลทำให้ประชาชนและผู้ประกอบการเดือดร้อนจากการพัฒนาเมืองพืชนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงการขาดความตระหนักถึงการทำหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัด ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่าสิ่งที่ผู้บริหารเมืองพืชนั้นควรพัฒนาขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในพืชนั้นคือ การสร้างห้องน้ำที่ได้มาตรฐานเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ใช้บริการโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เนื่องจากในการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้น การขับถ่ายเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญ เมื่อพิจารณาจากห้องน้ำสาธารณะในเมืองพืชนั้น เห็นว่ามีน้อยมาก ทั้งๆที่พืชนั้นประกอบด้วยประชาชน นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวนมาก

สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพืชนั้นไม่ปลอดภัยประการต่อมาคือ ความประมาท ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ประกอบด้วย เกิดจากความประมาทของผู้ประกอบการโรงแรมที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุตุลัพท์โดยสารของโรงแรมตก ทำให้นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บ และความไม่ปลอดภัยอัน

เนื่องมาจากการขึ้นเรือ ผลการศึกษาในประเด็นนี้สรุปได้ว่าเมื่อนักท่องเที่ยวลงเรือเพื่อเดินทางไปยัง เกาะล้าน จังหวัดชลบุรี ได้เกิดเพลิงไหม้เรือขึ้น ทำให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องเร่งหาทางช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวกันจ้าละหวั่น แต่ก็ทำให้นักท่องเที่ยวหลายรายเสียชีวิตจากการจมน้ำทะเล ซึ่งอุบัติเหตุ ทางน้ำที่เกิดขึ้นได้สร้างความเสียหายต่อภาพลักษณ์ของเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงดังเช่นเมืองพัทยา อย่างมาก

สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยประการต่อมาคือ การแบ่งเขตทางน้ำที่ไม่ชัดเจน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวขับซีเจ็ทสกี้ไปชนกับเรือเร็ว หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “สปีดโบ๊ท” (Speed Boat) ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้ประกอบการอธิบายวิธีการใช้เทคโนโลยีในเจ็ทสกี้ไม่ละเอียด ประกอบกับไม่ได้อธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจว่าพื้นที่บริเวณใดที่ห้ามให้นักท่องเที่ยวขับซีเจ็ทสกี้เข้าไปได้ ทำให้นักท่องเที่ยวขับเจ็ทสกี้ไปชนกับโขดหินบ้าง ชนกับเรือเร็วบ้าง และชนนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำเล่นอยู่ในทะเล การที่ผู้ประกอบการไม่อธิบายวิธีการใช้เทคโนโลยีและพื้นที่ซึ่งห้ามขับซีเจ็ทสกี้ผ่านเข้าไปนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางน้ำในพัทยาขึ้นหลายครั้ง มีทั้งผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต

สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยประการต่อมาคือ การบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ ประกอบด้วย ประเด็นการขาดความเข้มงวดกับผู้ขับซีรถรับจ้างสาธารณะ ประเด็น การขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ และประเด็น การขาดความเข้มงวดกับประชาชนทิ้งขยะไม่เป็นที่ ในประเด็นแรกคือ เจ้าหน้าที่รัฐขาดความเข้มงวดกับผู้ขับซีรถรับจ้างสาธารณะนั้น ผลการศึกษารูปได้ว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะแปลกใจมากที่เห็นคนไทยที่รถจักรยานยนต์บนทางเท้า และซีย่อนทิศทาง หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ซีย่อนคร” เนื่องจากไม่เคยพบเห็นในประเทศใดมาก่อน การที่ได้อาศัยอยู่ในพัทยาได้พบเห็นพฤติกรรมเช่นนี้จนเคยชิน ส่วนการขับซีรถจักรยานยนต์บนทางเท้า นั้น นักท่องเที่ยวกล่าวว่าประชาชนที่เดินอยู่บนทางเท้ากลับหลบทางให้ผู้ขับซีรถจักรยานยนต์บนทางเท้า ทั้งๆที่ทางเท้ามีไว้สำหรับให้คนเดินเท้า จึงเป็นสิ่งที่น่าแปลกใจ

ประเด็นที่สองคือ เจ้าหน้าที่รัฐขาดความเข้มงวดกับแม่ค้าหาบเร่แผงลอย ผลการศึกษารูปได้ว่า พ่อค้า แม่ค้า ที่หาบเร่ของขายนั้นมักจะตั้งวางสิ่งของบนทางเท้า เพื่อรอให้นักท่องเที่ยวเดินผ่านและแวะซื้อสินค้า ซึ่งการวางสิ่งของบนทางเท้า นั้นได้ทำให้นักท่องเที่ยวจำเป็นต้องหลบเลี่ยงไปเดินบนถนน ซึ่งเสี่ยงต่อการได้รับอุบัติเหตุ เช่น เสี่ยงต่อการถูกรถเฉี่ยวชน ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า แม่ค้าบางรายไม่ได้หาบเร่ของมาวางไว้บนทางเท้า แต่ตั้งโต๊ะขนาดใหญ่วางขายสินค้าบนทางเท้า ซึ่งรบกวนนักท่องเที่ยวที่เดินบนทางเท้าบริเวณนั้น

ประเด็นที่สามคือ เจ้าหน้าที่รัฐขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ ผลการศึกษารูปได้ว่า ปัญหาที่ทำให้ทัศนียภาพบริเวณชายหาดพัทยาดูไม่งดงามประการหนึ่ง คือ ผู้ประกอบการร้านค้า

มักง่าย โดยเฉพาะการประกอบอาหารแล้วนำเอาเศษอาหารทิ้งลงในถังขยะของตนเอง ทั้งขยะแห้ง และขยะเปียก เมื่อถังขยะเต็มผู้ประกอบการได้นำไปทิ้งลงในถังขยะที่หน่วยงานของรัฐจัดไว้ให้ ทำให้ เศษอาหารที่เปียกและปนกับขยะประเภทอื่น ส่งกลิ่นเหม็นคุ้งไปทั่วบริเวณใกล้เคียง สิ่งที่เกิดขึ้นอีก ประการหนึ่งคือ การที่ผู้ประกอบการได้สร้างที่พักแรมชั่วคราวไว้บริเวณชายหาด เพื่อให้คนงานได้พัก อาศัยระหว่างการก่อสร้างอาคารอื่น ทำให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวรู้สึกแปลกใจที่เห็นการสร้างที่ พักอาศัยชั่วคราว (แคมป์) บนชายหาดที่มีประชาชนเดินผ่านไปผ่านมาตลอดเวลา สิ่งที่เกิดขึ้นได้ทำ ให้ภาพลักษณ์ของเมืองพัทยาเสียหาย

ประเด็นที่สี่ คือ เจ้าหน้าที่รัฐขาดความเข้มงวดกับประชาชนที่มักจะทิ้งขยะไม่เป็นที่ ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ผู้ให้สัมภาษณ์หลายรายกล่าวถึง โดยเห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐควรจะเข้มงวดด้วย การบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ เมื่อเห็นคนทิ้งขยะไม่เป็นที่ หรือทิ้งขยะลง พื้น ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ดำเนินคดีตามกฎหมายทันที อีกประการหนึ่งคือ การรณรงค์ให้ประชาชนคัดแยกขยะก่อนทิ้ง ไม่เช่นนั้นจะส่งกลิ่นเหม็นคุ้งไปทั่ว ที่ผ่านมามี นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้าร้องทุกข์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจขอให้เข้มงวดกับการที่ประชาชนใน พัทยาทิ้งขยะไม่เป็นที่ ทั้งการทิ้งขวดแก้วที่แตกแล้ว การทิ้งขยะอื่นๆ ซึ่งสามารถทำอันตรายให้กับ ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้ อีกทั้งยังเป็นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับเมืองพัทยา ซึ่งเป็นเมือง ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก

สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยประการต่อมาคือ หน่วยงานรัฐสืบสน ในบทบาทของตนเอง ผลการศึกษาสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่เทศกิจขาดความเอาใจจริงเอาใจ้งในการบังคับ ใช้กฎหมาย อีกประการหนึ่งที่ทำให้เมืองพัทยาประสบปัญหาเพราะผู้บริหารเมืองพัทยาไม่ได้วาง ตำแหน่งที่จะพัฒนาเมืองพัทยาให้เป็นเมืองระดับ 5 ดาว มีการรักษาความปลอดภัยให้กับ นักท่องเที่ยวดังเช่นเมืองสำคัญของโลกที่ให้ความสำคัญกับการปกป้องนักท่องเที่ยวต่างชาติ มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวมีความสุขสบายเมื่อเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา แต่ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นคือ การมุ่งให้นักท่องเที่ยวโดยเฉพาะระดับล่างให้เข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา เห็นได้จากปรากฏการณ์ที่ เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นบาร์เบียร์ สถานบันเทิงยามค่ำคืน ที่ล้นดิ่งดูนักท่องเที่ยวระดับล่างทั้งสิ้น กล่าว โดยสรุป ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า ในการพัฒนาเมืองพัทยาในอนาคตนั้นให้มุ่งพัฒนาให้พัทยา เป็นเมืองท่องเที่ยวระดับ 5 ดาว โดยจะต้องนิยามตนเองให้ชัดเจนว่าจะพัฒนาเมืองพัทยาให้เป็น แหล่งท่องเที่ยวสำหรับคนมีฐานะทางเศรษฐกิจดี ซึ่งมีอยู่ทั่วทุกมุมโลกให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวใน พัทยา ซึ่งจะต้องเน้นในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของพวกเขาเหล่านั้น ในขณะที่เดียวกันจะต้องตรวจสอบประวัติของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้เข้มงวดกว่านี้ ดังเช่นที่ รัฐบาลของหลายประเทศเตือนรัฐบาลไทยให้เข้มงวดกับการตรวจคนเข้าเมืองมากกว่าที่เป็นอยู่

ซึ่งการไม่เข้มงวดนั้นจะทำให้อาชญากรจากทั่วทุกมุมโลกหลบหนีคดีมาพักอาศัยอยู่ในพัทยา ซึ่งจะก่อปัญหาให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวในพัทยาและในประเทศไทยตามมา

สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยประการสุดท้ายคือ ความไม่ปลอดภัยอันเนื่องมาจากสุขอนามัยที่ไม่ได้มาตรฐาน ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก อาหารการกินไม่สะอาด ผลการศึกษารูปได้ว่าปัญหาที่เคยได้ยินนักท่องเที่ยวพูดถึงกันมากคือ ความไม่สะอาดของอาหารและการปรุงอาหาร เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวนมากมักจะคุ้นเคยกับการที่ผู้ปรุงอาหารสวมหมวกและสวมถุงมือขณะปรุงอาหาร แต่ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในพัทยาคือ การที่ผู้ประกอบการรายย่อยใช้มือหยิบจับอาหาร บางคนไม่สวมหมวก ทำให้เศษผมตกลงไปในอาหาร แม้ค้ำบางคนล้างจานไม่สะอาด ทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกไม่สบายใจกับการรับประทานจากผู้ประกอบการรายย่อยในพัทยา ประเด็นที่สองคือ การขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะ ผลการศึกษารูปได้ว่า ผู้บริการเมืองพัทยาควรสร้างห้องน้ำที่สะอาดไว้ให้นักท่องเที่ยวได้ใช้บริการฟรี เนื่องจากเห็นว่าเมืองพัทยาขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะ ประกอบกับเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญระดับโลกจะเห็นว่าเขาให้ความสำคัญกับห้องน้ำสาธารณะ ห้องน้ำสำหรับผู้พิการ และคนชรา เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้บริหารเมืองนั้นใส่ใจกับการดำเนินชีวิตของประชาชนและนักท่องเที่ยวตั้งแต่ต้นขึ้นมาแต่เข้าจวบจนกระทั่งเข้านอน

ประเด็นที่สอง ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นสภาพปัญหาที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยนั้น ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ประเด็นเช่นเดียวกัน สรุปได้ดังนี้

ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ประเด็นที่สอง การสร้างขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ประเด็นที่สาม การออกแบบถนน ในประเด็นแรก คือ การบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดนั้นสรุปได้ว่า หน่วยงานรัฐในพัทยาจะต้องเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายการจราจรให้มากกว่านี้ เนื่องจากการขาดวินัยของประชาชนที่มักจะขับซิ่งรถจักรยานยนต์ย้อนทิศทาง หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ซิ่งรถย้อนศร” ประชาชนบางส่วนมักจะไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เช่น ไม่หยุดรถให้นักท่องเที่ยวที่กำลังเดินข้ามถนนบนทางม้าลาย รถซิ่งรถสองแถวไม่จอดรถให้ชิดขอบทางด้านซ้าย ทำให้รถคันที่ขับตามหลังมาต้องหยุดชะงัก ส่งผลให้เกิดการจราจรติดขัด หรือการที่ผู้ขับซิ่งรถจักรยานยนต์มักจะขึ้นไปขับบนทางเท้า ซึ่งสิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการหย่อนยานในการบังคับใช้กฎหมายในเมืองพัทยา อีกทั้งยังการขาดเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายทั่วไป เช่น การไม่เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายการประทุษร้ายนักท่องเที่ยว ดังจะเห็นได้จากมักจะเกิด

เหตุการณ์ประทุษร้ายนักท่องเที่ยวบ่อยครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ก่อเหตุเป็นคนไทย ทั้งการลักทรัพย์ นักท่องเที่ยว การล้วงกระเป๋า นักท่องเที่ยว การทำร้ายนักท่องเที่ยวในร้านอาหาร ผับ บาร์ ต่างๆ เป็นต้น ล้วนแสดงให้เห็นว่าหน่วยงานรัฐไม่เข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย ทำให้เมืองพัทยาเป็นเมืองที่ไม่ปลอดภัยดังเช่นที่สื่อต่างประเทศรายงาน

ทั้งนี้ สิ่งที่ต้องพัฒนาอีกประการหนึ่งคือ การพัฒนาการขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายเห็นว่าหน่วยงานรัฐควรจะตระหนักถึงการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินในพัทยา ซึ่งจะทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจในเมืองพัทยาก้าวหน้าตามไปด้วย เนื่องจากการที่ประชาชนและนักท่องเที่ยวสามารถกำหนดเวลาในการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ได้ตรงเวลานั้นจะสูญเสียเวลาและโอกาสในการประกอบธุรกรรมและการทำธุรกิจน้อยลง กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมืองที่มีระบบขนส่งมวลชนที่ดี ประชาชนสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ได้ตรงเวลานั้นมีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของเมืองดีขึ้น เนื่องจากบุคคลเหล่านั้นไม่ต้องเผชิญรถติดอยู่บนท้องถนนหลายชั่วโมง การขนส่งมวลชนที่ดีจึงมีส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ อีกทั้งยังช่วยลดปัญหาการโก่งราคาค่าโดยสาร และลดปัญหาอาชญากรรมอีกด้วย นอกจากนี้ สิ่งที่ทำให้ข้อมูลหลักเห็นว่าหน่วยงานรัฐในพัทยาคควรปรับปรุงคือ การพัฒนาถนนสำหรับการขี่รถจักรยาน เพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวสามารถขี่รถจักรยานออกกำลังกายและใช้เป็นพาหนะในการเดินทางไปตามสถานที่ต่างๆ ได้แทนการเดินเท้า

ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยาประการที่สองคือ การสื่อสารให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ประกอบด้วย การให้นักท่องเที่ยวระวังอันตรายจากอุบัติเหตุ คือ อุบัติเหตุจากรถยนต์ โดยสื่อสารให้ประชาชนที่ขับรถยนต์ในพัทยาหยุดรถให้กับผู้เดินเท้าที่กดขอสัญญาณไฟเพื่อต้องการเดินข้ามถนน และให้หยุดรถให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เดินข้ามถนนบนทางม้าลาย เนื่องจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในพัทยาส่วนหนึ่งนั้นคือนักท่องเที่ยวถูกรถยนต์ชน ทั้งที่เดินข้ามถนนบนทางม้าลาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สมควรเกิดขึ้น นอกจากการสื่อสารให้ผู้ขับรถยนต์ปฏิบัติตามกฎจราจรตามหลักสากลแล้ว หน่วยงานรัฐในพัทยาคควรจะสื่อสารให้ผู้ขี่จักรยานยนต์ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่ขี่รถย้อนศร หรือขี่บนทางเท้า และให้ระมัดระวังอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้น โดยเฉพาะต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

ส่วนประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น” นั้น ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นว่าหน่วยงานรัฐในพัทยาคควรจะสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม ซึ่งประเด็นนี้ละเอียดอ่อน โดยเฉพาะการสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการฉกชิงวิ่งราวทรัพย์ เนื่องจากนักท่องเที่ยวจะเข้าใจว่าการเดินทางมาท่องเที่ยวในพัทยานั้นจะต้องเผชิญกับอาชญากรรม ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานรัฐจึงสื่อสารให้ระมัดระวังเรื่องนี้เป็นพิเศษ

ประเด็นที่สาม เป็นประเด็นย่อยในหัวข้อ การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระดับจังหวัด อุตสาหกรรม คือ ประเด็น “การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและภาษาจีน” สรุปได้ว่า ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวชาวจีน และชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพืชมามากขึ้น หน่วยงานรัฐในพืชมควรจะทำป้ายหรือข้อความเป็นภาษาจีนเพื่อสื่อสารให้นักท่องเที่ยวชาวจีนได้เข้าใจ ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจภาษาไทย และบางส่วนนั้นไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ นอกจากการสื่อสารด้วยภาษาจีนสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีนแล้ว หน่วยงานรัฐในพืชมควรจัดทำป้ายหรือข้อความสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศเข้าใจว่าควรปฏิบัติตัวอย่างใดในเมืองพืชม

ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพืชมประการที่สาม คือ การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสื่อสารไปยังบริษัทนำเที่ยว ประเด็นที่สอง การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการเจ็ทสกี ประเด็นที่สาม การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยว ประเด็นแรก การสื่อสารไปยังบริษัทนำเที่ยวให้แจ้งนักท่องเที่ยวให้รู้ราคาการเช่าเจ็ทสกี เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นคือผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีมักโกงราคาการเช่า ดังนั้น ผู้ประกอบการจากบริษัทนำเที่ยวควรแจ้งให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าอัตราค่าบริการขั้เจ็ทสกีครึ่งชั่วโมง เป็นเงินเท่าใด และหากต้องการเช่าเพิ่มขึ้นอีก 10 นาที จะต้องจ่ายเพิ่มอีกเท่าใด หากนักท่องเที่ยวต้องการเช่าเจ็ทสกี 1 ชั่วโมง จะต้องจ่ายค่าเช่าเท่าใด เป็นต้น เพื่อป้องกันการเรียกเก็บเงินค่าเช่าแพงเกินจริง

ประเด็นที่สองคือ การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการเจ็ทสกีให้เคร่งครัด กฎระเบียบการให้บริการ สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการควรอธิบายวิธีการขั้เจ็ทสกีอย่างปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวเข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะปล่อยให้ขั้ไปตามลำพัง อีกทั้งหน่วยงานรัฐควรย้าให้ผู้ประกอบการเจ็ทสกีปฏิบัติตามการรายงานข่าวของกรมอุตุนิยมวิทยาอย่างเคร่งครัด เนื่องจากที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวเช่าเจ็ทสกีและขั้ไปในทะเลแล้วถูกลมพัดจนเจ็ทสกีคว่ำหลายครั้ง ประเด็นที่สาม การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่า ให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงความพร้อมทางร่างกายของตนเองก่อนที่จะเช่าเจ็ทสกีขั้ไปในทะเล เนื่องจากอุบัติเหตุทางน้ำส่วนหนึ่งเกิดจากนักท่องเที่ยวขาดความพร้อมทางร่างกาย บางคนมีรูปร่างอ้วนมาก บางคนแก่ชรามาก เป็นต้น อีกประการหนึ่งคือ นักท่องเที่ยวควรถ่ายภาพเจ็ทสกีไว้ก่อนที่จะใช้บริการ เนื่องจากปัญหาที่เกิดขึ้นที่ผ่านมาคือ ผู้ประกอบการที่ไม่ซื่อสัตย์มักจะกล่าวอ้างว่านักท่องเที่ยวทำให้เจ็ทสกีได้รับความเสียหาย จำเป็นต้องเรียกเก็บเงินเพิ่มเพราะต้องนำมาซ่อมแซมเจ็ทสกี การแจ้งให้นักท่องเที่ยวถ่ายภาพไว้จึงเป็นการป้องกันวิธีการหนึ่งที่ไม่ให้ผู้ประกอบการให้เช่าเจ็ทสกีเรียกเก็บเงินค่าซ่อมแซมที่แพงเกินจริง

ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพญาประกายที่สี่ คือ การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานของรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายจราจร ประเด็นที่สอง การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรม ในประเด็นแรกนั้น สรุปได้ว่า หน่วยงานรัฐในพญาควรเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถยนต์ให้บริการสาธารณะ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “รถสองแถว” เพื่อให้ผู้ขับขี่มีรักษาวินัยในการขับขี่ ไม่จอดรอรับผู้โดยสารกลางถนน และการหยุดรถให้นักท่องเที่ยวเดินข้ามถนนบนทางม้าลาย ประเด็นย่อยต่อมา คือ การให้หน่วยงานรัฐเข้มงวดกับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ขี่รถย้อนศร” โดยระบุว่า การปรับเงินผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทางเป็นจำนวนเงิน 500 บาทนั้นน้อยเกินไป ควรเพิ่มจำนวนเงินที่ผู้ทำผิดกฎจราจรลักษณะนี้ให้มากขึ้น เพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดได้ทำผิดซ้ำอีก

ประกอบกับให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเคร่งครัดในการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง เพราะการไม่เคร่งครัดจะทำให้ผู้ขับขี่รถย้อนศรไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีประเด็นการสื่อสารเพื่อไม่ให้ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ทั้งการฝ่าฝืนสัญญาณไฟเหลืองและสัญญาณไฟแดง เพราะเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง และประเด็นการสื่อสารไม่ให้ผู้ขับขี่ขับรถเร็วเกินอัตราที่กำหนด สรุปได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องเข้มงวดกวดขันผู้ขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์เร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เพื่อป้องกันมิให้ผู้ขับขี่ขับรถด้วยความประมาท ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในพญา

ส่วนการเข้มงวดกับการก่ออาชญากรรม สรุปได้ว่า ประกอบด้วยการเข้มงวดกับคนไทยไม่ให้ทำร้ายนักท่องเที่ยว สิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในพญาคือ คนไทยทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เกิดขึ้นทั้งกลางวันและกลางคืน มีทั้งทะเลาะวิวาทกันในเรื่องต่างๆ และเกิดจากการเมาสุรา ซึ่งมักเกิดเหตุคนไทยทะเลาะกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ มีการรุมทำร้ายร่างกายนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ถนนคนเดิน หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “วอล์กิ้งสตรีท” ทั้งที่เมืองพญาประกายให้ถนนคนเดินอยู่ในเขตที่เรียกว่า “แฮปปี้โซน” (Happy Zone) คือมาเที่ยวพญาแล้วมีความสุข แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็นความทุกข์ใจ ความเสียใจที่ถูกคนไทยเจ้าของพื้นที่ทำร้าย อีกทั้งยังมีชาวคนไทยรุมทำร้ายนักท่องเที่ยวอินเดียที่นำเสื้อมาปูนั่งบริเวณชายหาดพญาได้ ใกล้สถานี่ตำรวจเมืองพญา โดยอ้างว่าพื้นที่นี้มีเจ้าของ ไล่ให้ไปนั่งบริเวณอื่น เมื่อนักท่องเที่ยวปฏิเสธ ชาวไทยจึงชกเข้าที่ใบหน้าจนนักท่องเที่ยวล้มลงไปกับพื้นฟุตบอล

ส่วน การเข้มงวดกับกลุ่มชาวต่างชาติที่มีอิทธิพลในพญา หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “แก๊งมาเฟียต่างชาติ” สรุปได้ว่า กลุ่มชาวต่างชาติที่เข้ามาสร้างปัญหาในพญา มีหลากหลายกลุ่ม ได้แก่ แก๊งมาเฟียชาวรัสเซีย มักเข้ามาทำมาหากินอยู่ในพญา และเดินทางไปกลับในรูปของ

นักท่องเที่ยว มีหลากหลายกลุ่ม บางกลุ่มประกอบธุรกิจทำร้านอาหาร บางกลุ่มมีสมาชิกเป็นมือสังหารกรณีสักหลังธุรกิจที่ดำเนินการร่วมกัน ส่วนแก๊งมาเฟียชาวเยอรมัน บางส่วนจะเข้ามาประกอบธุรกิจร้านอาหารบาร์เบียร์ บางส่วนทำธุรกิจเกี่ยวกับบอสสังหาริมทรัพย์ และมักจะแต่งงานกับหญิงไทย เพราะเป็นหนทางที่ทำให้การทำธุรกิจสะดวกมากขึ้น แก๊งมาเฟียชาวแอฟริกัน จะเชี่ยวชาญการปลอมแปลงธนบัตร บางคนทำธุรกิจที่ผิดกฎหมาย ส่วนแก๊งมาเฟียชาวเกาหลี นิยมทำธุรกิจร้านอาหาร สถานบันเทิง ธุรกิจทัวร์ เปิดร้านขายของฝากให้กับนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีด้วยตนเอง มีการจัดหาโซลลามาก อนาคต ให้กับนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีได้ชมโดยว่าจ้างคนไทยให้เป็นผู้จัดการสถานบันเทิง ส่วนแก๊งมาเฟียชาวจีน มีพฤติกรรมลักพาตัวคนจีนไปเรียกค่าไถ่ ค้ายาเสพติด และลวงหญิงสาวชาวไทยไปค้าประเวณีที่ประเทศจีน ด้านแก๊งมาเฟียชาวอาหรับ หรือเรียกกันทั่วไปว่า “แก๊งแขกชาว” บางส่วนเปิดธุรกิจร้านอาหารสำหรับชาวอาหรับในเมืองพัทยา มักสร้างปัญหาด้วยการทำพาสปอร์ตปลอมออกเฒ่าชาย ใช้บัตรเครดิตปลอม มักจะมีภรรยาเป็นคนไทย เพราะทำธุรกิจได้สะดวกมากขึ้น ด้านแก๊งมาเฟียชาวยุโรป มักเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในพัทยา บางส่วนติดต่อหญิงไทยให้ไปค้าประเวณีในยุโรป บางส่วนลงทุนธุรกิจบาร์เบียร์ในพัทยา

ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยาประการที่ห้า คือ การสื่อสารเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐเอาใจจริงเอาใจกับบทบาทของตนเอง ผลการศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเอาใจจริงเอาใจกับบทบาทของตนเอง และประเด็นการสื่อสารให้เมืองพัทยารับกฤษฎีกาดังนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋าหนัก) ในประเด็น “การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเอาใจจริงเอาใจกับบทบาทของตนเอง” สรุปได้ว่า ปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นคือ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าเจ้าหน้าที่เทศกิจยังมีข้อสงสัยเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของตนเองซึ่งมีอยู่หลายประการ เจ้าหน้าที่เทศกิจอาจจะเกิดความรู้สึกวุ่นวายที่และบทบาทบางประการนั้นไม่ใช่หน้าที่หรือบทบาทของตนเอง เนื่องจากเห็นว่าเป็นหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการกำหนดบทบาทที่ไม่ชัดเจนนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเลือกที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่เด่นชัดของตนเองมากกว่าที่จะไปแสดงบทบาทอื่น จึงมีส่วนทำให้หน่วยงานท้องถิ่นในพัทยา ทั้งเทศกิจและหน่วยงานอื่นไม่ได้ทำหน้าที่บางประการอย่างเต็มที่

ประเด็นการสื่อสารให้เมืองพัทยารับกฤษฎีกาดังกลุ่มนักท่องเที่ยวระดับสูง หรือที่เรียกว่า “นักท่องเที่ยวกระเป๋าหนัก” สรุปได้ 2 ประเด็น ประเด็นย่อยแรก การดึงนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋าหนัก) ชาวจีน ประเด็นที่สอง การดึงนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋าหนัก) จากประเทศต่างในประเด็น การดึงนักท่องเที่ยวระดับสูงชาวจีน สรุปได้ว่ามีนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยาเพิ่มมากขึ้น แต่ปัจจุบันสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในพัทยาประการหนึ่งคือนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพชาวจีนนั้นลดจำนวนลงอย่างมาก รัฐบาลไทยควรจะให้ความสำคัญกับปัญหานี้

เพราะเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับความเป็นอยู่ของประชาชนหลากหลายอาชีพในเมืองพัทยา ประเด็นนี้เป็นประเด็นใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกของคณะรัฐบาลไทย หากผู้นำประเทศจีนไม่พอใจการกระทำบางประการของผู้บริหารรัฐบาลไทย อาจส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวเลือกที่จะยกเลิกการวางแผนการเดินทางมายังประเทศไทย ทั้งที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว ซึ่งนั่นหมายถึงการสูญเสียโอกาสที่จะได้รับรายได้ของประชาชนหลากหลายอาชีพในเมืองพัทยา

ประเด็นย่อยต่อมาคือ การดึงนักท่องเที่ยวระดับสูงจากประเทศต่างๆ สรุปได้ว่า สิ่งที่ต้องปรับปรุงคือการปรับกลยุทธ์ดึงนักท่องเที่ยวกระเป๋าหนักให้มาท่องเที่ยวในพัทยามากขึ้น ทั้งนักท่องเที่ยวจากประเทศสหรัฐอเมริกา นักท่องเที่ยวจากประเทศในกลุ่มตะวันออกกลาง นักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศยุโรป ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้อาจจะมีอายุมากกว่านักท่องเที่ยวที่กำลังอยู่ในวันรุ่น เนื่องจากมีฐานะทางเศรษฐกิจดี มีศักยภาพในการซื้อสูงกว่านักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น ทั้งนี้ สิ่งที่นักท่องเที่ยวระดับสูงซึ่งมีฐานะร่ำรวย หรือที่เรียกว่า “นักท่องเที่ยวกระเป๋าหนัก” จะคำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินที่มีค่าของตนเอง ดังนั้น หน่วยงานรัฐในพัทยาควรหามาตรการและสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ให้รู้ว่าเมื่อเดินทางมาท่องเที่ยวในพัทยาจะได้รับความคุ้มครองจากรัฐ ไม่ถูกโจรกรรม ไม่ถูกผู้ไม่หวังดีประทุษร้ายตามที่เห็นข่าวดังไปทั่วโลก

ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยาประการที่หกคือ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ ประเด็นแรก การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ ในประเด็นแรกนั้น แบ่งการสรุปผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนย่อย ส่วนแรก ผู้บริหารเมืองพัทยาควรสื่อสารให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายจากสัตว์นำโรค โดยเฉพาะจาก “หนู” โดยรณรงค์ให้กำจัดแหล่งเพาะพันธุ์หนู ซึ่งถือว่าเป็นสัตว์ที่นำมาโรคต่างๆ มาสู่คน อีกทั้งให้ประชาชนคัดแยกขยะให้เรียบร้อยก่อนทิ้ง เป็นการป้องกันมิให้หนูมากัดแทะเศษอาหารได้ เพราะหนูเป็นสาเหตุของการเกิดโรคต่างๆ เช่น กาฬโรค โรคฉี่หนู และโรคเกี่ยวกับทางเดินอาหาร ประเด็นย่อยต่อมาคือ การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสุนัข สรุปได้ว่าที่ผ่านมาได้เกิดเหตุสุนัขกัดกัน ทำให้สิ่งของบริเวณใกล้เคียงได้รับความเสียหาย บางครั้งก็กัดนักท่องเที่ยวซึ่งไม่มีผู้ใดอ้างว่าเป็นสุนัขของตนเอง ส่วนประเด็นการสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ นั้น สรุปได้ว่า ผู้บริหารเมืองพัทยาควรสื่อสารให้ผู้ประกอบการตระหนักถึงความสำคัญของการชำระสิ่งสกปรกลงบนพื้นถนน และรณรงค์ให้สวมหมวก ถุงมือขณะปรุงอาหาร

บทที่ 6

การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์

การนำเสนอผลการศึกษาระดับที่ 6 นี้ เป็นผลการศึกษาที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยได้เดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่ประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วย นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชนที่สอนในมหาวิทยาลัยนานยาง เทคโนโลยี แห่งสิงคโปร์ (Nanyang Technology of Singapore) นักวิชาการด้านอักษรศาสตร์ที่สอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore: NUS) คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ พลเมืองสิงคโปร์ และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ โดยสัมภาษณ์ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น ดังภาพ 6.1

ภาพ 6.1

การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์

จากภาพ 6.1 จะเห็นได้ว่า การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์นั้น ประกอบด้วย 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประเด็นที่สอง การบังคับใช้อำนาจรัฐที่เข้มงวด ประเด็นที่สาม การพัฒนาคน ดังต่อไปนี้

6.1 การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง” ประกอบด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การออกแบบเมือง ประเด็นที่สอง การออกแบบถนนสำหรับการจราจร ประเด็นที่สาม การออกแบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

6.1.1 การออกแบบเมือง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การออกแบบเมือง” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง (Shopping) ประเด็นที่สอง การสร้างมหาวิทยาลัยที่ทันสมัย ดังต่อไปนี้

● การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง (Shopping)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง (Shopping)” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งย่านถนนออร์ชาร์ด (Orchard Road) ประเด็นที่สอง การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งย่านบูกิส ดังต่อไปนี้

○ การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง (Shopping) ย่านถนนออร์ชาร์ด (Orchard Road)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งย่านถนนออร์ชาร์ด” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาถนนออร์ชาร์ด (Orchard Road) ให้เป็นแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงในประเทศสิงคโปร์ โดยออกแบบให้สองข้างทางของถนนออร์ชาร์ดเต็มไปด้วยห้างสรรพสินค้าชั้นนำขนาดใหญ่เรียงกันมากกว่า 100 แห่ง ห้างสรรพสินค้าบางแห่งมีอายุเก่าแก่หลาย 10 ปี แต่ยังคงดำเนินธุรกิจอยู่ มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปซื้อสินค้าจำนวนมาก

ห้างสรรพสินค้าหลายแห่งในย่านถนนออร์ชาร์ดเป็นห้างทันสมัย เช่น ห้างสรรพสินค้าที่ชื่อว่า “The Shopping Center” ซึ่งเป็นห้างขนาดใหญ่ที่เน้นขายสินค้าชั้นดี (High End) หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “แบรนด์เนม” (Brand Name) ชื่อดังจากทั่วทุกมุมโลก นอกจากห้างสรรพสินค้า “The Shopping Center” แล้ว ยังมีห้างสรรพสินค้าที่ชื่อว่า “แตงส์” (Tangs) ซึ่งเป็นห้างเก่าแก่ในย่านนี้ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมเดินซื้อของแบรนด์เนมหลากหลายยี่ห้อจากห้างสรรพสินค้าแห่งนี้

นอกจากห้างสรรพสินค้า “แตงส์” แล้ว ยังมีห้างสรรพสินค้าระดับชั้นนำ ซึ่งนักท่องเที่ยวนิยมไปช้อปปิ้ง คือห้าง “ทากาชิมายา” (Takashimaya) เป็นห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ที่จำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมหลากหลายยี่ห้อเช่นเดียวกัน ดังภาพ 6.2

ภาพ 6.2

แสดงห้างสรรพสินค้าทากาชิมายา (Takashiyama) ย่านถนนออร์ชาร์ด

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

ห้างสรรพสินค้า “ทากาชิมายา” เป็นห้างสรรพสินค้าสัญชาติญี่ปุ่นที่มีขนาดใหญ่โต ตั้งอยู่กลางเมือง ห้าง “ทากาชิมายา” มีลักษณะเด่นที่จดจำได้ง่าย ตั้งตระหง่านอยู่ริมถนนออร์ชาร์ด (Orchard Road) เป็นห้างสรรพสินค้าที่ชาวสิงคโปร์และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมเดินทางไปหาซื้อสินค้าแบรนด์เนม (Brand Name) ระดับสูง (High End) ซึ่งมีขายอยู่หลากหลายยี่ห้อ

ภายในห้าง “ทากาชิมายา” มีร้านขายน้ำหอมที่หลากหลายยี่ห้อ ทั้งร้านขายสินค้าแบรนด์เนมประเภทต่างๆ ร้านขายหนังสือขนาดใหญ่ และร้านอาหารอีกหลากหลายประเภท หากมองดูจากภายนอกจะเห็นอาคารสีน้ำตาล ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับห้าง “พารากอน” (Paragon) ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าชื่อดังที่จำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมระดับสูงจากต่างประเทศเช่นเดียวกัน ทั้งสินค้าประเภทเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ร้านอาหารราคาแพง รูปภาพประกอบ 6.3

ภาพ 6.3

แสดงห้างสรรพสินค้าพารากอน ย่านถนนออร์ชาร์ด

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบและก่อสร้างสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินเชื่อมต่อกับห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ใจกลางเมืองสิงคโปร์ ชื่อว่า ห้าง “ไอออน” (ION Orchard) ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าที่จำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมชื่อดังหลากหลายยี่ห้อ เช่น พราด้า (Prada) หลุยส์ วิตตอง (Louis Vuitton) กุชชี (GUCCI) บุลกาเรีย (Bvlgari) ชาร์ล แอนด์ คีธ (Charles and Keith) วิกทอเรีย ซีเคร็ต (Victoria Secret) และผลิตภัณฑ์น้ำหอมอีกมากมาย ดังภาพแสดงห้างสรรพสินค้า “ไอออน ออร์ชาร์ด” (ION Orchard) ดังภาพ 6.4

ภาพ 6.4

แสดงห้างสรรพสินค้าไอออน ออร์ชาร์ด (ION Orchard)

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

ภายหลังจากนักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อสินค้าจากห้าง “ไอออน” แล้ว สามารถใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินซึ่งอยู่ชั้นล่างของอาคารห้าง “ไอออน” ได้สะดวกสบาย เนื่องจากมีป้ายบอกทางให้นักท่องเที่ยวเดินไปยังสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินได้ ดังภาพ 6.5

ภาพ 6.5

แสดงทางเชื่อมไปยังรถไฟฟ้าใต้ดินที่อยู่ชั้นล่างของห้างไอออน ออร์ชาร์ด

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

ทั้งนี้ ภายในห้างสรรพสินค้าทุกแห่งที่กล่าวมาจะมีกล้องวงจรปิดติดอยู่หลายตัว เพื่อสอดส่องดูความปลอดภัยของประชาชน นักท่องเที่ยว ตลอดเวลา ทั้งในส่วนที่เชื่อมต่อไปยังรถไฟฟ้าใต้ดิน ประกอบกับการเดินทางไปยังจุดต่างๆจะมีป้ายบอกไว้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ชาวสิงคโปร์จึงเชื่อมั่นถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเองเมื่ออาศัยอยู่ในประเทศ

○ การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง (Shopping) ย่านบูกิส (Bugis)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งย่านบูกิส” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาย่านถนนบูกิส (Bugis Street) ให้เป็นแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงในประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วย แหล่งช้อปปิ้งสินค้าทั่วไป และ แหล่งช้อปปิ้งสินค้าระดับหรูหรา เพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้จับจ่ายใช้สอยสินค้าที่หลากหลายประเภท ในย่านบูกิสนี้ตั้งอยู่ไม่ไกลจากย่านชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียเท่าใดนัก ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมพักโรงแรมในบริเวณนี้ เนื่องจากสะดวกและเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการพักโรงแรมในย่านธุรกิจของสิงคโปร์ซึ่งมีราคาแพงกว่า

■ แหล่งช้อปปิ้งสินค้าทั่วไป

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งสินค้าทั่วไป ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนและชาวต่างประเทศจำนวนมากนิยมเดินทางไปจับจ่ายใช้สอยในย่านถนนบูกิส ซึ่งมีทั้งสินค้าหลากหลายประเภท อาหารประเภทต่างๆให้เลือกสรร ราคาไม่แพงมากนัก มีลักษณะคล้ายกับร้านค้าในห้างแพลตฟอร์มบริเวณย่านประตูน้ำในกรุงเทพมหานคร ซึ่งร้านค้าในย่านบูกิสนี้จะมีประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินเลือกซื้อของกันหนาแน่นเกือบตลอดเวลา ดังภาพ 6.6

ภาพ 6.6

แสดงแหล่งช้อปปิ้งย่านถนนบูกิส สิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

วัยรุ่นชาวสิงคโปร์มักจะเดินทางมาท่องเที่ยว เลือกซื้อสินค้าบริเวณย่านนูกิส ทั้งอุปกรณ์เกี่ยวกับเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย เช่น โทรศัพท์เคลื่อนที่ อุปกรณ์สำหรับใช้กับสมาร์ทโฟน เทคโนโลยีอื่นๆ เสื้อผ้า กระเป๋า อาหาร และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวัน ฯลฯ ส่วนใหญ่มีราคาถูกลงกว่าสินค้าในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่

- แหล่งช้อปปิ้งสินค้าระดับหรูหรา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งสินค้าระดับหรูหราในย่านนูกิส ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนชาวสิงคโปร์และชาวต่างประเทศจำนวนมากนิยมเดินทางไปช้อปปิ้งในย่านถนนนูกิส ซึ่งมีห้างสรรพสินค้าชื่อดังจำนวนมากตั้งเรียงรายกัน เช่น ห้างนูกิส พลัส ซึ่งเป็นแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่ใจกลางย่านนูกิส ดังภาพ 6.7

ภาพ 6.7

แสดงห้างสรรพสินค้านูกิส พลัส

ภาพ : www.google.com

ห้างสรรพสินค้าบูกิส พลัส (Bugis Plus) อยู่ตรงข้ามกับห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ที่ชื่อ “บูกิส จังก์ชัน” ดูจากภายนอกมีสีบรอนด์เงิน ทันสมัย ภายในห้างมีสินค้าระดับหรูราคาซื้อดังหลากหลายยี่ห้อ

นอกจากห้างสรรพสินค้าบูกิส พลัส แล้วในย่านถนนบูกิสยังมีห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ที่ขายสินค้าระดับหรูราคา (Brand Name) ได้แก่ ห้างสรรพสินค้าบูกิส จังก์ชัน (Bugis Junction) ที่จำหน่ายสินค้าแบรนด์เนมหลากหลายยี่ห้อ เช่น ชาร์ล แอนด์ คีท (Charles & Keith) ลีวายส์ (Levis) เป็นต้น ดังภาพ 6.8

ภาพ 6.8

แสดงห้างสรรพสินค้าบูกิส จังก์ชัน สิงคโปร์

ภาพ : www.google.com

ห้างสรรพสินค้า บูกิส จังก์ชัน อยู่ใกล้กับสถานีรถไฟใต้ดิน “บูกิส” (Bugis Station) จึงมีประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินจับจ่ายซื้อของกันเกือบตลอดเวลา โดยเฉพาะสินค้าระดับหรูราคาจากต่างประเทศ

- **การพัฒนาเกาะเซนโตซ่าเป็นเกาะแห่งความสุข**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ทั้งนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ นักวิชาการที่สอนระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ และนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็นการพัฒนาเกาะเซนโตซ่าให้เป็นเกาะแห่งความสุข ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาเกาะเล็กๆ ที่ชื่อว่า “เซนโตซ่า” (Sentosa) โดยเนรมิตให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม นักท่องเที่ยวชาวอเมริกันที่ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า เป็น “The Kingdom of fun” แปลว่า “อาณาจักรแห่งความสนุก” ซึ่งได้กลายเป็น “จุดขาย” (Sale Point)

ของเมืองสิงคโปร์ไปเสียแล้ว ปัจจุบันนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในสิงคโปร์ต่างก็ต้องการไปชมดินแดนที่เรียกว่า “อาณาจักรแห่งความสุข” ที่รัฐบาลสร้างขึ้นมาเพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้สนุกสนาน

ข้อความข้างต้น สอดรับกับความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลักซึ่งเป็นนักวิชาการมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ที่ระบุว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มเงินจำนวนมหาศาลในการสร้างสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งสำหรับรองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ สถานที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่งคือการพัฒนาเกาะที่ไม่มี ความอุดมสมบูรณ์ให้กลายเป็นเกาะที่สวยงามประกอบด้วยสถานที่ท่องเที่ยวขนาดใหญ่หลากหลายประเภท และสร้างกิจกรรมที่สนุกสนานเพลิดเพลินใจให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัส เช่น การสร้างสวนสาธารณะที่สวยงาม การสร้างสวนน้ำขนาดใหญ่ การแสดงแสงสีบนผืนน้ำด้วยการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย การชมสัตว์น้ำที่หลากหลายนานาชาติในพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำขนาดใหญ่ อีกทั้งมีโรงแรมหรูหรานับ 10 แห่ง บนเกาะเซนต์โตซ่าซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถพักได้ ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์ใช้เงินมหาศาลพัฒนาเกาะนี้ เรียกว่า เซนต์โตซ่า ตอนนี้นักท่องเที่ยวทั่วโลกรู้จักเกาะเซนต์โตซ่า รู้จักยูนิเวอร์แซล รู้จักมารีนา เบย์ รู้จักพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำสิงคโปร์ เรียกได้ว่าตอนนี้เซนต์โตซ่าได้กลายเป็นแลนด์มาร์กของสิงคโปร์ไปแล้ว คนที่มาเที่ยวสิงคโปร์จะต้องมาดู”

“จากที่ได้คุยกับคนไทยที่มาเที่ยวสิงคโปร์ ร้อยทั้งร้อยจะต้องมาเที่ยวที่เกาะเซนต์โตซ่า เพราะมาแล้วได้เห็น ได้เล่นหลายอย่างที่เมืองไทยไม่มี ถึงบางอย่างมี แต่ก็เทียบที่สิงคโปร์ไม่ได้”

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบเมืองสิงคโปร์และสร้างเมืองที่ทันสมัยในเกาะเซนต์โตซ่า ภายในเกาะประกอบด้วยสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายซึ่งรัฐบาลได้ประชาสัมพันธ์ให้คนทั่วโลกเดินทางมาท่องเที่ยวที่สิงคโปร์ ทำให้มีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาเที่ยวที่เกาะเซนต์โตซ่า และนับวันจะมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกทยอยเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์มากขึ้น เหตุผลหนึ่งเพราะเชื่อว่าจะได้รับความปลอดภัย ได้เห็นการออกแบบเมืองที่สวยงาม เป็นสัดส่วน เนื่องจากรัฐบาลตระหนักดีว่าสิงคโปร์มีพื้นที่จำกัด จึงจำเป็นต้องวางผังเมืองและก่อสร้างสิ่งต่างๆอย่างคุ้มค่าที่สุด ดังภาพ 6.9

ภาพ 6.9
แสดงการออกแบบเมืองสิงคโปร์บนเกาะเซนโตซ่า

ภาพจาก www.google.com

ส่วนการเดินทางไปเกาะเซนโตซาก็สะดวกสบาย ใช้เวลาไม่นานนัก นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางด้วยกระเช้าไฟฟ้า (Cable Car) รถแท็กซี่ (Taxi) หรือใช้บริการรถประจำทาง (Bus) และสามารถใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินหรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “MRT” (Mass Rapid Transport) ได้ การใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินจะสะดวก รวดเร็ว และประหยัดที่สุด ทั้งนี้ รถไฟฟ้าใต้ดินสายที่ไปถึงเกาะเซนโตซ่าคือสายสีม่วง และสายสีส้ม นักท่องเที่ยวสามารถลงจากรถไฟฟ้าใต้ดินได้หลายสถานี เช่น ลงที่สถานีเซนโตซ่า (Sentosa Station) สถานีวอเตอร์ฟรอนท์ (Waterfront) สถานีบีช (Beach Station) หรือสถานีฮาร์เบอร์ฟรอนท์ (Harbourfront Station) จากนั้นสามารถใช้บริการรถด่วน ซึ่งเป็นรถไฟฟ้าที่มีขนาดสั้นเพื่อข้ามไปยังเกาะเซนโตซ่า รถด่วนขนาดสั้นมีชื่อว่า “เซนโตซ่า เอ็กเพรส” (Sentosa Express) ดังภาพ 6.10

ภาพ 6.10
แสดงรถไฟฟ้าเซ็นโตซ่า เอ็กเพรส

ภาพจาก www.google.com

ภาพจาก www.google.com

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าการเดินทางไปยังเกาะเซ็นโตซ่า นอกจากจะใช้รถไฟฟ้าใต้ดินแล้ว นักท่องเที่ยวยังสามารถเลือกใช้บริการกระเช้าลอยฟ้าที่เรียกว่า “เคเบิล คาร์” (Cable Car) เพื่อข้ามไปยังเกาะเซ็นโตซ่าได้อีกด้วย การใช้บริการกระเช้าไฟฟ้าเป็นที่นิยม เนื่องจากนักท่องเที่ยวสามารถมองเห็นทิวทัศน์นี้ได้สวยงาม ดังภาพ 6.11

ภาพ 6.11

แสดงกระเช้าลอยฟ้าไปยังเกาะเซนโตซ่า

ภาพจาก www.google.com

นอกจากการใช้บริการเคเบิล คาร์ เพื่อเดินทางข้ามไปยังเกาะเซนโตซ่าแล้ว นักท่องเที่ยวยังสามารถใช้บริการรถแท็กซี่ได้ ซึ่งสะดวกสบายและปลอดภัย ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึง การเดินทางไปยังเกาะด้วยรถแท็กซี่ว่าเป็นที่นิยมสำหรับผู้สูงอายุ เนื่องจากไม่ต้องเดินด้วยเท้าเป็น ระยะทางไกล ทั้งนี้ สถานที่ท่องเที่ยวภายในเกาะเซนโตซ่าว่ามีหลากหลายประเภท เป็นที่ชื่นชอบของ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนสิงคโปร์ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวภายในเกาะเซนโตซ่า ออกเป็น 4 ประเด็นย่อย ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวถึง ประกอบด้วย พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำสิงคโปร์ ยูนิเวอร์แซล สิงคโปร์ เซ็นโตซ่าเมอร์ไลออน เซ็นโตซ่าบอร์โดวอลล์ ดังต่อไปนี้

○ พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำสิงคโปร์

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ในประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยพบว่านักท่องเที่ยวรู้จักพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำแห่งนี้เป็นอย่างดี เนื่องจากเคย เดินทางไปชมมาแล้ว นักท่องเที่ยวกล่าวว่า เป็นพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา สอดรับกับนักท่องเที่ยวเวียดนามที่ระบุว่าได้เดินทางไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์แห่งนี้มาแล้ว สวยงาม มีสัตว์น้ำหลากหลายชนิด นักท่องเที่ยวเวียดนามกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์จัดแบ่งสัตว์น้ำจากทะเล ในเอเชีย มหาสมุทรแปซิฟิก มหาสมุทรอาร์กติก ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าสัตว์น้ำ ประเภทนี้อาศัยอยู่บริเวณใดของโลก ประกอบกับรัฐบาลสิงคโปร์สามารถจัดสภาพแวดล้อมในการ อยู่อาศัยของสัตว์น้ำได้ดีและสวยงามมาก ประกอบกับเป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีขนาดใหญ่ที่บรรจุสัตว์น้ำ กว่า 100,000 ตัว ดังภาพ 6.12

ภาพ 6.12
แสดงพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

○ ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ

จากการสัมภาษณ์นิสิตปริญญาเอกที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศสิงคโปร์เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่เรียกว่า “ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ” ผลการศึกษาพบว่า “ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ” เป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่คนไทยนิยมเดินทางไปเยี่ยมชมมากแห่งหนึ่ง เป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวนมากที่ตั้งใจเดินทางไปเยี่ยมชมความเพลิดเพลินสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์มีข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่ต้องการเดินทางไปยังเยี่ยมชม “ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ” ว่าสามารถจองตั๋วเข้าชมผ่านทางเว็บไซต์ได้ การจองบัตรผ่านทางเว็บไซต์จะมีราคาถูกกว่าการเดินทางไปซื้อตั๋ว ณ สถานที่จำหน่ายตั๋ว

อีกสิ่งหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลหลักแนะนำ คือ การขอแผนที่ภายใน “ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ” เพราะจะทำให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าบริเวณใดที่น่าสนใจ อีกทั้งหากนักท่องเที่ยวเดินทางไปในวันเสาร์ และวันอาทิตย์ มีข้อเสนอแนะให้ซื้อบัตรที่เรียกว่า “Universal Express” ซึ่งอาจเรียกว่า “บัตรทางด่วน” ก็ได้ เพราะหากนักท่องเที่ยวมีบัตรทางด่วนจะไม่ต้องเข้าแถวต่อคิวซื้อตั๋วเป็นเวลานานเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาถึง “ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ” แล้ว ส่วนใหญ่เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์จะถ่ายภาพกับ “ลูกโลกจำลอง” ขนาดใหญ่ที่รัฐบาลสิงคโปร์ติดตั้งไว้บริเวณด้านหน้าทางเข้า ดังภาพ 6.13

ภาพ 6.13

แสดงลูกโลกจำลองขนาดใหญ่ที่ติดตั้งไว้บริเวณทางเข้ายูนิเวอร์แซล

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

○ เซนโตซ่าเมอร์ไลออน (Sentosa Merlion)

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการเดินทางไปเยี่ยมชม “เซนโตซ่าเมอร์ไลออน” ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังเกาะเซนโตซ่านิยมถ่ายภาพคู่กับ “เมอร์ไลออน” ขนาดใหญ่ที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างไว้ให้นักท่องเที่ยวได้ถ่ายภาพเป็นที่ระลึก บริเวณรอบรูปปั้น “เมอร์ไลออน” รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดสร้างองค์ประกอบไว้บริเวณรอบๆอย่างสวยงาม นักท่องเที่ยวสามารถเลือกฉากหลังสำหรับถ่ายภาพได้ตามสะดวก อีกทั้งภายในตัว “เมอร์ไลออน” มีลิฟท์ให้นักท่องเที่ยวขึ้นไปชมทัศนียภาพของเกาะเซนโตซ่าได้ ดังภาพ 6.14

ภาพ 6.14

แสดงเมอร์ไลออนบนเกาะเซนโตซ่า

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

○ ชายหาดเซนโตซ่า (Sentosa Beach)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการพัฒนา “ชายหาดเซนโตซ่า” หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “เซนโตซ่า บีช” ผลการศึกษาพบว่า “เซนโตซ่า บีช” เป็นสถานที่ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมเดินทางมาเยี่ยมชมและถ่ายภาพเป็นที่ระลึก “เซนโตซ่า บีช” เป็นเสมือน “สัญลักษณ์” ของเกาะเซนโตซ่า และเป็นสัญลักษณ์ของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวระดับโลกแห่งนี้กว้างขวาง เด่นสง่า โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่ของประเทศสิงคโปร์ที่มีขนาดเล็กมาก เมื่อนักท่องเที่ยวได้เห็นรูปปั้น “เมอร์ไลออน” ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนเกาะเซนโตซ่าที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างขึ้นก็จะรู้ได้ทันทีว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้เงินจำนวนมหาศาลใน

การก่อสร้างสถานที่แห่งนี้ นอกจากใช้เงินจํานวนมหาศาลแล้ว จะต้องใช้ทีมออกแบบที่มีชื่อเสียงระดับโลกในการออกแบบสถานที่อย่างสวยงาม

จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย สิงคโปร์ในประเด็นการเดินทางไปเยี่ยมชม “เซนโตซ่า บีช” พบว่า นักท่องเที่ยวรายนี้ได้เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยหลายครั้ง หากเปรียบเทียบชายหาดเซนโตซ่ากับชายหาดแห่งอื่นในต่างประเทศจะเห็นว่าเดิมทีเดิยชายหาดแห่งนี้ไม่ได้สวยงาม แต่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้เงินจํานวนมหาศาลเพื่อเปลี่ยนแปลงชายหาดแห่งนี้ให้เป็นชายหาดที่สวยงาม โดยใช้เครื่องจักรขนาดใหญ่ดูดทรายจากใต้ท้องทะเลมาทับถมกันเพื่อพัฒนาเป็นหาดทรายที่สวยงาม พร้อมกับคิดค้นกิจกรรมสร้างความบันเทิงใจให้นักท่องเที่ยวได้อย่างน่าทึ่ง ดังภาพ 6.15

ภาพ 6.15

แสดงชายหาดเซนโตซ่า

ภาพจาก www.google.com

○ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอ่าว “อ่าวมารีน่า” (Marina Bay)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว “อ่าวมารีน่า” หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “มารีน่า เบย์” (Marina Bay) ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มงบประมาณจํานวนมหาศาลเพื่อพัฒนาสถานที่บริเวณรอบอ่าวมารีน่า เพื่อให้เป็นสถานที่พักผ่อนสำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย นักธุรกิจระดับสูงในสิงคโปร์และประชาชนทั่วไปนิยมใช้พื้นที่แห่งนี้เป็นที่ออกกำลังกายบริเวณรอบๆอ่าว ดังภาพ 6.16

ภาพ 6.16
แสดงทัศนียภาพบริเวณอ่าวมารีนา

ภาพจาก www.google.com

รัฐบาลสิงคโปร์ได้ก่อสร้างอาคาร “มารีนา เบย์ แซน” (Marina Bay Sands) ซึ่งเป็นรีสอร์ทขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่บริเวณอ่าวมารีนา ประกอบด้วยโรงแรมหรูหราสถานที่ในการจัดนิทรรศการที่ทันสมัย พิพิธภัณฑ์ เป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่นักท่องเที่ยวที่มาเยือนประเทศสิงคโปร์จะต้องมาเยี่ยมชม และขึ้นไปถ่ายภาพทิวทัศน์ของเมืองสิงคโปร์ได้ ปัจจุบันมารีนา เบย์ แซนด์ ได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งหนึ่งของประเทศสิงคโปร์ไปแล้ว ดังภาพ 6.17

ภาพ 6.17
แสดงอาคารมารีนา เบย์ แซน

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

- การเน้นความทันสมัยของเมืองทิศตะวันออก

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการสร้างเมืองที่ทันสมัย โดยเฉพาะการสร้างเมืองทางทิศตะวันออกของประเทศ ผลการศึกษาพบว่าเนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่เกิดขึ้นมาราว 53 ปีนี้เอง ถือได้ว่าเป็นประเทศใหม่ที่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศอังกฤษมาก่อน การที่เป็นเมืองเกิดใหม่นั้นทำให้รัฐบาลวางแผนการก่อสร้างเมืองได้ง่ายกว่าประเทศที่มีประวัติยาวนาน ประกอบกับรัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักว่าประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่น้อย จึงจำเป็นต้องวางแผนและออกแบบเมืองให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด จึงออกแบบเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า การที่รัฐบาลสิงคโปร์สามารถออกแบบและสร้างเมืองให้สวยงามดังที่นักท่องเที่ยวทั่วโลกได้ชื่นชมนั้น เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะรัฐบาลมีเงินมาก การที่รัฐบาลมีเงินเพราะผู้นำประเทศที่มีวิสัยทัศน์ และมีศักยภาพในการบริหารประเทศสามารถทำให้นักลงทุนชาวต่างประเทศเข้ามาลงทุนในสิงคโปร์ได้ การที่รัฐบาลสามารถดึงนักลงทุนให้ลงทุนในสิงคโปร์ได้นั้นทำให้ประเทศชาติมีรายได้ ประชาชนมีรายได้ตามไปด้วย ดังข้อความ

“อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์สามารถสร้างโนนสร้างนี้ได้คือเขามีเงินมาก แสดงให้เห็นว่าผู้นำของประเทศสิงคโปร์ที่ผ่านมามี

วิสัยทัศน์ มีปัญญาที่จะคิดทำการค้ากับนักธุรกิจต่างประเทศ ดึงให้เข้ามาลงทุนในประเทศสิงคโปร์ ประกอบกับรัฐบาลสิงคโปร์ลงทุนกับประชาชนในประเทศ ทำให้รัฐบาลมีเงินมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งจากการเก็บภาษีและการลงทุนอื่นๆ”

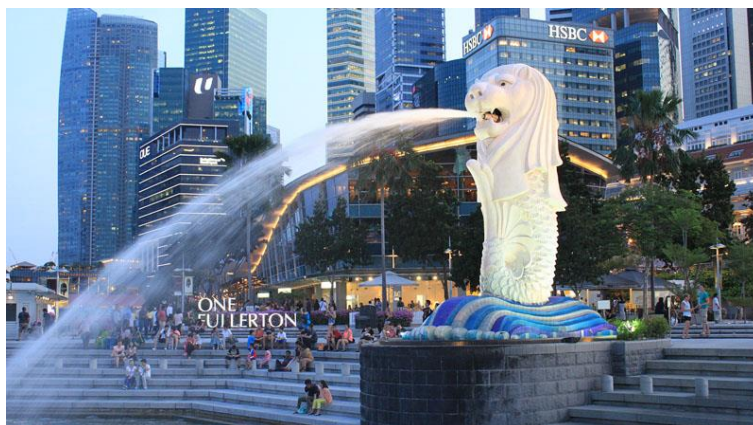
อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์มีรายได้จำนวนมากนั้นเป็นเพราะในอดีตสิงคโปร์เป็นเมืองขึ้นของประเทศอังกฤษ ทำให้สิงคโปร์ประกาศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ร่วมกับภาษาจีน ภาษามลายู ภาษาทมิฬ ซึ่งการประกาศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการนั้น ผู้ให้ข้อมูลหลักเห็นว่ามีผลสำคัญ เพราะจะทำให้ประชากรในประเทศสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เมื่อประชากรพูดภาษาอังกฤษได้ดี ส่งผลให้นักลงทุนและนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้ความสนใจเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจในสิงคโปร์ ดังข้อความ

“การที่รัฐบาลสิงคโปร์ประกาศให้พลเมืองสิงคโปร์ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ก็มีผลทำให้นักท่องเที่ยว นักลงทุนจากต่างประเทศหันมาทำธุรกิจ หันมาท่องเที่ยวในสิงคโปร์ เพราะว่าเขามั่นใจได้ว่าคนสิงคโปร์ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี”

นอกจากนี้ การที่นักการเมืองมีวิสัยทัศน์ในการบริหารประเทศเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้สิงคโปร์เจริญก้าวหน้ามาจนถึงทุกวันนี้ การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพของรัฐบาลสิงคโปร์กลายเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของผู้นำ ทำให้ประเทศสิงคโปร์เป็นแบบอย่างของผู้นำหลายประเทศ ดังที่องค์กรธนาคารโลกได้ยกย่องให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีการทำธุรกิจสะดวกมากที่สุด ทั้งความสบายใจที่รัฐบาลบริหารประเทศอย่างโปร่งใส ความเชื่อมั่นต่อนักการเมืองที่ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักลงทุนจากต่างประเทศเข้าไปลงทุนในสิงคโปร์ ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์สามารถออกแบบเมือง สร้างเมืองให้สวยงามได้

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักมองว่าการที่สิงคโปร์เป็นประเทศเกิดใหม่นั้น มีผลทำให้การวางโครงสร้างของเมืองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การที่สิงคโปร์เป็นประเทศเกิดใหม่ราว 53 ปี นั้น ทำให้รัฐบาลวางผังเมืองได้ดี เมื่อการวางผังเมืองดี รัฐบาลสิงคโปร์จึงสร้างเมืองได้ตรงตามทีวางแผนไว้ ทำให้ประเทศสิงคโปร์มีความเป็นสัดส่วน เป็นระเบียบ และมีทัศนียภาพที่สวยงาม ดังภาพ 6.18

ภาพ 6.18
แสดงทัศนียภาพของเมืองสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

นอกจากการเป็นประเทศเกิดใหม่แล้ว ปัจจัยด้านศักยภาพหรือวิสัยทัศน์ของผู้นำประเทศสิงคโปร์เป็นปัจจัยที่ผู้ให้ข้อมูลหลักมองว่าปัจจัยนี้สำคัญมากที่สุดที่ทำให้การพัฒนาประเทศสิงคโปร์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์จะให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์การพัฒนา มีการทบทวนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศอยู่เสมอ เพื่อให้ทันต่อกระแสโลกาภิวัตน์ เป็นการยกระดับการดำเนินชีวิตของคนสิงคโปร์ให้ดียิ่งขึ้น รัฐบาลสิงคโปร์จะคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้ง เช่น ต้องการให้ประชาชนทำงานใกล้บ้าน ตั้งเป้าหมายว่าจะทำให้พลเมืองสิงคโปร์ออกจากบ้านเพื่อไปยังรถขนส่งมวลชนโดยใช้เวลาไม่เกิน 10 นาที เป็นต้น เมื่อตั้งเป้าหมายไว้เช่นนี้ รัฐบาลก็ต้องมีแผนยุทธศาสตร์ที่จะปรับปรุง หรือพัฒนาให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงวิสัยทัศน์ในการออกแบบเมืองทางทิศตะวันออกที่สวยงาม โดยคำนึงถึงประโยชน์ของพลเมือง ปลอดภัย ความสวยงาม เป็นระเบียบ เป็นสำคัญ ดังภาพ 6.19

ภาพ 6.19

แสดงการออกแบบเมืองที่เป็นสัดส่วนในสิงคโปร์

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

นอกจากนี้ การที่ประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศ ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักถึงข้อจำกัดนี้ จึงเน้นการออกแบบเมืองมากเป็นพิเศษ เพื่อให้แต่ละหน่วยพื้นที่ถูกใช้ประโยชน์มากที่สุด คุ่มค่าที่สุด ดังข้อความ

“ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่เล็กมาก เมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศ เมื่อมีพื้นที่น้อย รัฐบาลจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเป็นพิเศษ คือจะต้องใช้พื้นที่ที่มีอยู่ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด โดยรวมคิดว่าเขาวางแผนเมืองได้ดี”

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า การที่ภาพลักษณ์ในด้านความสะอาด และความเป็นระเบียบของประเทศสิงคโปร์อยู่ในการรับรู้ของคนจำนวนมาก โดยเฉพาะชาวต่างประเทศนั้นเป็นเพราะรัฐบาลสิงคโปร์ตั้งใจที่จะพัฒนาเมืองด้านทิศตะวันออก ซึ่งเป็นที่ตั้งของ สนามบินชางอี (Changi) และเมืองบริเวณใกล้เคียงเป็นหลัก เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาถึง สนามบินก็จะเห็นสนามบินที่สวยงาม ใหญ่โต เมื่อเดินทางเข้าเมืองก็จะเห็นการสร้างผังเมืองที่สวยงาม เป็นระเบียบ ทันสมัย ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์เน้นสร้างความทันสมัยในด้านทิศตะวันออกของประเทศ ตั้งแต่สนามบินชางอีไปจนถึงประมาณครึ่งเกาะ จะเห็นว่าเป็นสถานที่ที่ รัฐบาลสิงคโปร์สร้างเพื่อเอาไว้รับนักท่องเที่ยว ตั้งแต่สนามบินไปจนถึง ย่านถนนออร์ชาร์ด”

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์กล่าวว่า พื้นที่อีกด้านหนึ่งของ ประเทศ คือ ด้านทิศตะวันตก หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ย่านเวสต์โคสต์” (West Coast) นั้น ไม่ได้สวยงามดังเช่นเมืองทางทิศตะวันออก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่ได้เห็นเมืองทางด้านทิศตะวันตก ซึ่งไม่สวยงามดังเช่นเมืองทางด้านทิศตะวันออก กระนั้นก็ตาม ก็ถือได้ว่ายังมีความเป็นระเบียบอยู่ใน ระดับที่ดีเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองหลายแห่งในประเทศอื่น ดังข้อความ

“ถ้าคุณเห็นสิงคโปร์ในย่านทิศตะวันออก ตั้งแต่สนามบินชางอีมาจนถึง ราวครึ่งหนึ่งของเมือง คือบริเวณย่านออร์ชาร์ด คุณจะไม่รู้จักรัฐสิงคโปร์ที่ แท้จริง คุณต้องไปดูย่านทิศตะวันตกของเมืองด้วย ย่านเวสต์โคสต์นะ คุณจะเห็นว่าไม่ได้สวยงามเหมือนกับย่านทิศตะวันออก

ถ้านักท่องเที่ยวไปเที่ยวสิงคโปร์แล้วบอกว่าดีจังเลย ทุกอย่างดีหมด สวยงามทั้งหมด ก็อาจจะเชื่อนะถ้าไม่เคยมาอยู่ แต่พออยู่มาได้สัก 2 ปี กว่า ก็เกิดคำถามว่าคุณจะไปอยู่สิงคโปร์นั้น คุณไปอยู่ส่วนไหนของ เกาะ เคยไปเห็นที่คนท้องถิ่นอยู่กันจริงๆหรือเปล่า มันไม่เหมือนกับย่าน ใกล้สนามบินชางอีนะ”

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ถึงแม้ว่าย่านเวสต์โคสต์ในสิงคโปร์จะไม่ถึงกับ สวยงาม ไม่ทันสมัยดังเช่นกลางเมืองหรือสถานที่ต่างๆในย่านทิศตะวันออก กระนั้นก็ตาม ก็ยังกล่าว ได้ว่าเป็นเมืองที่มีความเป็นระเบียบมากกว่าหลายเมืองทั่วโลก มีการวางแผนบริหารจัดการพื้นที่ซึ่งมี อยู่ไม่มากนัก ทำอย่างเป็นระบบ เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะเป็นประเทศที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก และเป็น ประเทศที่เกิดขึ้นมาราว 50 ปีต้นๆ การออกแบบเมือง การสร้างเมืองจึงทำได้ง่าย ดังข้อความ

“การออกแบบผังเมืองสิงคโปร์ เขาทำได้ดี เพราะมันมีอายุไม่มาก เป็นประเทศเล็ก บริหารจัดการง่าย ถ้าพูดถึงครึ่งเกาะตั้งแต่สนามบิน ซางฮีมาจนถึงกลางเกาะ ถ้าพูดถึงความสวย ให้เต็มร้อย เขาทำเมืองได้ สวยงาม”

● การพัฒนาสิ่งแวดล้อม

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ในประเทศอย่างมาก มีการจัดตั้งกระทรวงสิ่งแวดล้อมที่มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาในทุก ด้าน ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอในประเด็นสิ่งแวดล้อมออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย การจัดการ สิ่งแวดล้อมบนผืนดิน การจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับน้ำ และการจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับอากาศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

○ การจัดการสิ่งแวดล้อมบนผืนดิน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นรัฐบาลสิงคโปร์จัดการ สิ่งแวดล้อมบนผืนดิน ผลการศึกษาพบว่า สืบเนื่องจากลักษณะภูมิประเทศของสิงคโปร์เป็นเกาะที่ไม่ ใหญ่โตนัก ประกอบกับประเทศสิงคโปร์ที่ผ่านมามุ่งเน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ โดยเฉพาะการก่อสร้างอุตสาหกรรมหลากหลายประเภท ทั้งโรงงานอุตสาหกรรม และภาคธุรกิจ เอกชน ทำให้เกิดของเสียและสิ่งปฏิกูลที่โรงงานอุตสาหกรรมและสถานประกอบการสร้างไว้ ดังนั้น รัฐบาลจึงให้ความสำคัญกับการจัดการกับสิ่งแวดล้อมมาก เพราะไม่เช่นนั้นมลพิษต่างๆก็จะส่งผล ต่อทุกคนในเกาะที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ดังข้อความ

“การเป็นประเทศเล็ก ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์จะต้องเร่งจัดการปัญหานี้ อย่างเร่งด่วน ไม่มีทางเลือกอื่น และจะต้องทำให้เกิดประสิทธิภาพ สูงสุด เพื่อให้ประชาชนดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างปกติ ดังนั้น รัฐบาล สิงคโปร์จึงออกกฎหมายการควบคุมสิ่งแวดล้อมไว้หลายฉบับมาก”

ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ได้กล่าวถึงสิ่งที่รัฐบาล สิงคโปร์กำลังทำอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม คือการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ รีไซเคิล (Recycle) วัสดุต่างๆ ตั้งแต่ระดับบ้านเรือน ระดับสำนักงาน องค์กร ระดับโรงงาน อุตสาหกรรม ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์จะรณรงค์ให้ประชาชนนำเอาสิ่งของที่ต้องการจะ นำมารีไซเคิลมาวางไว้หน้าประตูบ้านในตอนเช้า ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่มา เก็บเพื่อนำไปรีไซเคิล

ในโรงเรียนก็มีนะ มีการส่งเสริมให้นักเรียนนำอุปกรณ์การเรียนที่ไม่ใช้แล้ว ถ้าต้องการจะรีไซเคิลก็นำมาทิ้ง รวมถึงกระป๋อง ขวดพลาสติก กระดาษ หรืออะไรก็ได้ที่ไม่ต้องการใช้แล้ว นำมาทิ้งไว้ที่โรงเรียนจัดไว้ให้ เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนตระหนักถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม”

นอกจากการให้ความสำคัญกับการรีไซเคิลขยะที่ใช้แล้ว รัฐบาลสิงคโปร์จะรณรงค์ให้ประชาชนทิ้งขยะให้เป็นที่ โดยออกกฎหมายลงโทษผู้ที่ไม่ทิ้งขยะลงในถังขยะอย่างรุนแรงกว่ากฎหมายประเทศอื่น ประกอบกับรัฐบาลได้ติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) ไว้แทบจะทุกแห่งเพื่อสอดส่องดูพฤติกรรมของประชาชน ถ้าหากมีประชาชนที่ทำผิดกฎหมาย กล้องวงจรปิดบันทึกภาพไว้ได้ และระบบอิเล็กทรอนิกส์ภายในกล้องจะส่งภาพนั้นไปยังหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง จากนั้นอีกไม่นานหน่วยงานดังกล่าวก็จะส่งจดหมายมาแจ้งต่อผู้กระทำความผิดกฎหมายถึงที่พักอาศัย ดังข้อความ

“เมื่อประชาชนทิ้งขยะไม่เป็นที่ ก็ส่งกลิ่นเหม็น เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อไปยังคนอื่น จะเห็นว่ารัฐบาลติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้เกือบทุกแห่ง ถ้าใครทำผิด ฝ่าฝืนกฎหมาย กล้องวงจรปิดจับภาพได้ เดียวก็จะมีจดหมายไปถึงบ้าน”

ในด้านการทิ้งขยะของประชาชนนั้น รัฐบาลสิงคโปร์จะให้การรณรงค์ให้ประชาชนคัดแยกขยะก่อนทิ้ง เป็นการจัดการขยะที่ตนเองต้องการทิ้งให้เรียบร้อยเสียก่อน และทิ้งขยะให้ตรงกับถังขยะสำหรับใส่ขยะแต่ละประเภท ทิ้งขยะทั่วไป ขยะพลาสติก และขยะประเภทอื่น ดังภาพ 6.20

ภาพ 6.20

แสดงถังขยะในประเทศสิงคโปร์

ถ่ายภาพโดย ผู้วิจัย

จากการสัมภาษณ์นักวิชาการที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น การรณรงค์ให้ประชาชนทิ้งขยะให้ตรงกับภาชนะรองรับ ผลการศึกษาพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในย่านเมืองที่ทันสมัยจะมีวินัยมาก โดยเฉพาะการทิ้งขยะใส่ตรงกับภาชนะที่รองรับที่ รัฐบาลจัดไว้ให้ ดังข้อความ

“รัฐบาลรณรงค์ให้ประชาชนแยกขยะก่อนเอาไปทิ้ง การทิ้งขยะก็ต้อง จัดการขยะให้เรียบร้อยก่อนที่จะแยกทิ้งในถังขยะที่รัฐบาลจัดเตรียมไว้ ให้ มีทั้งส่วนที่เป็นกระดาษ เป็นพลาสติก กระป๋องน้ำอัดลม ขยะทั่วไป เท่าที่สังเกตเห็นคนสิงคโปร์เขาก็ทำตาม”

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า ยังมีบ้างที่ประชาชนบางคนที่ไม่ได้คัดแยกขยะ ก่อนทิ้ง สามารถพบเห็นได้ในย่านชานเมือง จากความเห็นข้างต้นตรงกับการสังเกตของผู้วิจัยที่เฝ้า สังเกตพฤติกรรมมารวมการทิ้งขยะของประชาชนสิงคโปร์ โดยเฉพาะในย่านที่ผู้วิจัยพักอาศัยอยู่ขณะนี้ อยู่ในสิงคโปร์ ซึ่งเรียกว่าย่านโรเชอร์ (Rochor) ซึ่งเป็นย่านที่มีชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียอาศัยอยู่ หนาแน่น จากการสังเกตพบว่าส่วนใหญ่จะคัดแยกขยะและทิ้งขยะตามที่รัฐบาลจัดเตรียมภาชนะไว้ ให้ มีบ้างที่ไม่ได้ทิ้งขยะลงถังตามประเภทของถังขยะที่รัฐบาลติดป้ายไว้

จากการสังเกตพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์มักจะไม่นำถังขยะมาตั้งไว้ในย่านที่มี นักท่องเที่ยวหนาแน่น เช่น ย่านถนนออร์ชาร์ด ซึ่งมีนักท่องเที่ยวต่างประเศนิยมเดินทางไปช้อปปิ้ง (Shopping) สินค้าแบรนด์เนม (Brandname) ชื่อดัง เนื่องจากเห็นว่าเมื่อนำถังขยะมาตั้งทิ้งไว้จะ ทำให้ประชาชนทิ้งขยะกันมาก รัฐบาลสิงคโปร์จึงรณรงค์ให้ประชาชนนำถุงผ้ามาบรรจุสินค้าแทน และใช้วิธีการรณรงค์ให้ประชาชนทิ้งขยะให้ลงถังขยะให้เรียบร้อย เพื่อไม่ให้มีเป็นการทำลาย ทัศนียภาพที่สวยงาม อีกทั้งยังสร้างมลภาวะให้กับเมืองอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ประชาชนชาวสิงคโปร์โดยทั่วไปจะให้ความร่วมมือกับการ ทิ้งขยะให้ลงภาชนะที่รัฐบาลจัดเตรียมไว้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าเหตุผลสำคัญที่เป็นเช่นนี้เพราะ ประชาชนรู้ว่ารัฐบาลได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อสอดส่องพฤติกรรมของประชาชนไว้แทบจะทุกพื้นที่ โดยเฉพาะในพื้นที่บริเวณทางด้านทิศตะวันออกของประเทศ ได้แก่ ย่านสนามบินชางฮี ย่านถนนออร์ ชาร์ด ย่านเกาะเซนโตซ่า ย่านบูกิส ซึ่งเป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวต่างประเศนิยมเดินทางไปเยือน ซึ่งจากการสังเกตพบว่ามีความสะอาดมากกว่าย่านอื่นๆ

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ปรับปรุงพื้นที่ในแต่ ละย่านมาโดยตลอด โดยกำหนดนโยบายเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้มากขึ้น ที่ผ่านมาได้สร้างสวนสาธารณะ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ประชาชนได้ใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ เมื่อเปรียบเทียบการสร้าง สิ่งแวดล้อมของรัฐบาลสิงคโปร์กับประเทศต่างๆในอาเซียน ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าผู้นำของสิงคโปร์

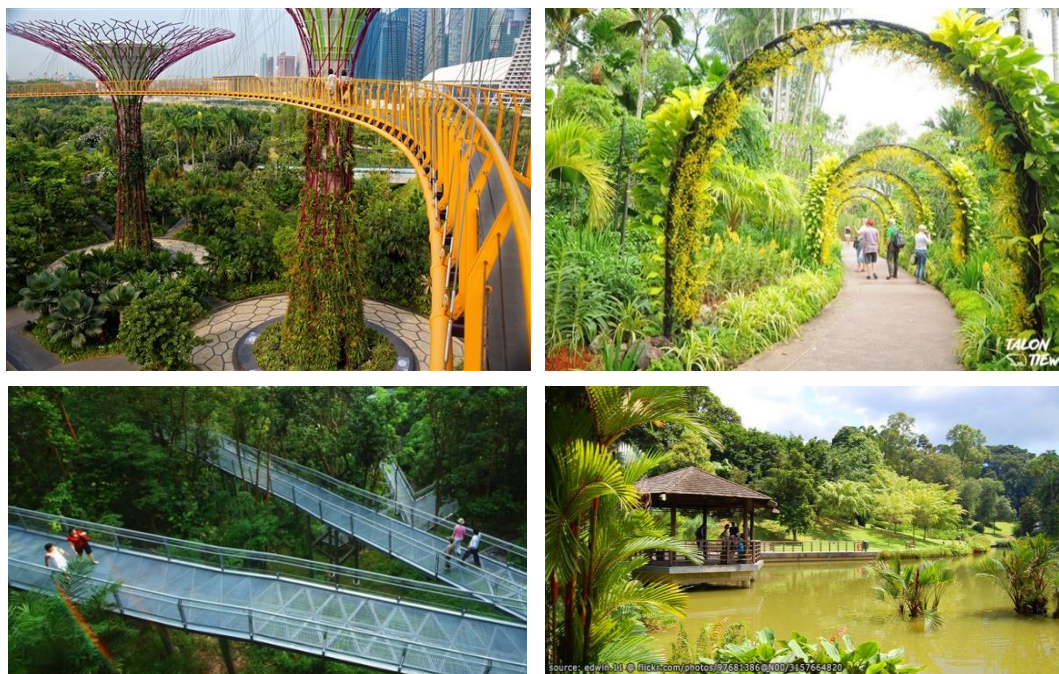
ในอดีต คือ ลี กวน ยิว ได้เน้นย้ำเสมอว่าจะต้องพัฒนาสิ่งแวดล้อมในประเทศสิงคโปร์ให้ดีขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพัฒนาเศรษฐกิจให้ประชาชนชาวสิงคโปร์มีงานทำ มีรายได้ดี ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของรัฐบาล แต่รัฐบาลสิงคโปร์ก็ทำได้ดีเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐบาลหลายประเทศ สามารถพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เติบโตได้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่เดียวกันได้สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีไปพร้อมกัน กระนั้นก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์ในปัจจุบันได้เน้นย้ำให้ประชาชนรับรู้จะพัฒนาพื้นที่สีเขียวในสิงคโปร์ให้มากขึ้นกว่าเดิม โดยตั้งเป้าว่าประชาชนชาวสิงคโปร์จะต้องใช้เวลาในการเดินทางจากบ้านไปยังสวนสาธารณะไม่เกิน 15 นาที ดังข้อความ

“ลี กวน ยิว ต้องการทำให้สิงคโปร์เป็นเมืองสีเขียว เขาวางแผนไว้แล้ว รัฐบาลต่อมาก็รับเอาแนวคิดนี้มาทำต่อ ผู้นำคนปัจจุบันก็ทำต่อ เพื่อให้เกิดผลดีต่อสุขภาพของประชาชน เหตุผลหนึ่งเพราะรัฐบาลพยายามบอกให้ประชาชนจะต้องแข่งขันกัน แข่งขันกันเรียน การพัฒนาภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะให้ได้งานทำดีๆ การได้งานทำดีๆ ก็คือได้รายได้ ได้ค่าตอบแทนที่สูง ดังนั้น รัฐบาลก็หาที่พักผ่อนหย่อนใจ หากิจกรรมสำหรับคนสิงคโปร์ที่ทำแล้วเกิดความสุขสนุกรื่นรมย์ให้ประชาชนมีกิจกรรมสันทนาการมากขึ้น”

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ในอดีตรัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้งบประมาณจำนวนมหาศาลในการพัฒนาสวนพฤกษศาสตร์ขนาดใหญ่ที่มีความสวยงามระดับโลก ประกอบด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และกล้วยไม้ นานาพันธุ์ มีการออกแบบอย่างสวยงามไม่แพ้ที่ใดในโลก โดยตั้งชื่อว่า “โบทานิค การ์เด้น” (Botanic Garden) ผู้วิจัยได้ซักถามนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในสิงคโปร์เกี่ยวกับสวนพฤกษศาสตร์แห่งนี้พบว่านักท่องเที่ยวได้เดินทางไปชมสวนพฤกษศาสตร์แห่งนี้หลายครั้งแล้ว ประกอบกับในการเดินทางมาสิงคโปร์ในแต่ละครั้งก็จะมาชมสวนพฤกษศาสตร์แห่งนี้ นักท่องเที่ยวรายหนึ่งกล่าวว่าหลังจากที่ได้เดินทางมาเยี่ยมชมสวนพฤกษศาสตร์แห่งนี้แล้ว ได้แนะนำเพื่อนชาวเวียดนามที่วางแผนจะเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ให้เข้ามาท่องเที่ยวสวนพฤกษศาสตร์แห่งนี้ เนื่องจากมีความสวยงามมากแห่งหนึ่งในโลกที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างขึ้นมาหลายสิบปีแล้ว แต่ยังคงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวจำนวนมาก เนื่องจากมีการจัดการป่าไม้ ต้นไม้ นานาพันธุ์ กล้วยไม้พันธุ์ที่หายากนานาชนิดที่หาดูไม่ได้จากที่อื่น อีกทั้งยังได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากยูเนสโกอีกด้วย ดังภาพ 6.21

ภาพ 6.21

แสดงสวนพฤกษศาสตร์สิงคโปร์ (Singapore Botanic Garden)

ภาพจาก www.google.com

นอกจากการสร้างสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่ชื่อ “โบทานิค การ์เด้น” แล้ว รัฐบาลสิงคโปร์ยังสร้างสวนสาธารณะอีกหลายแห่งในย่านต่างๆ ทั้งในย่านที่มีการจราจรหนาแน่น และในย่านอื่นที่อยู่นอกเมือง เช่น การพัฒนาเขตอนุรักษ์ธรรมชาติในย่านบูกิส (Bugis) ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปหาซื้อสินค้าหลากหลายประเภท ทั้งสินค้าแบรนด์เนม และสินค้าประเภทอื่น ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาพื้นที่บางส่วนที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นโชดหิน โดยพัฒนาให้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่สวยงาม เพื่อให้ประชาชนในย่านบูกิสใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ ดังภาพ 6.22

ภาพ 6.22

แสดงเขตอนุรักษณ์ธรรมชาติในย่านนูกิส

ภาพจาก www.google.com

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า รัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้พลเมืองสิงคโปร์สร้างครอบครัวและมีทายาทสืบสกุล ซึ่งรัฐบาลได้เห็นความสำคัญของเด็กและเยาวชน เห็นได้จากการจัดตั้งสถานี่โทรทัศน์สำหรับเด็ก และ การสร้างสวนสาธารณะสำหรับเด็กขึ้น ใช้ชื่อว่า (Children Garden) ซึ่งรัฐบาลรณรงค์ให้พ่อแม่พาลูกมาท่องเที่ยวที่สวนสาธารณะสำหรับเด็ก ประกอบกับประชาสัมพันธี่ให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพาเด็กๆเข้ามาเที่ยวชมความงดงามและเล่นเครื่องเล่นต่างๆภายในสวนสาธารณะ ดังภาพ 6.23

ภาพ 6.23

แสดงสวนสาธารณะสำหรับเด็กในสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

นอกจากการพัฒนาสวนสาธารณะสำหรับเด็กที่ชื่อ (Children's Garden) แล้ว รัฐบาลสิงคโปร์ยังได้สร้างสวนสาธารณะไว้ในย่านต่างๆของประเทศอีกหลายแห่ง ทั้งเพื่อให้ประชาชนได้ใช้เป็นที่ออกกำลังกายหลังเลิกงาน และเพื่อให้ประชาชนได้สูดอากาศที่สะอาดเข้าไปในร่างกาย สวนสาธารณะบางแห่งมีลักษณะแปลกแตงดงาม เช่น สวนสาธารณะฟอร์ท แคนนิง (Fort Canning Park) ซึ่งเป็นสวนสาธารณะชื่อดังแห่งหนึ่งที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมเดินทางไปพักผ่อน ดังภาพ 6.24

ภาพ 6.24

แสดงสวนสาธารณะในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบเมืองให้มีพื้นที่สีเขียวกลมกลืนไปกับอาคารต่างๆ ทำให้ประเทศสิงคโปร์ได้รับการจัดอันดับให้เป็นประเทศที่มีพื้นที่สีเขียวมากที่สุดในลำดับต้นๆของโลก ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดยุทธศาสตร์ให้ประเทศสิงคโปร์เป็นเมืองสีเขียวมานานนับสิบปี

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าจากที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ได้รับข่าวสารว่า รัฐบาลสิงคโปร์ยังคงจะดำเนินนโยบายสร้างพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้นอีก เห็นได้จากการที่รัฐบาลประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อประเภทต่างๆว่ารัฐบาลต้องการเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับประชาชนชาวสิงคโปร์ และเมื่อไม่กี่ปีมานี้รัฐบาลได้เปิดโครงการพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแห่ง โดยใช้ชื่อว่า “สวนสาธารณะในอนาคต” ดังภาพ 6.25

ภาพ 6.25

แสดงสวนสาธารณะแห่งอนาคตในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

นอกเหนือจากการสร้างสวนสาธารณะเพิ่มขึ้นในที่สาธารณะแล้ว จากการที่ผู้วิจัยเดินทางไปยังมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นการจัดสรรพื้นที่เพื่อสร้างมหาวิทยาลัยที่มีขนาดใหญ่ ประกอบกับการออกแบบสวนสาธารณะ และอาคารต่างๆภายในมหาวิทยาลัยที่เห็นได้ชัดเจนว่า รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการสร้างพัฒนาพื้นที่สีเขียว ผู้วิจัยได้เดินทางไปยังคณะศิลปะและสังคมศาสตร์ (Faculty of Arts and Social Sciences) ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดสรรพื้นที่ด้านหน้าคณะให้เป็นพื้นที่สีเขียวที่ดูสะอาดตา ดังภาพ 6.26

ภาพ 6.26

แสดงการจัดสวนสาธารณะขนาดเล็กบริเวณชั้นล่างของอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

นอกจากการจัดสรรพื้นที่ด้านหน้าของชั้นล่างคณะศิลปะและสังคมศาสตร์จะมีพื้นที่สีเขียวที่ดูสะอาดตาแล้ว บริเวณชั้นล่างของอาคารแห่งนี้มีร้านอาหารและเครื่องดื่มสำหรับนักศึกษาและบุคลากรได้ใช้เป็นพื้นที่พักผ่อนหย่อนใจ ร้านอาหารแห่งนี้ขายอาหารบางประเภทซึ่งไม่หลากหลาย พร้อมกับเครื่องดื่ม เช่น กาแฟ ชา เค้ก และขนมขบเคี้ยวประเภทต่างๆ สำหรับรับประทานควบคู่ไปกับเครื่องดื่ม ซึ่งร้านอาหาร และเครื่องดื่มที่ตั้งอยู่ด้านล่างของอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์นี้มีชื่อว่า “The Coffee Roster” ลูกค้าของร้านอาหารสามารถนั่งรับประทานอาหารภายในร้าน และด้านนอกของร้านซึ่งผู้บริหารร้านได้จัดเตรียมโต๊ะ เก้าอี้ บริการเพื่อให้ลูกค้าได้นั่งพักผ่อนหย่อนใจ ดังภาพ 6.27

ภาพ 6.27

แสดงผู้วิจัยนั่งพูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants)

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ในระหว่างที่ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์และพูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลหลักตั้งแต่ช่วงเช้า กลางวัน จนกระทั่งถึงเวลา 18.00 น. ผู้วิจัยได้สังเกตลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการร้านเครื่องดื่ม “The Coffee Roster” พบว่า ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา บุคลากร และอาจารย์ที่สอนคณะศิลปและสังคมศาสตร์ ซึ่งมีอยู่หลากหลายแผนก ได้แก่ แผนกสถาบันวิจัยเอเชีย (Department of Asia Research Institute) แผนกการศึกษาเกี่ยวกับมาเลย์ (Department of Malay Studies) แผนกการศึกษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Department of South East Asia Studies) โปรแกรมการศึกษาเอเชียใต้ (South Asian Studies Programme) แผนกจีนศึกษา (Department of Chinese Studies) แผนกญี่ปุ่นศึกษา (Department of Japanese Studies) เป็นต้น ดังภาพ 6.28

ภาพ 6.28

แสดงร้านอาหารและเครื่องดื่มที่ชื่อ The Coffee Roaster ตั้งอยู่บริเวณ
ชั้นล่างของอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

เมื่อมองทัศนียภาพบริเวณหน้าอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จะเห็นการออกแบบพื้นที่ที่แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัย ซึ่งได้รับการออกแบบที่เป็นสัดส่วน โดยมีพื้นที่สีเขียวและมีต้นไม้ขนาดใหญ่หลายต้นให้ร่มเงา ทั้งบริเวณด้านหน้าและด้านข้างของอาคาร ดังภาพ 6.29

ภาพ 6.29

แสดงสวนสาธารณะหน้าอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

พื้นที่บริเวณหน้ามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ถึงแม้จะมีพื้นที่ว่างเปล่าอยู่
ไม่มากนัก รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดทำเป็นสวนสาธารณะโดยปลูกหญ้าสีเขียวและต้นไม้ให้ดูสวยงาม
สะอาดตา ดังภาพ 6.30

ภาพ 6.30

แสดงสวนสาธารณะขนาดเล็กหน้ามหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ไม่เพียงเฉพาะการสร้างพื้นที่สีเขียวในที่สาธารณะเท่านั้น แต่ยังรณรงค์ให้นักศึกษา บุคลากร และประชาชนใช้บริการขนส่งมวลชนสาธารณะเพื่อเดินทางไปยังมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ทั้งนี้เพื่อลดมลภาวะจากการใช้รถยนต์ ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบขนส่งมวลชนที่สะดวกสบายสำหรับผู้ที่ต้องการเดินทางไปยังมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ผู้วิจัยได้ใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินจากที่พักอาศัยย่านบูกิส-โรเชอร์ (Bugiz-Rochor) เพื่อเดินทางไปยังมหาวิทยาลัยแห่งชาติ

การเดินทางไปยังมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์นั้น นักท่องเที่ยวสามารถลงรถไฟฟ้าใต้ดินที่สถานี “เค้นทริดจ์” (Kent Ridge Station) เมื่อเดินทางออกมายังถนนนอกสถานีจะเจอกับสถานีรถบัส (Bus Station) ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดหารถบัสที่ทันสมัยและประหยัดพลังงานไว้บริการนักศึกษา บุคลากร และประชาชนที่ต้องการเดินทางเข้าไปยังมหาวิทยาลัย โดยไม่เก็บเงินแต่อย่างใด ดังภาพ 6.31

ภาพ 6.31

แสดงการเชื่อมต่อระหว่างสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินกับสถานีรถประจำทาง

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

○ การจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับน้ำ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “รัฐบาลสิงคโปร์จัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับน้ำ” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ประสบปัญหาเรื่องน้ำจืดมาตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ ราว 53 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่คริสต์ศักราช 1965 ปัญหาที่เกิดขึ้นคือการขาดแคลนน้ำจืด ในอดีตรัฐบาลสิงคโปร์ซื้อน้ำจืดจากประเทศมาเลเซีย ประกอบกับเมื่อมีการพัฒนาเศรษฐกิจมากขึ้น มี

ประชากรเพิ่มมากขึ้น ปัญหาการขาดแคลนน้ำจืดได้กลายเป็นปัญหาใหญ่มากขึ้นสำหรับประชาชน และรัฐบาลสิงคโปร์

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าจากประวัติ ความเป็นมาของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งแยกตัวออกมาจากประเทศมาเลเซีย คนจำนวนหนึ่งเกิดความรู้สึกว่ารัฐบาลมาเลเซียปฏิบัติต่อ ประชาชนไม่เท่าเทียมกัน เป็นที่มาของการเรียกร้องสิทธิ ความเท่าเทียมในประเทศมาเลเซีย ทำให้เกิดปัญหาทางการเมืองซึ่งเกี่ยวข้องกับเชื้อชาติที่แตกต่างกัน เมื่อผู้นำคนหนึ่งชื่อ ลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) รู้ว่าจะต้องแยกตัวออกมาจากประเทศมาเลเซีย ผู้นำรัฐบาลในช่วงนั้นรู้สึกเสียใจ เนื่องจากรู้ว่าลักษณะภูมิประเทศที่เป็นเกาะเล็กๆที่ไม่อุดมสมบูรณ์นั้นจะส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตของประชาชนอย่างแน่นอน โดยเฉพาะปัญหาเรื่องน้ำจืดสำหรับการอุปโภค บริโภค ดัง ข้อความ

“สิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรน้ำจืด เพราะก่อนหน้านี้ซื้อน้ำจืด จากประเทศมาเลเซีย รัฐบาลตระหนักเรื่องนี้ดี จึงส่งเสริมให้ประชาชน ใช้น้ำจืดอย่างประหยัด ให้เกิดประโยชน์สูงสุด”

ผู้ให้ข้อมูลหลักอีกรายหนึ่งกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้เทคโนโลยี ระดับสูงมาช่วยจัดการน้ำในประเทศ เป็นเทคโนโลยีที่บำบัดน้ำที่ใช้แล้ว โดยทำให้กลายเป็นน้ำที่มี คุณภาพดีได้ เป็นความพยายามของรัฐบาลที่ต้องการลดปัญหาการขาดแคลนน้ำในการอุปโภค บริโภคของชาวสิงคโปร์ อีกทั้งยังมีเทคโนโลยีที่ทำให้น้ำเค็มกลายเป็นน้ำจืดได้ ทำให้ปัจจุบันชาว สิงคโปร์มีน้ำดื่มที่สะอาดได้ใช้อุปโภค บริโภค ปัจจุบันน้ำจืดในประเทศสิงคโปร์มีคุณภาพดีกว่าน้ำจืด จากหลายประเทศ

ข้อความข้างต้น สอดรับกับประสบการณ์ตรงของผู้วิจัยที่เดินทางไปเก็บ รวบรวมข้อมูลการวิจัยที่ประเทศสิงคโปร์ ในขณะที่ผู้วิจัยลงทะเลเบียนเพื่อเข้าพักในโรงแรม พนักงาน ต้อนรับได้ให้ข้อมูลว่าผู้พักอาศัยสามารถเติมน้ำจากก๊อกน้ำในห้องน้ำได้ ทั้งนี้ เพราะมั่นใจว่าน้ำดื่ม จากก๊อกน้ำที่มาจากท่อประปานั้นเป็นน้ำสะอาด ประกอบกับผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ ไม่ว่าจะขึ้นเครื่องบินภายในสนามบิน และพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในที่สาธารณะพบว่า นักท่องเที่ยวนิยมถือขวดน้ำเปล่าไปรองน้ำจากก๊อก น้ำสาธารณะสำหรับดื่มกิน

นอกจากการให้ความสำคัญกับน้ำจืดแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่ารัฐบาล สิงคโปร์ตระหนักถึงภัยจากระดับน้ำทะเลที่มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลง ของสภาพภูมิอากาศ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อประเทศสิงคโปร์ที่มีลักษณะเป็นเกาะ จึงให้ความสำคัญ กับสิ่งแวดล้อมมาก โดยเฉพาะเรื่องน้ำ ดังข้อความ

“ประเทศสิงคโปร์มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะ เกาะเล็กๆ ซึ่งรัฐบาลก็รู้ว่าสภาพภูมิอากาศของโลกเปลี่ยนแปลงไป ระดับน้ำทะเลก็สูงขึ้นเรื่อยๆ การเปลี่ยนแปลงที่วาก็จะส่งผลกระทบต่อประเทศสิงคโปร์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่คือเหตุผลว่าทำไมรัฐบาลสิงคโปร์เขาจึงให้ความสำคัญเรื่องนี้”

○ การจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับอากาศ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับอากาศ” ผลการศึกษาพบว่า เนื่องจากสิงคโปร์มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะที่มีขนาดเล็ก เมื่อเกิดปัญหาด้านมลพิษ เช่น ถ้าหากมีการเผาขยะในบ้านเรือนก็จะส่งผลไปยังเพื่อนบ้านคนอื่นที่อาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียง ดังนั้น รัฐบาลสิงคโปร์จึงมีนโยบายที่เข้มงวดในการควบคุมมลพิษทางอากาศ ทั้งห้ามเผาขยะ ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ ห้ามสูบบุหรี่ในอาคารทั่วไป เว้นแต่อาคารแห่งนั้นจะจัดสถานที่สำหรับสูบบุหรี่ไว้ให้ ถ้าหากบุคคลใดฝ่าฝืนก็จะถูกลงโทษ ดังข้อความ

“...รัฐบาลจะเข้มงวดเรื่องการสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น อย่างการเผาขยะ ถ้ามีขยะแล้วจะเอามาเผา ไม่ได้ ถ้ามีคนถ่ายคลิปแล้วส่งไปให้รัฐบาล ไม่นานจะมีจดหมายมาถึงบ้าน เรื่องสูบบุหรี่ก็เหมือนกัน จะสูบบุหรี่ในตึกทั่วไปไม่ได้ สูบในที่สาธารณะบางแห่งก็ไม่ได้ ถ้าเป็นในโรงพยาบาล จะสูบไม่ได้ ต้องออกมาสูบนอกโรงพยาบาล หรือในพื้นที่ที่เขาให้จัดที่ไว้ให้สูบ”

ในด้านการเข้มงวดกับสิ่งแวดล้อมนั้นรัฐบาลสิงคโปร์จะส่งเสริมให้ประชาชนใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน หรือที่เรียกว่า MRT (Mass Rapid Transit) และใช้บริการรถขนส่งมวลชนอื่น เช่น รถประจำทาง (รถเมล์) หรือรถแท็กซี่แทนการใช้รถยนต์ส่วนบุคคล เนื่องจากเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยลดมลพิษทางอากาศได้

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวต่อว่า รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับคุณภาพของอากาศมาก นอกจากการส่งเสริมให้ประชาชนใช้การขนส่งมวลชนแล้ว ยังเข้มงวดกับผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นต้นเหตุของการเพิ่มมลพิษให้กับเมืองสิงคโปร์ โดยให้หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสิงคโปร์เข้มงวดกับการปล่อยของเสีย มลพิษทางอากาศของโรงงานอุตสาหกรรมทุกแห่งในประเทศสิงคโปร์

นอกจากนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดเป็นนโยบายไว้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมคือจะเพิ่มการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานแสงอาทิตย์ให้ได้ 1 ใน 5 ของไฟฟ้าที่ประเทศสิงคโปร์ใช้เองทั้งหมด ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์ประชาสัมพันธว่าจะส่งเสริมให้นักธุรกิจทั้งผู้ประกอบการชาวสิงคโปร์และจากที่อื่นให้มาลงทุนเกี่ยวกับการผลิตกระแสไฟฟ้าจากแสงอาทิตย์ เพราะเป็นการลงทุนที่ดีต่อสิ่งแวดล้อม เรื่องสิ่งแวดล้อมที่สิงคโปร์กำลังมาแรง รัฐบาลจะส่งเสริมภาคเอกชนที่จะทำธุรกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ให้เงินทำวิจัยเรื่องนี้จริงจัง”

6.1.2 การออกแบบถนนสำหรับการจราจร

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการออกแบบถนนสำหรับการจราจรในประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก ถนนสำหรับรถวิ่ง ประเด็นที่สอง ถนนสำหรับคนเดิน (ทางเท้า) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

● ถนนสำหรับรถวิ่ง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการออกแบบถนนสำหรับรถวิ่ง ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่ง ได้แก่ รถยนต์ส่วนบุคคล ส่วนที่สอง ได้แก่ ผู้ขับขี่รถแท็กซี่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

○ รถยนต์ส่วนบุคคล

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคลผู้ใช้รถยนต์ในประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่า จำนวนผู้ใช้รถยนต์ส่วนตัวในประเทศสิงคโปร์ยังมีไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ใช้รถยนต์ในหลายประเทศ โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยที่เป็นเช่นนี้เพราะรถยนต์ที่ขายในประเทศสิงคโปร์มีราคาแพง รัฐบาลไม่อนุญาตให้ประชาชนใช้รถยนต์ที่มีอายุเกิน 10 ปี นอกจากนี้ ผู้ที่ต้องการจะซื้อรถยนต์ส่วนตัวขับในสิงคโปร์จะต้องเสียค่าใช้จ่ายต่างๆเป็นจำนวนเงินที่สูงมาก ทั้งการต่อภาษีรายปี และค่าใช้จ่ายอื่นอีกมากมาย

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า การที่จะดูว่าชาวสิงคโปร์คนใดที่ฐานะดีนั้นดูไม่ยากให้ดูว่าบุคคลนั้นมีบ้านอยู่หรือไม่ เนื่องจากการที่บุคคลใดจะสามารถซื้อบ้านในประเทศสิงคโปร์ได้นั้นจะต้องมีรายได้ที่สูงมาก เพราะบ้านมีราคาแพงมาก คนส่วนใหญ่ในประเทศสิงคโปร์ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ อาศัยอยู่ในแฟลตที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างไว้ให้ วิธีสังเกตว่าชาวสิงคโปร์คนใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีอีกวิธีการหนึ่งคือ ให้สังเกตว่าบุคคลนั้นมีรถยนต์ส่วนตัวใช้หรือไม่ โดยเฉพาะถ้าหากบุคคลนั้นสามารถซื้อรถยนต์ราคาแพงมาใช้ส่วนตัวได้ ก็ถือว่ามีฐานะทางเศรษฐกิจดี เพราะการที่ชาวสิงคโปร์จะสามารถซื้อรถยนต์ได้นั้นจะต้องใช้เงินจำนวนมาก ประกอบกับผู้ที่เป็นเจ้าของรถยนต์ส่วนบุคคลจะต้องเสียค่าใช้จ่ายอื่นๆอีกมาก ดังข้อความ

“วิธีดูว่าคนสิงคโปร์คนไหนรวย ดูไม่ยาก หนึ่ง ดูที่เขามีบ้านอยู่หรือเปล่า ถ้ามีบ้านอยู่นี้แสดงว่ารวยมาก เพราะบ้านที่สิงคโปร์แพงมาก คนสิงคโปร์ประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ อยู่แฟลต เป็นแฟลตที่รัฐบาลสร้างให้ประชาชน ซึ่งในราคาไม่แพงมากนัก

อีกอย่างหนึ่ง คือ ดูว่าคนไหนมีรถยนต์ส่วนตัวใช้ รถยนต์ที่นี้แพงมาก คนที่มีเงินซื้อรถยนต์จะต้องมีรายได้สูงมาก จะต้องจ่ายค่าน้ำมันค่านี้อีกหลายอย่าง ถ้ามีรถขับนี่ถือว่ารวย”

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์ยังกำหนดเป้าหมายจำกัดการเพิ่มขึ้นของผู้ใช้รถยนต์ส่วนตัวในประเทศ โดยสื่อสารไปยังประชาชนว่าสิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็ก มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น รัฐบาลไม่สามารถเพิ่มโครงข่ายถนนเพื่อรองรับการใช้รถยนต์ส่วนตัวของประชาชนได้ ประกอบกับรัฐบาลได้พัฒนาระบบขนส่งมวลชนสาธารณะที่มีประสิทธิภาพในระดับโลกให้ประชาชนได้ใช้บริการ ทั้งรถไฟฟ้าใต้ดิน รถประจำทาง รถแท็กซี่ เป็นต้น จึงขอความร่วมมือให้ประชาชนชาวสิงคโปร์ใช้บริการขนส่งมวลชนสาธารณะแทนการซื้อรถยนต์ส่วนบุคคล

วิธีการที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้กรณีไม่สนับสนุนให้ประชาชนซื้อรถยนต์ส่วนบุคคล นอกจากการเก็บเงินจากผู้ซื้อรถยนต์ส่วนบุคคลในหลากหลายกรณีดังที่กล่าวมาแล้ว หากชาวสิงคโปร์คนใดที่ต้องการขับรถยนต์ส่วนบุคคลเข้าไปในย่านที่มีการจราจรหนาแน่น เช่น ย่านถนนออร์ชาร์ด (Orchard Road) รัฐบาลสิงคโปร์จะเก็บเงินค่าผ่านด่านการใช้เส้นทางเข้าไปย่านดังกล่าวด้วย ด่านที่เก็บเงินค่าผ่านทางเรียกว่า “ERP” ซึ่งรัฐบาลได้ติดตั้งคอมพิวเตอร์สำหรับหักเงินจากผู้ขับซื้อรถยนต์ รูปแบบของการเก็บเงินจากบัตรมีลักษณะคล้ายกับการใช้บัตร “Easy Pass” ในประเทศไทย ดังภาพ 6.32

ภาพ 6.32

แสดงการติดตั้งอุปกรณ์คิดค่าโดยสารที่เรียกว่า ERP

ภาพจาก www.google.com

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในสิงคโปร์ในประเด็นการซื้อรถยนต์ส่วนบุคคลในประเทศสิงคโปร์พบว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะกำหนดให้บุคคลที่ต้องการซื้อรถยนต์จะต้องจ่ายเงินเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆหลายประการ เช่น การจ่ายค่าใบอนุญาตครอบครองรถยนต์สูงถึง 50,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือประมาณ 1,200,000 บาท (อัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์สิงคโปร์ เท่ากับ 24 บาท) ประกอบกับจะต้องจ่ายค่าภาษี และค่าประกันรถเป็นจำนวนเงินที่สูงมาก อีกทั้งยังต้องจ่ายค่าประมูลชื่อ COE (Certificate of Entitlement) ซึ่งเป็นระบบที่รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดออกมาเพื่อจำกัดจำนวนยานยนต์ในประเทศ ซึ่งผู้ที่ต้องการจะซื้อรถยนต์ส่วนบุคคลจะต้องเข้าร่วมประมูลชื่อ COE นี้ หากประมูลได้ก็สามารถซื้อรถยนต์ส่วนบุคคลมาขับได้ แต่จะใช้รถยนต์ได้ไม่เกิน

10 ปี หากครบกำหนด 10 ปีแล้ว สามารถขอต่ออายุอีกครั้งหนึ่งได้ หรือไม่ก็ส่งขายไปยังต่างประเทศ หรือไม่ก็ทำลายทิ้งเสีย

จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ใช้รถยนต์ในประเทศสิงคโปร์จะปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ที่เป็นเช่นนี้เพราะถ้าหากผู้ขับขี่รถยนต์บุคคลใดฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร หรือ จอดรถในที่ที่มีสัญลักษณ์ห้ามจอดก็จะถูกทำโทษตามกฎหมาย เนื่องจากรัฐบาลประเทศสิงคโปร์ จะติดกล้องบันทึกภาพอัตโนมัติ หรือเรียกว่า “กล้องวงจรปิด” สำหรับบันทึกความเคลื่อนไหวไว้ตลอด 24 ชั่วโมง และมีเจ้าหน้าที่นั่งเฝ้าสังเกตการณ์ (Monitor) อยู่ตลอดเวลาเช่นเดียวกัน ดังนั้น ถ้าหากผู้ขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคลรายใดฝ่าฝืนกฎหมายจราจร ก็จะถูกกล้องบันทึกภาพไว้ และเจ้าหน้าที่จะส่งจดหมายแจ้งข้อหาให้ทราบถึงที่พักอาศัย ทั่วบริเวณของถนนหรือสถานที่สาธารณะ

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าหากผู้ขับขี่รถยนต์ในประเทศสิงคโปร์รายใดกระทำความผิดกฎจราจร ก็จะถูกปรับเป็นเงินจำนวนมาก นอกจากการถูกปรับด้วยเงินจำนวนมากแล้ว บุคคลนั้นยังถูกตัดคะแนนจนถึงจำนวนที่รัฐบาลกำหนดเอาไว้ ก็จะถูกห้ามขับรถเป็นระยะเวลา 2 ปี หรือกรณีที่ผู้ขับขี่ดื่มสุราและขับรถนั้นถือว่ากระทำความผิดกฎหมาย ซึ่งมีโทษปรับรุนแรงมาก ที่ผ่านมารัฐบาลได้แสดงให้เห็นว่าลงโทษอย่างเด็ดขาด รุนแรง จนทำให้ผู้ขับขี่รถยนต์ไม่กล้าทำผิด เนื่องจากจะถูกปรับเป็นเงินจำนวนมาก และมีโทษจำคุกอีกด้วย

จากการสังเกตพบว่าประชาชนสิงคโปร์ที่ใช้รถจักรยานยนต์ส่วนบุคคลนั้นไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงได้สอบถามผู้ให้สัมภาษณ์ว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ได้รับข้อมูลว่าเป็นเช่นนั้นเนื่องจากแต่ละบุคคลจะมีความถนัดและมีเหตุผลแตกต่างกันไป บางคนถนัดการใช้บริการขนส่งมวลชนสาธารณะ เพราะเห็นว่าสะดวกสบายมากกว่า ในขณะที่บางคนอาจจะชื่นชอบการขับขี่รถมอเตอร์ไซด์ เพราะเห็นว่าสะดวก และรวดเร็วมากกว่า

กระนั้นก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบและสร้างถนนสำหรับรถวิ่งอย่างสวยงาม สามารถพบเห็นได้ทั่วไป ดังภาพ 6.33

ภาพ 6.33
แสดงถนนในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

○ ผู้ขับขีรถแท็กซี่

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “ผู้ขับขีรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่จะประกอบอาชีพขับขีรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์ได้จะต้องมีใบอนุญาตให้ขับขีรถแท็กซี่สาธารณะ ผู้ขับขีจำนวนหนึ่งอาจเป็นผู้ที่เกษียณอายุราชการมาแล้ว จากนั้นจึงมาขับแท็กซี่เป็นอาชีพ ซึ่งอาจเป็นเจ้าของที่ตำรวจที่เกษียณอายุราชการแล้วก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ การใช้บริการรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์จึงขึ้นชื่อเรื่องความปลอดภัยของผู้โดยสาร เหตุผลอีกประการหนึ่งคือผู้ขับขีรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์จะปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด

● ถนนสำหรับคนเดิน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การออกแบบถนนสำหรับคนเดิน” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง ทางเท้า ส่วนที่สอง ทางลาด ส่วนที่สาม ทางม้าลาย ดังต่อไปนี้

○ ทางเท้า

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “ทางเท้า” หรือเรียกกันว่า “ฟุตบาท” (Footpath) ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะสร้างทางเท้าไว้สำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินสัญจรไปมา โดยจะจัดแบ่งโซนสำหรับคนเดินแยกกับถนนอย่างชัดเจน โดยปลูกต้นไม้เป็นแนวกันระหว่างทางเท้ากับถนน ดังภาพ 6.34

ภาพ 6.34
แสดงทางเท้าในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้ซักถามผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์เกี่ยวกับการที่ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ขี่ยานพาหนะบนทางเท้าดังเช่นที่เกิดขึ้นในเมืองพัทยา ผลการศึกษาพบว่าไม่เคยมีใครพบเห็นผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์บนทางเท้าในประเทศสิงคโปร์ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลสิงคโปร์จะแบ่งถนนสำหรับรถวิ่ง ถนนสำหรับคนเดินเท้า ไว้อย่างเป็นระบบแล้ว ประกอบกับรัฐบาลสิงคโปร์จะติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้แทบทุกแห่ง หากมีผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ขึ้นไปบนทางเท้าก็就会被กล้องบันทึกภาพไว้อย่างแน่นอน ซึ่งนั่นหมายความว่าผู้ขับขี่จะถูกลงโทษตามกฎหมายที่กระทำผิดกฎจราจร ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์เขาแบ่งเลนส์รถต่างๆไว้แล้ว ไม่เคยเห็นการขี่มอเตอร์ไซด์บนทางเท้า คนที่นี่จะไม่กล้าทำ เพราะว่าถ้าสังเกตดีๆจะมีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่แทบจะทุกที่ กล้องจะบันทึกภาพไว้หมด คนจึงไม่กล้าทำ

กล้าทำใหม่ละ ถ้าคุณกล้าทำ คนก็กล้าบันทึกภาพ ส่งไปให้เจ้าหน้าที่รัฐ คุณถูกจับทันที ค่าปรับสูงมาก เพราะเหตุนี้ความปลอดภัยในสิงคโปร์จึงสูง คุณหนีไม่ได้แน่นอน เพราะสิงคโปร์มีสภาพเป็นเกาะด้วย มีทางเชื่อมออกไปนอกเกาะน้อยมาก”

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าต่อไปว่า ถ้าหากจะเปรียบเทียบการทำผิดกฎจราจรในเรื่องการขับซึ่รถมอเตอร์ไซด์บนทางเท้า จากการที่เดินทางไปพื้ทยาหลายครั้งพบเห็นการกระทำผิดเช่นนี้ทุกครั้งที่ผิดที่สิงคโปร์ เหตุผลหนึ่งเพราะรัฐบาลไทยไม่ได้เข้มงวดกับการจับผู้กระทำผิดกฎจราจรอย่างจริงจัง เมื่อเปรียบเทียบกับรัฐบาลสิงคโปร์ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่เอาจริงจังทำให้การบังคับใช้กฎหมายในพื้ทยาและในประเทศไทยทั้งหมดไม่มีประสิทธิภาพ ดังข้อความ

“ที่พื้ทยา ถ้าคุณทำผิด คุณมีช่องทางหนีมากมาย ตำรวจก็ไม่เอาจริงจัง การบังคับใช้กฎหมายไม่เข้มงวด คนก็เลยไม่กลัว มันก็เลยเป็นเมืองที่ไม่ปลอดภัยสำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยว

ประเทศไทยก็มีทางเท้า ที่สิงคโปร์ก็มีทางเท้า แต่ที่ต่างกันคือ ประเทศไทยขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ไม่เข้มงวด”

จากการเดินทางไปในย่านต่างๆในประเทศสิงคโปร์พบว่าบริเวณถนนสี่แยกจะมีเสาสัญญาณให้ประชาชนที่ต้องการข้ามถนนกดเพื่อขอสัญญาณไฟเขียว เมื่อมีสัญญาณไฟเขียวให้คนข้ามถนน คนขับรถจะหยุดรถเพื่อให้คนเดินข้ามถนน ผู้วิจัยได้สอบถามผู้ให้ข้อมูลหลักว่า หากคนเดินเท้ากดขอสัญญาณไฟเขียว เมื่อไฟเขียวปรากฏขึ้นแล้ว หากผู้ขับซึ่รถยนต์ไม่หยุดรถให้ข้าม ชาวสิงคโปร์มีปฏิกิริยาต่อการกระทำนี้อย่างไร ได้รับคำตอบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ให้แนวคิดที่ผู้ขับซึ่รถยนต์จะต้องระมัดระวังคนเดินเท้า ถ้าหากคนขับรถรายใดไม่หยุดรถให้คนเดินข้ามในกรณีดังกล่าวก็ถือว่าทำผิดกฎหมาย ซึ่งจะมีกล้องวงจรปิดบันทึกภาพไว้ อีกทั้งถูกประชาชนก่อด่า เนื่องจากเป็นการกระทำผิดที่ร้ายแรง ผู้วิจัยได้ถ่ายภาพปุ่มกดขอสัญญาณไฟเขียวเพื่อข้ามถนน ดังภาพ 6.35

ภาพ 6.35

แสดงปุ่มกดเพื่อขอสัญญาณไฟเขียวที่ติดไว้กับเสาไฟในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะให้ประชาชนข้ามถนนที่ทางม้าลาย หรือที่รัฐจัดไว้ให้ข้าม โดยจะไม่เน้นการสร้างสะพานลอยสำหรับคนข้าม เพราะทำให้ทัศนียภาพไม่สวยงาม เราจึงจะเห็นสะพานลอยน้อยมาก คนจะข้ามถนนที่ทางม้าลายมากกว่า เมื่อประชาชนเขาเคารพกฎจราจร คนขับรถเขาเคารพกฎจราจร ก็เกิดอุบัติเหตุได้ยาก

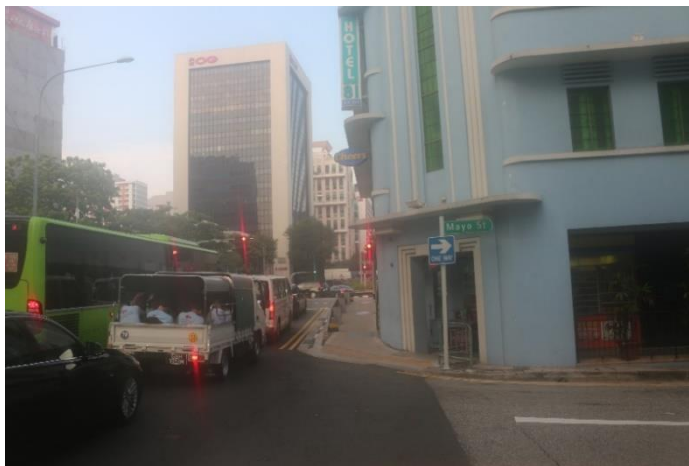
“รัฐบาลสิงคโปร์จะไม่ให้คนขายของข้างฟุตบาท เขาจับให้เข้าไปขายที่ฮอกเกอร์เซ็นเตอร์ ก็เทียบเท่ากับร้านอาหารข้างทางของคนไทย เขาจัดให้อยู่เป็นโซน เป็นล็อก มีการจัดการในล็อกนั้นอย่างชัดเจน คิดว่าเขาจะมีบริษัทที่รับผิดชอบเก็บถ้วยชาม ร้านค้าเพียงแค่อาดินค้าไปตั้ง เมื่อเรากินเสร็จ เราก็ลุกออกจากโต๊ะ สังเกตว่าจะมีพนักงานรีบเข้ามาเคลียร์โต๊ะในทันที”

○ ทางลาด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นทางลาดในประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะสร้างทางลาดไว้สำหรับผู้พิการหรือผู้ทุพพลภาพ โดยจะออกแบบให้พื้นผิวของทางเท้า (ฟุตบาท) เชื่อมต่อกับทางลาดเป็นทางเรียบไม่ลาดชันมากจนเกินไป เพื่อให้ผู้พิการหรือคนชราที่นั่งรถเข็นสามารถใช้สัญจรได้ ผู้วิจัยได้ถ่ายภาพทางลาดในสิงคโปร์ ในย่าน “ลิตเติลอินเดียน” ซึ่งเป็นย่านที่ชาวสิงคโปร์เชื้อชาติ “อินเดีย” อาศัยอยู่หนาแน่น ตั้งอยู่ไม่ไกลจากย่าน “บูกิส” (Bugis) เท่าใดนัก ดังภาพ 6.36

ภาพ 6.36

แสดงทางลาดที่เชื่อมต่อกับถนนในย่าน “ลิตเติ้ลอินเดีย”

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากภาพข้างต้น แสดงการออกแบบทางลาดสำหรับผู้พิการที่นั่งรถเข็นในประเทศสิงคโปร์ในย่านบูกิส - โรเชอร์ (Bugis - Rochor) ซึ่งส่วนใหญ่ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียจะอาศัยอยู่บริเวณนี้ เนื่องจากอยู่ติดกับย่าน "ลิตเติ้ลอินเดีย" ย่านบูกิส โรเชอร์ ลิตเติ้ลอินเดีย ไม่ใช่ย่านธุรกิจที่สำคัญดังเช่นย่านถนนนอร์ซาร์ต ซึ่งหากเป็นย่านสำคัญใจกลางเมืองจะมีอาคาร และการจัดสถานที่ไว้อย่างเป็นทางการ และเป็นระเบียบ และดูสวยงามมากกว่า

○ ทางม้าลาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการออกแบบทางม้าลายในประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่าทางม้าลายในประเทศสิงคโปร์มีหลายประเภท บางประเภทนักท่องเที่ยวสามารถเดินข้ามไปตามทางม้าลายได้โดยไม่ต้องรอให้รถหยุด เนื่องจากคนขับรถจะรู้ว่าตนเองต้องหยุดรถให้ผู้เดินอยู่บนทางม้าลาย ไม่เช่นนั้นจะเป็นการทำผิดกฎหมายการจราจร สำหรับชาวสิงคโปร์นั้นถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรง ดังภาพ 6.37

ภาพ 6.37

แสดงทางม้าลายในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

ทางม้าลายอีกประเภทหนึ่งจะมีลักษณะเป็นจุดทรงสี่เหลี่ยมสีขาววางเรียงต่อกัน ถ้าหากนักท่องเที่ยวเห็นทางม้าลายประเภทนี้จะต้องรอสัญญาณไฟให้รถหยุด ซึ่งขณะเดียวกันจะมีสัญญาณไฟให้คนเดินเท้าข้ามถนนได้ ดังภาพ 6.38

ภาพ 6.38

แสดงทางม้าลายที่นักท่องเที่ยวจะต้องรอสัญญาณไฟ

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ประชาชนชาวสิงคโปร์จะตระหนักดีว่าการข้ามถนนในที่ห้ามข้ามมีความผิดตามกฎหมาย ถ้าหากบุคคลใดข้ามถนนในที่ห้ามข้ามและทำให้เกิดอุบัติเหตุ บุคคลนั้นจะมีความผิดตามกฎหมาย และจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้กับคู่กรณีด้วย ด้วยเหตุนี้ นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์พึงตระหนักว่าพื้นที่ใดที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างไว้ให้ข้ามถนน และพื้นที่ใดที่ห้ามเดินข้ามถนน

6.1.3 การสร้างการขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสร้างการขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ” ผลการศึกษาพบว่าแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก รถไฟฟ้าใต้ดิน (Mass Rapid Transit : MRT) ประเด็นที่สอง รถประจำทาง (Bus) ประเด็นที่สาม รถแท็กซี่ (Taxi) ประเด็นที่สี่ ห้ามรถจักรยานยนต์รับจ้างให้บริการสาธารณะ ดังต่อไปนี้

● รถไฟฟ้าใต้ดิน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการออกแบบสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน (Subway) ของเมืองสิงคโปร์ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

รถไฟฟ้าใต้ดินหรือที่เรียกกันว่า ซับเวย์ (Subway) ของประเทศสิงคโปร์เป็นพาหนะที่คนสิงคโปร์นิยมใช้กันมากที่สุด เรียกกันทั่วไปว่า เอ็มอาร์ที (MRT) ย่อมาจากคำว่า “Mass Rapid Transit” เป็นระบบขนส่งมวลชนที่รวดเร็ว สะดวกมากที่สุด โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางไปที่ต่าง ๆ ที่อยู่รอบเมือง การใช้รถไฟฟ้าใต้ดินถือว่าเหมาะสมมากที่สุดที่เป็นเช่นนี้เพราะมีการวางแผนการสื่อสารที่เข้าใจง่าย ทั้งการจัดป้ายบอกทาง มีข้อความอิเล็กทรอนิกส์บอกวารถไฟเที่ยวต่อไปจะมาถึงในอีกกี่นาที มีลิฟท์โดยสารสำหรับผู้พิการหรือผู้ใช้รถเข็นสำหรับเด็ก การสื่อข้อความการซื้อบัตรโดยสารจากตู้อัตโนมัติ ประกอบกับพนักงานสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เนื่องจากรัฐบาลสิงคโปร์ประกาศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายหนึ่งกล่าวว่ารถใต้ดินในประเทศสิงคโปร์จะเชื่อมต่อครอบคลุมพื้นที่ทั่วสิงคโปร์ มีทั้งหมด 6 สาย โดยเริ่มวิ่งตอนเช้าเวลา 05.30 น. จนถึงเวลา 24.00 น. นักท่องเที่ยวสามารถขอแผนที่เดินทางของรถไฟฟ้าใต้ดินได้จากเจ้าหน้าที่ประจำสถานีที่มีแผนที่ให้บริการประชาชนและนักท่องเที่ยว ดังภาพ 6.39

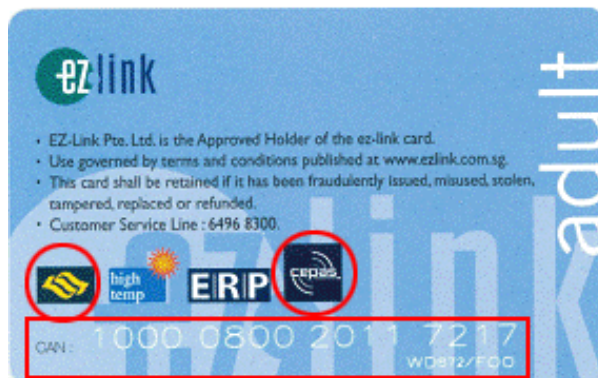
ภาพ 6.39
แสดงแผนที่รถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

ประชาชนชาวสิงคโปร์นิยมซื้อบัตรโดยสารรถไฟฟ้าใต้ดินแบบเหมา หรือที่เรียกว่า “บัตรเติมเงิน” ชาวสิงคโปร์เรียกกันว่า “อีซีลิงค์” (EZ-Link) เนื่องจากคุ้มค่างว่าการซื้อจากเครื่องจำหน่ายตั๋วอิเล็กทรอนิกส์ในแต่ละครั้ง ข้อดีของบัตรอีซีลิงค์คือนอกจากจะใช้กับรถไฟฟ้าใต้ดินได้แล้ว ยังสามารถใช้กับรถประจำทางสาธารณะ และรถแท็กซี่ในสิงคโปร์ได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถใช้ซื้อของในร้านค้าหลายแห่งได้อีกด้วย ดังภาพ 6.40

ภาพ 6.40
แสดงบัตรอีซีลิงค์ (EZ-Link)

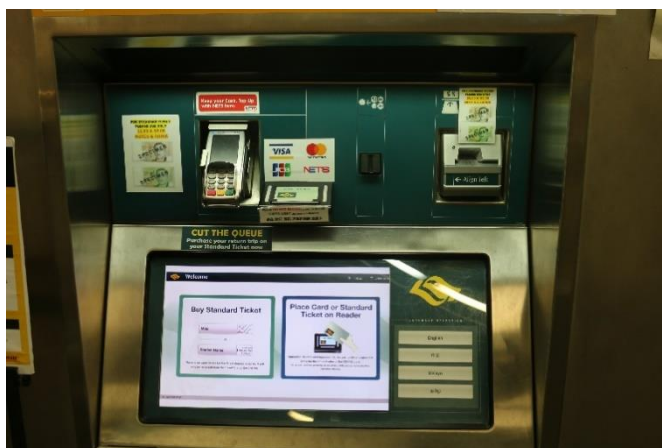

ภาพ www.google.com

จากการสังเกตการณ์ใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินของชาวสิงคโปร์พบว่าส่วนใหญ่จะใช้บัตรอีซีลิงค์ เนื่องจากไม่ต้องยื่นรูดเข้าคิวเพื่อซื้อบัตรขึ้นรถประจำทาง ซึ่งในบางครั้งจะต้องรูดคิวนาน เนื่องจากนักท่องเที่ยวหลายคนไม่เคยชินกับการซื้อบัตรจากตู้จำหน่ายบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ในช่วงที่ผู้วิจัยเดินทางไปสิงคโปร์ในช่วงสองวันแรกประสบปัญหานี้เช่นเดียวกัน ทั้งการเข้าแถวรอคิวการซื้อบัตรจากตู้จำหน่ายบัตรซึ่งในหลายครั้งใช้เวลานาน โดยเฉพาะถ้าหากนักท่องเที่ยวรายนั้นไม่เคยชินกับการซื้อบัตรจากตู้จำหน่ายบัตรมาก่อน และการที่ผู้วิจัยประสบปัญหาที่ต้องเรียนรู้การซื้อบัตรจากตู้จำหน่ายบัตรด้วยตนเองในระยะแรก แต่หลังจากใช้บ่อยครั้งมากขึ้นปัญหาดังกล่าวก็หมดไป อย่างไรก็ตาม ถ้าหากนักท่องเที่ยวบางคนที่มีกำหนดพักในประเทศสิงคโปร์ไม่นาน และไม่ต้องการใช้บัตร “อีซีลิงค์” ก็สามารถซื้อบัตรรถประจำทางได้จากตู้จำหน่ายตั๋วอิเล็กทรอนิกส์ ผู้วิจัยได้ถ่ายภาพตู้จำหน่ายบัตรโดยสารรถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศสิงคโปร์แนบมาด้วย ดังภาพ 6.41

ภาพ 6.41

แสดงตู้จำหน่ายตั๋วรถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์กว่า 10 ปี กล่าวว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างเครือข่ายขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะรถไฟฟ้าใต้ดินที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ เป็นการจัดการระบบขนส่งมวลชนที่ได้รับการยกย่องจากนักท่องเที่ยวทั่วโลกว่าดีกว่าการออกแบบรถไฟฟ้าใต้ดินในหลายประเทศ ภายในห้องโถงใต้ดินและบริเวณชานชาลาที่ผู้โดยสารยื่นรูดไฟฟ้านั้นจะติดตั้งเครื่องปรับอากาศทั้งหมด ประกอบกับการออกแบบให้นักท่องเที่ยวและประชาชนสามารถใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินจากภายในห้างสรรพสินค้ากลางเมือง ถือได้ว่าสะดวกมากกว่าการวางระบบรถไฟฟ้าจากหลายประเทศ

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าจากการที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์มาหลายปี พบว่าคนไทยจำนวนมากนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศนี้ เนื่องจากเป็นประเทศที่อยู่ไม่ไกลจากประเทศไทยเท่าใดนัก ใช้เวลาในการเดินทางไม่นาน ประกอบกับรัฐบาลของประเทศสิงคโปร์อนุมัติวีซ่า (VISA) ทำให้คนไทยไม่ต้องขอวีซ่าล่วงหน้าก่อนการเดินทาง จึงทำให้คนไทยนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์จำนวนมาก

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมการใช้บันไดเลื่อนของประชาชนชาวสิงคโปร์เพื่อเดินทางไปยังรถไฟฟ้าใต้ดิน จากการสังเกตพบว่าประชาชนที่ใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินจะมีหลักปฏิบัติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงมารยาทในการใช้พื้นที่สาธารณะ โดยจะยืนชิดด้านซ้ายของบันไดเลื่อน เพื่อเปิดทางให้ผู้เร่งรีบเดินแซงขึ้นบันไดเลื่อนด้านขวา ดังภาพ 6.42

ภาพ 6.42

แสดงประชาชนยืนชิดด้านซ้ายของบันไดเลื่อนเพื่อเปิดทางให้กับผู้เร่งรีบเดินแซงด้านขวา

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้คนไทยชื่นชอบการเดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ เนื่องจากมีระบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะรถไฟฟ้าใต้ดินที่ทันสมัย รวดเร็ว สะดวก และมีความปลอดภัยสูง นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆทั่วถึงดังข้อความ

“คนไทยนิยมเดินทางมาเที่ยวที่ประเทศสิงคโปร์ เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะเขาเชื่อว่าเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสูง ไม่มีฉกชิงวิ่งราว ไม่เหมือนในเมืองไทย เมื่อมาถึงสนามบินชาวฮีกก็สามารถใช้รถไฟฟ้าใต้ดิน เดินทางเข้าเมือง ไปช้อปปิ้งที่ย่านออร์ชาร์ดได้เลย ใช้เวลาไม่นาน”

ข้อความข้างต้น สอดรับกับผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่กล่าวว่า สืบเนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่เกิดขึ้นใหม่ราว 53 ปีที่ผ่านมา การที่เป็นประเทศเกิดใหม่ รัฐบาลสามารถวางแผนผังและวางระบบอื่นๆไว้เป็นอย่างดีก่อนที่จะก่อสร้างตามแผนที่กำหนดไว้ จึงทำให้ผังเมืองในประเทศสิงคโปร์มีความเป็นระบบมากกว่าผังเมืองจากหลายประเทศ แสดงให้เห็นถึงการออกแบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะแตกต่างจากประเทศเก่าแก่ที่ไม่แน่ใจว่ามีการออกแบบเมืองไว้ก่อนหรือไม่ ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบในประเด็นนี้ โดยเปรียบเทียบกับเมืองพัทยาในประเทศไทย ซึ่งระบุว่าตนเองไม่แน่ใจว่าเมืองพัทยานั้นได้รับการออกแบบผังเมืองหรือไม่ เนื่องจากมีความแตกต่างจากประเทศสิงคโปร์อย่างเห็นได้ชัด การที่เป็นประเทศเกิดใหม่จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลในยุคแรกออกแบบ และวางผังเมืองให้มีประสิทธิภาพ

หลังจากที่รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกแบบผังเมือง และสร้างอาคารสวนสาธารณะ และสิ่งอื่นตามที่ได้ออกแบบไว้แล้ว รัฐบาลได้บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อบังคับไม่ให้ประชาชนทำผิดกฎหมาย จากการที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์มาทำให้รับรู้ว่าการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด จริงจังนั้นเป็นเหตุผลหลักทำให้การดำเนินชีวิตของประชาชนและนักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยสูง ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์วางผังเมืองไว้อย่างดี ทางทิศตะวันออกเป็นสนามบินชางฮี มาจนถึงครึ่งเกาะ จะเป็นสถานที่รองรับนักท่องเที่ยว ถ้าคุณอยากรู้จักสิงคโปร์ คุณมาอยู่แค่ครึ่งเกาะตั้งแต่อ่านอร์ซาร์ตมาจนถึงสนามบินชางฮี คุณจะไม่มีวันได้รู้จักสิงคโปร์อย่างแท้จริงว่าเป็นยังไง แต่ถ้านับตั้งแต่ครึ่งเกาะประมาณย่านนอร์ซาร์ตไปจนถึงย่านทางทิศตะวันตก หรือที่เรียกว่า ย่านเวสต์โคสต์ (West Coast) ก็จะทำให้เห็นว่าประเทศสิงคโปร์ที่แท้จริงเป็นยังไง”

“ถ้าคนมาสิงคโปร์แล้วบอกว่าดีมาก ทุกอย่างดีหมดเลย ถ้าหากเป็นเมื่อก่อนก็อาจจะเห็นด้วย แต่เดี๋ยวนี้ผมอยู่มาประมาณ 2 ปี ถ้าเขาพูดอย่างนี้ ผมก็จะเกิดคำถามว่าไปอยู่ที่สิงคโปร์ เขาไปอยู่ส่วนไหนของเกาะ เขาเคยไปอยู่ในที่ที่คนท้องถิ่นอยู่อาศัยหรือไม่ เขาออกแบบเมืองได้ดี เพราะเมืองนี้มีอายุไม่มาก”

“เรื่องความสวยของครึ่งเกาะด้านทิศตะวันออกตั้งแต่สนามบินชางฮีจนถึงย่านนอร์ซาร์ตที่เขาตั้งใจให้เห็นนักท่องเที่ยวเห็นหรือรู้จักสิงคโปร์นั้น ผมให้ร้อยเต็ม ถ้าถามว่าแล้วอีกครึ่งหนึ่งไม่สวยใช่หรือไม่ ความจริงก็คือมันแตกต่างกันมากเมื่อเทียบกับด้านทิศตะวันออก”

คำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งที่มองว่าการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังนั้นมีส่วนสำคัญทำให้ประชาชนไม่กล้าทำผิดกฎหมาย เช่น การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ที่ครอบครองยาเสพติด และกระทำความผิดข้อหาฆาตกรรม เป็นต้น ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยสิงคโปร์จะมีความปลอดภัยสูงมากเพราะรัฐบาลสิงคโปร์พยายามทำให้ประชาชนไม่มีความจำเป็นต้องไปจับ ปล่อย หรือทำผิดกฎหมาย รัฐบาลได้สร้างงาน สร้างอาชีพให้กับประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน ถึงแม้ว่าจะมีเชื้อชาติที่แตกต่างกันก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์มักจะย้ำให้ประชาชนพึงเสมอว่าได้ปฏิบัติต่อประชาชนต่างเชื้อชาติอย่างเท่าเทียมกัน กระนั้นก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ยืนยันว่าเหตุผลสำคัญที่ทำให้ประชาชนชาวสิงคโปร์ไม่กล้าทำผิดกฎหมายมากนัก เป็นเพราะเกรงกลัวต่อการบังคับใช้กฎหมายที่ลงโทษผู้กระทำความผิดรุนแรง ซึ่งรัฐบาลได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดเฝ้าดูพฤติกรรมของประชาชนไว้แทบทุกแห่ง ดังภาพ 6.43

ภาพ 6.43

แสดงกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งอยู่บริเวณสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากภาพ 6.39 จะเห็นได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะติดกล้องวงจรปิดไว้บริเวณทางเข้ารถไฟฟ้าใต้ดิน และบริเวณห้องโถงใต้ดินเพื่อตรวจดูพฤติกรรมของประชาชน หากบุคคลใดทำผิดกฎหมายก็จะถูกบันทึกภาพและถูกลงโทษ นอกจากการติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้บริเวณด้านนอกของรถไฟฟ้าใต้ดินแล้ว รัฐบาลสิงคโปร์ยังติดกล้องวงจรปิดไว้ในรถไฟฟ้าใต้ดินอีกหลายตัว ทุกขบวนนักท่องเที่ยวสามารถสังเกตเห็นสัญลักษณ์ภาพสื่อความหมายให้รู้ว่าทุกการเคลื่อนไหวของประชาชนนั้นถูกจับตาดูอยู่ตลอดเวลา ดังภาพ 6.44

ภาพ 6.44

แสดงสัญลักษณ์ให้เห็นกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งอยู่ในรถไฟฟ้าใต้ดิน

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่ารัฐบาลของประเทศสิงคโปร์จะจับตาดูพฤติกรรมของประชาชน นักท่องเที่ยวอยู่ตลอดเวลาผ่านกล้องวงจรปิด ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์จะติดกล้องวงจรปิดไว้ทุกแห่ง ทั้งบนดิน และใต้ดิน การเดินทางจากบนดินลงใต้ดิน ก็จะมีกล้องอยู่ทุกแห่ง ขณะขึ้นรถไฟฟ้าก็จะมีกล้องวงจรปิดอยู่หลายตัว ในรถไฟฟ้าใต้ดินก็จะมีกล้องติดหลายตัว ทำให้คนไม่กล้าทำผิด เพราะมีกล้องจับตาดูอยู่”

รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศมากขึ้น จึงได้คิดค้นตั๋วเดินทางสำหรับนักท่องเที่ยว กรณีที่นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินบ่อยครั้ง สามารถซื้อตั๋วสำหรับนักท่องเที่ยว (Tourist Pass) ได้ ซึ่งการซื้อตั๋วเดินทางรถไฟฟ้าใต้ดินประเภทนี้จะประหยัดเงินมากกว่าการซื้อตั๋วรถไฟฟ้าใต้ดินที่ผู้อัตโนมัติในการเดินทางแต่ละรอบ ประกอบกับนักท่องเที่ยวที่ไม่คุ้นเคยกับระบบรถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศสิงคโปร์สามารถอ่านรายละเอียดต่างๆได้จากป้ายอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งบอกให้รู้ว่ารถไฟฟ้าจะไปสถานีใดบ้าง และค้นต่อไปจากมาถึงชานชลาในอีกกี่นาที และสถานีปลายทางของรถไฟคันนี้จะไปจอด ณ ที่ใด

● รถประจำทาง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการออกแบบสร้างรถประจำทาง (Bus) ของเมืองสิงคโปร์ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์นิยมใช้บริการรถประจำทาง เป็นการให้บริการขนส่งมวลชนประหยัดเงินมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้บริการรถแท็กซี่และรถไฟฟ้าใต้ดิน กระนั้นก็ตามการใช้บริการรถประจำทางในสิงคโปร์จึงเป็นทางเลือกที่นักท่องเที่ยวนิยมใช้น้อยกว่าการเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดิน เนื่องจากการเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินจะรวดเร็วที่สุด และครอบคลุมย่านสำคัญในเมืองสิงคโปร์

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าข้อดีประการหนึ่งที่ทำให้สัมภาษณ์กล่าวถึงในการใช้บริการรถประจำทางคือนักท่องเที่ยวสามารถนั่งรถประจำทางชมทิวทัศน์ในเมืองสิงคโปร์ได้มากกว่าการใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน ข้อดีอีกประการหนึ่งของการนั่งรถประจำทางในประเทศสิงคโปร์คือนักท่องเที่ยวจะเสียค่าโดยสารน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินและการใช้บริการรถแท็กซี่ นอกจากนี้รถประจำทางในสิงคโปร์จะจอดที่ป้ายสถานีรถประจำทางถี่กว่ารถไฟฟ้าใต้ดิน

จากการสัมภาษณ์นิสิตปริญญาเอกที่กำลังศึกษาอยู่คณะศิลปและสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore) พบว่า ข้อดีอีกประการหนึ่งของการใช้บริการรถประจำทาง (รถบัส) ในประเทศสิงคโปร์ที่นักท่องเที่ยวใช้บริการคือนักท่องเที่ยวสามารถใช้แอปพลิเคชันเพื่อดูเวลาที่รถประจำทางจะมาถึงป้ายรถประจำทาง ซึ่งป้ายรถประจำทางแต่ละแห่งจะอยู่ไม่ไกลกันมากนัก ประกอบกับรถประจำทางในสิงคโปร์จะจอดเพื่อรับและส่งผู้โดยสารทุกป้าย ถึงแม้ว่าจะไม่มีคนโบกมือเรียกก็ตาม ดังนั้น คนสูงอายุจึงนิยมใช้บริการรถประจำทางกันมากกว่าที่จะใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน ซึ่งจะต้องเดินเป็นระยะทางไกลกว่าจะไปถึงรถไฟฟ้า ดังข้อความ

“คนประจำทางหรือรถเมย์ที่สิงคโปร์จะสะดวกมาก คนขับรถจะจอดที่ป้ายทุกสถานี จอดทุกป้าย ดังนั้น คนสูงอายุจะชอบขึ้นรถเมย์มาก ในระยะ 1 กิโลเมตรจะมีป้ายรถเมย์อย่างน้อย 2 ป้าย ใช้เวลารอรถเมย์ไม่เกิน 15 นาที รถเมย์จะจอดทุกป้าย เมื่อรถเมย์จอดทุกป้าย คนก็จะสามารถขึ้นรถเมย์ได้ คนสูงอายุจะไม่ชอบใช้รถ MRT เขาจะชอบขึ้นรถเมย์มาก เพราะไม่ต้องเดินไกลเหมือนไปขึ้น MRT

รถเมย์จะมาถึงตามเวลาที่ระบุไว้ในแอปพลิเคชัน ที่สิงคโปร์จะมีแอปพลิเคชันที่ผู้โดยสารจะรู้ได้ว่าจะต้องรอรถเมย์อีกกี่นาที รถเมย์คันต่อไปจะมาถึงในอีกกี่

นาที่ พูดได้ว่ามากกว่า 80 เปอร์เซ็นต์ รถเมล์จะมาตรงตามเวลาที่ระบุไว้ใน แอปพลิเคชัน”

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า นักท่องเที่ยวจะเห็นการออกแบบเมือง การออกแบบถนนหนทาง การจัดระบบจราจรสำหรับรถ สำหรับประชาชนในการเดินข้ามถนน ซึ่งมีความเป็นระเบียบ เป็นสัดส่วนที่สวยงาม โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองพัทยาในประเทศไทย ดังข้อความ

“...นอกจากนักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์จะนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินแล้ว นักท่องเที่ยวยังชอบนั่งรถบัสชมเมือง รถบัสที่นี้สะอาดมาก คันใหม่ สวยงาม มีทั้งรถชั้นเดียวกับสองชั้น รถบัสสองชั้นก็จะสูงหน่อย ไม่มีในประเทศไทย ที่พัทยาก็ไม่มีรถบัสแบบนี้ มีรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง รถสองแถว ขับกันน่ากลัว”

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า นักท่องเที่ยวมักจะใช้บริการรถประจำทางเพื่อเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ เนื่องจากมีความสะดวก มีสถานีจอดแต่ละแห่งที่อยู่ไม่ไกลกันนัก ประกอบกับสามารถอ่านรายละเอียดได้จากป้ายบอกรายละเอียดการเดินทางไปยังแต่ละแห่งแสดงไว้ ณ ป้ายรถประจำทาง ทั้งแผนที่ที่รถประจำทางวิ่งผ่าน และบอกรายละเอียดรถประจำทางแต่ละสายที่วิ่งผ่านถนนแต่ละเส้นทาง โดยทั่วไปการจราจรโดยรถประจำทางในประเทศสิงคโปร์จะไม่ติดมากนัก นอกจากติดไฟสัญญาณจราจร ประกอบกับรัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดรถประจำทางหลายสายให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวเลือกใช้บริการ ดังภาพ 6.45

ภาพ 6.45

แสดงรถประจำทางแบบชั้นเดียวในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ส่วนเรื่องวินัยของชาวสิงคโปร์กรณีการใช้บริการรถประจำทาง คนสิงคโปร์จะเข้าคิวต่อแถวเรียงกันเพื่อขึ้นรถประจำทาง โดยจะขึ้นทางประตูด้านหน้ารถ ชาวสิงคโปร์จะนิยมใช้บัตรที่เรียกว่า อีซีลิงค์ (EZ-Link) ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งรถไฟฟ้าใต้ดิน รถประจำทาง เมื่อก้าวขึ้นไปถึงก็จะมีคนขับรถที่นั่งอยู่ด้านหน้า ซึ่งจะมีเครื่องชำระเงินอิเล็กทรอนิกส์ (เครื่องอ่านบัตร) ติดตั้งอยู่บริเวณข้างคนขับรถ ผู้ที่มีบัตรอีซีลิงค์ก็จะใช้บัตรดังกล่าวแตะเข้าที่แป้นสำหรับวางบัตรโดยสารที่มีอุปกรณ์เซ็นเซอร์อิเล็กทรอนิกส์รับส่งสัญญาณ ซึ่งถือว่าง่ายและสะดวกสบายสำหรับนักท่องเที่ยว ดังข้อความ

“การใช้รถเมล์ที่นี่ก็สะดวก คนสิงคโปร์จะใช้บัตรอีซีลิงค์ เวลาขึ้นไปก็ขึ้นที่ประตูด้านหน้ารถ ขึ้นไปแล้วก็ใช้บัตรอีซีลิงค์แตะที่ช่องแตะ เครื่องก็จะหักเงินจากบัตร ถือว่าสะดวก ส่วนตอนลงจากรถก็แตะอีกที เวลาลงก็ลงประตูหลัง”

กรณีที่นักท่องเที่ยวไม่ได้ซื้อบัตรแบบเหมาหรือที่เรียกว่า “อีซีลิงค์” ก็สามารถจ่ายเงินเป็นเหรียญได้ หรือจ่ายเป็นธนบัตรก็ได้ โดยสอดธนบัตรเข้าไป ทั้งนี้ สิ่งที่น่าประหลาดใจคือเครื่องรับเงินอัตโนมัติจะไม่ทอนเงิน ซึ่งรถประจำทางในประเทศสิงคโปร์จะจอดรับผู้โดยสารและส่งผู้โดยสารที่สถานีรถประจำทางเท่านั้น ส่วนการชำระเงินเมื่อใช้บริการรถประจำทางก็ไม่ยาก นอกจากรถประจำทางแบบชั้นเดียวดังภาพแล้ว ยังมีรถประจำทางที่มีที่นั่ง 2 ชั้นที่สะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวได้นั่งชมเมืองสิงคโปร์อีกด้วย ดังภาพ 6.46

ภาพ 6.46

แสดงรถประจำทางแบบสองชั้นที่ให้บริการในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากการสัมภาษณ์นักวิชาการบุคคลหนึ่งที่สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore) ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์มานานกว่า 10 ปี กล่าวว่า รถประจำทางหรือเรียกว่า “รถเมล์” ในประเทศสิงคโปร์จะทันสมัยมาก เป็นรถใหม่ สะอาด และคิดค่าโดยสารตามระยะทาง นักท่องเที่ยวจำนวนมากนิยมใช้บริการรถเมล์ในการเที่ยวชมเมืองสิงคโปร์ ดังข้อความ

“รถเมล์ที่สิงคโปร์นี้จะสะอาดมาก ส่วนใหญ่เป็นรถใหม่ คนขับรถก็รักษากฎจราจรเคร่งครัด ที่เป็นเช่นนี้เพราะถ้าเขาทำผิดกฎหมายก็จะถูกลงโทษอย่างหนัก รัฐบาลเขาลงโทษจริงจัง มีกล้องวงจรปิดจับภาพเป็นหลักฐาน ตัวรถสะอาด นี่นั่งก็สะอาดมาก

ป้ายรถเมล์มีทุกระยะ ในระยะทางหนึ่งกิโล มีป้ายรถเมล์ประมาณ 2 ป้าย ป้ายละไม่เกิน 500 เมตร เวลาที่นั่งรถเมล์ที่สิงคโปร์ จะใช้เวลาไม่นาน เนื่องจากรถเมล์ของเขาจอดทุกป้าย ในแง่ของความเป็นมวลชนต้องถือว่าเขาทำเพื่อประชาชนโดยรวม เพราะรถเมล์จอดทุกป้าย คนก็สามารถขึ้นรถเมล์ได้ โดยเฉพาะคนสูงอายุจะชอบขึ้นรถเมล์ได้ ก็มีคนไทยหลายคนที่ชอบรถเมล์มาก เพราะไม่ต้องเดินไปสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินซึ่งต้องเดินเยอะ คนสูงอายุก็จะชอบขึ้นรถเมล์

มีแอปพลิเคชันที่บอกให้รู้ว่าอีกกี่นาทีรถเมล์จะมา กว่า 80 เปอร์เซ็นต์ รถเมล์ก็จะมาตามเวลาที่บอกไว้จริงๆ การขึ้นรถเมล์ก็มีความแน่นอน กำหนดเวลาได้ เรื่องของเวลาที่เช็กก่อนได้ชัดเจน”

กรณีที่นักท่องเที่ยวไม่รู้ว่าจะรถประจำทางแต่ละคันจะผ่านสถานีใดบ้างก็สามารถอ่านข้อความอิเล็กทรอนิกส์ที่ป้ายรถประจำทางได้ว่ารถประจำทางแต่ละคันจะผ่านที่ใดบ้าง และรถหมายเลขใดที่กำลังจะมาถึงในอีกกี่นาที นอกจากการจ้ดรถประจำทางขึ้นเดียวกับรถประจำทางสองชั้นสำหรับให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้ใช้บริการแล้ว นักท่องเที่ยวยังสามารถนั่งรถบัสที่เปิดหลังคาด้านบนเพื่อนั่งชมทัศนียภาพของเมืองสิงคโปร์ได้อีกด้วย ดังภาพ 6.47

ภาพ 6.47

แสดงรถบัสเปิดหลังคาสำหรับนักท่องเที่ยวในเมืองในประเทศสิงคโปร์

ภาพ www.google.com

ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่า การที่จะพัฒนาระบบขนส่งมวลชนเมือง พยายามให้มีมาตรฐานเช่นเดียวกับประเทศสิงคโปร์นั้นเป็นไปได้ยาก เนื่องจากรัฐบาลหรือหน่วยงานภาครัฐในท้องถิ่นจะต้องใช้อำนาจรัฐที่เข้มแข็ง โดยเวรคืนที่ดิน บ้านเรือน ของประชาชนเพื่อก่อสร้างสิ่งใหม่สำหรับรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งจะทำให้ประชาชนเดือดร้อน และเชื่อว่าหน่วยงานรัฐในประเทศไทยจะไม่ทำให้ประชาชนเดือดร้อนในระยะเวลาดังกล่าว ถึงแม้ว่าทำแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนก็ตาม ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์เขาบังคับใช้กฎหมายเข้มงวดกว่ารัฐบาลไทยมาก ประชาชนเขาเชื่อว่ารัฐบาลทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ทำเพื่อคนที่อยู่กันหลากหลายเชื้อชาติ ต่างจากประเทศไทย อย่างที่พัทธยาถ้ารัฐบาลจะทำบ้านเมืองให้เหมือนกับสิงคโปร์ก็จะถูกคนที่เขาไม่เห็นด้วยออกมาต่อต้าน สุดท้ายก็ไม่ได้ทำ ทำไม่ได้”

อีกเหตุผลหนึ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์สามารถทำได้ก็คือ รัฐบาลมีเงินมากพอที่จะลงทุนพัฒนาในด้านต่างๆ เหตุผลประการหนึ่งเป็นเพราะรัฐบาลสิงคโปร์มีรายได้จากการเก็บภาษีและเก็บรายได้จากการลงทุนในด้านต่างๆ สำหรับชาวสิงคโปร์ ซึ่งทำรายได้ให้กับรัฐบาลจำนวนมาก ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์มีเงินเยอะ มีรายได้จากภาษีที่เก็บได้จากการสร้างสิ่งต่างๆ ให้กับประชาชน เช่น การสร้างที่อยู่อาศัยให้ประชาชนเช่าอยู่ การเก็บค่าปรับ

จากการที่ประชาชนทำผิดกฎหมาย ซึ่งรัฐบาลเขาเอาจริง จับจริง ปรับจริง การที่รัฐมีเงินมากก็สามารถสร้างโนนสร้างนี้ได้มาก เราจึงเห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์สร้างโนนสร้างนี้อยู่เรื่อยๆ เพราะเขามีเงิน”

อย่างไรก็ตามผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่าประชาชนชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่ไม่ได้มีฐานะร่ำรวย คนส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่ในอาคารที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างไว้ให้สำหรับประชาชนเช่าและต้องเสียค่าใช้จ่ายให้กับรัฐบาลสิงคโปร์ ทำให้รัฐบาลมีรายได้จากประชาชนจำนวนมาก

● รถแท็กซี่

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นรถแท็กซี่ (Taxi) ของประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวในสิงคโปร์นิยมใช้บริการรถแท็กซี่กันมาก โดยเฉพาะในกรณีที่มีสัมภาระขนาดใหญ่ที่เคลื่อนย้ายไม่สะดวก เช่น เมื่อเดินทางมาถึงสนามบินชางฮี (Changi) นักท่องเที่ยวหลายคนมักจะเลือกใช้บริการรถแท็กซี่ไปยังที่พักอาศัย เนื่องจากสามารถขนย้ายสัมภาระได้สะดวกมากกว่าการใช้ขนส่งมวลชนประเภทอื่น ประกอบกับถ้าหากนักท่องเที่ยวต้องการเดินทางไปยังจุดหมายที่อยู่ไม่ไกลนัก ก็มักจะเลือกใช้บริการรถแท็กซี่เช่นเดียวกัน

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า จุดเด่นในการใช้บริการรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์คือความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เป็นการคมนาคมที่นักท่องเที่ยวทั่วโลกรับรู้ว่ามีความปลอดภัยสูงมาก ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า ผู้ที่เกษียณอายุจากการทำงานหลายคนมักจะหันมาประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่ ซึ่งรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์จะเป็นรถแท็กซี่มิเตอร์ (Taxi Meter) เท่านั้น มีให้เลือกหลากหลายยี่ห้อ

การจราจรในประเทศสิงคโปร์ไม่ติดขัดมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับการจราจรของเมืองใหญ่หลายประเทศ ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลส่งเสริมให้ประชาชนใช้บริการขนส่งมวลชนสาธารณะ ไม่ส่งเสริมให้ประชาชนใช้รถยนต์ส่วนบุคคล กระนั้นก็ตาม จากการสังเกตพบว่ามีประชาชนที่เป็นเจ้าของรถแท็กซี่อยู่จำนวนมาก การจราจรไม่ติดขัดเป็นแถวยาวดังเช่นในประเทศไทย นักท่องเที่ยวสามารถนั่งรถแท็กซี่ชมสถานที่ต่างๆในประเทศสิงคโปร์ได้ ส่วนอัตราค่าโดยสารนั้นจะเก็บตามระยะทาง และจะขึ้นอยู่กับช่วงเวลาในการใช้บริการ โดยในช่วงหลังเวลา 24.00 น. จะคิดค่าบริการที่แพงกว่าในเวลากลางวัน

รถแท็กซี่ส่วนใหญ่ในประเทศสิงคโปร์จะเป็นรถใหม่ และรถที่อยู่ในสภาพกลางๆ ไม่ใช่รถเก่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลสิงคโปร์ไม่อนุญาตให้นำรถเก่ามาให้บริการรับผู้โดยสาร อัตราค่าโดยสารระหว่างการให้บริการรถแท็กซี่ในสิงคโปร์ไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับสภาพของรถและบริษัทที่

ให้บริการ ประกอบกับในการเรียกใช้บริการรถแท็กซี่ ผู้โดยสารจะต้องไปอยู่บริเวณที่รัฐจัดไว้ให้เรียกรถแท็กซี่เท่านั้น ดังภาพ 6.48

ภาพ 6.48

แสดงรถแท็กซี่ที่ให้บริการทั่วไปในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า นักท่องเที่ยวมักไม่นิยมใช้บริการรถแท็กซี่มากนัก เนื่องจากเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าการเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินและรถประจำทาง แต่ก็เป็นทางเลือกที่สะดวก อีกทั้งยังมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการที่ทำให้นักท่องเที่ยวจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเมื่อใช้บริการรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์ เช่น ถ้าหากจ่ายค่าโดยสารด้วยบัตรเครดิต จะต้องเสียค่าบริการเพิ่มอีก 10 เปอร์เซ็นต์ และผู้โดยสารจะต้องจ่ายค่าทางด่วนเมื่อคนขับรถขับผ่านย่านที่มีการจราจรหนาแน่น เป็นต้น อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวจำนวนมากเลือกใช้บริการรถแท็กซี่ในยามจำเป็นหรือในยามเร่งด่วนถึงแม้ว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนสูงกว่าการใช้บริการยานพาหนะประเภทอื่นก็ตาม

การใช้บริการรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์มีความปลอดภัยสูง ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน แท็กซี่ทั่วไปจะจำกัดที่นั่งได้เพียง 4 คนเท่านั้น ถ้าหากผู้โดยสารเรียกรถแท็กซี่ให้เข้าไปในเขตที่มีการจราจรหนาแน่น เช่น ย่านถนนออร์ชาร์ด (Orchard Road) ซึ่งเป็นย่านธุรกิจที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปซื้อของแบรนด์เนม (Brand Name) จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเพิ่มเนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีการจราจรหนาแน่น เป็นการเรียกเก็บค่าโดยสารตามนโยบายการเก็บเงินค่าเดินทางเข้าเมืองของรัฐบาลสิงคโปร์ เรียกว่า “ERP” ดังภาพ 6.49

ภาพ 6.49

แสดงวิธีการเก็บค่าโดยสารรถแท็กซี่ที่เรียกว่า ERP

ภาพจาก www.google.com

รัฐบาลต้องการลดจำนวนรถยนต์ในเมือง โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีการจราจรหนาแน่น เป็นมาตรการที่รัฐบาลต้องการให้ประชาชนใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินและรถประจำทางเมื่อคนขับรถแท็กซี่ขับผ่านจุดที่รัฐบาลตั้งอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไว้เพื่อให้มีเดอริโนรถแท็กซี่คิดเงินจากผู้โดยสารเพิ่ม ตัวเลขค่าโดยสารจะปรากฏขึ้นที่มีเดอริโนภายในรถ มีลักษณะคล้ายด่านเก็บเงินทางด่วนในประเทศไทย การออกแบบเก็บค่าโดยสารเพิ่มจากผู้ใช้บริการรถแท็กซี่ดังกล่าวนี้เป็นมาตรการในการลดจำนวนผู้ใช้รถแท็กซี่ในย่านสำคัญที่มีการจราจรหนาแน่น

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่านักท่องเที่ยวจำนวนมากนิยมใช้บริการรถแท็กซี่ในสิงคโปร์ เนื่องจากเชื่อว่าปลอดภัยและสะดวก โดยเฉพาะหลังเวลา 24.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่รถไฟฟ้าใต้ดินหยุดให้บริการแล้ว การใช้บริการรถแท็กซี่ในหลังเวลา 24.00 น. จึงสะดวกสบายมากกว่า นอกจากนี้นักท่องเที่ยวสามารถโทรศัพท์ไปยังหน่วยงานที่ให้บริการรถแท็กซี่ได้ หรือสามารถใช้เทคโนโลยีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ “สมาร์ทโฟน” (Smart Phone) โดยดาวน์โหลด (Download) แอปพลิเคชัน (Application) สำหรับเรียกรถแท็กซี่

ในกรณีที่นักท่องเที่ยวต้องการเรียกรถแท็กซี่ในที่สาธารณะนั้น จะต้องรอคิวในจุดจอดรถแท็กซี่ที่รัฐบาลจัดไว้ให้ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่าในบางครั้งถ้าหากนักท่องเที่ยวเรียกรถแท็กซี่ในที่สาธารณะ คนขับรถแท็กซี่จะไม่จอดรับ เนื่องจากเกรงว่าจะกระทำความผิดกฎหมาย เพราะรัฐบาลได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้แทบจะทุกแห่ง หากคนขับรถแท็กซี่ทำความผิดกฎหมายเพียงไม่กี่วัน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะส่งจดหมายมาที่บ้านตามที่อยู่ที่ตั้งทะเบียนไว้ การลงโทษผู้ขับรถแท็กซี่ที่ทำความผิดกฎหมายมีโทษรุนแรง ทั้งการปรับเงินในจำนวนสูง และการหักลดคะแนนตามที่

กฎหมายกำหนด ถ้าหากคนขับรถแท็กซี่รายใดกระทำผิดกฎหมายซ้ำบ่อยครั้ง อาจถูกยึดใบอนุญาตขับรถแท็กซี่ได้

กรณีที่นักท่องเที่ยวต้องการใช้บริการรถแท็กซี่นั้นควรมองหาจุดจอดรถแท็กซี่ที่รัฐบาลได้จัดไว้ให้ เมื่อคนขับรถแท็กซี่หยุดรถ นักท่องเที่ยวสามารถขึ้นไปบนรถได้ทันทีโดยไม่ต้องซักถามคนขับรถก่อนว่าจะไปย่านนั้นหรือไม่ไป เป็นความแตกต่างระหว่างการใช้บริการรถแท็กซี่ในพัทยาและในกรุงเทพมหานคร ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าถ้าหากนักท่องเที่ยวจับกลุ่มกันมาท่องเที่ยวในประเศสิงคโปร์เกิน 4 คน ควรเลือกใช้บริการรถแท็กซี่ เพราะรัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้แท็กซี่ 1 คันสามารถรับผู้โดยสารได้ไม่เกิน 4 คน ดังข้อความ

“การใช้บริการรถแท็กซี่ที่สิงคโปร์จะปลอดภัยมาก เรียกได้ว่าปลอดภัยมากถึง 99.99 เปอร์เซ็นต์ ทั้งกลางวันและกลางคืน รัฐบาลเขากำหนดให้นั่งได้ไม่เกิน 4 คน เหมาะสมกับคนที่มาเที่ยวเป็นกลุ่ม มากัน 4 คน แชรกันจ่าย”

รัฐบาลสิงคโปร์ยังอนุญาตให้ผู้ประกอบการรถแท็กซี่นำรถยนต์ราคาแพงมาให้บริการแท็กซี่ด้วย เช่น เมอร์เซเดส เบนซ์ (Mercedes Benz) ดังภาพ 6.50

ภาพ 6.50

แสดงรถแท็กซี่ยี่ห้อเมอเซเดส เบนซ์ ในประเทศสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

นอกจากนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่านอกจากผู้ให้บริการรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์จะนำเอารถแท็กซี่ประเภทไม่เกิน 4 ที่นั่งมาให้บริการนักท่องเที่ยวแล้ว ยังมีผู้ให้บริการรถแท็กซี่ที่นำรถยนต์ประเภท 7 ที่นั่ง (MPV-Multi Purpose Vehicle) ซึ่งอนุญาตให้นักท่องเที่ยวที่นั่งได้เกิน 4 คน ซึ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากกว่ารถยนต์ที่นั่งได้เพียง 4 คน เช่น รถยนต์เอนกประสงค์

ยี่ห้อ “ซังยอง” (Ssangyong) อย่างไรก็ตาม จากการเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่ประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยไม่พบแท็กซี่ 7 ที่นั่งตามที่ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวถึง ดังภาพ 6.51

ภาพ 6.51

แสดงรถแท็กซี่เอนกประสงค์ในประเทศสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

นอกจากนักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์จะสามารถใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน (MRT) รถประจำทาง (รถบัส /รถเมล์) แรตแท็กซี่ (Taxi) แล้ว นักท่องเที่ยวยังสามารถเช่าจักรยานเพื่อขี่ในเมืองสิงคโปร์ได้

- **ห้ามรถจักรยานยนต์รับจ้างให้บริการสาธารณะ**

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “ห้ามรถจักรยานยนต์รับจ้างให้บริการสาธารณะ” ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะคำนึงถึงความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนนมาก จึงไม่อนุญาตให้มีรถขนาดเล็ก เช่น จักรยานยนต์รับจ้าง หรือรถตุ๊กๆสาธารณะให้บริการประชาชน เนื่องจากเห็นว่ามีโอกาสเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย การที่รัฐบาลไม่อนุญาตให้มีรถจักรยานยนต์หรือรถสามล้อขนาดเล็กให้บริการก็อาจจะทำให้คนไทยที่คุ้นเคยกับการใช้บริการรถจักรยานยนต์รับจ้าง หรือใช้บริการรถตุ๊กๆ เกิดความรู้สึกไม่สะดวกดังเช่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์จะไม่อนุญาตให้มีรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง เพราะเขาเห็นว่ามันไม่ปลอดภัย รัฐบาลสร้างขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพไว้ให้แล้ว ราคาไม่แพง มีความปลอดภัยสูง ทำให้คนไทยที่อาศัยอยู่ที่สิงคโปร์อาจจะเกิดความรู้สึกไม่สะดวกสบายบ้าง”

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าปัจจุบันชาวสิงคโปร์หลายคน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่นิยมซื้อยานพาหนะที่เรียกกันว่า “สกูตเตอร์” (Skooter) มาใช้ชี้แทนการเดินเท้า เป็นยานพาหนะรูปแบบใหม่ที่มี 2 ล้อ มีฐานให้ขึ้นไปยืนด้านบนได้ ถือเป็นนวัตกรรมที่พัฒนามาจากสเก็ตบอร์ด (Sketeboard) สกูตเตอร์ดังกล่าวมีรูปทรงขนาดเล็ก เรียว

จากการสังเกตพบว่าสกูตเตอร์ที่ชาวสิงคโปร์ใช้นั้นแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทแรก สกูตเตอร์ที่ใช้เท้าถีบกับพื้นเพื่อดันให้ล้อหมุนไปข้างหน้า (ไม่ใช่แบตเตอรี่ไฟฟ้า) กับอีกประเภทหนึ่งคือ สกูตเตอร์ที่ขับเคลื่อนด้วยแบตเตอรี่ไฟฟ้า เป็นสกูตเตอร์ที่ประชาชนชาวสิงคโปร์นิยมใช้มากกว่าประเภทแรก ดังภาพ 6.52

ภาพ 6.52

แสดงสกูตเตอร์ที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์ไฟฟ้า

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

นอกจากสกูตเตอร์ที่ใช้แบตเตอรี่ไฟฟ้าเป็นพลังงานในการขับเคลื่อนดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีวัยรุ่นสิงคโปร์บางคน que เลือกใช้สกูตเตอร์ที่ไม่ใช่แบตเตอรี่ไฟฟ้าเป็นแหล่งพลังงานขับเคลื่อนโดยให้ผู้ขับขี่ขึ้นไปยืนด้านบน จากนั้นใช้เท้าอีกข้างหนึ่งถีบพื้นดินเพื่อดันให้ล้อหมุน ดังภาพ 6.53

ภาพ 6.53

แสดงสกู๊ตเตอร์ที่ไม่ใช้พลังงานไฟฟ้าในการขับเคลื่อน

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

สกู๊ตเตอร์ที่ใช้แบตเตอรี่ไฟฟ้าจะมีราคาสูงกว่าสกู๊ตเตอร์ที่ไม่มีแบตเตอรี่ สกู๊ตเตอร์ทั้ง 2 ประเภทจะมีให้เลือกหลากหลายรูปแบบตามราคาที่แตกต่างกันไป อีกทั้งยังมีหลายขนาดให้เลือกซื้อได้ตามความต้องการของแต่ละคน นวัตกรรมประเภทนี้เริ่มเป็นที่นิยมของชาวสิงคโปร์ในช่วงเวลาไม่นานมานี้ โดยเฉพาะสกู๊ตเตอร์ไฟฟ้าที่ช่วยให้ผู้ขับขี่สะดวกสบายมากขึ้น ใช้งานง่าย ผู้ขับขี่สกู๊ตเตอร์สามารถขึ้นไปยืนอยู่ด้านบนโดยมีมือจับคล้ายกับที่วางมือของรถจักรยานยนต์ จากการที่ผู้วิจัยได้เดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยที่ประเทศสิงคโปร์พบว่า มีประชาชนชาวสิงคโปร์ (โดยเฉพาะวัยรุ่น) ที่นิยมซื้อสกู๊ตเตอร์ที่ใช้พลังงานจากแบตเตอรี่ไฟฟ้ามาใช้มากกว่า สามารถพบเห็นได้ทั่วไปทั้งในย่านที่มีประชาชนหนาแน่น และย่านนอกเมือง บางคนเลือกที่จะซื้อสกู๊ตเตอร์มาใช้ ในขณะที่บางคนเลือกการเช่าซื้อสำหรับเดินทางในแต่ละครั้ง เนื่องจากการเช่าซื้อมีราคาไม่แพงนัก เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการเดินทางระยะใกล้

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า นิสิตที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์หลายคนนิยมใช้รถสกู๊ตเตอร์นี้ แต่ปัจจุบันไม่ทราบว่ามีรัฐบาลของประเทศสิงคโปร์ออกกฎ หรือจัดระเบียบยานพาหนะนี้หรือไม่ อย่างไร เนื่องจากมีหลายคนที่ยานพาหนะประเภทนี้อยู่ โดยเฉพาะการใช้วิ่งบนทางเท้า ซึ่งอาจจะขับเข้าไปชนคนที่เดินอยู่บนทางเท้าได้รับอันตรายได้ ดังข้อความ

“เห็นนิสิตที่มหาวิทยาลัยที่นี่เขาก็ใช้กันเยอะ แต่ไม่แน่ใจว่ารัฐบาลสิงคโปร์เขาออกมาตรรกการมาดูแลเรื่องนี้ยังไง หรือยังไม่ได้ออกระเบียบอะไรมาควบคุมไม่แน่ใจ ซึ่งมันก็วิ่งอยู่บนทางเท้า อาจจะทำให้ประชาชนที่เดินเท้าได้รับอันตรายได้ อาจจะไปชนคนที่เดินได้”

6.2 การบังคับใช้อำนาจรัฐ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการบังคับใช้อำนาจรัฐ ประกอบด้วย 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง ประเด็นที่สอง การลิดรอนเสรีภาพ ดังต่อไปนี้

6.2.1 การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง ผลการศึกษาพบว่า การที่รัฐบาลของสิงคโปร์บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังและรุนแรงนั้นส่งผลทำให้ประชาชนในสิงคโปร์ทำผิดกฎหมายน้อย เนื่องจากจะต้องระมัดระวังการถูกทำโทษกรณีกระทำความผิดกฎหมาย ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาในประเด็นนี้ออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นที่หนึ่ง การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิต ประเด็นที่สอง การบังคับใช้กฎหมายเขียนดี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

• การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิต

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิต” ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าประเทศสิงคโปร์นั้นประกอบไปด้วยคนหลากหลายเชื้อชาติ ในอดีตที่ผ่านมามีการประทุษร้ายกันจนเป็นเหตุให้เกิดการล้มตายจำนวนมาก ดังนั้น รัฐบาลสิงคโปร์จึงยังคงบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ที่กระทำความผิดร้ายแรง ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอในประเด็นนี้ออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การประหารชีวิตผู้ถือครองยาเสพติด ประเด็นที่สอง การประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรม ดังต่อไปนี้

○ การประหารชีวิตผู้ถือครองยาเสพติด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ถือครองยาเสพติด ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าภัยจากยาเสพติดนั้นร้ายแรง และส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งรัฐบาลมุ่งพัฒนาคนเป็นสำคัญเนื่องจากถือว่าคนคือทรัพยากรที่มีค่าสูงสุดในประเทศสิงคโปร์ ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าจากที่ได้ติดตามข่าวการประหารชีวิตผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสิงคโปร์พบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ประหารชีวิตผู้ค้ายาเสพติดไปแล้วหลายราย

กฎหมายกำหนดโทษผู้ครอบครองยาเสพติดบางประเภทให้มีโทษร้ายแรงถึงขั้นประหารชีวิต แต่อย่างไรก็ตาม หากเป็นยาเสพติดบางประเภทอาจจะได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตได้ขึ้นอยู่กับประเภทและจำนวนของยาเสพติดด้วย ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าที่ผ่านมารัฐบาล

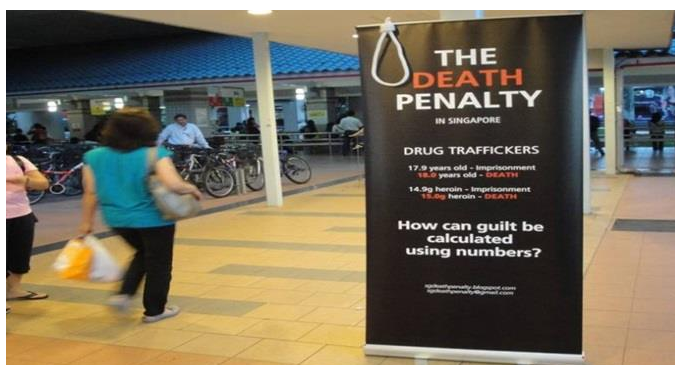
สิงคโปร์ได้ประหารชีวิตนักโทษที่ก่อคดีค้ายาเสพติดชาวมาเลเซียด้วยการแขวนคอ ฐานครอบครองเฮโรอีน ถึงแม้จะมีหน่วยงานต่างประเทศคัดค้านก็ตาม ดังข้อความ

“กฎหมายยาเสพติดที่สิงคโปร์รุนแรงมาก มีโทษประหารชีวิต ปีที่แล้วก็มีชาวรัฐบาลสิงคโปร์ประหารชีวิตนักค้ายาเสพติดชาวมาเลเซีย ที่มีเฮโรอีนไว้จำหน่าย ถึงแม้ว่าจะมีหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนจากต่างประเทศคัดค้านกันมากก็ตาม ตอนนี้ก็เสียชีวิตไปแล้ว”

ทั้งนี้ การบังคับใช้กฎหมายการประหารชีวิตนักโทษคดียาเสพติดของรัฐบาลสิงคโปร์เป็นที่เลื่องลือว่าเป็นการลงโทษที่รุนแรงเกินกว่าเหตุ โดยเฉพาะการใช้วิธีการแขวนคอ ซึ่งนักสิทธิมนุษยชนต่างวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นพฤติกรรมที่โหดร้ายรุนแรง แต่ทว่ารัฐบาลสิงคโปร์ยังคงยืนยันที่จะคงกฎหมายนี้ไว้และบังคับใช้อย่างจริงจัง ดูภาพ 6.54

ภาพ 6.54

แสดงการสื่อสารไปยังสาธารณชนในสิงคโปร์ว่าการค้ายาเสพติดมีโทษประหารชีวิต

ภาพจาก www.google.com

○ การประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรม” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งที่ได้ชื่อว่ามี การบังคับใช้กฎหมายที่รุนแรงประเทศหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในเอเชียด้วยกัน ที่ผ่านมารัฐบาลสิงคโปร์ได้บังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้เจตนาก่อเหตุฆาตกรรมมาแล้วหลายราย การบังคับใช้กฎหมายที่รุนแรงเช่นนี้ทำให้หน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนจากต่างประเทศวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสิงคโปร์ว่าลงโทษผู้กระทำผิดรุนแรงเกินกว่าเหตุ แต่ทว่า รัฐบาลสิงคโปร์ยังคงยืนยันบังคับใช้กฎหมายนี้ต่อไป

หากเปรียบเทียบการบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรมกับกรณีที่เกิดขึ้นในประเทศไทยจะเห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์มีความเด็ดขาดในการบังคับใช้กฎหมายมากกว่ารัฐบาลไทยมาก ซึ่งการเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายที่รุนแรงนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้ตัวเลขการฆาตกรรมในประเทศสิงคโปร์มีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับ การฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าจากการที่ได้อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์และได้พูดคุยกับบุคคลต่างๆ ในประเด็นนี้พบว่าความแตกต่างประการหนึ่งที่มองเห็นได้ชัดเจนคือ เมื่อเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นในประเทศไทย เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจับคนร้ายที่ก่อเหตุได้แล้ว ถ้าหากคนร้ายเป็นคนที่มีความรู้ทางเศรษฐกิจ หรือมีสถานภาพทางสังคมดี ก็จะพยายามหาหนทางที่ทำให้ตนเองพ้นโทษ ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม ทั้งการใช้วิธีการวิ่งเต้นกับผู้มีอำนาจให้ช่วยเหลือ การติดสินบนเจ้าหน้าที่รัฐตามที่เป็นข่าวอยู่ในสื่อมวลชนประเภทต่างๆ หากเปรียบเทียบกับประเทศสิงคโปร์จะพบว่าผู้กระทำความผิดหรือคนใกล้ชิดผู้กระทำความผิดจะวิ่งเต้นให้ผู้มีอำนาจช่วยเหลือให้พ้นผิดน้อยกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ส่วนกรณีการให้สินบนเจ้าหน้าที่รัฐในสิงคโปร์นั้น ผู้ให้จะมีความผิดรุนแรง อีกทั้งเจ้าหน้าที่รัฐที่รับสินบนอย่างผิดกฎหมายก็จะมี ความผิดรุนแรงมากเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าที่ผ่านมารัฐบาลสิงคโปร์ได้ปรับปรุงกฎหมายในเรื่องนี้ โดยให้อยู่ในอำนาจของศาลที่จะตัดสินว่าการกระทำของผู้ต้องหานั้นสมควรได้รับโทษจำคุกหรือว่าประหารชีวิตตามแต่กรณีที่เกิดขึ้น ดังข้อความ

“การบังคับใช้กฎหมายของประเทศสิงคโปร์ได้ขึ้นชื่อว่ามี ความรุนแรงมากที่สุดประเทศหนึ่ง แต่ก็ได้ยินว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ปรับปรุงกฎหมายนี้ โดยการให้ศาลใช้ดุลยพินิจลงโทษลงมา แต่อย่างไรก็ตาม ก็ถือว่าการบังคับใช้กฎหมายยังเข้มงวดกว่าหลายประเทศ”

- การบังคับใช้กฎหมายเขียนดี

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็น “การบังคับใช้กฎหมายเขียนดี” ผลการศึกษาประกอบด้วย 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การเขียนดีผู้กระทำความผิดโทษหญิง ประเด็นที่สอง การเขียนดีผู้กระทำความผิดทำลายทรัพย์สินสาธารณะดังต่อไปนี้

- การเขียนดีผู้กระทำความผิดโทษหญิง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การเขียนดีผู้กระทำความผิดโทษหญิง” ผลการศึกษาพบว่า พบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ยังคงบังคับใช้กฎหมายการเขียนดีอยู่ โดยเห็นว่ามีความเหมาะสมกับการลงโทษผู้กระทำความผิด เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้กระทำความผิดซัดซาบ ไม่ประพฤติดื้อซ้ำ ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ถ้าหากถามรัฐบาลสิงคโปร์ถึงการบังคับใช้กฎหมายการเขียนดี รัฐบาลสิงคโปร์จะเห็นว่าเป็นการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่รุนแรง แต่ถ้าหากถามนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ หรือถามผู้แทนจากหน่วยงานสิทธิมนุษยชน จะได้รับคำตอบว่าการบังคับใช้กฎหมายเขียนดีนั้นเป็นความรุนแรงมากเกินไป เหตุ ไม่มีความจำเป็นต้องทำเช่นนั้น

ทั้งนี้ จากที่ได้อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ได้รับรู้ข่าวการบังคับใช้กฎหมายเขียนดีหลายครั้ง เช่น การเขียนดีผู้กระทำความผิดฐานบังคับขืนใจเพศหญิงที่เกิดขึ้นหลายปีก่อนหน้านี้ ก็มีคนเข้ามาแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ผ่านสื่อสังคม (Social Media) กันหลากหลายดังข้อความ

“ก็เคยได้ยินมาบ้าง ก่อนหน้านี้รัฐบาลก็สั่งให้คนที่ทำความผิดฐานไปข่มขืนใจผู้หญิง ก็ถูกเขียนไป”

- การเขียนดีผู้กระทำความผิดทำลายทรัพย์สินสาธารณะ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การเขียนดีผู้กระทำความผิดทำลายทรัพย์สินสาธารณะ” ผลการศึกษาพบว่า กฎหมายการเขียนดีผู้กระทำความผิดในประเทศสิงคโปร์บังคับใช้มายาวนาน จากที่ได้อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ได้รับรู้ว่าเมื่อหลายปีที่ผ่านมา มีข่าววัยรุ่นชาวอเมริกันนำเหรียญไปวางไว้บนรางรถไฟ ทำให้รางรถไฟบางส่วนได้รับความเสียหายเล็กน้อย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวไปดำเนินคดี ต่อมาศาลตัดสินให้รับโทษด้วยการถูกเขียนดี ดังข้อความ

“เคยได้ยินข่าววัยรุ่นอเมริกันเล่นสนุก เอาเหรียญไปวางไว้บนรถไฟ ให้รถไฟวิ่งทับ ปรากฏว่าวางรถไฟเสียหายเล็กน้อย เท่านั้นแหละ มีความผิด ถูกเขียนตี น่าจะเป็นคนอเมริกันคนแรกที่ถูกรัฐบาลสิงคโปร์สั่งเขียน”

6.2.2 การบังคับใช้กฎหมายลิดรอนเสรีภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การบังคับใช้กฎหมายลิดรอนเสรีภาพ” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง การลิดรอนเสรีภาพสื่อ ส่วนที่สอง การลิดรอนเสรีภาพประชาชน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

• การลิดรอนเสรีภาพสื่อ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การลิดรอนเสรีภาพสื่อ” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การลิดรอนเสรีภาพของสื่อโทรทัศน์ ส่วนที่สอง การลิดรอนเสรีภาพของสื่อหนังสือพิมพ์ ส่วนที่สาม การลิดรอนเสรีภาพสื่อออนไลน์ ดังต่อไปนี้

○ การลิดรอนเสรีภาพสื่อโทรทัศน์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การลิดรอนเสรีภาพสื่อโทรทัศน์” ผลการศึกษาดังกล่าวพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะควบคุมสื่อโทรทัศน์ได้อย่างเด็ดขาด บุคลากรในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์ไม่สามารถทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาลได้มากนัก ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์ใช้คำว่าสื่อโทรทัศน์ทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาลได้ “น้อยมาก” และใช้คำว่า “แทบจะตรวจสอบไม่ได้เลย” ผู้ให้สัมภาษณ์ได้เปรียบเทียบเสรีภาพของสื่อโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์กับเสรีภาพของสื่อโทรทัศน์ในประเทศไทยใน (ยามปกติที่ไม่เกิดรัฐประหารขึ้น) โดยระบุว่าบุคลากรในองค์กรสื่อโทรทัศน์ในประเทศไทยมีเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลได้มากกว่าบุคลากรในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์มาก อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบเสรีภาพของบุคคลในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของสิงคโปร์กับประเทศอื่นในเอเชียแล้วจะพบว่าเสรีภาพของสื่อโทรทัศน์ในประเทศสิงคโปร์ก็ยังมีน้อยกว่าหลายประเทศ

ประกอบกับบุคคลที่ทำงานด้านสื่อโทรทัศน์ในสิงคโปร์ต่างก็ต้องรู้ว่าสิ่งใดที่สามารถนำเสนอได้ และเนื้อหาประเภทใดที่รัฐบาลไม่ต้องการให้นำเสนอ เพราะถ้าหากนำเสนอออกไปแล้วจะเกิดปัญหาตามมา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้บริหารสื่อโทรทัศน์ในประเทศสิงคโปร์ตระหนักว่า จะต้องเซ็นเซอร์ตนเอง หากไม่แล้ว จะเกิดปัญหาติดตามมาอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เสรีภาพของคนในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของสิงคโปร์มีน้อยมาก

เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้เสรีภาพของสื่อมวลชนที่ปฏิบัติงานในองค์กรโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์ไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสิงคโปร์ได้มากนัก เนื่องจากกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ได้กำหนดไว้ว่าให้สื่อขึ้นทะเบียนต่อรัฐบาลทุกปี หากสื่อสถานีใดที่กระด้างกระเดื่องก็อาจจะถูกรัฐบาลสิงคโปร์สั่งให้ปิดดำเนินการได้ทันที ประกอบกับกฎหมายได้ให้อำนาจรัฐบาลสิงคโปร์ในการจับกุมและสั่งห้ามสื่อโทรทัศน์หรือบุคคลใดให้ดำเนินการต่อไปได้ ถ้าหากเห็นว่าบุคคลนั้นหรือสถานีสื่อแห่งนั้นบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติ ผู้ให้สัมภาษณ์มองว่าการที่กฎหมายสิงคโปร์ระบุเช่นนี้เป็นประโยชน์ต่อพรรคการเมืองบางพรรคที่บริหารประเทศมายาวนาน เนื่องจากโทรทัศน์ในประเทศไม่สามารถนำเอาคำวิพากษ์วิจารณ์ของฝ่ายตรงกันข้ามมานำเสนอได้มากมายนัก ในขณะที่โทรทัศน์นำเสนอข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อพรรคการเมืองที่บริหารประเทศอยู่ปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้พรรคการเมืองที่บริหารประเทศอยู่นั้นได้ประโยชน์และมีแนวโน้มจะบริหารประเทศไปอีกหลายปี

ในอดีตรัฐบาลสิงคโปร์ได้จับกumnักกิจกรรมทางสังคมที่เคลื่อนไหวไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล และจับกุม ลงโทษสื่อมวลชนที่แสดงบทบาทที่ไม่ตรงกับความต้องการของรัฐบาลหลายครั้ง การเข้มงวดที่เกิดขึ้นในอดีตได้ทำให้สื่อมวลชนในปัจจุบันไม่กล้าที่จะวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลมากนัก ดังข้อความ

“สิทธิในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลแทบจะไม่มีเลย สื่อโทรทัศน์ของเขาวิจารณ์อะไรไม่ได้เลย ถ้าวิจารณ์ก็จะถูกฟ้อง ถูกจับหมด ถ้าเปรียบเทียบกับเสรีภาพของสื่อไทยในยามปกตินะ ถือว่าสื่อไทยมีเสรีภาพมากกว่ามาก มากจนเกินขอบเขต เห็นได้จากการเอาเรื่องไม่จริงมาพูด”

คำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งซึ่งกล่าวถึงเสรีภาพของสื่อโทรทัศน์ในประเทศสิงคโปร์ว่า คนทำสื่อโทรทัศน์จะต้องเซ็นเซอร์ตนเองอย่างมาก จะต้องรู้ว่าอะไรจะวิพากษ์วิจารณ์เรื่องอะไรได้ และวิพากษ์วิจารณ์เรื่องอะไรไม่ได้ เพราะถ้าไม่ระวังก็จะถูกรัฐบาลจับไปลงโทษ หรือลงโทษด้วยวิธีการอื่น ซึ่งเชื่อได้ว่ารัฐบาลทำจริง ดังข้อความ

“รัฐบาลควบคุมสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีสื่อมวลชนคนไหนหรือผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์คนไหนกล้าวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลรุนแรง ถ้าวิจารณ์มากก็จะถูกลงโทษ ทั้งตัวสื่อคนนั้นและผู้บริหารสถานีด้วย เรียกได้ว่าสื่อจะต้องเซ็นเซอร์ตัวเองมาก”

○ การลดรอนเสรีภาพสื่อหนังสือพิมพ์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการลดรอนเสรีภาพของสื่อหนังสือพิมพ์ ผลการศึกษาพบว่าหนังสือพิมพ์ในประเทศสิงคโปร์เป็น

กระบอกเสียงให้กับรัฐบาลด้วยการแจ้งข่าวสารให้ประชาชนรู้ว่ารัฐบาลมีโครงการหรือมีนโยบายจะพัฒนาประเทศสิงคโปร์อย่างไร โดยการแจ้งข้อดี หรือความจำเป็นที่จะต้องดำเนินโครงการเพื่อประโยชน์ของพลเมืองสิงคโปร์

ผู้วิจัยได้ซักถามถึงประเด็นเสรีภาพของคอลัมน์หนังสือพิมพ์ในการเขียนบทความ บทวิจารณ์เพื่อวิพากษ์วิจารณ์การดำเนินงานของรัฐบาลสิงคโปร์หรือแม้กระทั่งการวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำสิงคโปร์ว่ามีมากน้อยเพียงใด ได้รับคำตอบไม่แตกต่างไปจากผู้ให้สัมภาษณ์รายแรกที่กล่าวว่า คอลัมน์สัปดาห์จะไม่มีเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำ เพราะเกรงว่าจะถูกลงโทษตามที่กฎหมายระบุไว้ กรณีที่คอลัมน์สัปดาห์เขียนวิพากษ์วิจารณ์นั้นเชื่อว่ามีบ้าง แต่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์เล็กๆน้อยๆ ที่ไม่รุนแรง ในทางปฏิบัติแทบจะไม่มีคอลัมน์สัปดาห์ใดที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลรุนแรง เนื่องจากเกรงว่าจะทำผิดกฎหมายความมั่นคงภายในของประเทศสิงคโปร์ และอาจจะขัดต่อกฎหมายฉบับอื่นๆอีก ดังข้อความ

“คอลัมน์สัปดาห์หนังสือพิมพ์ก็วิจารณ์อะไรไม่ได้มาก ไม่กล้าวิจารณ์ ถ้าจะวิจารณ์ก็จะวิจารณ์แบบนุ่มๆ ไม่รุนแรง ไม่มีใครอยากมีปัญหากับรัฐบาลสิงคโปร์”

ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า การแสดงความคิดเห็นผ่านคอลัมน์หนังสือพิมพ์ในทิศทางที่ขัดแย้งกับรัฐบาลสิงคโปร์นั้นเป็นสิ่งที่ผู้เขียนพึงระมัดระวัง เนื่องจากรัฐบาลสิงคโปร์ยังคงอำนาจเบ็ดเสร็จในการควบคุมสื่อหนังสือพิมพ์ และบังคับใช้กฎหมายลงโทษสื่อมวลชนอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนแสดงความคิดเห็นในทิศทางที่สุ่มเสี่ยงต่อการทำให้บุคคลต่างเชื้อชาติในสิงคโปร์เกิดความบาดหมางใจกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าเป็นฟางเส้นบางที่พร้อมจะขาดสะบั้นได้ง่าย ด้วยเหตุนี้คอลัมน์สัปดาห์หนังสือพิมพ์จะต้องตระหนักให้มาก ไม่เช่นนั้นอาจเข้าข่ายทำผิดกฎหมายได้

ผู้ให้ข้อมูลหลักจึงเชื่อมั่นว่าไม่มีคอลัมน์สัปดาห์ใดที่กล้าเขียนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสิงคโปร์อย่างรุนแรงถึงแม้ว่าจะไม่เห็นด้วยกับการทำงานของรัฐบาลก็ตาม ในทางกลับกันคอลัมน์สัปดาห์จะเซ็นเซอร์ตนเองเพื่อป้องกันไม่ให้นำเสนอความคิดเห็นไปแล้วทำให้ตนเองเดือดร้อน เนื่องจากรัฐบาลไม่พอใจหรือเห็นว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ หรือความสามัคคีทางเชื้อชาติของคนสิงคโปร์ ดังข้อความ

“ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชนประเภทไหน หรือคอลัมน์สัปดาห์หนังสือพิมพ์ก็ต้องตระหนักถึงการเขียนบทความที่ทำให้คนต่างเชื้อชาติเกิดความบาดหมางใจกัน ซึ่งมันอาจจะนำไปสู่การลุกขึ้นมาทำร้ายกันได้”

○ การลดรอนเสรีภาพสื่อสังคม (Social Media)

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การลดรอนเสรีภาพของสื่อสังคม” ผลการศึกษาพบว่า ชาวสิงคโปร์จะให้ความสำคัญกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “สมาร์ทโฟน” (Smartphone) มาก เห็นได้จากการพกพาโทรศัพท์เคลื่อนที่ติดตัวไปตามสถานที่ต่างๆ มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ไม่แตกต่างไปจากเยาวชนและประชาชนในหลายประเทศในเอเชีย

จากการสัมภาษณ์พบว่าชาวสิงคโปร์นิยมใช้สื่อสังคม (Social Media) ที่ทันสมัยซึ่งได้คัดลอก (Download) มาติดตั้งไว้ใน “สมาร์ทโฟน” ของตนเอง โปรแกรมที่นิยมใช้ในการสื่อสารผ่านสื่อสังคม เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) ไลน์ (Lines) อินสตาแกรม (Instagram) และโปรแกรมการสื่อสารที่ทันสมัยประเภทอื่น ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของประชาชนชาวสิงคโปร์ระหว่างการใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน และการใช้บริการรถประจำทางส่วนใหญ่ มักจะหาความบันเทิงจากโปรแกรมการสื่อสารที่ทันสมัยดังกล่าวนี้ ทั้งการพูดคุยและการเขียนผ่านช่องทางการสื่อสารที่หลากหลายข้างต้น ชาวสิงคโปร์ที่ใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินและรถประจำทางบางส่วนนิยมฟังเพลงจาก “สมาร์ทโฟน” ซึ่งถือได้ว่ามีบทบาทในการดำเนินชีวิตประจำวันของชาวสิงคโปร์มากในปัจจุบัน

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าชาวสิงคโปร์มักจะมีค่านิยมการแข่งขันกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคนไทยที่มีค่านิยมในการพูดคุยกันมากกว่าถึงแม้จะไม่รู้จักกันมาก่อนก็ตาม ที่เป็นเช่นนี้เพราะสิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็ก มีทรัพยากรธรรมชาติน้อยกว่าหลายประเทศ ทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุดคือ “คน” ซึ่งรัฐบาลได้สร้างค่านิยมให้ชาวสิงคโปร์เห็นว่าการแข่งขันกันนั้นเป็นสิ่งดี เพื่อให้พลเมืองได้พัฒนาตนเองอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักมองว่าปรากฏการณ์ข้างต้นนี้มีส่วนที่ทำให้ชาวสิงคโปร์มีลักษณะที่เรียกว่า “ปัจเจกบุคคล” (Individual) สูงกว่าคนไทย และด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ชาวสิงคโปร์ที่ใช้บริการรถสาธารณะมักจะไม่พูดคุยกัน เหตุผลหนึ่งมีสาเหตุอันเนื่องมาจากความที่ต้องแข่งขันกันนั่นเอง

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้กล่าวถึงการจำกัดเสรีภาพสื่อสังคมของประเทศสิงคโปร์ โดยระบุว่าปัจจุบันสื่อสังคมได้เข้ามามีบทบาทในการดำเนินชีวิตของประชาชนชาวสิงคโปร์มากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผลต่อเยาวชนและคนที่อยู่ในวัยทำงาน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสื่อสังคมจะนำเสนอเนื้อหาที่หลากหลายมากกว่าสื่อวิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ ซึ่งชาวสิงคโปร์เห็นว่าสื่อทั้ง 3 ประเภทดังกล่าวนำเสนอเนื้อหาไม่หลากหลายเนื่องจากรัฐบาลควบคุมเนื้อหาเข้มงวด เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการแสดงบทบาทบริหารประเทศของรัฐบาลสิงคโปร์ที่ต้องการสื่อให้ประชาชนรับรู้

ด้วยเหตุนี้ ชาวสิงคโปร์จำนวนมากจึงนิยมหันมาเปิดรับข่าวสารผ่านช่องทาง “สมาร์ตโฟน” เนื่องจากมีเนื้อหาหลายอย่างที่แตกต่างไปจากสื่อกระแสหลักที่ชาวสิงคโปร์เห็นว่าถูกรัฐบาลควบคุมอย่างเข้มงวด อย่างไรก็ตาม จากการสัมภาษณ์พบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสื่อสังคมในประเทศเพื่อให้ตรวจสอบการสื่อสารของประชาชนอย่างใกล้ชิด ซึ่งที่ผ่านมารัฐบาลได้จับกุมตัวประชาชนที่เขียนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลผ่านสื่อออนไลน์ไปแล้วหลายราย

● การลดรอนเสรีภาพประชาชน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การลดรอนเสรีภาพประชาชน” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิจัยในประเด็นนี้ออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การกล่าวอ้างถึงความหลากหลายทางเชื้อชาติในประเทศ ประเด็นที่สอง การให้รายงานตัวกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล ดังต่อไปนี้

○ การกล่าวอ้างถึงความหลากหลายทางเชื้อชาติของพลเมืองในประเทศ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การกล่าวอ้างถึงความหลากหลายทางเชื้อชาติของพลเมืองในประเทศ” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์มักจะสื่อสารไปยังประชาชนชาวสิงคโปร์ว่ารัฐบาลได้พยายามพัฒนาความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนชาวสิงคโปร์เพื่อให้มีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจให้ประชาชนมีงานทำ มีรายได้มากขึ้น และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย ซึ่งที่ผ่านมาจะเห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์ตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันทำหน้าที่นี้ได้เป็นอย่างดี เห็นได้จากการจัดอันดับของสถาบันต่างๆ ที่ล้วนมีสถิติที่ตรงกันว่ารัฐบาลสิงคโปร์ประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจ

ประกอบกับประเทศสิงคโปร์มีลักษณะที่แตกต่างไปจากประเทศอื่นๆ ในเอเชีย ความแตกต่างประการหนึ่งที่มีมองเห็นได้ชัดเจนคือ การที่ประเทศประกอบด้วยกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ซึ่งกลุ่มคนแต่ละกลุ่มหรือแต่ละเชื้อชาตินั้นต่างก็มีวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ที่แตกต่างกันไป ประกอบด้วย 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มเชื้อชาติจีน กลุ่มเชื้อชาติอินเดีย กลุ่มเชื้อชาติมลายู และกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะอาศัยอยู่เป็นชุมชนในย่านต่างกันแต่ก็อยู่ไม่ไกลกันเท่าใดนัก ดังภาพ 6.55

ภาพ 6.55

แสดงชาวสิงคโปร์กลุ่มเชื้อชาติจีน

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากภาพ ผู้วิจัยถ่ายภาพขณะใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเป็นภาพประชาชนชาวสิงคโปร์ที่นิยมใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน จากการสังเกตพบว่าในระหว่างที่ชาวสิงคโปร์ใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินนั้นมักจะหาความบันเทิงจากโทรศัพท์มือถือถือ ทั้งการฟังเพลง ฟังข่าว เล่นเกม และสื่อสารผ่านสื่อใหม่ นอกจากนี้ชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนแล้วประชาชนชาวสิงคโปร์ยังประกอบด้วยชาวมลายุ ซึ่งมีจำนวนมากรองลงมาจากชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน ซึ่งชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายูยังคงสืบทอดประเพณี วัฒนธรรม และค่านิยม ของตนเองมาจนถึงปัจจุบัน ดังภาพ 6.56

ภาพ 6.56

แสดงชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู

ภาพจาก www.google.com

นอกจากชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายูแล้ว ยังมีกลุ่มชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์อีกจำนวนมาก ชาวสิงคโปร์กลุ่มนี้อาจประกอบไปด้วยบุคคลที่สืบเชื้อสายมาจากคนประเทศอื่น เช่น บังคลาเทศ ปากีสถาน และมีบรรพบุรุษที่อพยพมาจากประเทศอื่น หากสังเกตจากลักษณะภายนอกจะคล้ายคลึงกับชาวอินเดีย ด้วยเหตุนี้ จึงถูกเรียกเหมารวมว่าเป็นชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ดังภาพ 6.57

ภาพ 6.57

แสดงชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย

ภาพจาก www.google.com

จากภาพ ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียนี้อย่างคงสืบทอดวัฒนธรรม ประเพณี ธรรมเนียมปฏิบัติในอดีตสืบต่อกันมา จากการสังเกตพบว่าชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียมีจำนวนมาก มักอาศัยอยู่ในย่านลิตเติลอินเดีย (Little India) ย่านบูกิส (Bugiz) ย่านถนนโรเชอร์ (Rochor) และย่านไกล์เคียง ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียนี้อย่างคงสืบทอดวัฒนธรรมด้านอาหาร การแต่งกาย ฯลฯ ที่เด่นชัด

จากความหลากหลายทางเชื้อชาติของประชากรในประเทศสิงคโปร์ที่อาศัยอยู่ร่วมกัน รัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่ามีควมจำเป็นต้องจำกัดเสรีภาพของประชาชนตามสมควร โดยเฉพาะเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นที่อาจนำไปสู่ความไม่พอใจของกลุ่มชนต่างเชื้อชาติในประเทศ ดังนั้น จึงขอให้ประชาชนเข้าใจถึงความจำเป็นดังกล่าวและยอมสละเสรีภาพบางส่วนเพื่อสร้างประเทศให้มีความเจริญทางเศรษฐกิจซึ่งจะทำให้ประชาชนทุกคนได้รับประโยชน์ รัฐบาลได้ยกตัวอย่างถึงเหตุการณ์ที่กลุ่มประชาชนต่างเชื้อชาติซึ่งในอดีตเกิดความไม่พอใจและใช้กำลังเข้าต่อสู้กันจนนำไปสู่การบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ การจำกัดเสรีภาพของประชาชน

เพื่อให้การดำเนินชีวิตของประชาชนในชาติเป็นไปอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัยกันจึงเป็นสิ่งจำเป็น รัฐบาลได้ออกกฎหมายเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่คนในชาติลุกขึ้นมาทำร้ายกันเองและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุนี้จึงมีแนวคิดที่ว่าเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของชาวสิงคโปร์จึงเป็นเรื่องที่ต้องระมัดระวัง

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ประชาชนชาวสิงคโปร์จะได้รับคุณภาพชีวิตที่ดี มีงานทำ มีรายได้ดี ซึ่งรัฐบาลได้สร้างและจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตให้ เพื่อแลกกับการจำกัดเสรีภาพการแสดงออก การแสดงความคิดเห็น เพื่อให้สังคมสิงคโปร์อยู่ในบรรยากาศของความถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

○ การให้รายงานตัวกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การให้รายงานตัวกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล” ผลการศึกษาพบว่า ในกรณีที่มีประชาชนชาวสิงคโปร์ไม่เห็นด้วยกับการบริหารประเทศของรัฐบาลสิงคโปร์นั้น ประชาชนสามารถ

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า การที่รัฐบาลกำหนดแนวทางให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลสิงคโปร์จะต้องไปลงทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนที่จะแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในที่สาธารณะด้วยการให้ไปลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อนนั้นได้ทำให้ชาวสิงคโปร์จำนวนหนึ่งรู้สึกไม่สบายใจกับการกำหนดวิธีการเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ประชาชนที่เกิดความรู้สึกอัดอัดใจที่ถูกจำกัดเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลซึ่งเป็นเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระนั้นไม่สามารถทำอะไรได้ จำต้องเก็บความรู้สึกอัดอัดนั้นไว้ในใจ

คำกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักอีกรายหนึ่งที่กล่าวถึงการที่รัฐบาลสิงคโปร์ลดทอนเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลด้วยการจัดให้บุคคลนั้นลงทะเบียนกับหน่วยงานของรัฐที่มีบทบาทรับผิดชอบในเรื่องนี้ จากนั้นอนุญาตให้ผู้ลงทะเบียนได้ใช้เป็นที่ในการเรียกร้องหรือแสดงออกในสิ่งที่ต้องการบอกกล่าวกับรัฐบาล รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดให้ผู้ไม่เห็นด้วยได้ลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อน หากมีผู้จงใจการประท้วงไว้ก่อนแล้ว ผู้ที่ต้องการประท้วงรายต่อไปจะต้องรอให้ผู้ประท้วงรายแรกๆ ที่ลงทะเบียนไว้ประท้วงเสร็จสิ้นเสียก่อนจึงจะประท้วงได้ หากบุคคลใดก็ตามที่จัดเวทีเรียกร้องความต้องการของตนเองโดยไม่ได้ไปลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่รัฐ ซึ่งขัดต่อหลักปฏิบัติที่รัฐบาลกำหนดไว้ก็จะต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่เห็นว่าการแสดงออกดังกล่าวไม่เกิดมรรคผลอันใดมากนัก ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้ใครที่ต้องการจะประท้วงรัฐบาล หรือแสดงความคิดเห็นไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลให้ไปลงทะเบียน ลงทะเบียนกับหน่วยงานรัฐก่อน

เมื่อลงชื่อแล้วก็ต้องรอคิว ถ้าคิวยาวก็ต้องรอให้คนที่เขาจองคิวไว้ก่อนได้
ประท้วงเสร็จก่อนจึงจะประท้วงได้

การให้ไปลงชื่อก่อน แสดงรายละเอียดตัวตนก่อนประท้วง ทำให้คนไม่
อยากไปประท้วง เพราะเกรงว่าจะเกิดผลเสียมากกว่าผลดี”

นอกจากนี้ การที่รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้ผู้ที่ต้องการประท้วงสามารถ
ประท้วงได้ในสถานที่ซึ่งรัฐบาลจัดไว้ให้ประท้วงเท่านั้น สถานที่ซึ่งรัฐบาลได้จัดไว้ให้ผู้ประท้วงได้ใช้ใน
การประท้วงคือ สวนสาธารณะ “ฮองลิ้ม” (Hong Lim Park) ซึ่งเป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่เงียบ
สงบ มีประชาชนไม่มากนัก รัฐบาลไม่อนุญาตให้ผู้ประท้วงได้ใช้สถานที่แห่งอื่นในประเทศในการ
ประท้วงไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล

การกำหนดมาตรการเช่นนี้ทำให้ประชาชนชาวสิงคโปร์จำนวนมากเห็น
ตรงกันว่าเป็นการกระทำที่เปล่าประโยชน์ เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะมีเงื่อนไขให้ผู้ต้องการประท้วง
ลงทะเบียนแสดงรายละเอียดของบุคคลก่อน เหตุผลประการต่อมาคือ สถานที่ซึ่งรัฐบาลจัดไว้ให้
เป็นเวทีที่อยู่ในสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่สงบเงียบ มีผู้คนสัญจรไปมาน้อย การแสดงความคิดเห็น
ในสวนสาธารณะจึงไม่สามารถดึงดูดให้ประชาชนสนใจได้ ดังข้อความ

“ที่นี่จะมีสวนแห่งหนึ่งเรียกว่า Hong Lim Park เป็นสวนสาธารณะที่
รัฐบาลสิงคโปร์จัดไว้ให้คนที่ไม่เห็นด้วยประท้วง กว้างใหญ่ เงียบสงบ
มีคนไปเดินไม่มาก ประท้วงไปคนก็ไม่ค่อยรู้ ไม่ได้ยิน ใครจะประท้วงให้ไป
ประท้วงที่นี่ จะไปประท้วงที่หน้ารัฐสภาไม่ได้นะ ห้ามไปประท้วงที่อื่น
เด็ดขาด ตำรวจจับทันที

รัฐบาลออกแบบสถานที่ต่างๆไว้อย่างดี ทั้งสถานที่สำหรับการประท้วง
มันดีสำหรับรัฐบาล จัดในสวน ใครจะไปสนใจ เรียกว่ารัฐบาลสิงคโปร์เขา
มีการจัดการที่ดี ดีไม่ตีคนภายนอกไม่รู้ด้วยว่ามีคนประท้วง แล้วคิดดูสิ
มันจะได้ประโยชน์หรือเปล่า ประท้วงโดยที่แทบจะไม่มีคนรู้”

6.3 การพัฒนาคน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นการพัฒนาคน ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผล
การศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การส่งเสริมการศึกษา ประเด็นที่สอง
การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม ดังต่อไปนี้

6.3.1 การส่งเสริมการศึกษา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการส่งเสริมการศึกษา ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ประเด็นที่สอง รัฐสนับสนุนค่าเล่าเรียนของพลเมือง ดังต่อไปนี้

● การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ” ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษามลายู ภาษาจีนกลาง และภาษาทมิฬ เป็นภาษาราชการ สำหรับการกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการนั้น ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การกำหนดให้สถานศึกษาใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ประเด็นที่สอง การทุ่มเทงบประมาณด้านการศึกษา ประเด็นที่สาม ผู้บริหารหลักสูตรปรับปรุงหลักสูตรอยู่เสมอ ดังต่อไปนี้

○ การกำหนดให้สถานศึกษาใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็น “การกำหนดให้สถานศึกษาใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งในประเทศสิงคโปร์ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เพื่อให้พลเมืองสิงคโปร์สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว

นอกจากการกำหนดให้ชาวสิงคโปร์ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการแล้ว รัฐบาลสิงคโปร์ยังกำหนดให้ใช้ภาษามลายู ภาษาจีนกลาง และภาษาทมิฬ เป็นภาษาราชการอีกด้วย จึงทำให้พลเมืองประเทศสิงคโปร์มีความเชี่ยวชาญในเรื่องภาษาที่หลากหลาย สามารถสื่อสารได้อย่างน้อย 4 ภาษา จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นนี้พบว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนในทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา รัฐจะให้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ให้นักเรียนทุกคนพูดกันเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้พลเมืองของประเทศสิงคโปร์ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี

จากการเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยที่ประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจ พูดคุยกับประชาชนชาวสิงคโปร์พบว่า เกือบทุกคนจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี เยาวชนทั่วไปใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกันในที่สาธารณะ พนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่บริเวณรถไฟฟ้าใต้ดินทุกคนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ทั้งพนักงานที่ให้บริการในห้องควบคุมอิเล็กทรอนิกส์ และพนักงานรักษาความปลอดภัย นอกจากนี้การใช้ภาษาอังกฤษแล้ว พลเมืองประเทศสิงคโปร์

จำนวนมากยังใช้ภาษาจีนแมนดาริน (จีนกลาง) ในการสื่อสารอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะบรรพบุรุษของประชาชนจำนวนมากในสิงคโปร์นั้นมาจากประเทศจีน กระนั้นก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าพลเมืองสิงคโปร์ที่อยู่ในวัยชราบางคนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ อย่างไรก็ตาม จากการพูดคุยกับพลเมืองวัยชราหลายคนที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการให้บริการลูกค้า นักท่องเที่ยว เช่น คนชราแทบทุกคนที่ทำงานอยู่ในร้านอาหารแมกโดนัลด์ (McDonald) หรือร้านอาหารประเภทอาหารจานด่วน (Fast Food) สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่า การที่ประชาชนชาวสิงคโปร์สามารถสื่อสารภาษาจีนได้นั้น เนื่องจากบรรพบุรุษของชาวสิงคโปร์สืบเชื้อสายมาจากชาวจีน จึงมีชาวสิงคโปร์ที่มีเชื้อสายจีนราว 75 เปอร์เซ็นต์ ประกอบกับรัฐบาลของประเทศสิงคโปร์กำหนดให้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาราชการด้วย จึงทำให้ประชาชนชาวสิงคโปร์สื่อสารภาษาจีนได้ รัฐบาลกำหนดให้ครอบครัวที่พ่อแม่มีเชื้อสายจีนจะต้องให้ลูกเรียนภาษาแมนดาริน พ่อแม่ที่มีเชื้อสายอินเดียจะต้องให้ลูกเรียนภาษาทมิฬ พ่อแม่มีเชื้อสายมลายูจะต้องให้ลูกเรียนภาษามลายูด้วย ดังข้อความ

“รัฐบาลกำหนดว่าถ้าพ่อแม่มีเชื้อสายจีน ลูกก็ต้องเรียนภาษาแมนดาริน ถ้าพ่อแม่มีเชื้อสายอินเดีย ลูกก็ต้องเรียนภาษาทมิฬ คือเขาจะดูที่พ่อแม่เป็นหลัก ถ้าพ่อแม่เป็นจีนก็ต้องเรียนภาษาจีน ต้องเรียนเป็นภาษาที่สองเรียนในโรงเรียนนั่นแหละ”

กระนั้นก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าถึงแม้ว่าชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนจะใช้ภาษาจีนเป็นภาษาราชการ ซึ่งคนจำนวนมากสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่วทั้งภาษาจีนแมนดาริน (จีนกลาง) ภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาจีนฮกเกี้ยน ซึ่งชาวจีนบางคนอาจจะมองว่าชาวสิงคโปร์ไม่ได้รู้ภาษาจีนอย่างลึกซึ้ง ดังข้อความ

“คนสิงคโปร์เชื้อสายจีนสามารถพูด สื่อสารภาษาจีนได้คล่อง รัฐบาลก็ให้ภาษาจีนเป็นภาษาราชการ แต่สำหรับคนจีน เขาอาจจะมองว่ายังอยู่ในขั้นพูดสื่อสารได้แต่ยังไม่ถึงกับลึกซึ้ง”

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่า การที่รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดนโยบายให้สถานศึกษาใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนนั้นมีข้อดีต่อการพัฒนาประเทศ กล่าวคือ ทำให้นักลงทุนจากต่างประเทศกล้าที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศสิงคโปร์มากขึ้น เนื่องจากนักลงทุนจะเกิดความเชื่อมั่นว่าพลเมืองสิงคโปร์สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ นอกจากการสื่อสารภาษาอังกฤษแล้ว ประชาชนชาวสิงคโปร์ยังสามารถสื่อสารภาษาอื่น ๆ ได้ เช่น ภาษาจีน การที่ประชาชนในประเทศสามารถสื่อสารภาษาจีนได้นั้นเอื้อให้นักลงทุนจากประเทศจีนตัดสินใจเข้ามาลงทุนในประเทศสิงคโปร์มากขึ้น ด้วยเหตุนี้ การที่รัฐบาลประเทศสิงคโปร์ได้ปรับตัวให้เอื้อต่อการเข้า

มาลงทุนของนักลงทุนด้วยการกำหนดนโยบายให้คนในชาติใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ และกำหนดให้สถานศึกษาใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนนั้นย่อมเป็นการปรับตัวเองให้เอื้อต่อการเข้ามาลงทุน ซึ่งสุดท้ายจะส่งผลต่อความเติบโตทางเศรษฐกิจตามมา ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์จะ Welcome บริษัทที่มาจากต่างชาติ ดังนั้น บริษัทต่างชาติจะมาเลือกลงทุนที่นี่เพราะว่าอย่างน้อยคนที่นี่พูดได้สองภาษา อย่างบริษัทจากประเทศจีนก็อยากจะเข้ามาลงทุน เพราะคนสิงคโปร์พูดภาษาจีนได้

นักลงทุนจากประเทศอังกฤษก็อยากเข้ามา ก็เพราะคนสิงคโปร์พูดภาษาอังกฤษได้ดี

ความที่รัฐบาลสิงคโปร์ปรับประเทศให้เอื้อต่อคนต่างชาติ โดยการกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ มันตอบโจทย์เขา เขาก็กล้าที่จะมาลงทุนในประเทศ”

● รัฐสนับสนุนค่าเล่าเรียนแก่พลเมือง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “รัฐสนับสนุนค่าเล่าเรียนแก่พลเมือง” ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มเทงบประมาณจำนวนมหาศาลให้กับการพัฒนาการศึกษาแก่พลเมืองของประเทศ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอในประเด็นนี้ออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก รัฐให้ทุนอุดหนุนการศึกษา ประเด็นที่สองดังต่อไปนี้

● รัฐให้ทุนอุดหนุนการศึกษา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “รัฐให้ทุนอุดหนุนการศึกษา” ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์จะให้ทุนอุดหนุนการศึกษาแก่พลเมืองของตนเองอย่างเต็มที่ เนื่องจากเห็นว่าประชาชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ จึงกำหนดนโยบายให้ทุนอุดหนุนการศึกษาจนเรียกได้ว่าแทบจะเป็นการศึกษาแบบให้เปล่า ทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับนโยบายการศึกษาของหลายประเทศจะเห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มเทงบประมาณให้จำนวนมาก ดังข้อความ

“รัฐบาลของประเทศสิงคโปร์จะให้ความสำคัญกับการศึกษามาก เห็นได้จากเขาจะเก็บเงินนักเรียนหรือนิสิตที่เข้าเรียนน้อยมาก เรียกได้ว่านักเรียนที่นี่แทบจะเรียนฟรี เหตุผลหนึ่งก็คือ มหาวิทยาลัยเกือบทั้งหมดเป็นของรัฐบาล ทำให้นักเรียนหรือนักศึกษาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก”

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ระบบการศึกษาในประเทศมีคุณภาพ เป็นเพราะการที่รัฐบาลประเทศอังกฤษในอดีตได้วางรากฐานไว้ เมื่อหลุดพ้นจากการตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาการศึกษาต่อเนื่อง ทำให้ปัจจุบันนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยประเทศสิงคโปร์ สามารถเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยประเทศอังกฤษ อเมริกา และประเทศอื่นได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง สถาบันการศึกษาหลายแห่งในหลายประเทศให้การยอมรับระบบการศึกษาในประเทศสิงคโปร์มากกว่าหลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่นักเรียนประสงค์จะเข้าศึกษาต่อมีหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore: NUS) มหาวิทยาลัยนานยางเทคโนโลยี (Nanyang Technology University: NTU) และมหาวิทยาลัยการบริหารแห่งสิงคโปร์ (Singapore Management University: SMU) ส่วนใหญ่นักเรียนสิงคโปร์จะมุ่งสอบเข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาสถานศึกษาใน 3 แห่งนี้ ซึ่งมีมหาวิทยาลัยของรัฐทั้ง 3 แห่ง จะจัดการเรียนการสอนครอบคลุมเกือบทุกสาขาวิชา ได้แก่ แพทย์ศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ บริหารธุรกิจ และสาขาวิชาอื่นๆอีกหลากหลาย เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าในอดีตผู้นำสิงคโปร์ที่ชื่อ ลี กวน ยู ได้ทุ่มเทงบประมาณในการพัฒนาการศึกษาให้กับประชาชนชาวสิงคโปร์สูงมาก เนื่องจากเห็นว่าการพัฒนาการศึกษาให้ประชาชนได้มีความรู้จะเป็นการเตรียมความพร้อมให้ประเทศสิงคโปร์พัฒนาเป็นประเทศโลกที่หนึ่ง จึงทำให้พลเมืองของประเทศสิงคโปร์ส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษาที่ดี นอกจากการที่รัฐบาลสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษาให้อย่างเต็มที่แล้ว สามารถพิจารณาจากการจัดลำดับประเทศที่ประชาชนมีการศึกษาดี ซึ่งประเทศสิงคโปร์จะติดอันดับต้นๆของโลก การที่มีระบบการศึกษาที่ดีที่สุดในภูมิภาคทำให้นักเรียนที่จบการศึกษาในสิงคโปร์จำนวนมากสามารถศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยออกฟอร์ด (University of Oxford) หรือเคมบริดจ์ (University of Cambridge) หรือมหาวิทยาลัยชั้นนำในประเทศต่างๆได้ ดังข้อความ

“ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์ก็ได้รับการยอมรับจากประเทศที่เจริญแล้วหลายประเทศ เห็นได้จากนิสิตที่จบการศึกษาที่นี่สามารถสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงติดอันดับโลกได้ โดยที่ไม่ต้องไปเรียนพื้นฐานใหม่ คือ เขาให้การยอมรับระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์”

ผู้วิจัยสังกัดภาควิชาวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้เดินทางไปสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยนัดหมายสัมภาษณ์บริเวณชั้นล่างของอาคารศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (Faculty of Arts and Social Sciences) มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ได้

พูดคุยกับบุคลากร และอาจารย์แผนกการสื่อสารและสื่อใหม่ (Department of Communication and New Media) ดังภาพ 6.58

ภาพ 6.58

แสดงแผนกการสื่อสารและสื่อใหม่ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

ภาพ: ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากการพูดคุยกับอาจารย์ในแผนกการสื่อสารและสื่อใหม่พบว่า ในแผนกดังกล่าวมีบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกทางด้านการสื่อสารจากหลากหลายสถาบัน เช่น บางคนจบการศึกษาจากประเทศไต้หวัน บางคนจบการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา บางคนจบการศึกษาจากประเทศสิงคโปร์ และอีกหลายคนที่ยังจบการศึกษาจากสถาบันอื่น บุคลากรหลายคนมีตำแหน่งทางวิชาการเป็น “รองศาสตราจารย์” (Associate Professor) และตำแหน่ง “ผู้ช่วยศาสตราจารย์” (Assistant Professor) ขณะที่อีกทั้งหลายคนกำลังอยู่ระหว่างการทำงานวิจัยเพื่อเตรียมขอตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น

รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้สถานศึกษาในประเทศจะต้องเคารพต่อความแตกต่างของพลเมือง ทั้งความแตกต่างทางชาติพันธุ์ ศาสนา โดยกำหนดนโยบายไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติต่อประชากรชาวสิงคโปร์ในสถานศึกษาของรัฐ ไม่ให้มีการจ่ายค่าธรรมเนียมการศึกษาที่แตกต่างกัน เพียงเพราะมีชาติพันธุ์ หรือนามสกุลที่ต่างกัน ส่วนด้านการเรียนการสอนนั้นรัฐบาลสิงคโปร์บังคับให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยจะใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด ในประเด็นนี้ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่านับเป็นจุดแข็งของประเทศสิงคโปร์ที่รัฐบาลประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เนื่องจากเป็นการบังคับให้พลเมืองจะต้องฝึกฝนภาษาอังกฤษ และพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ซึ่งจะส่งผลให้นักลงทุนจากทั่วโลกสนใจที่จะเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในประเทศสิงคโปร์ เหตุผลสำคัญเป็นเพราะพลเมืองสิงคโปร์สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

ในอดีตนั้นรัฐบาลสิงคโปร์ได้ทบทวนระบบการศึกษาของตนเอง เพื่อพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น สิ่งหนึ่งที่รัฐบาลพัฒนาคือการปรับแนวคิดการเรียนการสอนเสียใหม่ให้อาจารย์ผู้สอนก้าวผ่านวิธีการสอนแบบท่องจำ โดยให้เน้นการคิดวิเคราะห์ การนำไปใช้ในชีวิตรจริง และส่งเสริมให้บุคลากรในมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ทำงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง โดยจัดสรรงบประมาณด้านการวิจัยไว้สูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศในโลก

- มีการปรับปรุงหลักสูตรสม่ำเสมอ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การปรับปรุงหลักสูตรสม่ำเสมอ” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะมีนโยบายส่งเสริมให้สถานศึกษาแต่ละแห่งได้ทบทวนและปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อให้มีความสอดคล้องกับสภาพสังคมและวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถนำเอาความรู้ไปใช้ได้จริงในการดำเนินชีวิต ทั้งการปรับปรุงเนื้อหาและเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยเพื่อนำมาประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมในโลก ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์เอาจริงเอาจังกับการพัฒนาการศึกษามาก ที่เห็นได้ชัดเจนคือเขาพยายามปรับปรุงหลักสูตรบ่อยครั้ง ทั้งในระดับมัธยมศึกษา และระดับมหาวิทยาลัย”

นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดสรรทุนอุดหนุนการวิจัยสำหรับอาจารย์ที่สอนระดับอุดมศึกษาจำนวนมาก โดยส่งเสริมให้อาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยให้ทำงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง เพราะถือเป็นการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพของอาจารย์ซึ่งจะส่งผลต่อผู้เรียนโดยตรง

ด้วยนโยบายการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงหลักสูตรนี้ได้ส่งผลให้สถานศึกษาในประเทศสิงคโปร์ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ

จากการสัมภาษณ์พบว่าที่ผ่านมารัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดนโยบายให้สถานศึกษาปรับปรุงหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น โดยให้นักเรียนที่เรียนสายอาชีพสามารถโอนถ่ายมาเรียนต่อในสายสามัญได้ ผลจากการกำหนดนโยบายนี้ได้ทำให้นักเรียนสายวิชาชีพในสิงคโปร์มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเองเพื่อสอบเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในประเทศได้ นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังกำหนดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรโดยให้สถานศึกษาพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับการเป็น “Smart Nation” ทั้งการสนับสนุนให้คิดค้นหรือนำเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอนเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้อาจารย์ปรับปรุงวิธีการสอนโดยให้เน้นการคิด วิเคราะห์ให้มากขึ้น เป็นการพัฒนาคู่มือผู้สอนทั้งในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา โดยส่งเสริมให้บุคคลที่ต้องการประกอบอาชีพครุมีค่าตอบแทนที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้อาจารย์ที่สอนระดับมหาวิทยาลัยร่วมมือกับอาจารย์จากสถานศึกษาแห่งอื่นหรือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อการปรับปรุงหลักสูตรที่เหมาะสมและตรงกับความต้องการของหน่วยงานที่จะใช้ประโยชน์ต่อไปภายหลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ผู้วิจัยได้พูดคุยกับอาจารย์ที่สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการพัฒนาด้านของบุคลากรในมหาวิทยาลัยพบว่า การเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยในประเทศสิงคโปร์นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากจะถูกคัดกรองอย่างละเอียด ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะส่งเสริมให้บุคคลที่ต้องการที่จะประกอบอาชีพอาจารย์ได้เข้าสู่การเป็นอาจารย์เพื่อส่งเสริมให้ได้ทำงานที่ตรงกับความต้องการ แต่ทว่าบุคคลนั้นจะต้องมีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด อีกทั้งจะต้องพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งภาระงานของอาจารย์ที่สอนระดับอุดมศึกษานั้นมีหลายประการ ด้วยเหตุนี้ อาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษาที่สิงคโปร์จะได้รับความกดดันพอสมควร เห็นได้จากอัตราการลาออกที่มีจำนวนสูง แสดงให้เห็นถึงการเอาจริงเอาจังกับการควบคุมคุณภาพของอาจารย์มหาวิทยาลัย

6.3.2 การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นการสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 5 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสร้างวัฒนธรรมรักการอ่านหนังสือ ประเด็นที่สอง การสร้างวัฒนธรรมความสะอาด ประเด็นที่สาม การสร้างวัฒนธรรมการแข่งขัน ประเด็นที่สี่ การสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน และประเด็นที่ห้า การสร้างวัฒนธรรมความเข้าใจ วัฒนธรรมพหุนิยม ดังต่อไปนี้

● การสร้างวัฒนธรรมรักการอ่าน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสร้างวัฒนธรรมรักการอ่าน” ให้กับชาวสิงคโปร์ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างค่านิยมรักการอ่านในวัยเด็ก ประเด็นที่สอง การพัฒนาห้องสมุดสำหรับประชาชน ดังต่อไปนี้

○ การสร้างค่านิยมการอ่านในวัยเด็ก

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสร้างค่านิยมรักการอ่านในวัยเด็ก” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักดีว่าภูมิประเทศของสิงคโปร์นั้นไม่ได้อุดมสมบูรณ์เมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศ ผู้บริหารประเทศตั้งแต่ในอดีตจำเป็นต้องซื้อทรัพยากรหลายอย่างจากต่างประเทศเพื่อนำมาใช้ในประเทศสิงคโปร์ สิ่งที่มีค่ามากที่สุดของประเทศสิงคโปร์ คือ “คน” ดังนั้น รัฐบาลจึงส่งเสริมให้ประชาชนได้หาความรู้อยู่เสมอ วิธีการหนึ่งที่รัฐได้มุ่งเน้นทำให้คนสิงคโปร์มีความรู้เพิ่มขึ้นคือ การส่งเสริมค่านิยมรักการอ่านให้กับเด็ก เยาวชน และประชาชน เพราะเห็นว่าการสร้างค่านิยมให้เด็กรักการอ่านนั้นทำได้ง่ายกว่าการทำให้ผู้ใหญ่รักการอ่าน รัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อสร้างค่านิยมนี้ ตัวอย่างเช่น การขอความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ให้ส่งเสริมให้มีการสร้างกิจกรรมที่เอื้อต่อการสร้างค่านิยมรักการอ่านขึ้นในประเทศ

วิธีการหนึ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนในประเทศมีค่านิยมรักการอ่านคือ การให้ประชาชนชาวสิงคโปร์ได้แลกเปลี่ยนหนังสือที่ได้อ่านแล้ว ด้วยการใช้อีเมลชวนทั้งวิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์อื่น วรรณคดีให้เยาวชนและประชาชนที่มีหนังสืออยู่ในบ้านซึ่งไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้วให้นำหนังสือเหล่านั้นมาแลกกันอ่าน โดยให้องค์กรต่างๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า หรือหน่วยงานเอกชนอื่น จัดพื้นที่เพื่อให้ประชาชนมารวมตัวกัน และนำหนังสือมาแลกเปลี่ยนกัน เป็นโครงการที่ทำให้เยาวชนและประชาชนได้ประโยชน์จากการอ่านหนังสือ ถือเป็นโครงการที่สร้างค่านิยมให้เยาวชนและประชาชนรักการอ่าน

รัฐบาลสิงคโปร์จะใช้สื่อหลากหลายประเภทในการสร้างค่านิยมรักการอ่าน โดยให้พ่อแม่หาเวลาว่าง โดยเฉพาะในวันหยุดเพื่อส่งเสริมให้เด็ก เยาวชนมีค่านิยมรักการอ่าน เช่น การส่งเสริมให้พ่อแม่พาลูกเข้าห้องสมุดสำหรับเด็กที่รัฐบาลจัดไว้ให้ การส่งเสริมให้พ่อแม่อ่านหนังสือให้ลูกฟังอย่างสม่ำเสมอ การส่งเสริมให้พ่อแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง ดังภาพ 6.59

ภาพ 6.59

แสดงห้องสมุดสำหรับเด็กในสิงคโปร์

ภาพจาก www.google.com

ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลหลักอีกรายหนึ่งกล่าวว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ส่งเสริมให้มีการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย น่าสนใจ ทั้งการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กรักการอ่าน โดยให้หอสมุดแห่งชาติหน่วยงานหอสมุดแห่งชาติได้มีบทบาทในการส่งเสริมให้เยาวชนรักการอ่าน ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์จะส่งเสริมให้เยาวชนของเขารักการอ่าน เรียกว่าเป็นการสร้างค่านิยมรักการอ่านให้คนของเขาตั้งแต่เด็ก มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านอย่างเป็นระบบ ให้หน่วยงานหอสมุดแห่งชาติของเขาได้มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับครู อาจารย์ในโรงเรียน”

ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้เน้นให้ครูกระตุ้นให้เด็กได้คิด หาเหตุผลในสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้อ่านหนังสือในเรื่องที่ตนเองกำลังทำอยู่ หรือกำลังสนใจอยู่ เพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน โดยสอนให้รู้จักใช้ความรู้มาวิเคราะห์ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม การที่เด็กจะสามารถวิเคราะห์ปัญหาต่างๆ ได้นั้นจำเป็นที่จะต้องมีความนิยัรักการอ่านด้วย ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนของครู เน้นให้เด็กนักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ เด็กคนไหนสนใจเรื่องอะไรก็ส่งเสริมให้อ่านหนังสือเรื่องนั้น พอโตขึ้นมากก็จะติดนิยัรักการอ่าน”

○ การพัฒนาห้องสมุดสำหรับประชาชน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การพัฒนาห้องสมุดสำหรับประชาชน” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างวัฒนธรรมรักการอ่านให้กับประชาชนสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่าเมื่อรัฐบาลได้มีนโยบายส่งเสริมการรักการอ่านให้กับประชาชน รัฐบาลจึงจัดโครงการห้องสมุดสำหรับประชาชนขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้ใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุด ดังภาพ 6.60

ภาพ 6.60

แสดงห้องสมุดสำหรับประชาชน

ภาพจาก www.google.com

● การสร้างวัฒนธรรมความสะอาด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็นการสร้างวัฒนธรรมด้านความสะอาด ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การสร้างวินัยให้รักษาความสะอาด ประเด็นที่สอง จัดการผู้ทำหน้าที่เก็บกวาด ดังต่อไปนี้

○ การสร้างวินัยความสะอาด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสร้างวินัยความสะอาด” ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะใช้สื่อมวลชนในการรณรงค์ให้ประชาชนมีวินัยในตนเอง โดยให้ตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาความสะอาดทั้งในที่พักอาศัยและในที่สาธารณะ การสร้างวินัยรักษาความสะอาดของชาวสิงคโปร์จะกระทำควบคู่ไปกับการบังคับใช้กฎหมาย ดังข้อความ

“รัฐบาลสิงคโปร์จะรณรงค์ให้ประชาชนรักษาความสะอาด การรณรงค์ก็ถือว่าประสบความสำเร็จในระดับที่ดี โดยเฉพาะคนในเมืองที่อาศัยอยู่ในย่านสำคัญ ย่านธุรกิจใหญ่ๆ พวกนี้ก็จะรักษาความสะอาด”

แต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนในสิงคโปร์จะรักษาความสะอาด เพราะคนสิงคโปร์ก็มีหลากหลาย คนที่อยู่ในย่านสำคัญ มีการศึกษาดีๆ ทำงานดีๆ พวกนี้ก็จะมีความรู้เรื่องความสะอาดมาก โดยรวมก็ถือว่าอยู่ในขั้นดี”

การที่รัฐบาลตั้งเป้าหมายไว้ว่าประเทศสิงคโปร์จะต้องเป็นเมืองที่สะอาด ด้วยการสร้างสถานที่สำคัญอย่างสวยงาม ประกอบกับการรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงความสะอาด ความเป็นหน้าเป็นตาของประเทศ ก็มีผลสำคัญที่ทำให้เมืองสิงคโปร์โดยเฉพาะในย่านที่นักท่องเที่ยวพบเห็นนั้นดูสะอาดมากกว่าที่อื่น เช่น บริเวณสนามบินชางฮี บริเวณใจกลางเมืองที่เป็นแหล่งช้อปปิ้ง ภายในเกาะเซนโตซ่าที่มีสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามระดับโลก เมื่อรัฐบาลเน้นถึงความสะอาด ก็ทำให้ประชาชนไม่กล้าทิ้งขยะ ดังข้อความ

“ที่นักท่องเที่ยวเห็นประเทศสิงคโปร์สะอาดนั้น เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์เพียงไม่กี่วัน เมื่อเดินทางมาถึงสนามบิน ก็จะเจอกับความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสะอาดที่รัฐบาลต้องการให้เห็น

“เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปที่เกาะเซนโตซ่า ก็จะเจอกับความยิ่งใหญ่ที่รัฐบาลสิงคโปร์จัดไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เห็น ได้ไปสัมผัส ทั้งความสวยงาม ความสะอาด เพราะเซนโตซ่าเป็นหน้าเป็นตาของประเทศสิงคโปร์”

รัฐบาลสิงคโปร์บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด เด็ดขาด ผู้ที่คิดจะก่อคดีในสิงคโปร์จึงต้องตระหนักให้มาก เนื่องจากมีการออกแบบระบบการตรวจสอบไว้เป็นอย่างดี เจ้าหน้าที่รัฐสามารถสืบหาตัวผู้กระทำผิดได้ไม่ยากเย็นนัก ที่ผ่านมานในอดีตได้แสดงให้เห็นแล้วว่ารัฐบาลสิงคโปร์ยึดกฎหมายของรัฐตนเองเป็นที่ตั้ง ในอดีตนั้นมีประชาชนชาวเอเชียได้ก่อเหตุกระทำผิดกฎหมายร้ายแรงในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งผู้นำประเทศในเชียนั้นพยายามที่จะใช้การทูตเจรจาเพื่อขอให้รัฐบาลสิงคโปร์ส่งตัวผู้ต้องหาเพื่อนำไปลงโทษในประเทศบ้านเกิด แต่ทว่าคำขอนั้นถูกรัฐบาลสิงคโปร์ปฏิเสธ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์ได้ประหารชีวิตนักโทษรายนั้นและส่งร่างที่เสียชีวิตกลับไปยังประเทศของตนตามที่ผู้นำประเทศร้องขอ จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด รุนแรง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์เกี่ยวกับการลักทรัพย์ ผลการศึกษาพบว่านอกจากการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด รุนแรง แล้ว รัฐบาลสิงคโปร์

พยายามทำให้คนสิงคโปร์ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปขโมยของผู้อื่น สิ่งที่รัฐบาลทำคือการหางานทำให้ประชาชน การขอความร่วมมือร้านค้าต่างๆ ให้รับผู้สูงอายุเข้าทำงาน จากการติดตามการสื่อสารที่รัฐบาลสิงคโปร์ได้ชื่อ “สาร” ไปประชาชนชาวสิงคโปร์พบว่ารัฐบาลได้ส่งเสริมให้ประชาชนได้แข่งขันกันเพื่อที่จะได้มีโอกาสเข้าทำงานที่ดี มีรายได้สูง โดยเฉพาะการสื่อสารไปยังเยาวชนสิงคโปร์ให้ตั้งใจเรียน เพราะถ้าหากบุคคลใดที่มีผลการเรียนไม่ดี ก็จะมีโอกาสน้อยที่จะได้เข้าทำงานที่มีตำแหน่งงานดี ทำให้มีรายได้น้อยตาไปด้วย ในขณะที่หากบุคคลใดตั้งใจเรียนดี มีผลการเรียนดี ก็จะมีโอกาสเข้าทำงานที่ดี มีรายได้สูง เมื่อประชาชนมีงานทำก็หมายถึงการมีอาชีพที่สามารถสร้างรายได้เพื่อการจับจ่ายใช้สอย จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปปล้นทรัพย์หรือลักทรัพย์ของบุคคลอื่น

ข้อมูลข้างต้น สอดรับกับการสังเกตของผู้วิจัยที่เดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลที่ประเทศสิงคโปร์ สิ่งหนึ่งที่สังเกตได้คือเห็นผู้สูงอายุทำงานเก็บกวาดเศษอาหาร ชยะ อยู่ในร้านอาหารจานด่วน (Fast food) ทั่วไป เช่น ร้านแมคโดนัลด์ (McDonald) ร้านป๊อปอาย (POPeYes) ร้าน เบอร์เกอร์คิงส์ (BURGER KING) ร้านเท็กซัส ชิกเก้น (Texas Chicken) เป็นต้น ผู้วิจัยได้สอบถามประเด็นนี้กับผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์พบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้รณรงค์ให้สถานประกอบการรับสมัครผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาสเข้าทำงาน ซึ่งการรณรงค์ให้ผู้ด้อยโอกาสและผู้สูงอายุเข้าทำงานในร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด หรือสถานประกอบการอื่นนั้นสามารถพบเห็นได้ทั่วไปในประเทศที่พัฒนาแล้ว

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักรายอื่นในประเด็นการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด รุนแรง ผลการศึกษาพบว่า การที่รัฐบาลออกกฎหมายและบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังนั้นมีส่วนสำคัญมากที่สุดที่ทำให้ประชาชนสิงคโปร์ไม่ทำผิดกฎหมาย

“ไม่ค่อยได้ยินข่าวนะ ขโมยขึ้นบ้าน อย่างที่บอก ความจำเป็นที่คนสิงคโปร์จะต้องไปขโมยของไปขายมันมีน้อยกว่า นักท่องเที่ยวก็คงไม่ไปขโมยอะไร คนที่จะมาอยู่ที่นี่ได้ รัฐบาลสิงคโปร์ก็คัดแล้ว กรองแล้ว ดังนั้น เรื่องการขโมยขึ้นบ้าน ขโมยของนี่มีน้อยมาก”

นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยที่สำคัญซึ่งเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด รุนแรง คือ การที่รัฐบาลสิงคโปร์ติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้แทบจะทุกแห่ง เพื่อเฝ้าดูพฤติกรรมของประชาชนไม่ให้ทำผิดกฎหมาย ทั้งการติดตั้งกล้องไว้ในสถานที่สาธารณะ ติดตามอาคารต่างๆ ทำให้ผู้ที่คิดจะทำผิดไม่กล้าทำผิดกฎหมาย เนื่องจากเมื่อทำผิดกฎหมายไม่นานนัก เจ้าหน้าที่ตำรวจจะเดินทางมาพบถึงบ้านพัก ดังข้อความ

“เกาะทั้งเกาะถูกติดกล้องซีซีทีวีบนที่กภาพไว้ คนก็ไม่กล้าทำผิด ที่เห็นตามแพลตฟอร์มต่างๆ ที่เหมือนหลุดไฟ้อยลงมาด้านล่าง มันคือกล้องซีซีทีวี

จะเห็นความเคลื่อนไหวทั้งหมด ใครแอบเอาถังขยะมาเทขยะทิ้ง จะถูก
บันทึกไว้หมด นี่คือเหตุผลที่ทำให้เมืองสิงคโปร์สะอาด อีกอย่างหนึ่ง
ตำรวจที่นี่จะตามถึงบ้านเร็วมาก”

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวต่อไปว่าถึงกระนั้นก็ตาม หากพูดในเรื่องของความ
สะอาดของเมืองแล้ว กล่าวได้ว่าประเทศสิงคโปร์โดยรวมก็ถือว่าสะอาดมากกว่าหลายประเทศ ไม่มี
เศษขยะทิ้งเกลื่อนกลาดทั่วไป เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยถือว่าประเทศสิงคโปร์มีความสะอาด
กว่าอย่างเห็นได้ชัด ดังข้อความ

“แน่นอน ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทย ไม่ว่าจะที่ไหน ทั้งในกรุงเทพ
และต่างจังหวัด พักอาศัย สิงคโปร์ถือว่าสะอาดกว่ามาก ไม่เฉพาะ
ประเทศไทยนะ เมื่อเทียบกับหลายประเทศ ประเทศสิงคโปร์ถือว่าเขา
รักษาความสะอาดได้ดีกว่า”

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์มา
หลายปี ผลการศึกษาพบว่าเมื่อพูดถึงคนสิงคโปร์ คนจำนวนหนึ่งจะนึกถึงคนสิงคโปร์ที่เป็นคนเชื้อ
สายจีน มีการศึกษาดี ทำงานดี มีรายได้ดี โดยไม่ได้รู้ถึงความจริงที่ว่าประเทศสิงคโปร์ประกอบด้วย
คนหลากหลายเชื้อชาติ แต่ละเชื้อชาติก็จะมี ความแตกต่างกันไป แท้จริงนั้นคนสิงคโปร์ไม่ได้มีวินัย
ด้านความสะอาดมากมายนัก แต่ที่เห็นประเทศสิงคโปร์มีความสะอาดนั้นเป็นเพราะรัฐบาลเน้นสร้าง
ให้สถานที่สำคัญดูสวยงาม เป็นระเบียบ สะอาด ดังข้อความ

สถานที่สำคัญที่เป็นหน้าเป็นตาของประเทศ รัฐบาลสิงคโปร์จะออกแบบ
ไว้อย่างสวยงาม มีการรักษาความสะอาดตลอดเวลา หรือช้อปปิ้งมอลล์ที่
ใหญ่ๆ ที่มีชื่อเสียง ที่นั่นจะสะอาดมาก หรือห้องน้ำในห้าง ในสถานที่
สำคัญที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปเยือน ที่นั่นจะถูกทำให้สะอาด
แต่ถ้าเป็นห้องน้ำเล็กๆ เวลาเข้าก็ต้องเสียดวงเอา ไม่ได้สะอาด
เหมือนกับห้องน้ำที่สนามบินหรือในห้างใหญ่ๆ”

นอกจากนั้น การที่เห็นบ้านเมืองสิงคโปร์สะอาดนั้น เป็นเพราะรัฐบาลจัดหา
คนมาทำความสะอาดได้ดี คนที่มาทำความสะอาดเขาก็ทำหน้าที่ของเขาได้ดี จึงทำให้บ้านเมือง
สิงคโปร์ดูสะอาด ดังข้อความ

“ที่ว่าเมืองสิงคโปร์สะอาด เพราะรัฐบาลบริหารจัดการให้มีคนมาเก็บ
กวาดให้สะอาด ที่เห็นว่าสะอาดก็เพราะมีคนคอยตามล้างตามเช็ด
คนสิงคโปร์โดยทั่วไปก็ไม่สะอาด เพราะว่าถ้าไปดูตามตลาด ที่เขาทาน
ข้าวกัน ที่โต๊ะก็จะเกลื่อนไปด้วยเศษอาหาร จะต้องมีพนักงานตามล้าง

ตามเข็มนาฬิกาก็ต้องมีคนคอยล้าง คอยเช็ดอยู่ตลอดเวลา ไม่อย่างนั้นก็แทบจะเข้าไม่ได้ ที่เห็นสะอาดก็เพราะว่าที่สนามบินเป็นหน้าเป็นตาของประเทศ”

อย่างไรก็ตาม การที่นักท่องเที่ยวมองเห็นความสะอาดของประเทศสิงคโปร์นั้น เป็นเพราะรัฐบาลสิงคโปร์บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด มีกล้องวงจรปิดสอดส่องดูความประพฤติของประชาชน ไม่ว่าใครก็ตามที่ทำผิดกฎหมาย ก็จะถูกกล้องบันทึกภาพ และจะส่งจดหมายมาถึงบ้านพักอาศัยแจ้งให้รู้ว่าตนเองได้ทำผิดกฎหมาย เช่น จะไม่เห็นถึงขยะในสิงคโปร์ที่เต็มไปด้วยขยะล้นถัง หรือมีคนนำขยะมากองไว้ข้างถังขยะ ดังข้อความ

“ที่นี่ไม่มีขยะที่ล้นถังนะ จะมีกฎหมายห้ามทิ้งขยะไม่เป็นที่ คนก็เลยไม่กล้าทำ ถ้าทำก็มีความผิด ลงโทษกันจริงๆ ไม่มีใครกรรนำขยะมากองไว้ข้างๆถังเหมือนเมืองไทย”

● การสร้างวัฒนธรรมการแข่งขัน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็นวัฒนธรรมการแข่งขัน ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่หนึ่ง “การแข่งขันด้านการศึกษา” ส่วนที่สอง “การแข่งขันเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง” ดังต่อไปนี้

○ การแข่งขันด้านการศึกษา

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็น “การแข่งขันด้านการศึกษา” ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลของประเทศสิงคโปร์ในอดีตให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษา โดยสื่อสารไปยังสาธารณชนว่าการศึกษาของคนในประเทศนั้นมีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่ประเทศกำลังมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ พัฒนาสังคม จึงส่งเสริมด้านการศึกษาเป็นอย่างมาก

เมื่อรัฐบาลให้ความสำคัญกับการศึกษาด้วยการใช้สื่อสารมวลชนเผยแพร่ให้ประชาชนเห็นความจำเป็นที่พลเมืองจะต้องมีการศึกษาที่ดี ทำให้ประชาชนเข้าใจถึงสภาพการณ์ของสังคมในประเทศสิงคโปร์ตั้งแต่อดีตที่จะต้องมุ่งศึกษาให้มีความรู้ เพื่อให้เป็นแรงงานที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ การเข้าทำงานในองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนสังคมให้เจริญเติบโตต่อไป และเพื่อลดอัตราว่างงานของประชาชน ด้วยเหตุนี้ ประชาชนชาวสิงคโปร์จึงเข้าใจถึงความจำเป็นของการศึกษาเป็นอย่างดี เพื่อจะได้อยู่รอดในสังคมได้และมีชีวิตที่ดี

นักเรียนสิงคโปร์จะแข่งขันกันเรียนมาก เนื่องจากเห็นว่าการแข่งขันกันเรียนให้มีผลการเรียนดี จะทำให้มีโอกาสได้เข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียง และเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากสถานศึกษาที่มีชื่อเสียง ประกอบกับมีระดับผลการเรียนที่ดีก็จะมีโอกาสได้เข้าทำงานที่ได้ค่าตอบแทนสูง มีสวัสดิการที่ดี ซึ่งจะนำมาซึ่งการยอมรับ ชื่นชม และมีโอกาสมีคุณภาพชีวิตที่ดีในอนาคต ดังข้อความ

“เด็กที่นี้แข่งขันกันเรียนมาก ตั้งใจเรียนดี มีสัมมาคารวะ เคารพครูอาจารย์ดี อาจจะต้องใจเรียนมากจนเกินไปด้วยซ้ำ เพราะเขาอยากได้คะแนนดี ๆ มีผลการเรียนดี ๆ จะได้มีโอกาสเข้าทำงานที่ดี ได้ค่าตอบแทนสูง เห็นแล้วดูไม่น่าจะมีความสุขสักเท่าไร ชีวิตต้องแข่งขันกัน”

เหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของชาวสิงคโปร์ตั้งแต่อดีตคือ การพัฒนาการศึกษาเพื่อประสานสัมพันธ์กันในชาติที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม ความเชื่อ ศาสนา ซึ่งความแตกต่างดังกล่าวข้างต้นนี้ได้เคยทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์มาแล้ว ตั้งแต่สิงคโปร์ยังไม่ได้แยกตัวออกมาจากประเทศมาเลเซีย และภายหลังจากที่สิงคโปร์ได้แยกตัวออกมาเป็นรัฐอิสระ ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลในอดีตจึงเห็นความจำเป็นของการพัฒนาการศึกษาของประเทศ โดยมุ่งให้พลเมืองสิงคโปร์ได้รับการศึกษาที่ดี เพื่อจะได้เข้าใจถึงความหลากหลาย ความแตกต่างของสังคมสิงคโปร์

อีกทั้งการที่ประชาชนมีการศึกษาที่ดี จะทำให้ได้มีโอกาสเข้าทำงานที่ดี มีรายได้ดี สามารถจับจ่ายใช้สอยซึ่งทำให้รัฐบาลสิงคโปร์สามารถจัดเก็บภาษีและเก็บผลประโยชน์จากการดำเนินชีวิตในประเทศสิงคโปร์ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

เมื่อรัฐบาลในอดีตมีความสามารถในการพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์ให้เจริญก้าวหน้าได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้สิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศขนาดเล็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีที่ประชาชนอาศัยอยู่หนาแน่น ทำให้ชาวสิงคโปร์จะต้องแข่งขันกันตั้งแต่ยังอยู่ในโรงเรียนและมีการแข่งขันกันสูงขึ้น โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา เพื่อที่บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจะได้มีงานทำในตำแหน่งงานที่ดี ซึ่งจะทำให้ได้รับค่าตอบแทนที่ดีตามไปด้วย หากบัณฑิตที่มีระดับผลการเรียนไม่ดีก็จะมีโอกาสได้งานทำในระดับที่ต่ำกว่า ซึ่งหมายถึงได้รับค่าตอบแทนที่น้อยกว่า ดังข้อความ

“เด็กสิงคโปร์ตั้งใจเรียน เป็นเด็กที่ขยัน ไม่ว่าจะเชื้อสายอะไร เขาจะต้องแข่งขันกันเรียนเพื่อที่จะได้มีงานทำดี ๆ แต่ว่าที่เมืองไทยเด็กจะมีทางเลือกให้ไปทำอย่างอื่น สามารถที่จะไปได้โดยไม่ต้องเรียนเก่ง แต่ที่นี้ลำบาก ถ้าเรียนไม่เก่งตั้งแต่เด็กก็จะได้เข้าโรงเรียนที่ไม่ดี ถ้าเข้าโรงเรียนที่ไม่ดี

โอกาสที่จะเข้ามหาวิทยาลัยก็ไม่มี ก็ต้องไปเข้าโพลีเทคนิค อะไรแบบนี้ แล้วจะต้องไปเป็นพนักงานในระดับที่ไม่สูง เพราะฉะนั้นเด็กทุกคนจะตั้งใจเรียนมาก เด็กที่นี้จะเครียด ไม่ค่อยมีความสุข เพราะจะต้องแข่งขันเรียนให้ได้เกรดดีๆ เพราะว่าถ้าได้เกรดดีก็จะได้งานดี ได้เงินเดือนดี”

○ การแข่งขันกันทำงาน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็น “การแข่งขันกันทำงาน” ผลการศึกษาพบว่าประชาชนชาวสิงคโปร์จะมีการแข่งขันกันทำงานสูงกว่าหลายประเทศในเอเชีย โดยเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หากเปรียบเทียบการแข่งขันกันทำงานระหว่างชาวสิงคโปร์กับคนไทยจะพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะการที่ประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่ขนาดเล็ก มีลักษณะเป็นเกาะที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น ดังนั้น คนสิงคโปร์จำเป็นต้องแข่งขันกันทำงาน เพื่อให้ผลของงานออกมาดี เป็นที่ยอมรับของหัวหน้างาน หากบุคคลใดมีศักยภาพในการทำงานที่ดี มีความสามารถหลากหลาย ทั้งการใช้ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลที่หลากหลายเชื้อชาติ และมีศักยภาพในการทำงานด้านอื่นที่ หลากหลายก็จะได้มีโอกาสที่ดีกว่า การได้รับโอกาสที่ดีกว่าหมายถึง การได้มีโอกาสเข้าทำงานใน ตำแหน่งงานที่ดีกว่า ลักษณะงานที่ดีกว่า ซึ่งหมายถึง การจะได้รับโอกาสในการมีรายได้ที่สูงกว่า พนักงานคนอื่น ๆ นั้นเอง

ทั้งนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่าเคยได้รับรู้มาว่าสิงคโปร์เป็น ประเทศที่ประชาชนมีการแข่งขันกันทำงานมากที่สุดในเอเชีย ซึ่งจากการสังเกตก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะประชาชนชาวสิงคโปร์มีความขยันขันแข็ง ตรงต่อเวลา อีกทั้งการติดต่อธุรกิจกับชาวสิงคโปร์ นั้นจะรวดเร็วกว่าการติดต่อธุรกิจกับองค์กรหรือหน่วยงานในประเทศไทย เนื่องจากชาวสิงคโปร์จะมี ค่านิยมในการทำงานที่ฉับไว กระชับ ไม่พิธีรีตองมากนัก อีกทั้งการทำงานก็มีความรวดเร็ว และกระตือรือร้นมากกว่า

สิ่งหนึ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมในการทำงานให้รวดเร็วคือ หากบุคคลใดรู้จัก นำเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมเข้ามาปรับใช้กับการทำงานแล้วสามารถทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ คนในองค์กรจะถือว่าเป็นบุคคลที่มีศักยภาพ จะได้รับการชื่นชมและจับตามองเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม การสร้างวัฒนธรรมการแข่งขันกันทำงานให้ประชาชนอาจถูก มองว่าไม่ได้เป็นผลดีแต่เพียงอย่างเดียว ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าชาวสิงคโปร์จะมีความเครียด มากกว่าประชาชนจากหลายประเทศในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเปรียบเทียบกับคนไทยที่ไม่ได้มี

วัฒนธรรมการแข่งขันกันสูงดังเช่นวัฒนธรรมของชาวสิงคโปร์ ความเครียดประการหนึ่งเกิดจากการแข่งขันกันทำงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้บริหารประเทศสิงคโปร์ตระหนักดี และด้วยเหตุผลนี้ ผู้บริหารประเทศสิงคโปร์จึงรณรงค์ให้ชาวสิงคโปร์ออกไปหากิจกรรมนันทนาการทำหลังเลิกงาน หรือพาครอบครัวไปทำกิจกรรมที่สนุกสนานเพลิดเพลินในวันสุดสัปดาห์ อีกทั้งยังได้สร้างสวนสนุก สวนสาธารณะไว้เพื่อให้ชาวสิงคโปร์ได้ใช้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ ประกอบกับได้ส่งเสริมให้ประชาชนใช้เวลาหลังเลิกงานและวันหยุดหากิจกรรมนันทนาการทำ เพื่อให้มีสุขภาพจิต อารมณ์ดีมากขึ้น เพื่อลดหรือคลายความตึงเครียดจากการทำงาน

ไม่เพียงเฉพาะการทำงานในองค์กรเท่านั้นที่ประชาชนชาวสิงคโปร์มักจะแข่งขันกันทำงาน ผู้ที่ทำธุรกิจ หรือบุคคลที่เปิดธุรกิจทำร้านอาหารในสิงคโปร์จะต้องแข่งขันกันสูงเช่นเดียวกัน กล่าวได้ว่าผู้ที่ทำธุรกิจส่วนตัว หรือทำการค้าจะต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้คนรุ่นใหม่ก้าวขึ้นเป็นผู้ประกอบการรายย่อยมากขึ้น โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยในการสร้างสรรค์ธุรกิจส่วนตัว

ดังนั้น บุคคลที่สามารถทำงานในประเทศสิงคโปร์ได้นั้นจะต้องแสวงหาความรู้ เรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะเป็นที่จับตามองและเป็นผู้ที่ได้รับชัยชนะในการแข่งขันกันทำงาน หากบุคคลใดมีความสามารถทางด้านการใช้ภาษาที่หลากหลายและเชี่ยวชาญ เช่น สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้ภาษามลายูในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถใช้ภาษาทมิฬสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะได้รับโอกาสในการเข้าทำงานที่ดีกว่าบุคคลอื่น ที่เป็นเช่นนี้เพราะสิงคโปร์กำหนดให้ทั้ง 4 ภาษา นี้เป็นภาษาราชการ ด้วยเหตุนี้ ประชาชนชาวสิงคโปร์จำนวนมากจึงพูดได้มากกว่า 1 ภาษา

กล่าวได้ว่าคนที่มีความเข้มแข็งและมีความสามารถจะอยู่รอดได้ จะเป็นผู้ที่ได้รับชัยชนะในการแข่งขัน เมื่อต่างคนต่างทำหน้าที่ของตนเองอย่างเคร่งครัดเชื่อว่าผลงานจะออกมา มีประสิทธิภาพ ดังนั้น การแข่งขันจึงเป็นสิ่งที่ดี ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้ตอกย้ำให้ฟังเสมอว่าชาวสิงคโปร์จะต้องแข่งขันกันเพื่อพัฒนาตนเองให้ได้รับการยอมรับซึ่งจะนำมาซึ่งความสำเร็จในอนาคตตนเอง หากพิจารณาถึงวิถีคิดของผู้นำสิงคโปร์จะรับรู้ได้ว่าผู้นำส่งเสริมให้มีการแข่งขันกันทำงาน เนื่องจากรู้ว่าการแข่งขันกันนั้นจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโตอย่างรวดเร็ว

● การสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่หนึ่ง การสร้างวัฒนธรรมความซื่อสัตย์ ส่วนที่สอง การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการคอร์รัปชัน ดังต่อไปนี้

○ การสร้างวัฒนธรรมความซื่อสัตย์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสร้างวัฒนธรรมความซื่อสัตย์” ผลการศึกษาพบว่า ประเทศสิงคโปร์มีชื่อเสียงเรื่องการที่สามารถควบคุมการคอร์รัปชันได้เป็นอย่างดี สะท้อนให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของนักการเมือง เจ้าหน้าที่รัฐ และบุคลากรจากหน่วยงานต่างๆ เห็นได้จากการจัดอันดับจากหน่วยงานหลายแห่งในโลกที่ยกย่องให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่คอร์รัปชันน้อยที่สุดประเทศหนึ่งของโลก การที่จะได้รับเกียรติหรือยกย่องเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นถึงการที่ผู้นำทางการเมือง และนักการเมืองในประเทศสิงคโปร์ยึดหลักคุณธรรมในการบริหารงาน ทำให้ข้าราชการและผู้คนในสิงคโปร์ตระหนักถึงคุณธรรมในการทำงานในองค์กร

ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์กล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์เอาใจจริงเอาใจกับผู้ที่ประพฤติผิดหรือคอร์รัปชันในระดับสูงก่อน วิธีการหนึ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์ทำคือ การให้เงินเดือนหรือค่าตอบแทนกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศในโลก เป็นการปิดช่องโหว่ที่อาจจะทำให้เกิดการคอร์รัปชันได้ ตัวอย่างเช่น นายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ จะได้รับเงินเดือนสูงมาก คิดเป็นเงินไทยกว่า 80 ล้านบาทต่อปี มากกว่าเงินเดือนของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาหลายเท่าตัว

การกำหนดเงินเดือนให้นายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ให้สูงมากเช่นนี้ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ผู้นำไม่อ่อนไหวกับผลประโยชน์ที่อาจมีผู้อื่นหยิบยื่นให้เพื่อแลกกับการบันดลประโยชน์ให้ มีผลทำให้นักการเมือง ผู้นำทางการเมือง ข้าราชการ ของประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีเงินเดือนสูงปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างตรงไปตรงมา ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่ารัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้บุคคลที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานราชการ หรือเรียกว่า “เจ้าหน้าที่รัฐ” มีเงินเดือนที่สูงเกือบจะเทียบเท่ากับหน่วยงานเอกชน ทั้งนี้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐไม่ต้องไปพะวงเรื่องการหารายได้พิเศษ อีกทั้งยังเป็นการสร้างความภาคภูมิใจให้กับผู้ปฏิบัติงานให้กับรัฐอีกด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นการสร้างมาตรการอุดช่องโหว่ไม่ให้เกิดการประพฤติทุจริตหาประโยชน์ใส่ตนนั่นเอง

○ การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการคอร์รัปชัน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการคอร์รัปชัน” ผลการศึกษาพบว่าจากที่ได้รับชมข่าวทางสถานีโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์เกี่ยวกับในประเด็นการลงโทษผู้ประพฤติทุจริต ทั้งในวงการณ์การเมือง ข้าราชการระดับสูง พบว่ามีเห็นเป็นข่าวอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก

กระนั้นก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า สิ่งที่ไม่ปรากฏเห็นเป็นข่าวนั้น ไม่ใช่จะไม่เกิดขึ้น จากการพูดคุยกันพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ยังเชื่อว่ายังคงมีการหาประโยชน์ใส่ตนจากการปฏิบัติงานของนักการเมือง ข้าราชการระดับสูง เพราะเชื่อในหลักคิดที่ว่ามนุษย์ต่างก็พยายามหาประโยชน์ใส่ตน ดังข้อความ

“เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะมีคอร์รัปชันทุกที่ เขาจะออกข่าวมาแค่ไหนก็อีกเรื่องหนึ่ง ก็เห็นข่าวอยู่เนืองๆ ว่ามีการลงโทษผู้ทำผิดกฎหมาย โดยเฉพาะการคอร์รัปชันเชิงนโยบาย”

รัฐบาลสิงคโปร์มีความสามารถในการทำให้พลเมืองทั้งที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรของรัฐและองค์กรของเอกชนให้ตระหนักถึงความซื่อสัตย์ โดยยึดคุณธรรมในการปฏิบัติงาน ซึ่งค่านิยมดังกล่าวนี้ไม่ได้สร้างขึ้นมาง่าย ๆ กระนั้นก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า จากที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ได้ติดตามข่าวสารเกี่ยวกับการประพฤติทุจริตของนักการเมืองและข้าราชการระดับสูงพบว่า มีให้เห็นเป็นข่าวน้อยมาก แต่อย่างไรก็ตาม ตนเองไม่เชื่อว่านักการเมืองของสิงคโปร์จะปฏิบัติงานโดยที่ไม่มีการหาประโยชน์ใส่ตน เนื่องจากเชื่อในหลักคิดว่ามนุษย์มักจะหาประโยชน์ใส่ตนถ้าหากมีโอกาสเหมาะ โดยเฉพาะการคอร์รัปชันเชิงนโยบาย ดังข้อความ

“โดยธรรมชาติทุกคนก็จะแสวงหาประโยชน์ในตน ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ประเทศที่เราเห็นว่าเขาแทบจะไม่มีคอร์รัปชัน ไม่ว่าจะประเทศในยุโรปหรือประเทศในเอเชียก็ตาม จริงๆมันก็มีเกิดขึ้น เพียงแต่จะเป็นข่าวมากหรือน้อยเท่านั้น”

กระนั้นก็ตามก็ยังถือได้ว่ารัฐบาลสิงคโปร์ประสบความสำเร็จในการสื่อสารให้นักลงทุนจากประเทศต่างๆทั่วโลกทราบว่าสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งที่องค์กรของรัฐ นักการเมืองยึดถือหลักคุณธรรม หลักของความสามารถที่เอื้อประโยชน์ให้นักลงทุนชาวต่างประเทศมากที่สุดในโลก ประเทศหนึ่ง ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลของสิงคโปร์ตั้งแต่อดีตมุ่งสร้างวัฒนธรรมให้นักการเมืองสิงคโปร์ทำงานอย่างตรงไปตรงมาโดยเฉพาะผู้บริหารระดับประเทศ เช่น ผู้นำทางการเมือง ข้าราชการระดับสูง ซึ่งสมควรทำตนเป็นแบบอย่างให้กับคนในสังคม ดังข้อความ

“ตั้งแต่อดีตแล้ว ที่ผู้นำสิงคโปร์รุ่นก่อนๆพูดเรื่องคอร์รัปชัน เขาสร้างวัฒนธรรมนี้กันมานาน โดยเฉพาะผู้นำระดับสูง เช่น นักการเมือง ข้าราชการ ต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีก่อน”

อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่ทำให้ทั้งนักการเมือง ข้าราชการระดับสูง และ ข้าราชการ และบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรเอกชนในประเทศสิงคโปร์ตระหนักก็คือ การเอาจริงเอาจังในการลงโทษผู้ประพฤติผิดกฎหมายทางด้านการทุจริตในองค์กร การบังคับใช้กฎหมายที่

เข้มนวดนี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนไม่กล้าทำผิด เนื่องจากไม่ต้องการถูกจับมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

● วัฒนธรรม “พหุนิยม”

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “วัฒนธรรมพหุนิยม” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์ ประเด็นที่สอง การสอนให้พลเมืองเคารพความหลากหลายดังต่อไปนี้

○ ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน” ผลการศึกษาพบว่าคนสิงคโปร์จะมองว่าตนเองเป็นคนสิงคโปร์ ไม่ใช่คนจีน ถึงแม้ว่าจะสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษที่เป็นคนจีนก็ตาม ไม่แตกต่างจากคนไทยเชื้อสายจีนที่มองว่าตนเองไม่ใช่คนจีน แต่เป็นคนไทยที่พูดภาษาไทย แต่มีบรรพบุรุษอพยพมาจากประเทศจีน ดังข้อความ

“คนสิงคโปร์เชื้อสายจีนเขาจะมองว่าตัวเองเป็นคนสิงคโปร์ ไม่ใช่คนจีน เพียงแต่มีเชื้อสายจีน ก็เหมือนกับคนไทยเชื้อสายจีนที่มองว่าตนเองเป็นคนไทย ไม่ใช่คนจีน”

จากการสัมภาษณ์พบว่าชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนจะนิยมพูดภาษาอังกฤษกันมาก โดยเฉพาะวัยรุ่นหรือคนรุ่นใหม่ในสิงคโปร์ที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ส่วนชาวสิงคโปร์ที่อยู่ในวัยกลางคนและวัยชราจะพูดได้ทั้งภาษาจีนและภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเมื่อชาวสิงคโปร์เหล่านี้จำเป็นต้องติดต่อกับหน่วยงานราชการจะต้องใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า ประเทศสิงคโปร์ประกอบไปด้วยคนหลากหลายเชื้อชาติ ได้แก่ ชาติพันธุ์จีน ซึ่งอพยพมาตั้งแต่สิงคโปร์ยังไม่ได้แยกตัวออกมาจากประเทศมาเลเซีย เป็นชนชาติที่อพยพมาตั้งแต่วัฒนธรรมอังกฤษยังปกครองประเทศมาเลเซีย ทำให้ชาวจีนเหล่านี้รู้จักและคุ้นเคยกับระบบการปกครอง กฎหมาย วิถีคิดของชาวสิงคโปร์เป็นอย่างดี ชาวจีนที่อพยพเข้ามาในสิงคโปร์ตั้งแต่อดีตคือ ชนชาติจีนเชื้อสายฮกเกี้ยน ชนชาติจีนเชื้อสายแต้จิ๋ว ชนชาติจีนเชื้อสายกวางตุ้ง ชนชาติจีนเชื้อสายไหหลำ ชนชาติจีนเชื้อสายจีนแคะ เป็นต้น หากเปรียบเทียบชาวสิงคโปร์เชื้อสายต่างๆดังกล่าวข้างต้นจะพบว่ามีชาวสิงคโปร์ที่สืบเชื้อสาย “ฮกเกี้ยน” มากกว่าเชื้อสายอื่น กระนั้นก็ตาม ถึงแม้ชาวจีนเหล่านี้จะอพยพมาจากประเทศจีนเหมือนกันก็ตาม แต่เนื่องจากความกว้างใหญ่ของประเทศ ทำให้ชาวจีนต่างเชื้อสายมีพื้นเพ ภาษาพูด วัฒนธรรม แตกต่างกันไป

บรรพบุรุษของชาวจีนในสิงคโปร์ที่เป็นจีนฮกเกี้ยนมีจำนวนมากที่สุด อพยพเข้ามาตั้งแต่ประเทศแถบยุโรปเข้ามาล่าอาณานิคมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นชาวจีนที่มีอาชีพค้าขายจนมีฐานะร่ำรวย มีบรรพบุรุษเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่ เช่น เป็นเจ้าของธนาคาร เป็นต้น ส่วนชาวจีนเชื้อสายแต่จิวที่บรรพบุรุษอพยพเข้ามาในสิงคโปร์จะทำการเกษตร ทั้งปลูกข้าว ปลูกโพด และพืชผลอื่น มีชื่อเสียงทางด้านกรทำการเกษตร เช่น เลี้ยงปลา เลี้ยงสัตว์ ปลูกพืช ผัก ผลไม้ มีการจัดตั้งเป็นสมาคมแต่จิวเพื่อช่วยเหลือชาวจีนเชื้อสายแต่จิวที่เป็นสมาชิกร่วมกัน เช่น การรักษาพยาบาล งานศพ เป็นต้น ส่วนชาวจีนเชื้อสายกวางตุ้งก็จะมีฝีมือด้านการตัดเสื้อ ซ่อมนาฬิกา ซ่อมเครื่องยนต์กลไกต่างๆ เป็นช่างทอง ช่างทำพลอย เป็นต้น

○ ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู” ผลการศึกษาพบว่า ถ้าหากแบ่งชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายูที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ออกเป็นกลุ่มใหญ่ จะแบ่งออกได้ 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ ชาวมลายูดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์ กลุ่มที่สอง คือ ชาวมลายูที่อพยพมาจากประเทศอินโดนีเซีย เมื่อเปรียบเทียบประชากรทั้ง 2 กลุ่มจะพบว่ากลุ่มชาวสิงคโปร์ที่เป็นชาวมลายูเดิมที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์จะมีจำนวนมากกว่า ส่วนเหตุผลที่ชาวมลายูเชื้อสายอินโดนีเซียอพยพมายังประเทศสิงคโปร์ในอดีตนั้นเป็นเหตุผลเนื่องจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจ คือ การแสวงหาโอกาสในการประกอบอาชีพ ส่วนชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียนั้นมีหลากหลาย เช่น ชาวอินเดียนับถือศาสนาอิสลาม ชาวฮินดู ซึ่งเป็นชาวอินเดียนับถือศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และชาวอินเดียนับถือศาสนา หรือนิกายอื่น ชาวอินเดียนที่เข้ามาอาศัยอยู่ในสิงคโปร์ส่วนใหญ่มาจากบรรพบุรุษที่เป็นนักโทษ ในช่วงที่ประเทศอังกฤษยังมีบทบาทในแถบมลายู นอกจากนี้ กลุ่มชาวอินเดียนที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์เป็นกลุ่มคนที่อพยพมาเพื่อแสวงหางานทำ

○ ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย” ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มชาติพันธุ์อินเดียนที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในระยะแรก คือ กลุ่มนักโทษจากประเทศอินเดีย ซึ่งในช่วงเวลานั้น สิงคโปร์อยู่ภายใต้การปกครองของประเทศแถบยุโรป เช่น อังกฤษ ซึ่งรัฐบาลอังกฤษได้บังคับให้นักโทษเหล่านี้ก่อสร้างถนน อาคาร และสิ่งก่อสร้างอื่นจำนวนมาก เมื่อนักโทษชาวอินเดียนจำนวนมากใช้โทษหมดแล้ว นักโทษจำนวนมากได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ประกอบกับรัฐบาลอังกฤษในอดีตได้นำทหารชาวอินเดียนจำนวนมากเข้ามายังประเทศสิงคโปร์ จึงทำให้มีกองทหารอินเดียนในสิงคโปร์ซึ่งต่อมาได้สืบทอดดำรงเผ่าพันธุ์อยู่ในประเทศสิงคโปร์

ชาวอินเดียอีกกลุ่มหนึ่งที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในช่วงต้น คือ “อินเดียใต้” ซึ่งประกอบไปด้วยชาวอินเดีย ชาวบังคลาเทศ อพยพเข้ามาอยู่ในสิงคโปร์ในช่วงที่ประเทศอังกฤษยังปกครองสิงคโปร์ ซึ่งเหตุผลของการอพยพเข้ามาคือการขายแรงงาน และการทำการค้า เมื่อมีการอพยพเข้ามาในประเทศสิงคโปร์มากขึ้นเรื่อยๆ จึงเกิดเป็นชุมชนชาวอินเดียในประเทศสิงคโปร์ขึ้น ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าเดิมทีเดียวประเทศสิงคโปร์มีประชากรไม่มากนัก จึงจำเป็นต้องพึ่งพาแรงงานจากต่างประเทศ กลุ่มแรงงานที่เข้ามาทำงานในประเทศสิงคโปร์เป็นกลุ่มแรกๆคือ กลุ่มแรงงานจากประเทศอินเดีย บังคลาเทศ เป็นต้น เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้มีชาวอินเดียย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในประเทศสิงคโปร์มากขึ้น คือการที่สิงคโปร์เป็นเมืองท่า ทำให้มีเรือสินค้าจากประเทศต่างๆทั่วโลกเดินทางมาทำการค้าขายกันมาก คนอินเดียจำนวนมากเลือกที่จะอาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์และตั้งหลักปักฐานอยู่ในประเทศนี้

ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียนี้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ที่เป็นเช่นนี้เพราะเติบโตมาในประเทศสิงคโปร์ซึ่งรัฐบาลบังคับให้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาทมิฬ ภาษามลายู และภาษาจีน เป็นภาษาราชการ ประกอบกับในการเรียนระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับมหาวิทยาลัยนั้น รัฐบาลให้ใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษา จึงทำให้ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียในปัจจุบันสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี สอดรับกับประสบการณ์จากผู้วิจัยที่เดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยที่ประเทศสิงคโปร์ โดยเลือกโรงแรมที่พักที่ตั้งอยู่ไม่ห่างไกลจากชุมชนอินเดียเท่าใดนัก จากประสบการณ์ที่ได้พบปะพูดคุยกับชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียหลากหลายคนพบว่า ทุกคนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียในปัจจุบันมีจำนวนมาก มักจะอาศัยอยู่ในย่านที่เรียกว่า “ลิตเติ้ลอินเดีย” (Little India) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากย่านบูกิส (Bugiz) เท่าใดนัก นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ก็มักจะไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่านลิตเติ้ลอินเดีย มีชื่อว่า “ห้างมูस्ताฟา” (Mustafa Centre Complex) ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าเก่าแก่ที่อยู่ในสิงคโปร์ เปิดให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เคยเดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์มักจะนิยมไปซื้อสินค้าที่ห้างแห่งนี้ เนื่องจากมีสินค้าให้เลือกหลากหลายประเภท ในระหว่างที่ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยที่ประเทศสิงคโปร์ ได้พักอาศัยอยู่ไม่ไกลจากห้างสรรพสินค้าแห่งนี้เท่าใดนัก จากการเดินทางไปยังห้างสรรพสินค้าแห่งนี้พบว่า มีสินค้าให้เลือกซื้อหลากหลายสินค้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่จำหน่ายในท้องตลาดทั่วไปที่ราคาไม่แพงมากนัก

○ การสืบเชื้อสายข้ามชาติพันธุ์

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสืบเชื้อสายข้ามชาติพันธุ์” ผลการศึกษาพบว่าเมื่อแผ่นดินของสิงคโปร์ประกอบไปด้วยชนหลาย

เชื้อชาติที่อพยพเข้ามาในแถบมลายู เมื่อสิงคโปร์ประกาศแยกตัวออกมาจากมาเลเซียแล้วยังคงมีประชาชนจากหลากหลายชนชาติที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์ ประกอบด้วย ชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู และชาวสิงคโปร์เชื้อสายอื่นๆ ซึ่งการมีเชื้อสายที่แตกต่างกันย่อมทำให้มีวัฒนธรรม ความเชื่อ การมองโลก และการนับถือศาสนาที่แตกต่างกัน

ชาวจีนที่มาจากหลากหลายเชื้อสายนี้มีประวัติความเป็นมาที่แตกต่างกัน ทั้งวัฒนธรรม อาชีพ วิถีคิด ฯลฯ หลังจากที่ชาวจีนหลากหลายได้อพยพเข้ามาที่สิงคโปร์ มีการสืบเชื้อสายกับชาวมาเลย์ เช่น บิดาเป็นคนจีน มารดาเป็นชาวมาเลย์พื้นเมือง ทำให้ลูกที่เกิดมาเป็นลูกผสมที่มีเชื้อสายจีนปนมาเลย์ จากความแตกต่างที่หลากหลายดังที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าประชากรชาวสิงคโปร์สืบเชื้อสายมาที่ทั้งเหมือนกัน แตกต่างกัน ผสมผสานปนเปกัน มีความคิด ความเชื่อ ประเพณีที่แตกต่างกัน มีการผสมผสานวัฒนธรรมจีนกับวัฒนธรรมมาเลย์ และผสมผสานกับวัฒนธรรมตะวันตก เนื่องจากในอดีตประเทศแถบยุโรปได้เข้ามายึดครองอาณานิคมจากประเทศแถบมลายู ในที่นี้คือมาเลเซีย

คนสิงคโปร์จะมีวิถีชีวิตที่มีการผสมผสานวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมจีนเข้ากับวัฒนธรรมมาเลย์ และวัฒนธรรมตะวันตก เป็นการผสมผสานวัฒนธรรมร่วมกันอันเนื่องมาจากการที่มีประชาชนอาศัยอยู่ร่วมกัน รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้เห็นได้จากการประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษามลายู และภาษาทมิฬเป็นภาษาราชการ

นอกจากการใช้ภาษาในการสื่อสารที่เป็นสิ่งบอกความเป็นสังคมพหุนิยมแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นได้ชัดเจนอีกคือ การแต่งกาย พลเมืองสิงคโปร์จะสังเกตได้ว่าบุคคลที่พบเห็นน่าจะสืบเชื้อสายมาจากชาติพันธุ์ใด โดยสังเกตได้จากการแต่งกาย นอกจากการแต่งกายแล้วสิ่งที่สามารถคาดเดาได้ว่าบุคคลใดที่น่าจะสืบเชื้อสายมาจากชาติพันธุ์ใด คือพื้นที่การอยู่อาศัย เช่น หากบุคคลใดที่อาศัยอยู่ในย่านไชนา ทาวน์ ก็คาดเดาได้ว่าน่าจะสืบเชื้อสายมาจากชาวจีน หรือบุคคลใดอาศัยอยู่ในย่านลิตเติลอินเดีย ก็น่าจะคาดเดาได้ว่าสืบเชื้อสายมาจากชนชาติอินเดีย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่สามารถสังเกตได้ง่ายถึงการเป็นสังคมพหุนิยม คือ มีการผสมผสานวัฒนธรรมด้านอาหาร เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีชนหลากหลายชาติพันธุ์อาศัยอยู่ร่วมกัน ทำให้มีการผสมผสานวัฒนธรรมทางด้านอาหารเข้าด้วยกัน ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถหาซื้อได้จากร้านอาหารทั่วไป และร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าทั่วไป

สภาพสังคมสิงคโปร์มีลักษณะที่เรียกว่า “พหุสังคม” ซึ่งมีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม ประชาชนชาวสิงคโปร์ประกอบด้วยชนชาติจีน มาเลย์ อินเดีย และชนชาติอื่น มีการแบ่งย่านชุมชนตามลักษณะของประชากร ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักถึงความแตกต่าง หลากหลายของประชากรในประเทศ ทั้งความแตกต่างด้านชาติพันธุ์ วัฒนธรรม

ภาษา รวมทั้งความแตกต่างทางนิเวศวิทยาที่ประชาชนชาวสิงคโปร์จะต้องอยู่ร่วมกัน รัฐบาลสิงคโปร์จึงมีแนวคิดให้คนสิงคโปร์มองไปข้างหน้า มองผ่านกรอบหรือมุมมองเรื่องชาตินิยม

○ การสอนให้พลเมืองเคารพในความหลากหลาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ในประเด็น “การสอนให้พลเมืองเคารพในความหลากหลาย” ผลการศึกษาพบว่ารัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้ยอมรับในความหลากหลาย โดยเฉพาะความหลากหลายทางเชื้อชาติ ซึ่งในอดีตช่วงที่ยังไม่ได้แยกตัวออกมาประกาศเป็นสาธารณรัฐสิงคโปร์นั้น พื้นที่ซึ่งเป็นเกาะนี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของประเทศมาเลเซีย ประชาชนชาวสิงคโปร์จำนวนหนึ่งรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการปกครองของรัฐบาลมาเลเซีย ทั้งปัญหาด้านเชื้อชาติ ปัญหาการขาดแคลนที่อยู่อาศัย ความเชื่อ ประเพณีต่างๆ โดยเฉพาะปัญหาด้านเชื้อชาตินั้นเป็นปัญหาที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต ซึ่งทำให้ชาวสิงคโปร์เสียชีวิตจำนวนมาก ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน ประเด็นที่สอง การสืบเชื้อสายข้ามเผ่าพันธุ์

ในด้านความมุ่งให้ความเคารพในความหลากหลายของชาติพันธุ์นั้น ผลการศึกษาพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับด้านอื่นๆ เช่น ด้านนโยบายการศึกษา ความเกี่ยวพันดังกล่าวคือ รัฐบาลสิงคโปร์จะเน้นให้สถาบันการศึกษาเคารพและไม่เลือกปฏิบัติต่อนักเรียนในทุกระดับชั้น นอกจากนี้ ยังมีประเด็นอื่นที่เกี่ยวข้องกับการสอนให้คนในชาติเคารพในความหลากหลายของประชาชนในประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ การให้เสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา โดยที่รัฐจะไม่กำหนดให้มีศาสนาประจำชาติ เนื่องจากมีฐานคิดว่าทุกศาสนาล้วนสอนให้ประพฤติดี ประกอบกับ รัฐบาลสิงคโปร์จะไม่กำหนดให้มีชุดประจำชาติ เนื่องจากประเทศสิงคโปร์ประกอบไปด้วยชนหลากหลายเชื้อชาติ ทั้งเชื้อชาติจีน อินเดีย มลายู และชนชาติอื่นที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์มายาวนาน ซึ่งแต่ละชาติพันธุ์ต่างก็มีชุดประจำชาติเป็นของตนเอง การไม่ระบุให้มีชุดประจำชาติของสิงคโปร์จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงการให้ความเคารพในความหลากหลายในสังคมพหุนิยม

สืบเนื่องจากประเทศสิงคโปร์ประกอบด้วยชนหลากหลายเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ทำให้เกิดชุมชนชาวสิงคโปร์ต่างเชื้อชาติกันขึ้น ผู้คนต่างเชื้อชาติก็มีวิถีชีวิตการปรุงอาหาร และการรับประทานอาหารที่แตกต่างกัน ทั้งอาหารจีน อาหารอินเดีย อาหารอิตาเลียน อาหารญี่ปุ่น อาหารฝรั่งเศส อาหารไทย เป็นต้น มีการผสมผสานอาหารที่หลากหลาย ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์สามารถเลือกรับประทานอาหารได้หลากหลาย

นอกจากความหลากหลายของวัฒนธรรมอาหารในประเทศสิงคโปร์แล้ว สิงคโปร์ยังมีความหลากหลายเกี่ยวกับความเชื่อ พิธีกรรมต่างๆ ตามหลักความเชื่อของผู้ที่นับถือ

ศาสนาแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น ชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนก็จะมีเทศกาลตรุษจีน (Chinese New Year) ที่รัฐบาลจัดงานใหญ่โตและมีการแห่มังกรขนาดใหญ่เป็นประจำทุกปี ในช่วงเทศกาลตรุษจีนนี้ ชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนจะปิดร้านค้า และหยุดงานเพื่อประกอบพิธีกรรม และทำกิจกรรมตาม วัฒนธรรมของตนเอง ส่วนชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายูจะมีเทศกาล “บูชายนัน” ซึ่งชาวสิงคโปร์เชื้อสาย มลายูที่นับถือศาสนาอิสลามจะพร้อมใจกันเข้าสู่หะร่าเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตามความเชื่อ หลังจากประกอบพิธีกรรมเรียบร้อยแล้ว ชาวสิงคโปร์เชื้อสายมุสลิมจะมีการเฉลิมฉลองรื่นเริงกันกับ สมาชิกในครอบครัวหรือบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนม

ส่วนชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดียจะมีเทศกาลสำคัญ ซึ่งประชาชนจะตกแต่ง บ้านเรือนด้วยไฟแสงสีสวยงาม เพื่อบูชาเทพเจ้าที่ตนเองนับถือตามความเชื่อทางศาสนา นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มชาติพันธุ์อื่นอีกที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งต่างกลุ่มก็มีความเชื่อ วัฒนธรรม และประเพณี ธรรมเนียมปฏิบัติที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ รัฐบาลสิงคโปร์สนับสนุนประเพณี วัฒนธรรมที่ หลากหลาย

จากผลการศึกษาในประเด็น “การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์” ผู้วิจัยแบ่งการสรุปผลการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัย ด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประเด็นที่สอง การบังคับใช้อำนาจรัฐที่เข้มงวด ประเด็นที่สาม การพัฒนาคน ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การออกแบบเมือง ประเด็นที่สอง การออกแบบถนน ในประเด็นการ ออกแบบเมืองนั้น สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ใช้งบประมาณจำนวนมากในการสร้างเมืองที่ ทันสมัย ได้แก่ การพัฒนาเกาะเซนโตซ่าให้เป็นเกาะแห่งความสุข มีการสร้างพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำขนาดใหญ่ การสร้างสวนสนุกที่เรียกว่า “ยูนิเวอร์แซล สตูดิโอ” การสร้างเซนโตซ่า “เมอร์ไลออน” ไว้สำหรับ นักท่องเที่ยวเดินเยี่ยมชมความสวยงาม การสร้างชายหาดเซนโตซ่า หรือเรียกว่า “เซนโตซ่า บีช” ด้วยการดูทรายจากทะเลขึ้นมาทับถมกันและสร้างเป็นชายหาดขนาดใหญ่ที่สวยงามพร้อมกับ คิดค้นกิจกรรมสร้างความบันเทิงให้กับนักท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งย่านถนนออร์ชาร์ด ซึ่งเป็นย่านที่ประกอบด้วยห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่จำนวนมากอยู่เรียงรายกัน การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอ่าว “มารีนา เบย์” เพื่อให้ประชาชนได้ออกกำลังกาย ประเด็นย่อยต่อมา คือ การพัฒนา สิ่งแวดล้อม รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาสิ่งแวดล้อมบนผืนดินด้วยการรณรงค์ให้ประชาชนคัดแยกขยะ และทิ้งขยะให้ลงถังขยะ ไม่วางหรือทิ้งขยะไว้ในที่สาธารณะ การพัฒนาสวนพฤกษศาสตร์สิงคโปร์ (Singapore Botanic Garden) การพัฒนาเขตอนุรักษ์ธรรมชาติย่านบูกิส การพัฒนาสวนสาธารณะ สำหรับเด็ก (Children’s Garden) การพัฒนาสวนสาธารณะแห่งอนาคต

ส่วนการพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางน้ำนั้น สรุปได้ว่าในอดีตรัฐบาลสิงคโปร์จำเป็นต้องพึ่งพาประเทศเพื่อนบ้านเพื่อซื้อน้ำจืดสำหรับคนในประเทศ ที่ผ่านมารัฐบาลสามารถแก้ไขปัญหาสำเร็จ ปัจจุบันสิงคโปร์ไม่ต้องซื้อน้ำจืดจากประเทศเพื่อนบ้านอีกต่อไป สามารถผลิตน้ำจืดใช้อุปโภค บริโภคเองได้ รัฐบาลสิงคโปร์รณรงค์ให้ประชาชนดื่มน้ำจืดจากก๊อกน้ำสาธารณะหรือก๊อกน้ำในห้องน้ำได้ ประเด็น การจัดการสิ่งแวดล้อมทางอากาศนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ออกกฎหมายไม่ให้ประชาชนเผาขยะในบ้าน เพราะจะส่งผลกระทบต่อเพื่อนบ้าน อีกทั้งยังสร้างมลพิษให้กับคนในสังคม ประกอบกับการออกกฎหมายให้ผู้ขับที่รถยนต์จะต้องใช้รถยนต์ที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี เนื่องจากรถเก่าจะปล่อยควันพิษมากกว่ารถยนต์สมัยใหม่

ส่วนประเด็นการออกแบบถนนนั้น ประกอบด้วย การออกแบบถนนสำหรับรถวิ่งกับการออกแบบถนนสำหรับคนเดิน การออกแบบถนนสำหรับรถวิ่งนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างถนนที่สะอาด สวยงาม เพื่อให้ดูเป็นระเบียบ โดยพยายามรณรงค์ให้ประชาชนลดการใช้รถยนต์ส่วนตัว และหันมาใช้บริการขนส่งมวลชนสาธารณะ เช่น รถไฟฟ้าใต้ดิน รถแท็กซี่ รถบัส เป็นต้น ส่วนการออกแบบถนนสำหรับคนเดินนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างทางเท้าที่กว้างและสวยงามสำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยว โดยแยกส่วนกับถนนสำหรับรถวิ่ง ถนนหลายแห่งจะมีต้นไม้กั้นระหว่างทางเท้ากับถนนสำหรับรถวิ่ง เพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวเกิดความปลอดภัยในขณะที่เดินเท้า นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังสร้างทางลาดไว้สำหรับประชาชนและนักท่องเที่ยวที่นั่งรถเข็น โดยออกแบบทางเท้าให้เชื่อมกับทางลาดเพื่อให้ผู้ใช้รถเข็นสามารถเดินทางได้สะดวก

ประเด็นการสร้างการขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก รถไฟฟ้าใต้ดิน (Mass Rapid Transit : MRT) ประเด็นที่สอง รถประจำทาง (Bus) ประเด็นที่สาม รถแท็กซี่ (Taxi)

การออกแบบรถไฟฟ้าใต้ดิน สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างรถไฟฟ้าใต้ดินหรือที่เรียกกันว่า ซับเวย์ (Subway) ซึ่งมีความทันสมัย ตรงเวลา และมีความปลอดภัยสูง เนื่องจากมีกล้องวิดีโอ บันทึกภาพเคลื่อนไหวของประชาชนไว้ตลอดเวลา และออกแบบครอบคลุมพื้นที่ต่างๆของเมือง ซึ่งประชาชนนิยมใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้สำหรับรถไฟฟ้าใต้ดินและใช้สำหรับขึ้นรถประจำทางได้ ส่วนการออกแบบสร้างรถประจำทาง (Bus) นั้น จะเห็นได้ว่ารถประจำทางเป็นรถบัสที่ทันสมัย ปล่อยควันพิษน้อยมาก เป็นการให้บริการขนส่งมวลชนประหยัดเงินมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้บริการรถแท็กซี่และรถไฟฟ้าใต้ดิน ข้อดีอีกประการหนึ่งของการใช้บริการรถประจำทาง (รถบัส) ในประเทศสิงคโปร์คือ นักท่องเที่ยวสามารถใช้แอปพลิเคชันเพื่อดูเวลาที่รถประจำทางจะมาถึงป้ายรถประจำทางซึ่งป้ายรถประจำทางแต่ละแห่งจะอยู่ไม่ไกลกันมากนัก ประกอบกับรถประจำทางในสิงคโปร์จะจอดเพื่อรับและส่งผู้โดยสารทุกป้าย ส่วนการออกแบบระบบการให้บริการรถแท็กซี่ (Taxi) นั้น สรุปได้ว่ามี

จุดเด่นคือ ปลอดภัย ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า ผู้ที่เกษียณอายุจากการทำงานหลายคนมักจะหันมาประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่ ซึ่งรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์จะเป็นรถแท็กซี่มิเตอร์ (Taxi Meter) เท่านั้น มีให้เลือกหลากหลายยี่ห้อ อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาพบว่า รัฐบาลห้ามรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างให้บริการสาธารณะ เนื่องจากเห็นว่ามีโอกาสเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ทำให้ประชาชนบางส่วนนิยมหันมาใช้นวัตกรรมที่พัฒนามาจากสเก็ตบอร์ด (Skateboard) เรียกว่า “สกู๊ตเตอร์” ซึ่งมีรูปทรงขนาดเล็ก เรียว สวยงาม สามารถพกพาติดตัวได้สะดวก มีทั้งสกู๊ตเตอร์ที่ใช้เท้าถีบกับพื้นเพื่อดันให้ล้อหมุนไปข้างหน้า และสกู๊ตเตอร์ที่ใช้พลังงานจากแบตเตอรี่ไฟฟ้า

การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ประเด็นที่สองคือ การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด สรุปได้ว่า การที่รัฐบาลของสิงคโปร์บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังและรุนแรงนั้นส่งผลทำให้ประชาชนในสิงคโปร์ทำผิดกฎหมายน้อย เนื่องจากจะต้องระมัดระวังการถูกทำโทษกรณีกระทำผิดกฎหมาย ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย คือ ประเด็นแรก การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิต ประเด็นที่สอง การบังคับใช้กฎหมายเฆี่ยนตี ในประเด็นการบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตนั้น สรุปได้ว่ารัฐบาลจะประหารชีวิตผู้ถือครองยาเสพติด เนื่องจากเห็นว่าภัยจากยาเสพติดนั้นร้ายแรง และส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งรัฐบาลมุ่งพัฒนาคนเป็นสำคัญเนื่องจากถือว่าคนคือทรัพยากรที่มีค่าสูงสุดในประเทศสิงคโปร์ ที่ผ่านมารัฐบาลสิงคโปร์ได้ประหารชีวิตผู้ค้ายาเสพติดไปแล้วหลายราย อย่างไรก็ตาม ผู้ครอบครองยาเสพติดบางประเภทอาจจะได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตได้ นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรมซึ่งที่ผ่านมาศาลได้พิพากษาให้ประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรมมาแล้วหลายราย ถึงแม้ว่าหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนจากต่างประเทศวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสิงคโปร์ว่าลงโทษผู้กระทำผิดรุนแรงเกินกว่าก็ตาม แต่รัฐบาลสิงคโปร์ยังคงยืนยันบังคับใช้กฎหมายนี้ต่อไป การบังคับใช้กฎหมายที่รุนแรงต่อมาคือ การบังคับใช้กฎหมายเฆี่ยนตี รัฐบาลสิงคโปร์ได้บังคับใช้กฎหมายเฆี่ยนตีผู้กระทำความผิดโทษหนัก และทำผิดผู้กระทำความผิดทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักมองว่าการบังคับใช้กฎหมายเฆี่ยนตีนั้นถือว่ารุนแรง สอดรับกับองค์กรสิทธิมนุษยชนต่างประเทศที่วิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการบังคับใช้กฎหมายที่รุนแรง

ประเด็นการบังคับใช้อำนาจรัฐประการต่อมาคือ การลดรอนเสรีภาพ แบ่งออกเป็น การลดรอนเสรีภาพสื่อ กับ การลดรอนเสรีภาพประชาชน ในประเด็นการลดรอนเสรีภาพของสื่อที่รัฐบาลสิงคโปร์จะลดรอนเสรีภาพสื่อโทรทัศน์อย่างเด็ดขาด บุคลากรในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์ไม่สามารถทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาลได้มากนัก ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าสื่อโทรทัศน์ทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาลได้ “น้อยมาก” และใช้คำว่า “แทบจะตรวจสอบไม่ได้เลย” ประกอบกับบุคคลที่ทำงานด้านสื่อโทรทัศน์ในสิงคโปร์ต่างก็ต้องรู้ว่าสิ่งใดที่สามารถนำเสนอได้ และเนื้อหา

ประเภทใดที่รัฐบาลไม่ต้องการให้นำเสนอ เพราะถ้าหากนำเสนอออกไปแล้วจะเกิดปัญหาตามมา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้บริหารสื่อโทรทัศน์ในประเทศสิงคโปร์ตระหนักว่าจะต้องเซ็นเซอร์ตนเอง หากไม่แล้วจะเกิดปัญหาติดตามมาอย่างแน่นอน ส่วนการลิดรอนเสรีภาพสื่อหนังสือพิมพ์นั้น สรุปได้ว่าหนังสือพิมพ์ในประเทศสิงคโปร์เป็นกระบอกเสียงให้กับรัฐบาลด้วยการแจ้งข่าวสารให้ประชาชนรู้ว่า รัฐบาลมีโครงการหรือมีนโยบายจะพัฒนาประเทศสิงคโปร์อย่างไร โดยการแจ้งข้อดี หรือความจำเป็นที่จะต้องดำเนินโครงการเพื่อประโยชน์ของพลเมืองสิงคโปร์ คอลัมนิสต์แทบจะไม่มีเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำ เพราะเกรงว่าจะถูกลงโทษตามที่กฎหมายระบุไว้ กรณีที่คอลัมนิสต์เขียนวิพากษ์วิจารณ์นั้นเชื่อว่ามีบ้าง แต่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์เล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่รุนแรง ในทางปฏิบัติแทบจะไม่มีคอลัมนิสต์รายใดที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลรุนแรง เนื่องจากเกรงว่าจะทำผิดกฎหมายความมั่นคงภายในของประเทศสิงคโปร์ และอาจจะขัดต่อกฎหมายฉบับอื่นๆ อีก ส่วนการลิดรอนเสรีภาพสื่อสังคม (Social Media) นั้น รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสื่อสังคมในประเทศเพื่อให้ตรวจสอบการสื่อสารของประชาชนอย่างใกล้ชิด ซึ่งที่ผ่านมา รัฐบาลได้จับกุมตัวประชาชนที่เขียนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลผ่านสื่อออนไลน์ไปแล้วหลายราย

ส่วนการลิดรอนเสรีภาพประชาชน สรุปได้ว่า รัฐบาลได้ลิดรอนเสรีภาพการสื่อสารของประชาชน โดยอ้างถึงลักษณะของประชากรในประเทศสิงคโปร์ที่ประกอบด้วยชนหลากหลายเชื้อชาติที่นับถือศาสนาและมีความเชื่อที่หลากหลายแตกต่างกัน ที่ผ่านมารัฐบาลได้มุ่งเน้นให้ประชาชนชาวสิงคโปร์มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีงานทำ มีรายได้ดี ซึ่งรัฐบาลได้สร้างและจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตให้ เพื่อแลกกับการจำกัดเสรีภาพการแสดงออก การแสดงความคิดเห็น เพื่อให้สังคมสิงคโปร์อยู่ในบรรยากาศของความถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ส่วนประชาชนคนใดต้องการแสดงออกด้วยการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลจะต้องไปลงทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนที่จะแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในที่สาธารณะ โดยจัดสถานที่ไว้ให้ผู้ประท้วงได้ใช้ในการประท้วงคือ สวนสาธารณะ “ฮองลิ้ม” (Hong Lim Park) ซึ่งเป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่เงียบสงบ การกำหนดมาตรการเช่นนี้ทำให้ประชาชนชาวสิงคโปร์จำนวนมากเห็นตรงกันว่าเป็นการกระทำที่เปล่าประโยชน์ ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกอึดอัดใจที่ถูกจำกัดเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลซึ่งเป็นเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระนั้นไม่สามารถทำอะไรได้ จำต้องเก็บความรู้สึกอึดอัดนั้นไว้ในใจ

การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ประเด็นสุดท้าย คือ ประเด็นการพัฒนาคน แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การส่งเสริมการศึกษา ประเด็นที่สอง การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม สำหรับประเด็นการส่งเสริมการศึกษา รัฐบาลสิงคโปร์ให้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษามลายู ภาษาจีนกลาง และภาษาทมิฬ เป็นภาษาราชการ โดยกำหนดให้

สถานศึกษาทุกแห่งใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เพื่อให้พลเมืองสิงคโปร์สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว จึงทำให้พลเมืองของประเทศสิงคโปร์ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ส่วนประเด็นการทุ่มเทงบประมาณด้านการศึกษา สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มเทงบประมาณจำนวนมหาศาลให้กับการพัฒนาการศึกษาแก่พลเมืองของประเทศ โดยให้ทุนอุดหนุนการศึกษาแก่พลเมืองของตนเองอย่างเต็มที่ เนื่องจากเห็นว่าประชาชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ จึงกำหนดนโยบายให้ทุนอุดหนุนการศึกษาจนเรียกได้ว่าแทบจะเป็นการศึกษาแบบให้เปล่า ทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา นอกจากการทุ่มเทงบประมาณให้กับการศึกษาของพลเมืองจำนวนมากแล้ว ยังมีนโยบายส่งเสริมให้สถานศึกษาแต่ละแห่งได้ทบทวนและปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้หลักสูตรสอดคล้องกับสภาพสังคมและวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถนำเอาความรู้ไปใช้ได้จริงในการดำเนินชีวิต ทั้งการปรับปรุงเนื้อหา และเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยเพื่อนำมาประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอน

การพัฒนาคนประการต่อมาคือการสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างวัฒนธรรมรักการอ่านหนังสือให้กับประชาชนในประเทศ และส่งเสริมให้ประชาชนได้หาความรู้อยู่เสมอ วิธีการหนึ่งที่รัฐได้มุ่งเน้นทำให้คนสิงคโปร์มีความรู้เพิ่มขึ้นคือการส่งเสริมค่านิยมรักการอ่านให้กับเด็ก เยาวชน และประชาชน เพราะเห็นว่าการสร้างค่านิยมให้เด็กรักการอ่านนั้นทำได้ง่ายกว่าการทำให้ผู้ใหญ่รักการอ่านด้วยการขอความร่วมมือกับองค์กรอื่นทั้งภาครัฐและเอกชนให้ส่งเสริมกิจกรรมรักการอ่านขึ้นในประเทศ

ด้านการสร้างวัฒนธรรมความสะอาด รัฐบาลสิงคโปร์จะใช้สื่อมวลชนในการรณรงค์ให้ประชาชนมีวินัยในตนเอง โดยให้ตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาความสะอาดทั้งในที่พักอาศัย และในที่สาธารณะ รัฐบาลรณรงค์ให้ประชาชนมีวินัยรักษาความสะอาด โดยกระทำควบคู่ไปกับการบังคับใช้กฎหมาย ขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะมุ่งเน้นสร้างความสะอาดของเมืองทางด้านทิศตะวันออกเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งรัฐบาลได้จัดไว้ให้นักท่องเที่ยวได้เห็นได้ชัดเจน ตั้งแต่สนามบินชางฮีไปจนถึงกลางเมือง เช่น บริเวณย่านถนนออร์ชาร์ด เป็นต้น

ทว่า หากดูในย่านอื่นบางแห่งจะเห็นว่าบ้านเมืองในประเทศสิงคโปร์นั้นไม่ได้สะอาดมากมายดังที่เข้าใจกัน การที่เห็นบ้านเมืองสิงคโปร์สะอาดนั้นเป็นเพราะรัฐบาลมีความสามารถในการบริหารจัดการโดยจัดให้มีคนมาเก็บกวาดตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม การที่นักท่องเที่ยวมองเห็นความสะอาดของประเทศสิงคโปร์นั้น เป็นเพราะรัฐบาลสิงคโปร์บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด มีกล้องวงจรปิดสอดส่องดูแลความประพฤติของประชาชน ไม่ว่าจะใครก็ตามที่ทำผิดกฎหมาย ก็จะถูกกล้องบันทึกภาพ และจะส่งจดหมายมาถึงบ้านพักอาศัยแจ้งให้รู้ว่าตนเองได้ทำผิดกฎหมาย

ส่วนการสร้างวัฒนธรรมการแข่งขันนั้น รัฐบาลสิงคโปร์จะสร้างค่านิยมให้ประชาชนแข่งขันด้านการศึกษา โดยสื่อสารไปยังประชาชนว่าจำเป็นต้องแข่งขันกัน เพื่อให้ได้เข้าทำงานที่ดี เพราะการแข่งขันกันเรียนในสถานศึกษาจะทำให้มีผลการเรียนดี ซึ่งจะมีโอกาสได้เข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียง และเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากสถานศึกษาที่มีชื่อเสียง ประกอบกับมีระดับผลการเรียนที่ดีก็จะมีโอกาสได้เข้าทำงานที่ได้ค่าตอบแทนสูง มีสวัสดิการที่ดี ซึ่งจะนำมาซึ่งการยอมรับ ชื่นชม และมีโอกาสมีคุณภาพชีวิตที่ดีในอนาคต เมื่อเข้าสู่วัยทำงาน รัฐบาลสิงคโปร์จะสร้างค่านิยมให้ประชาชนแข่งขันกันทำงาน หากเปรียบเทียบการแข่งขันกันทำงานระหว่างชาวสิงคโปร์กับคนไทยจะพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ที่เป็นเช่นนี้เพราะการที่ประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่ขนาดเล็ก มีลักษณะเป็นเกาะที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น ดังนั้น คนสิงคโปร์จำเป็นต้องแข่งขันกันทำงาน เพื่อให้ผลของงานออกมาดี เป็นที่ยอมรับของหัวหน้างาน หากบุคคลใดมีศักยภาพในการทำงานที่ดี มีความสามารถหลากหลาย ทั้งการใช้ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลที่หลากหลายเชื้อชาติ และมีศักยภาพในการทำงานด้านอื่นที่หลากหลายก็จะได้รับโอกาสที่ดีกว่า การได้รับโอกาสที่ดีกว่าหมายถึง การได้มีโอกาสเข้าทำงานในตำแหน่งงานที่ดีกว่า ลักษณะงานที่ดีกว่า ซึ่งหมายถึง การจะได้รับโอกาสในการมีรายได้ที่สูงกว่าพนักงานคนอื่นนั่นเอง

ประเด็นการสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน รัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้ประชาชนมีความซื่อสัตย์ โดยเน้นให้ผู้นำทางการเมือง และนักการเมืองยึดหลักคุณธรรมในการบริหารงาน ทำให้ข้าราชการและผู้คนในสิงคโปร์ตระหนักถึงคุณธรรมในการทำงานในองค์กร เช่น การกำหนดเงินเดือนให้นายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ให้สูงมากเช่นนี้เป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ผู้นำไม่อ่อนไหวกับผลประโยชน์ที่อาจมีผู้อื่นหยิบยื่นให้เพื่อแลกกับการบันดลประโยชน์ให้ และกำหนดให้นักการเมืองผู้นำทางการเมือง ข้าราชการ เจ้าหน้าที่รัฐ ของประเทศมีเงินเดือนสูง เพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐไม่ต้องไปพะวงเรื่องการหารายได้พิเศษ ประเด็นวัฒนธรรมพหุนิยม สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์สื่อสารให้ประชาชนรับรู้ว่าการประเทศประกอบด้วยชนหลากหลายเชื้อชาติ มีลักษณะที่เรียกว่า “พหุนิยม” ประกอบด้วยชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน ชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย จึงมุ่งเน้นให้ประชาชนหลากหลายเชื้อชาติมองไปยังอนาคต โดยให้มองผ่านกรอบหรือมุมมองเรื่องชาตินิยมไป ให้เคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม อีกทั้งยังให้สถานศึกษาทุกแห่งปฏิบัติต่อประชากรที่หลากหลายเชื้อชาติอย่างเท่าเทียมกัน

บทที่ 7

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พัทยา สิงคโปร์” ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ 3 ข้อ ประกอบด้วย 1) เพื่อศึกษาการนำเสนอข่าวของสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (เว็บไซต์) เกี่ยวกับการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย ประกอบด้วย ผู้บริหารเมืองพัทยา ผู้แทนหน่วยงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพัทยา สื่อมวลชนท้องถิ่น นักธุรกิจ อาสาสมัครตำรวจชาวต่างชาติ นักท่องเที่ยว ในประเด็นความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในพัทยา และประเด็นวิธีการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักวิชาการ ประชาชน นักท่องเที่ยว ที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ผลการศึกษาสรุปได้ดังต่อไปนี้

7.1 หนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์กับการนำเสนอข่าวการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

จากการศึกษาจากเอกสารในประเด็นการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นหลัก ประกอบด้วย ประเด็นแรก การนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา โดยคู่มือหนังสือพิมพ์และเว็บไซต์นำเสนอข่าวนักท่องเที่ยวถูกทำร้ายอย่างไรบ้าง หลังจากนั้น ประเด็นที่สอง เจ้าหน้าที่รัฐได้ดำเนินการ (Take Action) ด้วยการจัดประชุม อบรม สร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง มีรายละเอียดอย่างไร และประเด็นที่สาม เจ้าหน้าที่รัฐได้ลงพื้นที่ตรวจสอบหรือดำเนินการอย่างไรดังต่อไปนี้

7.1.1 การนำเสนอข่าวการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

จากการศึกษาจากหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ที่นำเสนอข่าวในประเด็น “การประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา” ผลการศึกษาสรุปได้ว่าแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นแรก การประทุษร้ายต่อร่างกาย ประเด็นที่สอง การประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ดังนี้

● การประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยว

ผลการศึกษารูปได้ว่าหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ นำเสนอข่าวการที่คนไทยใช้กำลังชก ต่อย ทูบ ตี ถีบ เตะ กระทบ ผลัก เหวี่ยง นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา นักท่องเที่ยวรายแรกที่ถูกทำร้ายร่างกายเป็นชายชาวอเมริกัน อายุ 67 ปี เนื่องจากเข้าไปห้ามปรามชายไทยซึ่งเป็นอดีตสามีกำลังทำร้ายผู้หญิงในร้านบาร์เบียร์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่หญิงสาวทำงานอยู่ นักท่องเที่ยวรายนี้ได้เข้าไปช่วยไม่ให้หญิงสาวถูกทำร้าย ทำให้ชายคนดังกล่าวไม่พอใจ ชกเข้าไปที่ใบหน้าของชาวอเมริกันหลายครั้ง จนกระทั่งนักท่องเที่ยวรายนี้ล้มลงกับพื้น จากนั้นอดีตสามีของหญิงสาวได้เตะ และกระทบซ้ำอีกหลายครั้ง รายที่สองเป็นสาวประเภทสอง หรือเรียกกันทั่วไปว่า “กระเทย” ชกหน้านักท่องเที่ยวหนุ่มชาวรัสเซีย อายุ 22 ปี เนื่องจากสาวประเภทสองจำนวน 4 คน ได้เข้าไปเสนอให้นักท่องเที่ยวซื้อบริการทางเพศขณะนักท่องเที่ยวกำลังเดินท่องเที่ยวอยู่ถนนคนเดิน (วอล์กิ้งสตรีท) นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียไม่สนใจจึงขับไล่ไปให้พ้นตนเอง ทำให้สาวประเภทสองไม่พอใจ 1 ใน 4 คนได้ชกเข้าไปที่ใบหน้านักท่องเที่ยวชาวรัสเซียและแย่งชิงสร้อยทองมูลค่าคิดเป็นเงินไทยประมาณ 150,000 บาท หลบหนีไป รายต่อมาเป็นเหตุการณ์กลุ่มวัยรุ่นกว่า 10 คน รุมทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีใต้ที่เข้ามาใช้บริการในร้าน กลุ่มวัยรุ่นไทยกำลังสนุกสนานกับเสียงเพลงที่ตั้งรกรากบนบุคคลรอบข้าง ชายเกาหลีรายนี้ได้เดินไปขอให้ลดเสียงดังลง ทำให้กลุ่มวัยรุ่นไม่พอใจ เกิดการโต้เถียงกันขึ้น ก่อนที่กลุ่มวัยรุ่นจะรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บเป็นแผลที่บริเวณคิ้วด้านซ้ายซึ่งฉีกเป็นรอยใหญ่ เลือดไหลอาบเต็มใบหน้า เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยายู่ระหว่างการติดตามตัวผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดี

ส่วนประเด็นการใช้อาวุธปืน มีด หอก ดาบ หรือไม้ วัสดุอื่น ทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บ ผลการศึกษารูปได้ว่าหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ นำเสนอข่าวนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ เสียชีวิต โดยรายแรกเป็นเหตุการณ์ที่กลุ่มคนไทยในพัทยารุมทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวนอร์เวย์ โดยใช้ไม้ และขวดแก้วตีเข้าที่ศีรษะ หน้าผาก เลือดไหลนองหน้า เหตุเกิดเนื่องจากชายชาวนอร์เวย์นอนไม่หลับเนื่องจากกลุ่มชายฉกรรจ์ชาวไทยกลุ่มนี้นั่งตีมสุราในบ้านพักซึ่งเจ้าของบ้านได้ดัดแปลงเป็นร้านอาหาร มีกลุ่มชายไทยมาใช้บริการ มีการเปิดเพลงเสียงดังและพูดคุยกันอย่างครื้นเครง เมื่อเวลาประมาณ 03.00 น. นักท่องเที่ยวชาวนอร์เวย์นอนไม่หลับเนื่องจากมีเสียงดังรบกวน จึงเดินลงมาบอกกับเจ้าของร้าน ซึ่งเจ้าของร้านอ้างว่าได้เคลียร์กับตำรวจแล้ว สามารถส่งเสียงดังได้ ชายชาวนอร์เวย์จึงเดินไปบอกให้กลุ่มคนไทยที่เสียงดังให้ลดเสียงเพลงลง ทำให้กลุ่มชายฉกรรจ์ไม่พอใจและรุมทำร้ายนักท่องเที่ยวรายนี้ ทั้งการใช้กำลังทำร้ายและใช้ไม้ตี บางคนใช้ขวดแก้วตีเข้าที่หน้าผากและศีรษะจนเลือดไหลเต็มหน้า ก่อนที่จะหลบหนีไป การทำร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศรายต่อมาเกิดในช่วงเทศกาลสงกรานต์

นักท่องเที่ยวยาวนี้เป็นชาวไนจีเรียซึ่งถูกคนไทยทำร้ายโดยใช้หมวกกันน็อกตีเข้าที่ใบหน้าและศีรษะ ในช่วงนั้นประชาชนต่างเล่นน้ำสงกรานต์อย่างสนุกสนาน ผู้บาดเจ็บช้ำรถมากับหญิงไทยซึ่งขณะนั้นมีวัยรุ่นกำลังเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน การจลาจลติดขัดมาก หญิงไทยที่นั่งรถมาได้ชู “นิ้วกลาง” ให้กับกลุ่มวัยรุ่น ทำให้กลุ่มวัยรุ่นไม่พอใจ ตรงเข้ามาทุบรถเก่งและตะโกนด่าทอ นักท่องเที่ยวยาวนี้จึงลงไปสอบถามถึงเหตุผลที่กลุ่มวัยรุ่นใช้ความรุนแรง ทว่า กลุ่มวัยรุ่นกลับรุมใช้หมวกกันน็อกตีเข้าที่ศีรษะและใบหน้า จากนั้นได้ขับขีรถจักรยานยนต์หลบหนีไป เหตุการณ์ต่อมาเป็นเหตุการณ์ที่นักท่องเที่ยวยาวรัสเซียใช้อาวุธซึ่งเป็นขวดแก้วปากฉลามเข้าทำร้ายกัน นักท่องเที่ยวยาวรัสเซียที่ถูกทำร้ายได้รับบาดเจ็บที่มือด้านขวาและลำคอ โดยถูกนักท่องเที่ยวยาวรัสเซียด้วยกันใช้ขวดแก้วที่แตกแล้วแทงเข้าที่มือและบริเวณลำคอ เจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยกู้ภัยได้นำตัวส่งโรงพยาบาลทันที แต่ทว่านักท่องเที่ยวยาวรัสเซียที่ได้รับบาดเจ็บรายนี้กลับหลบหนีออกจากโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามตัวมาสอบสวนต่อไป

● การประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว

ผลการศึกษาสรุปได้ว่าหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์นำเสนอข่าวการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่า ประกอบด้วย 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การลักทรัพย์นักท่องเที่ยว ประเด็นที่สอง การจี้จราวทรัพย์นักท่องเที่ยว ในประเด็นแรกคือการลักทรัพย์นักท่องเที่ยว สรุปได้ว่า เกิดเหตุการณ์โจรกลับใจซึ่งก่อคดีมานานับ 17 ครั้ง เนื่องจากติดหนี้การพนัน ซึ่งชายหนุ่มรายนี้ไม่ต้องการหลบหนีคดีอีกต่อไป จึงเข้ามาขอตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมกับขอมอบโทษตามความผิด ชาวต่อมาเป็นชาวตำรวจพัทยารวบตัวกลุ่มสาวประเภทสองหรือเรียกกันทั่วไปว่า “แก๊งค์กระเทย” ออกลักทรัพย์ชาวต่างประเทศในพัทยา โดยมักจะเข้าตีสนิทกับนักท่องเที่ยว จากนั้นได้ฉวยโอกาสฉกหรือล้วงกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวก่อนจะรีบหลบหนีไป นอกจากนี้ ยังมีข่าวคนร้ายซึ่งเป็นคนไทยในพัทยาขึ้นห้องพักนักท่องเที่ยวชาวเนเธอร์แลนด์ที่เช่าห้องพักไว้ในพัทยา โดยเข้าไปจี้ดกระຈก และจี้ดประตูบ้านเพื่อเข้าไปค้นหาทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวก่อนที่จะขโมยรถจักรยานยนต์ เงินสด โทรศัพท์ และหลบหนีไป กรณีต่อมาเป็นการลักทรัพย์นักท่องเที่ยวชาวเยอรมันที่เช่าคอนโดมีเนียมไว้ในเมืองพัทยา โดยจี้ดตู้เซฟและขโมยเงินสดอยู่ไปจำนวน 1,500 ยูโร และขโมยเงินสดไทยไปจำนวน 10,000 บาท ก่อนที่จะหลบหนีไป เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยากำลังรีบติดตามเพื่อนำตัวมาดำเนินคดี กรณีต่อมา เป็นเหตุการณ์สาวประเภทสองหรือเรียกกันทั่วไปว่า “กระเทย” ล้วงกระเป๋านักท่องเที่ยวชายชาวโปแลนด์ ขณะที่นักท่องเที่ยวกำลังเดินอยู่บริเวณหน้าประตูทางเข้าถนนคนเดิน (วอล์กิ้งสตรีท) คนร้ายได้เงินสดต่างประเทศไปคิดเป็นเงินไทยประมาณ 35,000 บาท กรณีต่อมาเป็นการลักทรัพย์หนุ่มชาวฮ่องกง ซึ่งผู้ก่อเหตุเป็นหญิงไทย 2 คน ขีรถจักรยานยนต์ยี่ห้อ ฮอนด้า เวฟ สีขาว เข้ามาประกบ ก่อนที่คนนั่งท้ายรถจะลงมา

สวมกวดและชักชวนให้ไปหลบหนีด้วย เมื่อได้โอกาสเหมาะหญิงสาวได้ล้วงกระเป๋าพนักงานท่องเที่ยว ก่อนที่จะรีบหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ผู้เสียหายกล่าวว่าสูญเสียเงินไปประมาณ 30,000 บาท เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาอยู่ระหว่างการติดตามตัวผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดี

กรณีต่อมาเป็นการลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในพัทยา โดยผู้ก่อเหตุเป็นชาวอิหร่านที่ฉกเงินนักท่องเที่ยวชาวเบลเยียมบนรถสองแถว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเดินทางไปถึงที่เกิดเหตุ พบคนร้ายซึ่งถูกพลเมืองดีช่วยกันจับกุมตัวไว้ได้บริเวณพัทยาใต้ เมื่อผู้เสียหายตรวจสอบกระเป๋าเงินพบว่าเงินสูญหายไป 2,000 บาท เจ้าหน้าที่ตำรวจกระเป๋าของผู้ก่อเหตุตามที่พยานชี้เป้าหมายพบว่ามีเงิน 2,000 บาท อยู่ด้วย ทว่าชาวอิหร่านได้ปฏิเสธว่าไม่ได้ขโมยเงินนักท่องเที่ยวรายนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวไปสอบสวนเพิ่มเติม หากพบว่าผิดจริงก็จะดำเนินคดีตามกฎหมาย กรณีต่อมาเป็นลักทรัพย์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ก่อเหตุโดยสาวประเภทสอง หรือเรียกกันทั่วไปว่า “กระเทย” จำนวน 2 คน ทำที่เข้ามาทักทายนักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย อายุ 22 ปี ขณะเดินเล่นอยู่บริเวณถนนคนเดิน (วอล์กิ้งสตรีท) ซึ่งได้หยอกล้อนักท่องเที่ยว เมื่อนักท่องเที่ยวเผลอ หนึ่งในสองคนได้กระซอกสร้อยคอนักท่องเที่ยวและหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว คิดเป็นมูลค่าประมาณ 150,000 บาท เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมคนร้ายได้ ทราบว่าคนร้ายทั้งสองคนมักจะเดินหาเหยื่อบริเวณถนนคนเดินบ่อยครั้ง กรณีต่อมา ผู้ก่อเหตุเป็นสาวประเภทสองเช่นเดียวกัน ซึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงนักท่องเที่ยวชาวจีน และหยิบโทรศัพท์มือถือยี่ห้อ “ไอโฟน” ก่อนจะหลบหนีไป เจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ระหว่างการออกติดตามตัวผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

กรณีต่อมาเป็นการลักทรัพย์นักท่องเที่ยวชาวนอร์เวย์ โดยสาวประเภทสองรายหนึ่งทำที่เข้ามาพูดคุยหยอกล้อนักท่องเที่ยวรายนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาซึ่งรถจักรยานยนต์มาพบเข้า สังเกตเห็นว่าสาวประเภทสองรายนี้มีท่าทีแปลกๆ จึงเข้าขอตรวจสอบค้นตัว จากการค้นตัวพบว่าสาวประเภทสองรายนี้ซ่อนกระเป๋าเงินของนักท่องเที่ยวรายนี้ไว้ในกางเกงในของตนเอง เจ้าหน้าที่จึงสอบถามนักท่องเที่ยวว่ากระเป๋าดังกล่าวเป็นของตนหรือไม่ นักท่องเที่ยวรายนี้ยอมรับว่าเป็นของตนเองจึงรู้ว่าตนเองถูกล้วงกระเป๋าเข้าไปแล้ว แต่โชคดีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจผ่านมาสังเกตเห็นเข้า นักท่องเที่ยวจึงขอขอบคุณและชื่นชมเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาที่ช่วยเหลือไว้ได้ทันเวลาที่

ส่วนประเด็น การวิ่งราวทรัพย์นักท่องเที่ยว นั้น สรุปได้ว่า เกิดเหตุการณ์ชายไทยซึ่งรถจักรยานยนต์โดยมีหญิงสาวนั่งซ้อนท้ายรถ เมื่อขี่มาแนบชิดกับนักท่องเที่ยว หญิงสาวที่นั่งรถได้เอื้อมมือไปกระซอกกระเป๋าถือของนักท่องเที่ยวสาวอุโสะชาวเกาหลีใต้ เจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ระหว่างการติดตามตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมาย กรณีต่อมาเป็นการก่อเหตุวิ่งราวทรัพย์นักท่องเที่ยว ผู้ก่อเหตุเป็นวัยรุ่นชาวกัมพูชา จำนวน 3 คน โดยร่วมกันวิ่งราวกระเป๋าเงินนักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย หลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวผู้ก่อเหตุได้ วัยรุ่นทั้ง 3 คนอ้างว่าทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอยู่ร้านอาหาร

แห่งหนึ่งบนเกาะล้าน สาเหตุที่ก่อเหตุเพราะขัดสนเงิน จำเป็นต้องทำผิดกฎหมายดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงจับกุมตัวไปดำเนินคดีตามกฎหมาย

กรณีต่อมา เกิดเหตุการณ์คนร้ายเป็นชายไทยกระซอกสร้อยนักท่องเที่ยวชาวจีน บริเวณหน้าโรงแรม “AJ Villa” ระหว่างที่นักท่องเที่ยวรายนี้กำลังเดินกลับโรงแรมที่พัก มีชายไทยรูปร่างท้วมขี่รถจักรยานยนต์ โดยสวมหมวกกันน็อคปิดบังใบหน้ามิดชิด ซึ่งผู้ก่อเหตุได้ขี่รถเข้ามาใกล้ จากนั้นเอื้อมมือมากระซอกสร้อยคอทองคำผู้เสียหาย น้ำหนัก 6 บาท คิดเป็นมูลค่าประมาณ 120,000 บาท ก่อนที่จะหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว กรณีต่อมาเกิดเหตุการณ์คนร้ายชายไทยกระซอกสร้อยหัวหน้าโกศชาวจีน โดยขี่รถจักรยานยนต์เข้ามาประกบขณะเดินอยู่ในเมืองพัทยา จากนั้นคนร้ายได้เอื้อมมือมากระซอกสร้อยคอทองคำก่อนที่หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ระหว่างติดตามตัวผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดีตามกฎหมาย กรณีต่อมา เกิดเหตุชายไทยกระซอกสร้อยคอทองคำนักท่องเที่ยวเกาหลีใต้ โดยขี่รถจักรยานยนต์มาประกบ จากนั้นเอื้อมมือไปกระซอกสร้อยคอที่นักท่องเที่ยวสวมใส่อยู่ คิดเป็นมูลค่าประมาณ 180,000 บาท เจ้าหน้าที่ตำรวจซักถามนักท่องเที่ยวรายนี้พบว่ามิอาชีพเป็นพนักงานธนาคารแห่งหนึ่งในประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับปากนักท่องเที่ยวว่าจะรีบติดตามตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

กรณีต่อมา เกิดเหตุการณ์ชายไทยกระซอกสร้อยนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษ ระหว่างที่นักท่องเที่ยวกำลังเดินกลับจากห้างสรรพสินค้าในพัทยาเพื่อกลับเข้าพักในที่พัก คนร้ายขี่รถจักรยานยนต์เข้ามาประกบ พร้อมกับเอื้อมมือกระซอกสร้อยคนที่สวมใส่อยู่ ทำให้สร้อยคอที่สวมอยู่ขาดเป็นสองส่วน คนร้ายได้สร้อยคอทองคำไปหนึ่งส่วน อีกส่วนหนึ่งกระเด็นตกลงสู่พื้นถนน ผู้เห็นเหตุการณ์กล่าวว่าคนร้ายขี่รถจักรยานยนต์มาคันหลายคัน ทำงานเป็นทีม เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามตัวคนร้ายมาดำเนินคดีตามกฎหมาย กรณีต่อมา เกิดเหตุคนร้ายเป็นชายไทยกระซอกสร้อยคอนักท่องเที่ยวชาวจีน บริเวณใกล้โรงแรมเซ็นทารา พัทยา ขณะกำลังเดินกลับที่พัก คนร้ายขี่รถจักรยานยนต์ สวมหมวกกันน็อคปิดบังใบหน้ามิดชิด โดยขี่เข้ามาประกบ จากนั้นใช้มือเอื้อมไปกระซอกสร้อยคอทองคำที่นักท่องเที่ยวสวมใส่อยู่ มูลค่าประมาณ 50,000 บาท จากนั้นได้ขี่รถจักรยานยนต์หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ระหว่างการติดตามจับกุมตัวผู้ก่อเหตุมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

7.1.2 การนำเสนอข่าวการจัดอบรม สร้างมาตรการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินนักท่องเที่ยวในพัทยา

จากการศึกษาจากเอกสารในประเด็น “การนำเสนอข่าวการจัดประชุม อบรม สร้างมาตรการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินนักท่องเที่ยวในพัทยา” ผลการศึกษาสรุปออกเป็น 3 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การจัดอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย

ได้แก่ ประเด็นแรก การให้ความรู้ผู้ประกอบการเพียงนั่งชายหาด ประเด็นที่สอง การให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ในการให้ความรู้ผู้ประกอบการเพียงนั่งชายหาดนั้น เป็นการอบรมชี้แจงผู้ประกอบการเพียงนั่งชายหาดให้เข้าใจระเบียบการให้บริการ ซึ่งเว็บไซต์สถานีโทรทัศน์ นาว 26 (27 เมษายน 2560) เป็นการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการรับรู้ว่า มีกฎ ระเบียบ ที่จะต้องรับรู้ และปฏิบัติตาม ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งจะสร้างความสวยงามให้กับพื้นที่ชายหาดทั้งหมด ส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของชายหาดพัทยาที่นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาเยือน ส่วนการให้ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในพัทยา เป็นการให้ความรู้ว่ามีนักท่องเที่ยวถูกเอารถเอาเปรียบจำนวนมาก ทั้งการถูกโกงราคาค่าโดยสาร ดังเช่นการที่นักท่องเที่ยวชาวจีนนั่งสองแถวระยะทางประมาณ 3 กิโลเมตร แต่กลับถูกคนขับรถสองแถวเรียกเก็บเงิน 400 บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่แพงมากเกินไป

นอกจากนี้ ยังให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการชายหาดพัทยาว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ นักท่องเที่ยวถูกโกงราคาสินค้า อาหาร และบริการ ดังเช่น ผู้ประกอบการชาวไทยหลอกขายผ้าไหมปลอมให้นักท่องเที่ยวจีน ซึ่งนักท่องเที่ยวจีนได้แจ้งให้หน่วยงานราชการในประเทศจีนรับรู้และประสานมายังหน่วยงานราชการในประเทศไทย กรณีดังกล่าวถือเป็นความเสียหายต่อภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวในพัทยา และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประกอบกับสื่อมวลชนประเทศออสเตรเลียได้นำเสนอข่าวแจ้งเตือนประชาชนชาวออสเตรเลียให้ระมัดระวังกลโกงนักท่องเที่ยวซึ่งได้เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยเฉพาะการหลอกขายเครื่องประดับเพชรพลอยในราคาสูงเกินจริง และการเรียกเก็บเงินจากการเช่าเจ็ทสกี โดยอ้างว่าเจ็ทสกีที่นักท่องเที่ยวมานำคืนนั้นได้รับความเสียหาย หากนักท่องเที่ยวไม่ยอมจ่ายค่าเสียหายตามที่เรียกเก็บ ผู้ประกอบการจะข่มขู่คุกคาม

ด้านการจัดอบรมเพื่อสร้างทัศนคติที่ดีให้กับหมอนวดแผนไทย ผลการศึกษาสรุปได้ 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก ให้หมอนวดมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพหมอนวด โดยระบุว่า การนวดแผนไทยนั้นเป็นภูมิปัญญาของคนไทยที่สืบทอดกันมายาวนาน เป็นอาชีพที่มีเกียรติ ดังนั้น หมอนวดแผนไทยจะต้องร่วมกันสร้างมาตรการป้องกันผู้อื่นที่มีใช้หมอนวดแฝงตัวเข้ามาเป็นหมอนวดเพราะต้องการหารายได้จากนักท่องเที่ยว ซึ่งที่ผ่านมามีบุคคลทั้งคนไทยและชาวต่างด้าวแฝงตัวเข้ามาเป็นหมอนวดและขโมยทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว บ้างก็ขายบริการทางเพศไปด้วย ซึ่งทำให้ภาพลักษณ์ของหมอนวดแผนไทยเสียหาย

ด้านการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการดับเพลิงและหนีไฟ ผลการศึกษาสรุปได้ 2 ประเด็น ได้แก่ การอบรมเพื่อพัฒนาทักษะให้พนักงานโรงแรมในพัทยา ผู้บริหารและพนักงานของโรงแรมในเครืออมารีได้ร่วมกันอบรมเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ดับเพลิงและการอพยพหนีไฟอย่างเร่งด่วน โดยได้รับความรู้จากพนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเมืองพัทยาให้เป็นผู้บรรยาย

และสถิติวิธีการใช้อุปกรณ์ดับเพลิง นอกจากนี้ ผู้บริหารและพนักงานของโรงแรมเซ็นทาราแกรนด์มิราจบีช รีสอร์ท พัทยา ได้ร่วมซ้อมการใช้อุปกรณ์ดับเพลิงและการอพยพหนีไฟอย่างเร่งด่วนเช่นเดียวกัน ประเด็นที่สอง คือ โรงพยาบาลในเมืองพัทยาจัดฝึกซ้อมการใช้อุปกรณ์ดับเพลิงและการอพยพหนีไฟ สรุปได้ว่า โรงพยาบาลเมืองพัทยาได้จัดอบรมฝึกซ้อมการป้องกันอัคคีภัย เนื่องจากสิ่งที่เกิดขึ้นคืออัคคีภัยมักจะเกิดจากความประมาท เช่น การเสียบปลั๊กเครื่องใช้ไฟฟ้าค้างไว้ การเผาขยะและหญ้าแห้ง การเปิดเตาแก๊สทิ้งไว้ การจุดธูปเทียนบูชาพระ โรงพยาบาลเมืองพัทยาจึงได้ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐจัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันระงับอัคคีภัย และฝึกซ้อมการอพยพหนีไฟประจำปีงบประมาณ 2560 ขึ้น เพื่อเพิ่มทักษะให้กับพนักงานและประชาชนที่เกี่ยวข้อง

● การนำเสนอข่าวเจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยในเมืองพัทยา

จากการศึกษาจากหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ในประเด็น “การนำเสนอข่าวเจ้าหน้าที่รัฐลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยในเมืองพัทยา” ผลการศึกษาสรุปได้เป็น 4 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยทั่วไป ประเด็นที่สอง การลงพื้นที่ตรวจการค้าประเวณี ประเด็นที่สาม การลงพื้นที่ตรวจถนนคนเดิน (วอล์กกิงสตรีท) ประเด็นที่สี่ การลงพื้นที่ตรวจยาเสพติดในผับ บาร์ ดังต่อไปนี้

○ การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยทั่วไป แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การลงพื้นที่ตรวจความคืบหน้าโครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ท่าเรือพัทยาใต้ (แหลมบาลีฮาย) ส่วนที่สอง การลงพื้นที่ตรวจความเรียบร้อยต้อนรับเทศกาลลอยกระทง โดยในส่วนแรกนั้น สรุปได้ว่าผู้บริหารเมืองพัทยาได้ลงพื้นที่ตรวจสอบความคืบหน้าการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณท่าเรือพัทยาใต้ที่ผ่านมามีต้นทุนเกินกว่า 100 ล้านบาท ในการปรับปรุง ทั้งนี้ ผู้บริหารเมืองพัทยากล่าวว่าโครงการนี้ใกล้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ขณะที่อีกข่าวนำเสนอว่าผู้บริหารเมืองพัทยาได้เรียกผู้ประกอบการเดินเรือในเขตที่ปรับปรุงให้มาทำความเข้าใจร่วมกัน เนื่องจากโครงการนี้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการดังกล่าว ผู้บริหารเมืองพัทยาได้ชี้แจง ทำความเข้าใจโดยให้ผู้ประกอบการย้ายสถานที่ให้บริการเป็นการชั่วคราวซึ่งเมืองพัทยาได้จัดสรรพื้นที่ไว้ให้แล้ว ในขณะที่อีกข่าวระบุว่าคณะทำงานจัดระเบียบท่าเรือได้ประชุมร่วมกันและมีมติให้จัดการจราจรเส้นทางเข้าแหลมบาลีฮายและเส้นทางออกจากแหลมบาลีฮาย เพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรติดขัด โดยขอความร่วมมือบริษัททัวร์ที่นำรถบัสมาส่งและรับนักท่องเที่ยวให้เปลี่ยนสถานที่ไปส่งและรับที่บริเวณโรงแรมฮาร์ดร็อก (Hard Rock Hotel) แทนเป็นการชั่วคราว นอกจากบริเวณหน้าโรงแรมฮาร์ดร็อกแล้ว ยังสามารถจอดรับส่งได้ที่บริเวณศูนย์การค้ารอยัล การ์เด้น พลาซ่า ได้ด้วย นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจเตรียมเข้มงวดรักษาความปลอดภัยให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวในคืนวันลอยกระทงที่จะจัดขึ้นในวันที่ 3 พฤศจิกายน

เนื่องจากในแต่ละปีจะมีประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวและร่วมลอยกระทงที่ชายหาดพัทยาเป็นจำนวนมาก ในปีนี้ คสช. ได้มีหนังสือสั่งห้ามไม่ให้มีการจำหน่ายและเล่นดอกไม้ไฟพลุไฟ ประทัด และโคมลอย โดยให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบออกตรวจตราสอดส่อง พร้อมกับทำความเข้าใจกับประชาชน ร้านค้าที่เคยจำหน่ายดอกไม้ไฟ พลุไฟ ใ้แจ้งจำหน่ายในเทศกาลลอยกระทงปีนี้ ขณะที่เว็บไซต์สนุก (Sanook) ระบุว่า เทศกาลลอยกระทงที่ชายหาดพัทยาในปีนี้อีกคือ นักท่องเที่ยวชาวไทย ชาวต่างชาติ ททยอยกันออกมาลอยกระทงจำนวนมาก ด้านเจ้าหน้าที่เทศกิจเมืองพัทยาได้ลงพื้นที่เดินตรวจตราความเรียบร้อย ป้องกันไม่ให้มีแม่ค้านำประทัด โคมลอย พลุ มาขายให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวในคืนวันลอยกระทง เนื่องจากผู้บริหารเมืองพัทยาเห็นว่าอาจส่งผลร้ายให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว ประกอบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจบางละมุงเตรียมกวาดล้างแก๊งเด็กแว้นที่มักจะนัดรวมกลุ่มซัดรถจักรยานยนต์ซึ่งเป็นประจำทุกคืนวันลอยกระทง ทั้งนี้ ผู้บริหารเมืองพัทยาได้ประชาสัมพันธ์ขอให้กลุ่มผู้ประกอบการห้องพัก โรงแรม อพาร์ทเมนท์ในพัทยาคอยสอดส่องไม่ให้เยาวชนจับกลุ่มกันในคืนวันลอยกระทง เพราะอาจจะสร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวได้ ด้าน เว็บไซต์ข่าวพีพีทีวีระบุว่าบรรยากาศช่วงเช้าหลังวันลอยกระทงที่ชายหาดพัทยา จังหวัดชลบุรี ทั้งชายหาดพัทยาเหนือ ชายหาดพัทยาใต้ รวมถึงชายหาดจอมเทียน มีน้ำทะเลพัดซากกระทงและเศษขยะมารวมกันบริเวณชายหาดจำนวนมาก ผู้ประกอบการบริเวณนั้นต่างช่วยกันเก็บกวาดให้เรียบร้อยเพื่ออำนวยความสะดวกให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานได้ง่ายขึ้น

○ การลงพื้นที่ตรวจ-จับการค้าประเวณี สรุปได้ว่า ในประเด็นนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การจับหญิงสาวชาวไทยรับเร้านักท่องเที่ยวให้ซื้อบริการทางเพศ ประเด็นที่สอง การจับโซว์ลามกและค้าประเวณี ในประเด็นแรกนั้น สรุปได้ว่าสื่อต่างประเทศนำเสนอข่าวว่าพัทยาเป็นเมืองหลวงแห่งเซ็กส์ของโลก มีการค้าประเวณีจำนวนมาก หน่วยงานภาครัฐในพัทยาและรัฐบาลไทยไม่สบายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น จึงมีนโยบายแก้ไขปัญหานี้ ทีมข่าวได้ลงพื้นที่ชายหาดพัทยาได้พบหญิงสาวแต่งกายชุดนุ่งน้อยห่มน้อยยืนตามชายหาดเรียกลูกค้าซึ่งเป็นชาวต่างประเทศให้ซื้อบริการทางเพศ มีทั้งยืนอยู่คนเดียวและยืนอยู่เป็นกลุ่ม ผู้สื่อข่าวจึงเดินไปสอบถามได้ความว่าราคาค่าตัวอยู่ที่การตกลงของแต่ละคน ทว่าขั้นต่ำคือ 500 บาท ส่วนประเด็นการจับโซว์ลามกและค้าประเวณี สรุปได้ว่า ตำรวจท่องเที่ยวพัทยาเข้าล้อมซื้อและจับกุมร้านชายเปียร์ที่แอบขายบริการทางเพศในพัทยาพร้อมของกลางเป็นถุงยางอนามัยและอุปกรณ์ร่วมเพศ โดยนำตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมาย ชาวต่อมาเป็นชาวเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรุงเทพมหานครนำกำลังลงพื้นที่พัทยา จับสาวไทย สาวต่างชาติ ที่ขายบริการทางเพศชายหาดพัทยาและบริเวณถนนคนเดิน (วอล์กิ้งสตรีท) ชาวต่อมา นายอำเภอบางละมุงพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาลงพื้นที่จับกุมสถานประกอบการ คือ ร้านแอร์พอร์ต (Airport) และร้านแดนซ์ 2 (Dance2) ตั้งอยู่ย่าน

ถนนคนเดินเนื่องจากมีการใช้เวลามากให้นักท่องเที่ยวดู ชาวต่อมาเป็นชาวนายอำเภอบางละมุงนำกำลังเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองลงพื้นที่ตรวจสอบสถานบันเทิงถนนคนเดินพบว่า ร้านชื่อ “วิลด์มินค์ คลับ อะโกโก้” ได้เปิดให้มีการค้าประเวณี โดยดัดแปลงพื้นที่ชั้น 3 ให้เป็นห้อง “ช็อตไทม์” (Short Time) เจ้าหน้าที่พบนักท่องเที่ยวและหญิงสาวชาวไทยกำลังร่วมเพศกันอยู่ จึงเข้าจับกุม

○ การลงพื้นที่ตรวจสอบสถานประกอบการ สรุปเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การตรวจยาเสพติดนักท่องเที่ยวในผับ บาร์ ประเด็นที่สอง การตรวจหายาเสพติดในห้างสรรพสินค้า ประเด็นที่สาม การตรวจจับยาเสพติดในปั้มน้ำมัน โดยประเด็นแรก สรุปได้ว่า ปลัดอำเภอบางละมุงร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยา นำกำลังเข้าตรวจร้าน “แดนซ์ 2” พบนักท่องเที่ยว 19 คน ปัสสาวะมีสีม่วงเจือปน และพบยาเสพติดตกอยู่บนพื้นใต้โต๊ะ ยาเค 8 ฝู่ง น้ำหนักรวม 8.29 กรัม และยาอี 4 ฝู่ง จึงเชิญตัวเจ้าของร้านไปดำเนินคดีตามกฎหมาย กรณีต่อมา เป็น นายอำเภอบางละมุงได้นำกำลังเข้าตรวจยาเสพติดร้านอพอลโล ในซอย 21 เฉลิมพระเกียรติ ถนนพญาสาย 3 พบนักท่องเที่ยววัยรุ่นชายหญิงกว่า 100 คน เจ้าหน้าที่ได้ตรวจปัสสาวะพบว่ามีผู้ใช้ยาเสพติด 22 คน เป็นชาย 18 คน เป็นหญิง 4 คน จึงนำตัวไปดำเนินคดีตามกฎหมาย ประเด็นการตรวจยาเสพติดในห้างสรรพสินค้า สรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยานุกตรวจคนงานที่ก่อสร้างห้าง “เทอร์มินอล 21” พบว่ามีหลายคนที่มีปัสสาวะเป็นสีม่วง 41 ราย และพบยาบ้า 10 เม็ด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้คัดแยกตัวไว้เพื่อตรวจหาสารเสพติดอีกครั้งก่อนที่จะส่งดำเนินคดีตามกฎหมาย ประเด็นการตรวจจับยาเสพติดในปั้มน้ำมัน ปรากฏว่าผู้บังคับบัญชาตำรวจภูธรภาค 2 แกลงข่าวการจับกุมเครือข่ายค้ายาเสพติดรายใหญ่ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี กรณีต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจเมืองพัทยาจับกุมพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่คาปั้มน้ำมัน พร้อมของกลางยาเสพติดประเภทที่ 1 เป็นยาบ้า จำนวน 9,800 เม็ด ยาไอซ์ จำนวน 137.23 กรัม ซึ่งจะนำมาส่งให้ผู้ค้ารายย่อยเพื่อนำมาขายต่อให้กับเยาวชน และนักท่องเที่ยวตามสถานบันเทิงในพื้นที่เมืองพัทยา จึงควบคุมตัวส่งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีตามกฎหมาย

7.2 การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ในประเด็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

จากการศึกษาจากเอกสารในประเด็นการนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์ในประเด็น “สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา” สรุปได้ 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นแรก สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศไม่ปลอดภัย ประเด็นที่สอง ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา ดังต่อไปนี้

7.2.1 สาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาไม่ปลอดภัย

ประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อสาเหตุที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาไม่ปลอดภัยนั้น ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งที่เป็นคนไทยและเป็นชาวต่างประเทศในพัทยาสรุปออกได้ 6 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นแรก สาเหตุเนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานของเมืองที่ไม่ได้มาตรฐาน ประเด็นที่สอง สาเหตุเนื่องจากความประมาท ประเด็นที่สาม สาเหตุเนื่องจากการแบ่งเขตน้ำที่ไม่ชัดเจน ประเด็นที่สี่ สาเหตุเนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพ ประเด็นที่ห้า สาเหตุเนื่องจากหน่วยงานรัฐสับสนในบทบาทของตนเอง ประเด็นที่หก สาเหตุเนื่องจากสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน ดังต่อไปนี้

- สาเหตุเนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานของเมืองที่ไม่ได้มาตรฐาน สรุปได้ว่าประกอบด้วย นักท่องเที่ยวไม่ปลอดภัยเนื่องจากการขนส่งมวลชนในพัทยาไม่ได้มาตรฐาน ทำให้เกิดปัญหาหลายประการ เช่น ปัญหาระหว่างผู้ให้บริการรถแท็กซี่มีเตอร์กับผู้ขับรถแท็กซี่เบอร์ดี้ที่เกิดความขัดแย้งเนื่องจากแย่งผู้โดยสารกัน ปัญหาต่อมาที่เกี่ยวข้องกับขนส่งมวลชนที่ไม่ได้มาตรฐานทำให้เกิดอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากรถสองแถวในพัทยาไม่จอดในที่สำหรับจอด แต่มักจะจอดในช่องทางรถคันอื่นวิ่งอยู่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นปัญหาที่เกิดจากคนขับรถสองแถวจอดรับ ส่ง ผู้โดยสารกลางถนน ทำให้รถคันที่ขับตามมาชนท้าย หรือหักหลบกะทันหันจนเกิดอุบัติเหตุ เป็นต้น ปัญหาประการที่สองที่เกิดอันเนื่องมาจากโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาไม่ได้มาตรฐานคือ “ฟุตบอล” หรือ “ทางเท้า” ชำรุด เป็นเหตุให้นักท่องเที่ยวจำต้องเสี่ยงไปเดินบนถนน เนื่องจากไม่สามารถเดินบนทางเท้าได้ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุทั้งรถจักรยานยนต์เฉี่ยวชน และรถยนต์เฉี่ยวชน ประกอบกับผู้ประกอบการหลายรายมักจะวางหรือตั้งสิ่งของสำหรับขายให้นักท่องเที่ยวบนทางเท้า ทำให้นักท่องเที่ยวต้องหลีกเลี่ยงไปเดินบนถนนจนเกิดอุบัติเหตุ

นอกจากนี้ การวางผังเมืองที่ขาดประสิทธิภาพซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยาที่ไม่ได้มาตรฐาน ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่าตนเองไม่แน่ใจว่าเดิมทีเดียวนั้นได้มีการวางผังเมืองในพัทยาหรือไม่ และจากประสบการณ์ที่เดินทางไปท่องเที่ยวพัทยาจะพบว่าถนนบางสายคับแคบมาก รถยนต์และรถจักรยานยนต์ไม่สามารถสวนทางกันได้ ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่ากรณีที่เมืองพัทยามีสภาพของเมืองเป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้บริหารหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่เลือกที่จะไม่ใช้อำนาจเด็ดขาดในการพัฒนาเมือง ซึ่งการใช้อำนาจเด็ดขาดจะกระทบกับการดำเนินชีวิตของประชาชน ผู้ประกอบการ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เมืองพัทยามีสภาพดังที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งมองว่า ผู้บริหารเมืองพัทยาคควรระทบทวนผังเมืองเสียใหม่ โดยเพิ่มห้องน้ำสาธารณะให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวในพัทยาให้มากกว่านี้ เพราะความเป็นเมืองสมัยใหม่นั้นจะต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาตอนเช้าจนกระทั่ง

เข้านอนในยามค่ำคืน สุขอนามัยหรือการสร้างห้องน้ำสาธารณะให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้ใช้ จึงเป็นสิ่งที่จะต้องทำ ประกอบกับการทบทวนผังเมืองเพื่อให้เด็กๆในพื้นที่ได้เดินทางไปโรงเรียนได้สะดวก มีการสร้างโรงพยาบาลในพื้นที่ซึ่งเอื้อความสะดวกสบายให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวได้เดินทางไปสะดวกมากกว่าที่เป็นอยู่

- **สาเหตุเนื่องจากความประมาท** สรุปได้ว่า มีสาเหตุหลักใน 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก ความประมาทของผู้ดูแลลิฟท์โดยสารของโรงแรม ประเด็นที่สอง ความประมาทของผู้ดูแลเรือท่องเที่ยว ในประเด็นแรกนั้น สรุปได้ว่า การที่เกิดอุบัติเหตุลิฟท์โดยสารของโรงแรมในพัทธยาตก เพราะลวดสลิงที่ยึดติดกับเหล็กด้านบนขาด แสดงให้เห็นถึงความไม่รอบคอบของผู้ดูแลลิฟท์โดยสาร ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่าอุบัติเหตุดังกล่าวเกิดจากความประมาทของผู้ใช้ลิฟท์ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎการใช้ลิฟท์ซึ่งเข้าไปในลิฟท์มากเกินไปจนเกินจำนวนที่กำหนดไว้ กรณีต่อมาเป็นความประมาทของผู้ประกอบการเรือท่องเที่ยว ทำให้เกิดเปลวเพลิงลุกไหม้เรือโดยสารขนาดใหญ่ที่นำนักท่องเที่ยวจำนวนมากไปยังเกาะล้าน แม้เจ้าหน้าที่จะช่วยกันนำเรือแพและเรือเร็ว (สปีดโบ๊ท) เข้าไปช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่กำลังว่ายน้ำเอาตัวรอดอยู่ในทะเลแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีนักท่องเที่ยว 5-6 รายที่เสียชีวิตจากกรณีนี้

- **สาเหตุเนื่องจากการแบ่งเขตน้ำที่ไม่ชัดเจน** สรุปได้ว่า มีสาเหตุหลักใน 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก อุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับซึ่เจ็ทสกีชนเรือเร็ว (สปีดโบ๊ท) ประเด็นที่สอง อุบัติเหตุจากการขับซึ่เจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวที่กำลังเล่นน้ำทะเล ในประเด็นแรกนั้น สรุปได้ว่า อุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับซึ่เจ็ทสกีไปชนเรือเร็ว หรือที่เรียกกันว่า “สปีดโบ๊ท” นั้น เกิดจากนักท่องเที่ยวไม่รู้ว่าตนเองจะสามารถขับซึ่เจ็ทสกีออกทะเลไปได้ไกลเท่าใด เนื่องจากไม่เห็นเส้นหรือแนวกันแบ่งเขตไว้ จึงขับซึ่ออกนอกแนวกันเขตและชนกับผู้ขับซึ่เรือเร็ว เนื่องจากบริเวณนั้นผู้ประกอบการหลายรายได้นำเจ็ทสกีมาให้นักท่องเที่ยวเช่าขับซึ่ จึงมักจะเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายกล่าวว่า ผู้ประกอบการจะต้องอธิบายให้นักท่องเที่ยวเข้าใจก่อนว่าสามารถขับซึ่เจ็ทสกีไปได้ไกลเท่าใด และ บริเวณใดที่ห้ามไม่ให้ขับซึ่เจ็ทสกีเข้าไป รวมทั้งสอนการใช้อุปกรณ์การขับซึ่เจ็ทสกีให้เข้าใจเสียก่อนที่จะปล่อยให้นักท่องเที่ยวขับซึ่ตามลำพัง ประเด็นต่อมา เป็นอุบัติเหตุนักท่องเที่ยวขับซึ่เจ็ทสกีชนนักท่องเที่ยวที่กำลังเล่นน้ำทะเล สรุปได้ว่า เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแนวกันเขตสำหรับการขับซึ่เจ็ทสกีในทะเลกับการจัดสรรพื้นที่สำหรับนักท่องเที่ยวเล่นน้ำที่ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ขับซึ่เจ็ทสกีขับมาชนนักท่องเที่ยวที่กำลังเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานจนมีผู้เสียชีวิตหลายคน

- **สาเหตุเนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพ** สรุปได้ว่า มีสาเหตุหลักใน 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การขาดความเข้มงวดกับผู้ให้บริการรถรับจ้าง

สาธารณะ ประเด็นที่สอง การขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ ประเด็นที่สาม การขาดความเข้มงวดกับประชาชนที่ทิ้งขยะมังกาย ในประเด็นแรกนั้น สรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่รัฐในพหุวิทยาขาดความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายผู้ขับซึ่รถจักรยานยนต์ ทั้งประชาชนที่ขับซึ่รถจักรยานยนต์ย้อนทิศทาง หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “ย้อนศร” และผู้ขับซึ่รถจักรยานยนต์รับจ้าง ซึ่งสามารถพบเห็นการซึ่รถย้อนศร และซึ่รถบนทางเท้าได้ทั่วไปในเมืองพัทยา นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศกล่าวว่าจากที่เดินทางไปท่องเที่ยวหลายประเทศในโลกพบว่าคนไทยมีวินัยการขับซึ่รถจักรยานยนต์ที่แย่มาก ถือเป็นเรื่องแปลกประหลาดกว่าเมืองอื่นๆ และเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวมากกว่าเรื่องอื่นใดทั้งปวง เพราะการขับซึ่ดังกล่าวนี้เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมาก นักท่องเที่ยวจะต้องเรียนรู้ และระมัดระวังตนเองอย่างมาก ประเด็นการขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการ สรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่รัฐในเมืองพหุวิทยาขาดความเข้มงวดกับผู้ประกอบการที่มักจะขยายพื้นที่ในการวางสินค้าขายให้นักท่องเที่ยวที่เดินบริเวณชายหาดพัทยา โดยนำสินค้าวางยื่นออกมาบนทางเท้า ทำให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวจำต้องลงไปเดินบนพื้นถนน อีกทั้งผู้ประกอบการรายย่อย เช่น แม่ค้าหาบเร่ และผู้ที่นำโต๊ะมาตั้งบนทางเท้าและวางสินค้าจำหน่ายให้นักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปผ่านมา ทำให้ขาดความเป็นระเบียบ นอกจากนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ได้กล่าวถึงผู้ประกอบการอื่นที่มังกาย เช่น ผู้ประกอบการที่มีอาชีพรับเหมาก่อสร้าง ซึ่งนำสังกะสีและวัสดุอื่นมากั้นเป็นห้องเล็กๆบริเวณชายหาดเพื่อให้คนงานได้พักอาศัยในระหว่างกำลังก่อสร้างอาคารอยู่ ซึ่งทำให้ทัศนียภาพของชายหาดพัทยาเสียหาย อีกทั้งยังนำเอาวัสดุที่ยังไม่ได้ใช้ในการก่อสร้างมากองไว้บริเวณชายหาดเนื่องจากเห็นว่าสามารถขนถ่ายไปมาในระหว่างการก่อสร้างอาคารได้สะดวก ส่วนประเด็น การขาดความเข้มงวดกับประชาชนที่ทิ้งขยะมังกาย สรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกรายกล่าวถึงการไม่ทิ้งขยะลงในถังขยะในเมืองพัทยา โดยระบุว่าประชาชนจำนวนหนึ่งมีวินัยในการกำจัดขยะ โดยทิ้งขยะลงในถังขยะ แต่ทว่ามีประชาชนอีกจำนวนมากที่มักจะนำขยะมาวางไว้ใกล้ถังขยะ ทั้งที่ภายในถังขยะยังมีพื้นที่ว่างสำหรับใส่ขยะก็ตาม การที่ประชาชนทิ้งขยะมังกายเช่นนี้ได้ทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินผ่านไปมาได้รับกลิ่นเหม็นจากขยะที่ทับถมกันเป็นเวลานาน และส่งมลพิษต่อผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง ที่เป็นเช่นนี้เพราะเจ้าหน้าที่รัฐไม่ได้บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ทำให้ประชาชนไม่เกรงกลัวต่อการทำผิดกฎหมาย จึงพบเห็นปัญหานี้ได้ทั่วไป

● สาเหตุเนื่องจากหน่วยงานรัฐสืบสนในบทบาทของตนเอง สรุปได้ว่า มีสาเหตุมาจากการที่รัฐมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวระดับล่างมากจนเกินไป การที่มองว่ารัฐมุ่งเน้นนักท่องเที่ยวระดับล่างเพราะเห็นได้จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นคือแหล่งบันเทิงยามค่ำคืนที่เกิดขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายนี้ เช่น บาร์เบียร์ ที่ประกอบด้วยการขายบริการทางเพศที่แฝงตัวอยู่ทั่วไปในพัทยา การเปิดร้านประเภทบันเทิงในรูปแบบต่างๆ เพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเข้ามาหาความ

สำราญใจ เป็นต้น ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายมองว่ารัฐควรกำหนดวางตำแหน่งให้เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับ 4-5 ดาว โดยพยายามปรับจากสิ่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันให้เปลี่ยนไปในทิศทางดังกล่าว เนื่องจากเป็นหนทางที่จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมและปัญหาอื่นที่เกิดขึ้นในพัทยา และเป็นประโยชน์ต่อประชาชนและนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา หากผู้บริหารประเทศไทยและผู้บริหารเมืองพัทยาให้ความสำคัญกับการปรับเปลี่ยนให้เมืองพัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวระดับสูง (High End) จะทำให้ปัญหาที่เกิดจากชาวต่างประเทศในพัทยาลดน้อยลง เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นคือ การไม่เข้มงวดในการคัดกรองชาวต่างประเทศที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย เพราะชาวต่างประเทศมีหลายกลุ่ม มีทั้งที่ทำธุรกิจถูกต้องตามกฎหมาย และทำธุรกิจผิดกฎหมาย บางกลุ่มทำธุรกิจถูกต้องกฎหมายบ้าง แต่เบื้องหลังทำผิดกฎหมาย กลุ่มชาวรัสเซียทำธุรกิจเรียกเก็บเงินค่าคุ้มครองจากนักธุรกิจสัญชาติเดียวกัน กลุ่มชาวจีนที่เข้ามาทำธุรกิจผิดกฎหมายในพัทยา มีทั้งจับกุมตัวชาวจีนเรียกค่าไถ่ และเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทั้งยังล่อลวงหญิงสาวจากประเทศจีนมาค้าประเวณีในพัทยา นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มชาวอาหรับซึ่งมาจากหลายประเทศที่สร้างปัญหาในพัทยา ทั้งการใช้ธนบัตรปลอม การทำบัตรเครดิตปลอม ทำให้ผู้ประกอบการในพัทยาได้รับความเดือดร้อน

● **สาเหตุเนื่องจากสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน** สรุปได้ว่า มีสาเหตุมาจากสุขอนามัยไม่ได้มาตรฐาน ประกอบด้วย อาหารการกินที่ไม่สะอาด ซึ่งนักท่องเที่ยวได้ร้องเรียนหน่วยงานในพัทยาให้ปรับปรุงการประกอบอาหารของผู้ประกอบการรายย่อยที่ไม่สะอาด ทั้งการชำระล้างอุปกรณ์ประกอบอาหารที่ไม่สะอาด เช่น ถังถ้วย จาน ชาม ไม่สะอาด เป็นต้น นอกจากนี้ยังขาดแคลนห้องน้ำสาธารณะในพัทยา เมื่อเปรียบเทียบกับเมืองที่เจริญแล้วจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวสามารถเดินเข้าห้องน้ำสาธารณะได้ทั่วไป ในขณะที่ประชาชนและนักท่องเที่ยวในพัทยาหาห้องน้ำสาธารณะเข้ายาก เนื่องจากมีปริมาณน้อยมาก และเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองในประเทศที่พัฒนาแล้วจะเห็นว่าประชาชนและนักท่องเที่ยวสามารถกดน้ำดื่มที่สะอาดดื่มได้ตามจุดให้บริการต่างๆ ในขณะที่เมืองพัทยายังมีการจัดน้ำดื่มสะอาดสำหรับนักท่องเที่ยวไว้น้อย

7.2 ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้ง 5 กลุ่ม ในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประเด็นที่สอง การสื่อสารชักจูงใจให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวตระหนักถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น ประเด็นที่สาม การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ ประเด็นที่สี่

การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานรัฐบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด ประเด็นที่ห้า การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่รัฐปฏิบัติเข้าใจบทบาทของตนเอง ประเด็นที่หก การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน

7.2.1 ประเด็นการสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็นความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมืองพัทยา สรุปได้ว่า แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ประเด็นที่สอง การออกแบบถนน

- **การสร้างขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ** สรุปผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน ประเด็นที่สอง การออกแบบถนนสำหรับการขับขี่รถจักรยาน ในประเด็นแรกนั้น นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต้องการให้มีการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินในเมืองพัทยา เนื่องจากเห็นว่าเป็นการคมนาคมที่สะดวกและมีความปลอดภัยมากกว่าการใช้ยานพาหนะอื่น นักท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวพัทยา แต่เกรงว่าตนเองจะไม่ปลอดภัย เนื่องจากมักจะได้ยินข่าวนักท่องเที่ยวถูกประทุษร้ายอยู่บ่อยครั้งทั้งจากสื่อมวลชนและจากการบอกเล่าของนักท่องเที่ยวคนอื่น จึงเลือกเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศอื่นหรือในพื้นที่อื่นของประเทศไทย จึงทำให้เศรษฐกิจในเมืองพัทยาลดลงไป ส่วนประเด็นการออกแบบถนนสำหรับการขับขี่รถจักรยาน สรุปได้ว่า เมืองพัทยาคควรปรับปรุงถนนหนทางเป็นประการแรก โดยจะต้องปรับปรุงให้มีถนนกว้างขวางกว่าที่เป็นอยู่ การบังคับใช้อำนาจรัฐเพื่อประโยชน์ของคนส่วนใหญ่นั้นมีความจำเป็น ไม่เช่นนั้นทั้งประชาชนและนักท่องเที่ยวจะต้องพบเจอกับสภาพถนนแคบอันเป็นที่มาของอุบัติเหตุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตรอกหรือในซอยที่แคบมากซึ่งมักจะเกิดอุบัติเหตุอยู่บ่อยครั้ง นักท่องเที่ยวบางคนชื่นชอบการขี่จักรยาน จึงเช่าจักรยานขี่ในพัทยาแทนการเดินทางไปตามสถานที่ต่างๆ แต่ปรากฏว่าถูกรถยนต์ชนได้รับบาดเจ็บ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเนื่องจากการออกแบบถนนที่ไม่ได้จัดทำขึ้นเพื่อให้มีการขี่จักรยานยนต์ ทั้งที่เมืองท่องเที่ยวหลายแห่งในโลกส่งเสริมการขี่จักรยาน

7.2.2 การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้น” แบ่งเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายจากอุบัติเหตุ ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม ประเด็นที่สาม การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและภาษาจีน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- **การให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอันตรายจากอุบัติเหตุ** สรุปได้ว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งคืออุบัติเหตุที่เกิดจากรถยนต์ และอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ ในประเด็นแรกสรุปได้ว่าชาวต่างประเทศจำนวนมากที่ถูกรถยนต์ชนในพัทยา โดยเฉพาะการถูกชนระหว่างเดินข้าม

ถนน เนื่องจากคนไทยไม่ปฏิบัติตามหลักสากล นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศและประชาชนบริเวณนั้นมักจะเดินข้ามถนนตามที่ตนเองสะดวก โดยไม่เดินไปยังทางม้าลาย ถึงแม้ว่าทางม้าลายจะอยู่บริเวณใกล้เคียงก็ตาม นักท่องเที่ยวที่มาจากต่างประเทศนั้นจะคุ้นเคยกับการเคารพในกฎจราจร ซึ่งถ้าหากประชาชนหรือนักท่องเที่ยวกดขอสัญญาณไฟเพื่อจะเดินข้ามถนน ผู้ขับขีรถยนต์จะหยุดรถให้ทันที แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในพททยา คือ เมื่อนักท่องเที่ยวกดปุ่มขอสัญญาณไฟเพื่อจะเดินข้ามถนน คนขับรถกลับไม่หยุดรถให้เดินข้ามไป ผู้ให้สัมภาษณ์อีกรายหนึ่งกล่าวถึงประเด็นนี้ว่าสิ่งที่หน่วยงานรัฐในพททยาควรปรับปรุงแก้ไขคือการรณรงค์ให้คนไทยเห็นความสำคัญของทางม้าลาย เพราะที่ผ่านมาจากประสบการณ์จะเห็นว่าทางม้าลายแทบจะไม่มี ความหมาย ประเด็นต่อมาคือ การให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ สรุปได้ว่าที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวในพททยาถูกรถจักรยานยนต์ชนได้รับบาดเจ็บบ่อยครั้ง นักท่องเที่ยวจำนวนมากนิยมเช่าจักรยานยนต์ขับขึ้นไปตามสถานที่ต่างๆในพททยา ซึ่งมีความสะดวก รวดเร็วมากกว่าการเดินทาง แต่เนื่องจากความไม่คุ้นชินกับวัฒนธรรมการใช้รถใช้ถนนของคนไทยที่ไม่เหมือนประเทศอื่นๆ จึงเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง

- **การสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังเหตุอาชญากรรม** สรุปได้ว่า การประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพททยาเกิดขึ้นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะการฉกชิงชิงวิ่งราวทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ทั้งนี้ หน่วยงานภาครัฐควรสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยวให้ระมัดระวังด้วยการเขียนป้ายแจ้งให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์มองว่าในประเด็นการสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการวิ่งราวทรัพย์สินนั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เนื่องจากอาจทำให้นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกรู้ว่าถ้าหากเดินทางเข้ามาพททยาแล้วจะต้องเผชิญกับความเสียหายอะไรบ้าง ดังนั้น ภาครัฐจะต้องคิดว่าวิธีการสื่อสารเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ตระหนักถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น แต่ต้องไม่ให้กระทบต่อภาพลักษณ์ของเมืองพททยา

- **การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษและภาษาจีน** สรุปได้ว่า ภาครัฐควรจัดทำข้อความสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีนให้มากขึ้น เพื่อให้นักท่องเที่ยวจีนที่เดินทางเข้ามาพททยาในพททยาได้รับรู้สิ่งใดที่ควรระวังหรือระมัดระวังเป็นพิเศษ เนื่องจากไม่เข้าใจภาษาไทย ประกอบกับสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งไม่มีการสื่อข้อความภาษาจีนให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้ จึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนได้รับอุบัติเหตุหลายครั้ง นอกจากนี้ ควรจัดทำป้ายภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ประสบอุบัติเหตุนี้มาจากสาเหตุหลายประการ สาเหตุหนึ่งมาจากการไม่เข้าใจภาษาไทย เนื่องจากสถานที่หลายแห่งมีป้ายภาษาไทยบอกไว้ว่าให้นักท่องเที่ยวพึงตระหนักหรือระมัดระวังเป็นพิเศษ หน่วยงานรัฐในท้องถิ่นควรจัดทำป้ายบอกรายละเอียดต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษด้วย

7.2.3 การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อสร้างความปลอดภัยทางน้ำ” ผลการศึกษาประกอบด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสื่อสารไปยังบริษัทน้ำเที่ยว ประเด็นที่สอง การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการเจ็ทสกี ประเด็นที่สาม การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยว

- **การสื่อสารไปยังบริษัทน้ำเที่ยว** หน่วยงานรัฐในพื้ทศยควรสื่อสารไปยังผู้บริหารบริษัทน้ำเที่ยวให้แจ้งนักท่องเที่ยวให้รู้ราคาการเช่าเจ็ทสกีให้นักท่องเที่ยวรู้ว่าอัตราค่าบริการข้อขี่เจ็ทสกีครั้งข้อโมง เป็นเงินเท่าใด และหากต้องการเช่าเพิ่มขึ้นอีก 10 นาที จะต้องจ่ายเพิ่มอีกเท่าใด หากนักท่องเที่ยวต้องการเช่าเจ็ทสกี 1 ข้อโมง จะต้องจ่ายค่าเช่าเท่าใด เป็นต้น เพื่อป้องกันการเรียกเก็บเงินค่าเช่าแพงเกินจริง

- **การสื่อสารไปยังผู้ประกอบการเจ็ทสกี** ให้ผู้ประกอบการเคร่งครัด กฎระเบียบการให้บริการ โดยอธิบายวิธีการข้อขี่เจ็ทสกีอย่างปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว เข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะปล่อยให้ข้อขี่ไปตามลำพัง และย้าให้ผู้ประกอบการเจ็ทสกีปฏิบัติตามการรายงานข่าวของกรมอุตุนิยมวิทยาอย่างเคร่งครัด เนื่องจากที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวเช่าเจ็ทสกีและข้อขี่ไปในทะเลแล้วถูกลมพัดจนเจ็ทสกีคว่าหลายครั้ง อีกทั้งหน่วยงานรัฐในท้ทงถิ่นควรสื่อสารให้ผู้ประกอบการปฏิบัติตามรายงานกรมอุตุนิยมวิทยา เพราะเกี่ยวข้องกับชีวิตของตนเองและของนักท่องเที่ยว เนื่องจากที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวข้อขี่เจ็ทสกีออกไปในทะเลและถูกลมพายุพัดคว่าหลายครั้ง มีท้ทงที่เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บ

- **การสื่อสารไปยังนักท่องเที่ยว** ให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงความปลอดภัยของร่างกายของตนเองก่อนที่จะเช่าเจ็ทสกีข้อขี่ไปในทะเล เนื่องจากอุบัติเหตุทางน้ำส่วนหนึ่งเกิดจากนักท่องเที่ยวขาดความปลอดภัยร่างกาย บางคนมีรูปร่างอ้วนมาก บางคนแก่ชรามาก บางคนมีโรคประจำตัว เป็นต้น

7.2.4 การให้หน่วยงานของรัฐเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อให้หน่วยงานรัฐเข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมาย” ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นแรก การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายจราจร ประเด็นที่สอง การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายอาชญากรรม ดังต่อไปนี้

- **การให้เข้มงวดกับการบังคับใช้กฎหมายจราจร** สรุปได้ว่า แบ่งออกเป็น 4 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การสื่อสารให้เข้มงวดกับผู้ขับรถยนต์ให้บริการสาธารณะ (รถสองแถว) ประเด็นที่สอง การสื่อสารไม่ให้มีการข้อขี่รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง (ย้อนศร) ประเด็นที่สาม

การสื่อสารเพื่อไม่ให้ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ประเด็นที่สี่ การสื่อสารให้ผู้ขับขี่ไม่ขับเร็วเกินที่กฎหมายกำหนด ในประเด็นการสื่อสารให้เข้มงวดกับผู้ขับขี่รถยนต์ให้บริการสาธารณะ (รถสองแถว) สรุปได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นคือคนขับรถสองแถวในพัทยามักจะฝ่าฝืนกฎจราจรโดยเคร่งครัด คนขับจะหยุดรถก็ต่อเมื่อนักท่องเที่ยวเรียกให้หยุด ถึงแม้ว่าขณะนั้นขับรถอยู่กลางถนนก็ตาม พฤติกรรมการขับรถและหยุดรถเช่นนี้ทำให้รถคันที่อยู่ด้านหลังไม่สามารถไปต่อได้ ส่งผลให้รถติดเป็นแถวยาวเพียงเพราะคนขับรถสองแถวต้องการจอดรถรับผู้โดยสาร กรณีต่อมา การสื่อสารไม่ให้มีการขับที่รถจักรยานยนต์สวนทิศทาง (ย้อนศร) สรุปได้ว่า การขับที่รถจักรยานยนต์สวนทิศทางนั้นเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นบนท้องถนน แสดงให้เห็นถึงการขาดวินัยในการใช้รถใช้ถนน คำนึงถึงความสะดวกของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของบุคคลอื่นที่จะติดตามมาจากความมั่งคั่ง การที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ย้อนศรมีโทษปรับไม่เกิน 500 บาท นั้นถือว่าเป็นจำนวนเงินที่น้อย ซึ่งมีส่วนทำให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวไม่เกรงกลัวกฎหมาย

กรณีต่อมา การสื่อสารเพื่อไม่ให้ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร สรุปได้ว่า อุบัติเหตุเกี่ยวกับการจราจรที่เกิดขึ้นในพัทยาหลายครั้งเกิดจากการที่ผู้ขับขี่ยานพาหนะฝ่าฝืนสัญญาณไฟจราจร ทั้งการฝ่าฝืนสัญญาณไฟแดง และการฝ่าฝืนสัญญาณไฟเหลือง ซึ่งตามหลักสากลนั้น สัญญาณไฟแดง หมายถึง ผู้ขับขี่ยานพาหนะจะต้องหยุดรถ แต่ทว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในพัทยา คือ ผู้ขับขี่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ และรถประเภทอื่นมักจะฝ่าฝืนกฎจราจร ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุในหลายครั้ง ส่วนสัญญาณไฟเหลืองตามหลักสากลนั้น หมายถึง ผู้ขับขี่จะต้องเตรียมหยุดรถเพื่อให้คนเดินเท้าได้ข้ามถนนได้ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองพัทยา คือ เมื่อผู้ขับขี่รถเห็นสัญญาณไฟจราจรสีเหลือง ก็มักจะเหยียบหรือบิดคันเร่งเพื่อให้รถพุ่งตรงไปจะได้ไม่ต้องเสียเวลาหยุดรถเมื่อมีสัญญาณไฟแดง จะเห็นได้ว่า การที่ผู้ขับขี่ยานพาหนะในพัทยาขาดวินัยโดยไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร นั้นเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ กรณีต่อมา การสื่อสารไม่ให้ผู้ขับขี่ขับเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด สรุปได้ว่า การที่ผู้ขับขี่ขับเร็วด้วยความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดนั้นผิดกฎจราจร ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจในการว่ากล่าวตักเตือน และเปรียบเทียบปรับตามอัตราที่กฎหมายกำหนด การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจติดป้ายแจ้งให้ประชาชนทราบว่าในพื้นที่แต่ละแห่งนั้น จะต้องขับที่เร็วไม่เกินความเร็วเท่าใด โดยแยกรถแต่ละประเภทไว้ให้ชัดเจน การแจ้งข่าวสารเช่นนี้เหมาะสมดีแล้ว แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือมีประชาชนจำนวนหนึ่งที่มองว่าเจ้าหน้าที่รัฐจำกัดความเร็วไว้ต่ำหรือน้อยเกินความเป็นจริง ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น เพราะถนนบางแห่งมีลักษณะกว้างและเรียบ เหมาะสำหรับการขับที่เร็วด้วยความเร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ขับขี่ด้วยความเร็วตามที่กฎหมายกำหนดไว้ นั้นเป็นหนทางที่นำไปสู่ความปลอดภัยมากกว่าการขับที่เร็วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด

7.2.5 การให้เจ้าหน้าที่รัฐเอาจริงเอาจังกับบทบาทของตนเอง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่รัฐเอาจริงเอาจังกับบทบาทของตนเอง” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสื่อสารให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเข้าใจบทบาทของตนเอง ประเด็นที่สอง การสื่อสารให้เมืองพัทยาปรับกลยุทธ์ดิ่งนักท่องเที่ยวยกระดับสูง (กระเป๋าหนัก) ดังต่อไปนี้

● การให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเข้าใจเอาจริงเอาจังกับบทบาทของตนเอง

สรุปได้ว่า “เทศกิจ” มีภารกิจมากมายหลายประการ เช่น การตรวจและจัดระเบียบผู้ประกอบการรายย่อยที่หาบเร่แผงลอย การดูแลความเรียบร้อยของทางเท้า การเก็บป้ายโฆษณาที่ตกหล่น การที่ร้านค้าบริเวณชายหาดเทน้ำหรือทิ้งขยะลงบนถนนซึ่งทำให้บ้านเมืองสกปรก หรือกรณีพ่อค้าแม่ค้าตากเสื้อผ้ายื่นออกไปนอกที่อยู่อาศัยของตนเอง ทำให้ทัศนียภาพไม่สวยงาม เป็นต้น สิ่งที่เกิดขึ้นในพัทยาคือเจ้าหน้าที่เทศกิจอาจจะเกิดความรู้สึกว่าหน้าที่และบทบาทบางประการนั้นไม่ใช่หน้าที่หรือบทบาทของตนเอง เนื่องจากเห็นว่าเป็นหน้าที่ของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งบทบาทที่ไม่ชัดเจนนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าหน้าที่เทศกิจเลือกที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่เด่นชัดของตนเองมากกว่าที่จะไปแสดงบทบาทอื่น ทว่าการบังคับใช้กฎหมายของเทศกิจนั้นยังไม่เข้มงวด เช่น การที่ประชาชนนำขยะมาทิ้งไว้ข้างถังขยะ ขยะล้นถุงส่งกลิ่นเหม็นออกมาออกถุง เจ้าหน้าที่เทศกิจที่จะต้องตักเตือน จับกุมดำเนินคดี แต่ทว่ายังคงเห็นความไม่สะอาด ไม่เรียบร้อยอยู่ทั่วไป แสดงให้เห็นถึงการขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายตามอำนาจหน้าที่ของตนเองบางประการ

● การให้ปรับกลยุทธ์ดิ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวระดับสูง (กระเป๋าหนัก) แบ่ง

ออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การดิ่งนักท่องเที่ยวยกระดับสูง (กระเป๋าหนัก) ชาวจีน ประเด็นที่สอง การดิ่งนักท่องเที่ยวยกระดับสูง (กระเป๋าหนัก) จากประเทศต่างๆ ประเด็นแรก การดิ่งนักท่องเที่ยวยกระดับสูงชาวจีน สรุปได้ว่า ประชาชนในพัทยามีรายได้หลักมาจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีนที่พบว่าเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยาเพิ่มขึ้น แต่ปัจจุบันสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในพัทยาประการหนึ่งคือนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพชาวจีนนั้นลดจำนวนลงอย่างมาก รัฐบาลไทยควรจะให้ความสำคัญกับปัญหานี้ เพราะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความเป็นอยู่ของประชาชนหลากหลายอาชีพในเมืองพัทยา สิ่งที่สำคัญคือผู้นำรัฐบาลจะต้องระมัดระวังการสื่อสารต่อสาธารณชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศระหว่างไทยกับประเทศจีน เพราะหากรัฐบาลของประเทศจีนและประชาชนในประเทศจีนเกิดความรู้สึกไม่เห็นด้วย หรือไม่พอใจการกระทำบางประการของผู้นำรัฐบาลของไทย อาจส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวเลือกที่จะยกเลิกการวางแผนการเดินทางมายังประเทศไทย ทั้งที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว ซึ่งนั่นหมายถึงการสูญเสียโอกาสที่จะได้รับรายได้ของประชาชนหลากหลายอาชีพในเมืองพัทยา ส่วนประเด็น การดิ่งนักท่องเที่ยวย

ระดับสูงจากประเทศต่างๆ สรุปได้ว่า รายได้หลักของประชาชนในพัทยามาจากภาคการท่องเที่ยว โดยเฉพาะจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมาจากทั่วทุกมุมโลก ภาครัฐควรปรับกลยุทธ์ ดึงนักท่องเที่ยวกระเป๋าหนักให้มาท่องเที่ยวในพัทยามากขึ้น ทั้งนักท่องเที่ยวจากประเทศ สหรัฐอเมริกา นักท่องเที่ยวจากประเทศในกลุ่มตะวันออกกลาง นักท่องเที่ยวจากกลุ่มประเทศยุโรป ซึ่งนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้อาจจะมีอายุมากกว่านักท่องเที่ยวที่กำลังอยู่ในวัยรุ่น เนื่องจากมีฐานะทาง เศรษฐกิจดี มีศักยภาพในการซื้อสูงกว่านักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น สิ่งที่นักท่องเที่ยวระดับสูงกังวลใจคือ ความต้องการได้รับประกันว่าการดำเนินชีวิตในพัทยาจะได้รับความปลอดภัยจากหน่วยงานรัฐ ไม่ถูก โจรกรรม ไม่ถูกประทุษร้าย

7.2.6 การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น “การสื่อสารเพื่อสร้างสุขอนามัยที่ได้มาตรฐาน” ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตราย จากสัตว์นำโรค ส่วนที่สอง การสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ ดังต่อไปนี้

- **การให้ตระหนักถึงอันตรายจากสัตว์นำโรค** สรุปได้ว่า ประกอบด้วย การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากหนู และการสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากสุนัข ในประเด็น “การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตรายจากหนู” สรุปได้ว่าอาคารบ้านเรือนในพัทยาส่วนใหญ่ ยังคงเป็นอาคารเก่าที่ก่อสร้างติดกันและอยู่ใกล้เคียงกัน เช่น หอพักที่สร้างมานานกว่า 20 ปี ซึ่งหลายแห่งอยู่ในสภาพสกปรกและดูเก่าแก่ ผู้ประกอบการมักจะวางสิ่งของต่างๆวางระเกะระกะ จึงทำให้บริเวณนั้นเป็นที่อยู่อาศัยของ “หนู” จำนวนมาก ซึ่ง “หนู” เป็นปัญหาใหญ่ที่ชาวเมืองพัทยา เห็นว่ายังไม่สามารถกำจัดให้หมดไปได้ ส่งผลต่อภาพลักษณ์ด้านสุขอนามัยของเมืองพัทยาที่มี นักท่องเที่ยวจำนวนมาก นักท่องเที่ยวสามารถพบเห็น “หนู” ได้ทั่วไปตามที่ระบายน้ำแทบทุกแห่ง ถึงแม้ว่าที่ผ่านมามีหน่วยงานราชการลงพื้นที่กำจัดหนูและรณรงค์ให้ประชาชนร่วมกันกำจัดหนู หลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ก็ยังคงมีหนูให้เห็นทั่วไป ประเด็นต่อมา การสื่อสารให้ตระหนักถึงอันตราย จากสุนัข สรุปได้ว่า ที่ผ่านมามีเกิดเหตุสุนัขกัดกัน ทำให้สิ่งของบริเวณใกล้เคียงได้รับความเสียหาย บางครั้งก็กัดนักท่องเที่ยว ซึ่งในหลายครั้งนั้นพบว่าสุนัขดังกล่าวไม่มีเจ้าของ ผู้เสียหายจึงออกค่า รักษาพยาบาลด้วยตนเอง ปัญหาส่วนหนึ่งมาจากประชาชนนำสุนัขมาทิ้งไว้ ทำให้สุนัขเดินออกหา กินอาหารทั่วไป กัดกับสุนัขตัวอื่นๆ สร้างปัญหาให้กับประชาชนบริเวณใกล้เคียงและต่อนักท่องเที่ยว มาโดยตลอด ส่วนประเด็น การสื่อสารให้ตระหนักถึงความสะอาดของเครื่องใช้ อาหาร และน้ำ สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการมักจะชำระสิ่งสกปรกลงบนพื้นถนน ทำให้เศษอาหารจำนวนมากตกเกลื่อน

กลาดอยู่บนพื้นถนน อีกทั้งยังเห็นน้ำฝนซัดฟอกที่ใช้แล้วของบนพื้นถนน เป็นภาพที่ดูจาดสายตา ประชาชนที่สัญจรไปมาและต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ กรณีต่อมา การไม่สวมหมวกและถุงมือ ขณะปรุงอาหาร สรุปได้ว่า การสวมหมวกขณะปรุงอาหารนั้นมีข้อดีคือช่วยป้องกันกลิ่น และควันจาก กระทะไม่ให้กระทบ การสวมถุงมือขณะปรุงอาหารนั้นทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกว่าผู้ประกอบการ ใส่ใจในสุขอนามัยและสุขภาพของผู้บริโภค ในทางกลับกัน เมื่อพบเห็นผู้ประกอบการรายย่อยที่ปรุง อาหารโดยที่ไม่สวมถุงมือ ใช้มือหยิบอาหารแต่ละอย่างนำมาใส่รวมกันนั้น เกิดความรู้สึกว่า ผู้ประกอบการละเลย ไม่ใส่ใจในความสะอาดและความปลอดภัยของผู้บริโภค เชื่อว่านักท่องเที่ยว ชาวต่างประเทศที่พบเห็นก็จะเกิดความรู้สึกไม่แตกต่างกัน

7.3 การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์

จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศ สิงคโปร์ ทั้งนักวิชาการด้านการสื่อสาร นักวิชาการด้านอักษรศาสตร์ ประชาชน นักท่องเที่ยวชาว ต่างประเทศในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษาแบ่ง ออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง ประเด็นที่สอง การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด ประเด็นที่สาม การพัฒนาคน ดังต่อไปนี้

7.3.1 การสร้างความปลอดภัยด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น การสร้างความปลอดภัยด้าน โครงสร้างพื้นฐานของเมือง แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การออกแบบเมือง ประเด็นที่สอง การออกแบบถนนสำหรับการจราจร ประเด็นที่สาม การสร้างขนส่งมวลชนที่มี ประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

- **การออกแบบเมือง** แบ่งออกเป็น 3 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง ประเด็นที่สอง การพัฒนาเกาะเซนโตซ่า ประเด็นที่สาม การพัฒนา สิ่งแวดล้อม ในประเด็นแรก การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง ในย่านถนนออร์ชาร์ด ซึ่งเป็นถนนแห่งการช้อปปิ้งของประชาชนและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ที่นิยมเดินทางมาซื้อสินค้าแบรนด์เนมหลากหลายยี่ห้อ ประกอบด้วยแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่ใจ กลางเมืองสิงคโปร์ ซึ่งมีจำนวนกว่า 100 แห่ง เช่น ห้างสรรพสินค้า “แทงส์” (Tangs) ห้างสรรพสินค้า ทากาชิยามา (Takashiyama) ห้างสรรพสินค้า “พาราгон” (Paragon) ห้างสรรพสินค้า “ไอออน” (ION Orchard) เป็นต้น

การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้ง (Shopping) ย่านบูกิส (Bugis) สรุปได้ว่า รัฐบาล สิงคโปร์ได้พัฒนาย่านถนนบูกิส (Bugis Street) ให้เป็นแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงใน

ประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วย แหล่งช้อปปิ้งสินค้าทั่วไป และ แหล่งช้อปปิ้งสินค้าระดับหรูหรา เพื่อให้เป็นแหล่งจับจ่ายใช้สอยของประชาชนและนักท่องเที่ยว มีทั้งแหล่งช้อปปิ้งสินค้าทั่วไป และแหล่ง ช้อปปีงสินค้าระดับหรูหรา

แหล่งช้อปปิ้งสินค้าทั่วไป สรุปได้ว่าประชาชนชาวสิงคโปร์และชาวต่างประเทศจำนวนมากนิยมเดินทางไปจับจ่ายใช้สอยในย่านถนนนูกิส ซึ่งมีทั้งอาหารหลากหลายประเภทให้เลือกสรรที่มีราคาไม่แพงมากนัก ในย่านนี้จะมีประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินเลือกซื้อของกันหนาแน่นเกือบตลอดเวลา ทั้งอุปกรณ์เกี่ยวกับเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย เช่น โทรศัพท์เคลื่อนที่ อุปกรณ์สำหรับใช้กับสมาร์ทโฟน เสื้อผ้า กระเป๋า อาหาร ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวัน ฯลฯ ส่วนใหญ่มีราคาถูกกว่าสินค้าในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ส่วนแหล่งช้อปปิ้งสินค้าระดับหรูหรา สรุปได้ว่า ประชาชนชาวสิงคโปร์และชาวต่างประเทศจำนวนมากนิยมเดินทางไปช้อปปิ้งในย่านถนนนูกิส ซึ่งมีห้างสรรพสินค้าชื่อดังจำนวนมากตั้งเรียงรายกัน เช่น ห้างนูกิส พลัส ซึ่งเป็นแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ใจกลางย่านนูกิส เช่น ห้างนูกิส พลัส และห้างนูกิส จังชั่น

การพัฒนาเกาะเซนโตซ่า สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาเกาะนี้ให้เป็นเกาะแห่งความสุขเพื่อให้ประชาชนได้ใช้ในการพักผ่อนหย่อนใจและเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้พักผ่อน โดยการเนรมิตเกาะเล็กๆที่ชื่อว่า “เซนโตซ่า” (Sentosa) ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม จนกลายเป็น “จุดขาย” (Sale Point) ของเมืองสิงคโปร์ การเดินทางไปเกาะเซนโตซาก็สะดวกสบายใช้เวลาไม่นานนัก นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางด้วยกระเช้าไฟฟ้า (Cable Car) รถแท็กซี่ (Taxi) หรือใช้บริการรถประจำทาง (Bus) และสามารถใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินหรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “MRT” (Mass Rapid Transport) ได้ การใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินจะสะดวก รวดเร็ว และประหยัดที่สุด ประเด็นต่อมา คือ การสร้างพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำสิงคโปร์ เป็นสถานที่ซึ่งนักท่องเที่ยวรู้จักเป็นอย่างดี นักท่องเที่ยวกล่าวว่า เป็นพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำที่ยิ่งใหญ่มาก มีสัตว์น้ำหลากหลายชนิด ประเด็นต่อมา คือ การสร้างเซนโตซ่าเมอร์ไลออน (Sentosa Merlion) เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ถ่ายภาพเป็นที่ระลึก นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังสร้างชายหาดเทียมขนาดใหญ่ ชื่อว่า เซ็นโตซ่า บีช (Sentosa Beach) เป็นชายหาดที่สร้างขึ้นเพื่อให้ดูคล้ายชายหาดธรรมชาติ รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างสรรคกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวได้สนุกสนาน

ประเด็นต่อมา การเน้นความทันสมัยของเมืองทิศตะวันออก สรุปได้ว่า เนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่เกิดขึ้นมาราว 53 ปีนี้เอง ถือได้ว่าเป็นประเทศใหม่ที่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศอังกฤษมาก่อน การที่เป็นเมืองเกิดใหม่นั้นทำให้รัฐบาลวางแผนการก่อสร้างเมืองได้ง่ายกว่าประเทศที่มีความเป็นมายาวนาน ประกอบกับรัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักว่าประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่น้อย จึงจำเป็นต้องวางแผนและออกแบบเมืองให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้การ

ออกแบบเมืองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การที่สิงคโปร์เคยตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศอังกฤษ ทำให้สิงคโปร์ประกาศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ร่วมกับภาษาจีน ภาษามลายู ภาษาทมิฬ ซึ่งการประกาศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการนั้นเป็นผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพราะทำให้นักลงทุน นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ให้ความสนใจเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจในสิงคโปร์ นอกจากการเป็นประเทศที่เกิดใหม่แล้ว ปัจจัยด้านศักยภาพหรือวิสัยทัศน์ของผู้นำประเทศสิงคโปร์เป็นปัจจัยสำคัญมากที่ทำให้การพัฒนาประเทศสิงคโปร์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลสิงคโปร์ตั้งใจที่จะพัฒนาเมืองด้านทิศตะวันออก ซึ่งเป็นที่ตั้งของสนามบินชางอี (Changi) เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางมาถึงสนามบินก็จะเห็นสนามบินที่สวยงามใหญ่โต การสร้างเมืองในบริเวณใกล้เคียงทางด้านทิศตะวันออกก็สวยงาม ทันสมัย เป็นระเบียบเรียบร้อย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความสวยงามของเมืองย่าน “เวสต์โคสต์” (West Coast) นั้น จะพบว่าไม่ได้สวยงามดังเช่นเมืองทางทิศตะวันออก

ประเด็น การพัฒนาสิ่งแวดล้อม สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อมมาก โดยมีนโยบายพัฒนาสิ่งแวดล้อมใน 3 ประเด็น ได้แก่ การพัฒนาสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับผืนดิน การพัฒนาสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับน้ำ การพัฒนาสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับอากาศ ในประเด็นแรก คือการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับผืนดินนั้น สรุปได้ว่า เนื่องจากภูมิประเทศของสิงคโปร์เป็นเกาะที่ไม่ใหญ่โตนัก ที่ผ่านมารัฐบาลมุ่งเน้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจ มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมหลากหลายประเภท ทำให้เกิดมลพิษตามมา รัฐบาลจึงให้ความสำคัญกับการจัดการกับสิ่งแวดล้อมมาก เพราะไม่เช่นนั้นก็จะส่งผลกระทบต่อคนสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศเล็ก โดยรณรงค์และบังคับใช้กฎหมายให้ประชาชนทิ้งขยะลงในถังขยะ ไม่เช่นนั้นจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย อีกทั้งรัฐบาลตั้งเป้าหมายที่จะสร้างพื้นที่สีเขียวให้มากกว่าเดิม เช่น การสร้างสวน “โบทานิค การ์เด้น” (Botanic Garden) ที่ประกอบด้วยพืชพันธุ์นานาชนิด ทั้งได้สร้างสวนสาธารณะสำหรับเด็กขึ้น ใช้ชื่อว่า “Children Garden” และสวนสาธารณะฟอร์ท แคนนิง (Fort Canning Park) ซึ่งเป็นสวนสาธารณะชื่อดังแห่งหนึ่งที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศนิยมเดินทางไปพักผ่อน

ประเด็น การจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับน้ำ สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ประสบปัญหาเรื่องน้ำจืดมาตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ ราว 53 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่คริสต์ศักราช 1965 ปัญหาที่เกิดขึ้นคือการขาดแคลนน้ำจืด ในอดีตรัฐบาลสิงคโปร์ซื้อน้ำจืดจากประเทศมาเลเซีย ประกอบกับเมื่อมีการพัฒนาเศรษฐกิจมากขึ้น มีประชากรเพิ่มมากขึ้น ปัญหาการขาดแคลนน้ำจืดได้กลายเป็นปัญหาใหญ่มากขึ้นสำหรับประชาชนและรัฐบาลสิงคโปร์ ผู้นำในอดีตคนหนึ่งชื่อ ลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) ซึ่งบริหารประเทศในช่วงเวลานั้นได้ใช้เทคโนโลยีระดับสูงมาช่วยจัดการน้ำในประเทศ เป็นเทคโนโลยีที่บำบัดน้ำที่ใช้แล้วซึ่งเรียกว่า “น้ำเสีย” โดยทำให้กลายเป็นน้ำที่มีคุณภาพดี

เป็นความพยายามของรัฐบาลที่ต้องการลดปัญหาการขาดแคลนน้ำในการอุปโภคบริโภคของชาวสิงคโปร์ อีกทั้งยังมีเทคโนโลยีที่ทำให้น้ำเค็มกลายเป็นน้ำจืดได้ ทำให้ปัจจุบันชาวสิงคโปร์มีน้ำดื่มที่สะอาดได้ใช้อุปโภค บริโภค เมื่อเปรียบเทียบคุณภาพของน้ำจืดที่ประชาชนชาวสิงคโปร์ใช้อุปโภค บริโภคแล้วจะพบว่าน้ำจืดในประเทศสิงคโปร์มีคุณภาพดีกว่าน้ำจืดจากหลายประเทศ

ประเด็น การจัดการสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับอากาศ สรุปได้ว่า เนื่องจากสิงคโปร์มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะที่มีขนาดเล็ก เมื่อเกิดปัญหาด้านมลพิษ เช่น ถ้าหากมีการเผาขยะในบ้านเรือนก็จะส่งผลไปยังเพื่อนบ้านคนอื่นที่อาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียง ดังนั้น รัฐบาลสิงคโปร์จึงมีนโยบายที่เข้มงวดในการควบคุมมลพิษ ทั้งการห้ามเผาขยะ ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ ห้ามสูบบุหรี่ในอาคารทั่วไป เว้นแต่อาคารแห่งนั้นจะจัดสถานที่สำหรับสูบบุหรี่ไว้ให้ ถ้าหากบุคคลใดฝ่าฝืนก็จะถูกลงโทษ นอกจากนี้รัฐบาลสิงคโปร์จะส่งเสริมให้ประชาชนใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน หรือที่เรียกว่า MRT (Mass Rapid Transit) และใช้บริการรถขนส่งมวลชนอื่น เช่น รถประจำทาง (รถเมล์) หรือรถแท็กซี่ แทนการใช้รถยนต์ส่วนบุคคล เนื่องจากเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยลดมลพิษทางอากาศได้ รัฐบาลสิงคโปร์เข้มงวดกับผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นต้นเหตุของการเพิ่มมลพิษให้กับเมืองสิงคโปร์ โดยให้หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสิงคโปร์จะต้องเข้มงวดกับการดูแลการปล่อยของเสียของโรงงานอุตสาหกรรม

● **การออกแบบถนนสำหรับการจราจร** แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การออกแบบถนนสำหรับรถวิ่ง ประเด็นที่สอง การออกแบบถนนสำหรับคนเดิน ประเด็นแรก การออกแบบถนนสำหรับรถวิ่ง สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างถนนสำหรับผู้ขับขี่รถยนต์ และรถประเภทอื่นไว้อย่างเป็นระเบียบ สวยงาม แต่ทว่ารัฐบาลลงแรงทำให้ประชาชนลดการซื้อรถยนต์ส่วนบุคคลลง โดยให้เหตุผลว่าพื้นที่ของประเทศมีจำกัด ไม่สามารถขยายเพิ่มได้มากกว่านี้ หากประชาชนใช้ขนส่งมวลชนสาธารณะก็จะช่วยลดความแออัดของยานพาหนะบนท้องถนนได้ ส่วนประเด็น การออกแบบถนนสำหรับคนเดินเท้า สรุปได้ว่า รัฐบาลได้ออกแบบทางเท้าที่ประชาชนและนักท่องเที่ยวเดินแล้วมีความปลอดภัยสูง โดยมักจะแยกออกจากถนนอย่างชัดเจน มีการจัดต้นไม้เป็นแนวแบ่งระหว่างถนนและทางเท้า อีกทั้งยังทำทางลาดไว้สำหรับผู้พิการที่ใช้รถเข็นให้ขึ้นและลงบนทางเท้าได้

● **การสร้างขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ** แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก รถไฟฟ้าใต้ดิน ประเด็นที่สอง รถประจำทาง ประเด็นที่สาม รถแท็กซี่ ประเด็นที่สี่ ห้ามรถจักรยานยนต์รับจ้างให้บริการสาธารณะ ในประเด็นแรก การสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างรถไฟฟ้าใต้ดินที่ได้มาตรฐาน ตรงเวลา โดยติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้เกือบทุกแห่งเพื่อสอดส่องดูแลความปลอดภัยของประชาชนและนักท่องเที่ยว เป็นพาหนะที่ประชาชนใน

สิงคโปร์นิยมใช้บริการมากที่สุด ประชาชนชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่นิยมซื้อบัตรโดยสารแบบเหมาที่เรียกว่า “อีซีลิงค์” เพราะมีราคาถูกกว่าการซื้อบัตรโดยสารเดินทางแต่ละครั้ง

ประเด็น รถประจำทาง สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้สร้างรถประจำทางที่ทันสมัย สะอาด อัตราค่าโดยสารไม่แพง ซึ่งประชาชนและนักท่องเที่ยวสามารถใช้แอปพลิเคชันจากโทรศัพท์มือถือ (Smart Phone) ดูเวลาที่รถประจำทางจะเดินทางมาถึงป้ายรถประจำทางซึ่งจะอยู่ไม่ไกลกันมากนัก โดยทั่วไปประชาชนจะใช้เวลารอรถประจำทางไม่เกิน 15 นาที โดยเฉพาะผู้สูงอายุ มักจะนิยมใช้กันมากกว่าการใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน เนื่องจากการเดินทางด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินจะต้องเดินทำเป็นระยะทางมากกว่า

ประเด็น รถแท็กซี่ สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์นิยมใช้บริการรถแท็กซี่กันมาก โดยเฉพาะการเดินทางจากสนามบินไปยังโรงแรมที่พัก เนื่องจากเป็นการขนส่งที่สะดวก รวดเร็ว และมีความปลอดภัยสูง ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่าเหตุผลหนึ่งที่ใช้บริการรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์มีความปลอดภัยสูงเป็นเพราะข้าราชการที่เกษียณอายุแล้วนิยมขับรถแท็กซี่ให้บริการสาธารณะ จึงมีความซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา ไม่มีการโกงราคาค่าโดยสารหรือเอาไรต์เอาเปรียบนักท่องเที่ยว ประกอบกับรถแท็กซี่ในประเทศสิงคโปร์จะทันสมัย ไม่เก่าจนเกินไป และมีให้เลือกหลายประเภท ส่วนใหญ่จะให้หนึ่งไม่เกิน 4 คน แต่มีรถแท็กซี่บางประเภทที่ผู้โดยสารสามารถนั่งได้เกิน 4 คน ประเด็น ห้ามรถจักรยานยนต์รับจ้างให้บริการสาธารณะ สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะคำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชน เพราะเห็นว่ามนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุด จึงไม่อนุญาตให้มีรถขนาดเล็ก เช่น จักรยานยนต์รับจ้าง หรือรถตุ๊กๆสาธารณะให้บริการนักท่องเที่ยว เนื่องจากเห็นว่ามีโอกาสเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย อย่างไรก็ตาม ชาวสิงคโปร์หลายคนโดยเฉพาะวัยรุ่นที่นิยมซื้อยานพาหนะที่เรียกกันว่า “สกู๊ตเตอร์” (Skooter) มาใช้ในการสัญจรไปมาแทนการเดินเท้า

7.3.2 การบังคับใช้อำนาจรัฐ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น การบังคับใช้อำนาจรัฐ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง ประเด็นที่สอง การลดรอนสิทธิ เสรีภาพดังต่อไปนี้

○ การบังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรง ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย ประเด็นที่หนึ่ง การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิต ประเด็นที่สอง การบังคับใช้กฎหมายเขี่ยนตี ประเด็น การบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิต สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าประเทศสิงคโปร์นั้นประกอบไปด้วยคนหลากหลายเชื้อชาติ ในอดีตที่ผ่านมามีการประทุษร้ายกันจนเป็นเหตุให้เกิดการล้มตายจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องบังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้ที่กระทำผิดร้ายแรง ได้แก่ การประหารชีวิตผู้ถือครองยาเสพติด เนื่องจากเห็นว่าภัยจากยาเสพติดนั้นร้ายแรง

และส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน เพราะถือว่าคนคือทรัพยากรที่มีค่าสูงสุดในประเทศสิงคโปร์ นอกจากการประหารชีวิตในคดียาเสพติดแล้ว รัฐบาลสิงคโปร์ยังประหารชีวิตผู้ก่อเหตุฆาตกรรมร้ายแรง ที่ผ่านมารัฐบาลสิงคโปร์ได้บังคับใช้กฎหมายประหารชีวิตผู้เจตนาก่อเหตุฆาตกรรมมาแล้วหลายราย แม้จะทำให้หน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนจากต่างประเทศวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสิงคโปร์ว่าลงโทษผู้กระทำผิดรุนแรงเกินกว่าเหตุก็ตาม แต่รัฐบาลสิงคโปร์ยังคงยืนยันบังคับใช้กฎหมายนี้ต่อไป

ส่วนประเด็น การบังคับใช้กฎหมายเขียนตีนั้น รัฐบาลสิงคโปร์เห็นว่าเป็นการลงโทษที่ไม่รุนแรง แต่ทว่าสำหรับประชาชนและชาวต่างประเทศนั้นเห็นว่าการลงโทษโดยการเขียนตีนั้นรุนแรง ประเด็นนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การเขียนตีผู้กระทำความผิดโทษหนัก ประเด็นที่สอง การเขียนตีผู้กระทำความผิดทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ประเด็น การเขียนตีผู้กระทำความผิดโทษหนักนั้น สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ยังคงบังคับใช้กฎหมายการเขียนตีอยู่ โดยเห็นว่ามีเหมาะสมกับการลงโทษผู้กระทำความผิด เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้กระทำความผิดเจ็บปวดไม่ประทุพติผลซ้ำ ถึงแม้รัฐบาลสิงคโปร์จะมองว่าเป็นการลงโทษที่ไม่รุนแรง แต่ในความคิดเห็นของประชาชนและผู้ให้ข้อมูลหลักมองว่าการลงโทษด้วยการเขียนตีเป็นการลงโทษที่รุนแรง นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ได้บังคับใช้กฎหมายการเขียนตีผู้กระทำความผิดทำลายทรัพย์สินสาธารณะ เช่น การเขียนตีผู้สร้างความเสียหายผู้ที่นำเหรียญไปวางไว้บนรถไฟให้รถไฟวิ่งทับ ปราบกฏว่าวางรถไฟเสียหายเล็กน้อย จึงถูกศาลสิงคโปร์พิพากษาให้รับโทษ

○ **การบังคับใช้กฎหมายลดรอนเสรีภาพ** แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การลดรอนเสรีภาพสื่อ ประเด็นที่สอง การลดรอนเสรีภาพประชาชน ในประเด็นการลดรอนเสรีภาพสื่อโทรทัศน์ สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะควบคุมสื่อโทรทัศน์ได้อย่างเด็ดขาด บุคลากรในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์ไม่สามารถทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาลได้มากนัก ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่าสื่อโทรทัศน์ของสิงคโปร์ทำหน้าที่ตรวจสอบรัฐบาลได้ “น้อยมาก” และใช้คำว่า “แทบจะตรวจสอบไม่ได้เลย” ประกอบกับบุคคลที่ทำงานด้านสื่อโทรทัศน์ในสิงคโปร์ต่างก็ตั้งรู้ว่าสิ่งใดที่สามารถนำเสนอได้ และเนื้อหาประเภทใดที่รัฐบาลไม่ต้องการให้นำเสนอ เพราะถ้าหากนำเสนอออกไปแล้วจะเกิดปัญหาตามมา กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้บริหารสื่อโทรทัศน์ในประเทศสิงคโปร์ตระหนักว่า จะต้องเซ็นเซอร์ตนเอง หากไม่แล้ว จะเกิดปัญหาติดตามมาอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เสรีภาพของคนในองค์กรสื่อโทรทัศน์ของสิงคโปร์มีน้อยมาก

ส่วนการลดรอนเสรีภาพของสื่อหนังสือพิมพ์ สรุปได้ว่าหนังสือพิมพ์ในประเทศสิงคโปร์เป็นกระบอกเสียงให้กับรัฐบาลด้วยการแจ้งข่าวสารให้ประชาชนรู้ว่ารัฐบาลมีโครงการหรือมีนโยบายจะพัฒนาประเทศสิงคโปร์อย่างไร โดยการแจ้งข้อดี หรือความจำเป็นที่จะต้องดำเนิน

โครงการเพื่อประโยชน์ของพลเมืองสิงคโปร์ คอลัมนิสต์แทบจะไม่มีเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำ เพราะเกรงว่าจะถูกลงโทษตามที่กฎหมายระบุไว้ ผู้ให้สัมภาษณ์บางรายกล่าวว่าคอลัมนิสต์หนังสือพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลบ้าง แต่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์เล็กๆน้อยๆ ที่ไม่รุนแรง ไม่มีคอลัมนิสต์รายใดที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลรุนแรง เนื่องจากเกรงว่าจะทำผิดกฎหมายความมั่นคงภายในของประเทศสิงคโปร์ และอาจจะขัดต่อกฎหมายฉบับอื่นๆอีก

ประเด็น การลดทอนเสรีภาพสื่อสังคม (Social Media) สรุปได้ว่า ชาวสิงคโปร์จะให้ความสำคัญกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “สมาร์ทโฟน” (Smartphone) มาก เห็นได้จากการพกพาโทรศัพท์เคลื่อนที่ติดตัวไปตามสถานที่ต่างๆ มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ไม่แตกต่างไปจากเยาวชนและประชาชนในหลายประเทศในเอเชีย ชาวสิงคโปร์นิยมใช้สื่อสังคม (Social Media) ที่ทันสมัย ซึ่งได้คัดลอก (Download) แอปพลิเคชันต่างๆติดตั้งไว้ใน “สมาร์ทโฟน” ของตนเอง การติดตามข่าวสารจาก “สมาร์ทโฟน” ทำให้ได้รับข้อมูลข่าวสารที่หลากหลายกว่าสื่อกระแสหลักดังเช่น วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์

ส่วนการลดทอนเสรีภาพประชาชน สรุปได้ว่า รัฐบาลได้กล่าวอ้างถึงความหลากหลายทางเชื้อชาติของพลเมืองในประเทศ โดยสื่อสารไปยังประชาชนชาวสิงคโปร์ว่ารัฐบาลได้พยายามพัฒนาความเป็นอยู่ และคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนชาวสิงคโปร์เพื่อให้มีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจให้ประชาชนมีงานทำ มีรายได้มากขึ้น และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย ประกอบกับประเทศสิงคโปร์มีลักษณะที่แตกต่างไปจากประเทศอื่นๆในเอเชีย ความแตกต่างประการหนึ่งที่มีมองเห็นได้ชัดเจนคือ การที่ประเทศประกอบด้วยกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกัน ซึ่งกลุ่มคนแต่ละกลุ่มหรือแต่ละเชื้อชาตินั้นต่างก็มีวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ ที่แตกต่างกันไป ประกอบกับเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่เกิดขึ้นในอดีตคือ ประชาชนที่มีเชื้อชาติ ศาสนา แตกต่างกันลุกขึ้นมาทำร้ายกันเองจนมีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลสิงคโปร์จึงจำเป็นต้องบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดในเรื่องนี้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ประชาชนรู้สึกว่าการแสดงความคิดเห็นของชาวสิงคโปร์เป็นเรื่องที่ต้องระมัดระวัง โดยเฉพาะการวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำ นโยบาย และการทำงานของรัฐบาลสิงคโปร์

ประเด็น การให้ประชาชนลงทะเบียนรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อนวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดแนวทางให้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลสิงคโปร์จะต้องไปลงทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนที่จะแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในที่สาธารณะด้วยการให้ไปลงทะเบียนกับเจ้าหน้าที่รัฐก่อนการตั้งจุดวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งรัฐบาลได้จัดสวนสาธารณะ “ฮองลิม” (Hong Lim Park) ซึ่งเป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่เงียบสงบไว้ให้ตั้งจุดวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งประชาชนจะต้องดำเนินการไปตามลำดับการลงทะเบียนไว้ ถ้าหากมีผู้ลงทะเบียน

มาก ผู้ที่เดินทางมาลงทะเลเบียนซำกว่าจะต้องรอให้ผู้ลงทะเลเบียนก่อนหน้านั้นดำเนินการให้เสร็จสิ้นก่อน เมื่อถึงคราวตนเองก็สามารถตั้งจุดวิพากษ์วิจารณ์ได้ ซึ่งการออกกฎเช่นนี้ทำให้ชาวสิงคโปร์จำนวนหนึ่งรู้สึกไม่สบายใจ เกิดความรู้สึกอึดอัดใจที่ถูกจำกัดเสรีภาพในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล ซึ่งเป็นเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระนั้นไม่สามารถทำอะไรได้ จำต้องเก็บความรู้สึกอึดอัดนั้นไว้ในใจ เพราะเห็นว่าทำแล้วไม่ได้เกิดประโยชน์อันใดมากนัก

7.3.3 การพัฒนาคน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในประเด็น การพัฒนาคน แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การส่งเสริมการศึกษา ประเด็นที่สอง การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม ดังต่อไปนี้

○ **การส่งเสริมการศึกษา** แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก การให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ และ รัฐสนับสนุนค่าเล่าเรียนแก่พลเมือง ในประเด็นแรกคือ การให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ นั้น สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษามลายู ภาษาจีนกลาง และภาษาทมิฬ เป็นภาษาราชการ โดยกำหนดให้สถานศึกษาใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เพื่อให้พลเมืองสิงคโปร์สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว การกำหนดเช่นนี้ส่งผลให้พลเมืองประเทศสิงคโปร์มีความเชี่ยวชาญในเรื่องภาษาที่หลากหลาย การที่ประชาชนในประเทศสามารถสื่อสารภาษาจีนได้นั้นเอื้อให้นักลงทุนจากประเทศจีนตัดสินใจเข้ามาลงทุนในประเทศสิงคโปร์มากขึ้น สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มเทงบประมาณจำนวนมากมหาศาลให้กับการพัฒนาการศึกษาแก่พลเมืองของประเทศ เนื่องจากเห็นว่าประชาชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ จึงกำหนดนโยบายให้ทุนอุดหนุนการศึกษาจนเรียกได้ว่าแทบจะเป็นการศึกษาแบบให้เปล่า ทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา

รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดสรรทุนอุดหนุนการวิจัยสำหรับอาจารย์ที่สอนระดับอุดมศึกษาจำนวนมาก โดยส่งเสริมให้อาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยให้ทำงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง เพราะถือเป็นการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพของอาจารย์ซึ่งจะส่งผลต่อผู้เรียนโดยตรง ด้วยนโยบายการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงหลักสูตรนี้ได้ส่งผลให้สถานศึกษาในประเทศสิงคโปร์ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ จึงทำให้อาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษาในสิงคโปร์อาจรู้สึกว่าการกดดันพอสมควร เห็นได้จากอัตราการลาออกที่มีจำนวนมาก แสดงให้เห็นถึงการเอาจริงเอาจังกับการควบคุมคุณภาพของอาจารย์มหาวิทยาลัย

○ **การสร้างวัฒนธรรม ค่านิยม** แบ่งออกเป็น 5 ประเด็น ประกอบด้วย ประเด็นแรก การสร้างวัฒนธรรมรักการอ่านหนังสือ ประเด็นที่สอง การสร้างวัฒนธรรมความสะอาด ประเด็นที่สาม การสร้างวัฒนธรรมการแข่งขัน ประเด็นที่สี่ การสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน และประเด็นที่ห้า การสร้างวัฒนธรรมพหุนิยม ประเด็นแรก การสร้างวัฒนธรรมรักการอ่าน สรุปได้ว่ารัฐบาล

สิงคโปร์สร้างค่านิยมให้เด็กสิงคโปร์รักการอ่าน เนื่องจากเห็นว่าการสร้างค่านิยมให้เด็กรักการอ่านนั้นทำได้ง่ายกว่าการทำให้ผู้ใหญ่รักการอ่าน รัฐบาลสิงคโปร์ได้ใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อสร้างค่านิยมนี้ ตัวอย่างเช่น การขอความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ให้ส่งเสริมให้มีการสร้างกิจกรรมที่เอื้อต่อการสร้างค่านิยมรักการอ่านขึ้นในประเทศ และการรณรงค์ให้เยาวชนและประชาชนที่มีหนังสืออยู่ในบ้านซึ่งไม่ได้ใช้ประโยชน์แล้วนำหนังสือนั้นมาแลกกันอ่าน โดยให้องค์กรต่างๆ เช่น ห้างสรรพสินค้าหรือหน่วยงานเอกชนอื่น จัดพื้นที่เพื่อให้ประชาชนมารวมตัวกัน และนำหนังสือมาแลกเปลี่ยนกัน เป็นโครงการที่ทำให้เยาวชนและประชาชนได้ประโยชน์จากการอ่านหนังสือ ถือเป็นโครงการที่สร้างค่านิยมให้เยาวชนและประชาชนรักการอ่าน ประเด็นต่อมา คือ การพัฒนาห้องสมุดสำหรับประชาชน สรุปได้ว่า รัฐบาลจัดโครงการห้องสมุดสำหรับประชาชนขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้ใช้เวลาว่างเข้าห้องสมุด

ประเด็น การสร้างวัฒนธรรมความสะอาด แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การสร้างวินัยให้รักษาความสะอาด ประเด็นที่สอง จัดการผู้ทำหน้าที่เก็บกวาด ในประเด็น การสร้างวินัยให้รักษาความสะอาด สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์จะใช้สื่อมวลชนในการรณรงค์ให้ประชาชนมีวินัยในตนเอง โดยใช้สื่อมวลชนรณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงความสะอาด ความเป็นหน้าเป็นตาของประเทศ โดยให้ประชาชนรักษาความสะอาดทั้งในที่สาธารณะและในที่สาธารณะ โดยเฉพาะในย่านที่นักท่องเที่ยวพบเห็นได้ง่าย เช่น บริเวณสนามบินชางฮี บริเวณใจกลางเมืองที่เป็นแหล่งช้อปปิ้งภายในเกาะเซนโตซ่าที่มีสถานที่ท่องเที่ยวสวยงามระดับโลก ซึ่งจะสะอาดกว่าแห่งอื่น ทั้งนี้ การสร้างวินัยรักษาความสะอาดของชาวสิงคโปร์จะกระทำควบคู่ไปกับการบังคับใช้กฎหมาย อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์มาหลายปีเห็นว่าเมื่อพูดถึงคนสิงคโปร์คนส่วนใหญ่จะนึกถึงคนสิงคโปร์ที่เป็นคนเชื้อสายจีน มีการศึกษาดี ทำงานดี มีรายได้ดี โดยไม่ได้รู้ถึงความจริงที่ว่าประเทศสิงคโปร์ประกอบด้วยคนหลากหลายเชื้อชาติ แต่ละเชื้อชาติก็จะมี ความแตกต่างกันไป แท้จริงนั้นคนสิงคโปร์ไม่ได้มีวินัยด้านความสะอาดมากมายนัก แต่ที่เห็นประเทศสิงคโปร์มีความสะอาดนั้นเป็นเพราะรัฐบาลเน้นสร้างให้สถานที่สำคัญดูสวยงาม เป็นระเบียบ สะอาด และบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด มีกล้องวงจรปิดสอดส่องดูความประพฤติของประชาชนไม่ว่าใครก็ตามที่ทำผิดกฎหมายก็จะถูกกล้องบันทึกภาพ และจะส่งจดหมายมาที่บ้านพักอาศัยแจ้งให้รู้ว่าตนเองได้ทำผิดกฎหมาย

ประเด็น การสร้างวัฒนธรรมการแข่งขันนั้น รัฐบาลสิงคโปร์มุ่งเน้นให้ประชาชนแข่งขันกันทั้งการศึกษา การทำงาน ในประเด็นการแข่งขันด้านการศึกษา สรุปได้ว่า รัฐบาลของประเทศสิงคโปร์ในอดีตให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษา เนื่องจากเห็นว่าจำเป็นต้องพัฒนาคนก่อน รัฐบาลได้ใช้สื่อสารมวลชนเผยแพร่ให้ประชาชนเห็นความจำเป็นที่พลเมืองจะต้องมี

การศึกษาที่ดี เพื่อสร้างคนให้เป็นแรงงานที่มีประสิทธิภาพ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนสิงคโปร์จะแข่งขันกันเรียนมาก เนื่องจากเห็นว่าการแข่งขันกันเรียนให้มีผลการเรียนดี จะทำให้มีโอกาสได้เข้าเรียนต่อระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียง และเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากสถานศึกษาที่มีชื่อเสียง ประกอบกับมีระดับผลการเรียนที่ดีก็จะมีโอกาสได้เข้าทำงานที่ได้ค่าตอบแทนสูง มีสวัสดิการที่ดี ซึ่งจะนำมาซึ่งการยอมรับ ชื่นชม และมีโอกาสมีคุณภาพชีวิตที่ดีในอนาคต ประเด็นต่อมา การสร้างวัฒนธรรมการแข่งขันกันทำงาน สรุปได้ว่า หากเปรียบเทียบการแข่งขันกันทำงานระหว่างชาวสิงคโปร์กับคนไทยจะพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด เหตุผลสำคัญเพราะการที่ประเทศสิงคโปร์มีพื้นที่เป็นเกาะขนาดเล็ก คนสิงคโปร์จำเป็นต้องแข่งขันกันทำงาน เพื่อให้ผลของงานออกมาดี เป็นที่ยอมรับของหัวหน้างาน มีศักยภาพในการทำงานด้านอื่นที่หลากหลายก็จะได้รับโอกาสที่ดีกว่า การติดต่อธุรกิจกับชาวสิงคโปร์นั้นจะรวดเร็วกว่าการติดต่อธุรกิจกับองค์กรหรือหน่วยงานในประเทศไทย เนื่องจากชาวสิงคโปร์จะมีความนิยมในการทำงานที่ฉับไว กระชับ ไม่พิธีรีตองมากนัก อีกทั้งการทำงานก็มีความรวดเร็ว และกระตือรือร้นมากกว่า

ประเด็น การสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่ ประเด็นแรก การสร้างวัฒนธรรมความซื่อสัตย์ ประเด็นที่สอง การนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการคอร์รัปชัน ในประเด็นแรก การสร้างวัฒนธรรมความซื่อสัตย์ สรุปได้ว่า ชาวสิงคโปร์มีชื่อเสียงเรื่องการทำหน้าที่สามารถควบคุมการคอร์รัปชันได้เป็นอย่างดี สะท้อนให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของนักการเมือง เจ้าหน้าที่รัฐ และบุคลากรจากหน่วยงานต่างๆ เห็นได้จากการจัดอันดับจากหน่วยงานหลายแห่งในโลกที่ยกย่องให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่คอร์รัปชันน้อยที่สุดประเทศหนึ่งของโลก การที่จะได้รับเกียรติหรือยกย่องเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นถึงการที่ผู้นำทางการเมือง และนักการเมืองในประเทศสิงคโปร์ยึดหลักคุณธรรมในการบริหารงาน ทำให้ข้าราชการและผู้คนในสิงคโปร์ตระหนักถึงคุณธรรมในการทำงานในองค์กร

รัฐบาลสิงคโปร์เอาจริงเอาจังกับผู้ที่ประพฤติผิดหรือคอร์รัปชันในระดับสูงก่อน วิธีการหนึ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์ทำคือ การให้เงินเดือนหรือค่าตอบแทนกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงในระดับที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศในโลก เป็นการปิดช่องโหว่ที่อาจจะทำให้เกิดการคอร์รัปชันได้ ตัวอย่างเช่น นายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ จะได้รับเงินเดือนสูงมาก คิดเป็นเงินไทยกว่า 80 ล้านบาทต่อปี มากกว่าเงินเดือนของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาหลายเท่าตัว การกำหนดเงินเดือนให้นายกรัฐมนตรีของประเทศสิงคโปร์ให้สูงมากเช่นนี้เป็นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ผู้นำไม่อ่อนไหวกับผลประโยชน์ที่อาจมีผู้อื่นหยิบยื่นให้เพื่อแลกกับการบันดาลประโยชน์ให้ มีผลทำให้ให้นักการเมือง ผู้นำทางการเมือง ข้าราชการ ของประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีเงินเดือนสูงปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างตรงไปตรงมา

ประเด็น การสร้างวัฒนธรรมปลอดคอร์รัปชัน สรุปได้ว่า จากที่ได้รับชมข่าวทางสถานีโทรทัศน์ของประเทศสิงคโปร์เกี่ยวกับในประเด็นการลงโทษผู้ประพฤติทุจริต ทั้งในวงการทำงานการเมือง ข้าราชการระดับสูง พบว่ามีเห็นเป็นชาวอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า สิ่งที่ไม่ปรากฏเห็นเป็นชาวนั้น ไม่ใช่ว่าจะไม่เกิดขึ้น ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ยังเชื่อว่ายังคงมีการหาประโยชน์ใส่ตนจากการปฏิบัติงานของนักการเมือง ข้าราชการระดับสูง เพราะเชื่อในหลักคิดที่ว่า มนุษย์ต่างก็พยายามหาประโยชน์ใส่ตน อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสิงคโปร์เอาจริงเอาจังในการลงโทษผู้ประพฤติผิดกฎหมายทางด้านการทุจริตในองค์กร การบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดนี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เจ้าหน้าที่รัฐและประชาชนไม่กล้าทำผิด เนื่องจากไม่ต้องการถูกจับมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

ประเด็น วัฒนธรรมพหุนิยม แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์ ประเด็นที่สอง การสอนให้พลเมืองเคารพความหลากหลาย ในประเด็นแรก ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์ สรุปได้ว่า คนสิงคโปร์จะมองว่าตนเองเป็นคนสิงคโปร์ ไม่ใช่คนจีน ถึงแม้ว่าจะสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษที่เป็นคนจีนก็ตาม ประเทศสิงคโปร์ประกอบไปด้วยคนหลากหลายเชื้อชาติ ได้แก่ ชาตินักรู้จีน ซึ่งอพยพมาตั้งแต่สิงคโปร์ยังไม่ได้แยกตัวออกมาจากประเทศมาเลเซีย เป็นชนชาติที่อพยพมาตั้งแต่รัฐบาลอังกฤษยังปกครองประเทศมาเลเซีย ชาวจีนที่อพยพเข้ามาในสิงคโปร์ตั้งแต่อดีตคือ ชนชาติจีนเชื้อสายฮกเกี้ยน ชนชาติจีนเชื้อสายแต้จิ๋ว ชนชาติจีนเชื้อสายกวางตุ้ง ชนชาติจีนเชื้อสายไหหลำ เป็นต้น

หากเปรียบเทียบชาวสิงคโปร์เชื้อสายต่างๆดังกล่าวข้างต้นจะพบว่า มีชาวสิงคโปร์ที่สืบเชื้อสาย “ฮกเกี้ยน” มากกว่าเชื้อสายอื่น ความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู มีทั้งชาวมลายูดั้งเดิมที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์ และชาวมลายูที่อพยพมาจากประเทศอินโดนีเซีย เหตุผลที่ชาวมลายูเชื้อสายอินโดนีเซียอพยพมายังประเทศสิงคโปร์ในอดีตนั้นเป็นเหตุผลเนื่องจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจ คือ การแสวงหาโอกาสในการประกอบอาชีพ ส่วนความเป็นมาของชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย สรุปได้ว่า ในอดีตประเทศโลกที่หนึ่งที่มีอำนาจแถบมลายูได้เกณฑ์นักโทษจากประเทศอินเดียให้ก่อสร้างถนน อาคาร และสิ่งก่อสร้างอื่น เมื่อนักโทษชาวอินเดียจำนวนมากขาดใช้โทษหมดแล้วได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศสิงคโปร์

นอกจากนี้ ยังมีชาวสิงคโปร์เชื้อสายบังคลาเทศที่อพยพเข้ามาอยู่ในสิงคโปร์ ในช่วงที่ประเทศอังกฤษยังปกครองสิงคโปร์ ซึ่งเหตุผลของการอพยพเข้ามาคือการขายแรงงาน และการทำการค้า จึงเกิดเป็นชุมชนชาวอินเดียในประเทศสิงคโปร์ขึ้น เมื่อสิงคโปร์ประกาศแยกตัวออกมาจากมาเลเซียแล้วยังคงมีประชาชนจากหลากหลายชนชาติที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์ ทั้งชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีน ชาวสิงคโปร์เชื้อสายอินเดีย ชาวสิงคโปร์เชื้อสายมลายู และชาวสิงคโปร์เชื้อสายอื่นๆ เมื่ออาศัยอยู่ร่วมกันเป็นสังคม จึงเกิดการสืบเชื้อสายข้ามชาติพันธุ์ขึ้น ประเด็นต่อมา การสอน

ให้พลเมืองเคารพในความหลากหลาย สรุปได้ว่า รัฐบาลสิงคโปร์ส่งเสริมให้ยอมรับในความหลากหลาย โดยเฉพาะความหลากหลายทางเชื้อชาติ โดยให้สถาบันการศึกษาไม่เลือกปฏิบัติต่อนักเรียนในทุกระดับชั้น การให้เสรีภาพในการเลือกนับถือศาสนา โดยที่รัฐจะไม่กำหนดให้มีศาสนาประจำชาติ เนื่องจากมีฐานคิดว่าทุกศาสนาล้วนสอนให้ประพฤติดี

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง “การสื่อสารเปรียบเทียบในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล: กรณีศึกษา พัทยา สิงคโปร์” ผู้วิจัยมีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. จากผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์เอกสารในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา ซึ่งผลการศึกษาพบว่า หนังสือพิมพ์ระดับชาติ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเว็บไซต์นำเสนอเหตุการณ์การประทุษร้ายนักท่องเที่ยวเป็นเรื่องหลัก ทั้งการประทุษร้ายต่อร่างกายทักท่องเที่ยว และการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว ในส่วนการประทุษร้ายต่อร่างกายนักท่องเที่ยวนั้นมีทั้งการใช้กำลังทุบ ต่อย ตี เตะ ถีบ และใช้อาวุธไม้ ขวด หมวกกันน็อค ทำร้ายนักท่องเที่ยว ส่วนการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินนักท่องเที่ยว นั้น มีทั้งการลักทรัพย์นักท่องเที่ยว และการฉ้อโกงทรัพย์สิน ผลการศึกษาในส่วนนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ให้ข้อมูลหลักที่มองเห็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา และมีความคิดเห็นต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา โดยมองว่า ปัญหาใหญ่ประการหนึ่งคือปัญหาอาชญากรรมในพัทยา ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักเสนอว่าหน่วยงานรัฐในพัทยาควรจะสื่อสารให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังการฉ้อโกงชิงวิ่งราวทรัพย์สินที่มักเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวบ่อยครั้ง ความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาจากเอกสารที่พบว่า มีกลุ่มบุคคลหลากหลายที่ก่อเหตุฉ้อโกงชิงวิ่งราวทรัพย์สินนักท่องเที่ยว ทั้งกลุ่มสาวประเภทสอง (กระเทย) ที่ก่อเหตุในพัทยาบ่อยครั้ง ทั้งบริเวณชายหาดพัทยาใต้ บริเวณถนนคนเดิน (วอล์กกิงสตรีท) และบริเวณชายหาดจอมเทียน นอกจากนี้กลุ่มสาวประเภทสองประทุษร้ายต่อนักท่องเที่ยวแล้ว ยังมีอีกหลายกลุ่มที่สร้างปัญหาให้นักท่องเที่ยวในพัทยา ทั้งกลุ่มวัยรุ่นที่ก่อเหตุกระชากสร้อยคอทองคำนักท่องเที่ยว และคนร้ายรายอื่นที่มักใช้หน้ากากอนามัยปิดบังใบหน้า สวมหมวกกันน็อค ขับขี่รถจักรยานยนต์มาประกบและกระชากสร้อยคอทองคำนักท่องเที่ยวซึ่งเกิดขึ้นมาโดยตลอด ผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของจุฑามาศ กันตพลธิมา (2559) ที่ศึกษาเรื่อง “ภาพลักษณ์และทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ส่งผลต่อการกลับมาเยือนซ้ำ” ผลการศึกษาของจุฑามาศพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีทัศนะว่า “พัทยา” เป็นเมืองที่มีอาชญากรรมสูง

โดยรับรู้จากการพูดคุยกับบุคคลอื่นที่เป็นชาวต่างชาติด้วยกัน และรับรู้จากการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนในต่างประเทศ ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้สามารถอธิบายด้วยแนวคิด “ภาพลักษณ์” ที่มองว่าบุคคลจะรับรู้เรื่องราว หรือสถานที่ต่างๆ ผ่านสื่อหลากหลายประเภท เช่น โทรทัศน์ ภาพถ่าย หรือสื่อประเภทอื่น (Concise Oxford English Dictionary, 2008, p.710) การที่บุคคลรับรู้หรือมีประสบการณ์ผ่านสื่อเหล่านั้นทำให้บุคคลนั้นเกิดภาพประทับอยู่ในสมอง เมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศรับรู้ข่าวสารนี้ผ่านสื่อมวลชน ทำให้เกิดภาพในสมองว่าเมืองพัทยาเป็นเมืองที่มีอาชญากรรมสูง คำกล่าวนี้สอดคล้องกับการศึกษาของโรบินสัน และ บาร์โลว์ (Robinson and Barlow, 1959) ที่ระบุว่า “ภาพลักษณ์” คือภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจของบุคคลที่มีความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ภาพในใจดังกล่าวอาจได้มาจากทั้งประสบการณ์ตรง (Direct Experience) และประสบการณ์ทางอ้อม (Indirect Experience) ของเขาเอง เมื่อบุคคลได้รับรู้เกี่ยวกับสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง หรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง บุคคลก็จะเลือกรับเอาบางเหตุการณ์หรือบางเรื่องราวนั้นเข้าไปในความทรงจำของตนเอง จนเกิดเป็นภาพในใจขึ้นมา และด้วยเหตุนี้ ผู้บริหารเมืองพัทยาจึงจัดอบรมเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับผู้ประกอบการเตียงนั่งชายหาดให้เข้าใจระเบียบการให้บริการแบบใหม่ และให้ความรู้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ให้ตระหนักถึงความสำคัญที่จะต้องต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างอบอุ่น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาดังที่เกิดขึ้น ทั้งการถูกโกงค่าโดยสาร การถูกโกงค่าอาหารและบริการ โดยเห็นว่าประเด็นเหล่านี้มีผลกระทบโดยตรงต่อการท่องเที่ยวในพัทยา

2. ในประเด็นการจัดอบรมเพื่อสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่าหน่วยงานรัฐในพัทยาได้จัดอบรมเพื่อให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการเตียงนั่งชายหาดพัทยามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบปฏิบัติแบบใหม่ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการและต่อนักท่องเที่ยวในพัทยา นอกจากการให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบปฏิบัติแบบใหม่แล้ว ยังให้ผู้ประกอบการได้มีความรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในหลากหลายรูปแบบ แบ่งออกเป็น นักท่องเที่ยวถูกเอาวัดเอาเปรียบ ทั้งถูกผู้ประกอบการรายย่อย ผู้ประกอบการขนส่งมวลชนสาธารณะ และถูกแม่ค้าขายอาหารที่โกงราคาแพงเกินจริง การจัดอบรมในครั้งนี้จึงเป็นขั้นตอนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของผู้ประกอบการเตียงนั่งชายหาดพัทยา เนื่องจากการฝึกอบรมเป็นกิจกรรมที่ช่วยปรับปรุงพัฒนา และเพิ่มพูนความรู้ให้แก่บุคคล เพื่อให้ได้ใช้ความรู้ในการประกอบอาชีพของตนเองให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการอบรมเป็นการเพิ่มแนวคิดที่สร้างสรรค์ให้บุคคลมีต่ออาชีพ ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้บริหารเมืองพัทยาต้องการให้ผู้ประกอบวิชาชีพหมอนวดแผนไทยชายหาดพัทยา มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพหมอนวดซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย จึงกำหนดให้คนไทยเท่านั้นที่สามารถประกอบวิชาชีพหมอนวดแผนไทยชายหาดพัทยาได้ และให้ความรู้ว่ามีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้รับความเสียหายจากคนต่างด้าวที่แฝงตัวเข้ามาทำอาชีพหมอนวดแผนไทย ซึ่งได้ลักทรัพย์

นักท่องเที่ยว บางรายขายบริการทางเพศ ซึ่งส่งผลต่อภาพลักษณ์ของหมอนวดแผนไทยอย่างมาก ผู้บริหารเมืองพัทยาจึงจัดอบรมหมอนวดแผนไทยชายหาดพัทยาให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพหมอนวดแผนไทย เป็นอาชีพที่ดี โดยหวังให้ทัศนคติที่ดีนั้นได้เป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้ประกอบอาชีพหมอนวดอย่าง สร้างสรรค์ สอดรับกับการศึกษาของ พสุนิต สารมาศ นราภรณ์ ชันธบุตร และอุบลวรรณ อยู่สุข (2551) ที่ศึกษาเรื่อง “ศึกษาหมอนวดแผนไทย : ผู้ให้บริการส่งเสริมสุขภาพในจังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่า ภาครัฐของไทยมีนโยบายที่จะให้คนไทยได้นำเอาภูมิปัญญาไทยมาใช้ประกอบ อาชีพ ซึ่งภูมิปัญญาหมอนวดแผนไทยเป็นภูมิปัญญาเก่าแก่ที่สามารถนำมายึดเป็นอาชีพได้ อีกทั้งยังเป็น อาชีพที่มีศักยภาพในการจูงใจนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี จึงจำเป็นต้องให้ ความสำคัญเพื่อไม่ให้องค์ความรู้ทางการนวดแผนไทยถูกลดทอนคุณค่าลงเหลือเพียงสินค้าหรือ บริการประเภทหนึ่งเท่านั้น

ส่วนประเด็นการอบรมเพื่อพัฒนาทักษะของบุคคลนั้น ผลการศึกษาพบว่า โรงแรม อมารี พัทยา และโรงแรมเซ็นทาราแกรนด์ พัทยา ได้ร่วมกับเมืองพัทยาจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะการ ใช้อุปกรณ์ดับเพลิงและฝึกซ้อมหนีไฟให้กับพนักงานของโรงแรมอมารี พัทยา และโรงแรมเซ็นทารา แกรนด์ มิราจ บีช รีสอร์ท พัทยา เพราะการใช้เครื่องมือดับเพลิงที่เชี่ยวชาญนั้นจะช่วยให้การดับเพลิง เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดับเพลิงในเบื้องต้นได้ อีกทั้งยังจัดอบรมบุคลากรที่ปฏิบัติงาน อยู่ในโรงพยาบาล โดยให้พนักงานของโรงพยาบาล คนไข้ และผู้เกี่ยวข้องเกิดความชำนาญในการใช้ อุปกรณ์ดับเพลิง และให้ตระหนักถึงการเตรียมความพร้อมในการอพยพหนีไฟ เนื่องจากอุบัติเหตุ เพลิงไหม้ที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เพื่อให้พนักงานของโรงแรมและพนักงานโรงพยาบาลมีทักษะการ หนีไฟอย่างคล่องแคล่ว สามารถปฏิบัติตนขณะเกิดเพลิงไหม้ได้อย่างเหมาะสม รวดเร็ว ถูกต้อง และสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งจะทำให้อุบัติเหตุเพลิงไหม้ที่สร้างความเสียหายให้น้อย ที่สุด

3. ผลการศึกษาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในประเด็น ความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์พบว่า สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์มีความปลอดภัยสูงคือการ บังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์จะนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในกิจการต่างๆ เช่น การใช้กล้องวงจรปิดจำนวนมากติดตั้งไว้ในที่สาธารณะ ทั้งบริเวณถนนหนทางทั่วไป ในห้างสรรพสินค้า ทางเดินไปยังรถไฟฟ้าใต้ดิน และในรถไฟฟ้าใต้ดิน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ ประชาชนและนักท่องเที่ยวในสิงคโปร์ไม่กล้าทำผิดกฎหมาย เพราะรัฐบาลได้จัดให้มีเจ้าหน้าที่คอย สอดส่องดูแล (Monitor) อย่างใกล้ชิดตลอด 24 ชั่วโมง จากผลการศึกษาที่สอดคล้องไปในทิศทาง เดียวกัน แม้ว่าจะเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการที่แตกต่างกันข้างต้น แสดงให้เห็นว่าจุดด้อย หรือเรียก

ได้ว่าเป็นสิ่งที่รัฐไทยจะต้องเร่งรีบปรับปรุงอย่างเร่งด่วนคือ การดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับ การสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวของรัฐบาลสิงคโปร์จะพบว่าผู้ให้ข้อมูลหลักเห็นพ้องต้องกันว่ามีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากกว่าการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพัทยา

ผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพา ปิยะกมลรัตน์ (2556) ศึกษาเรื่อง “สภาพแวดล้อมกับการพัฒนา : กรณีศึกษาพัทยาใต้” ผลการศึกษาพบว่าถึงแม้ว่าเศรษฐกิจในย่านพัทยาใต้จะเติบโตอย่างก้าวกระโดด แต่ทว่าได้เกิดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาที่ผ่านมาคือผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและด้านสังคม รัฐบาลไทยมีนโยบายที่จะแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและปัญหาสังคมในพัทยา แต่การแก้ไขปัญหาของรัฐไม่สัมฤทธิ์ผล สาเหตุที่ทำให้นโยบายของรัฐไม่สัมฤทธิ์ผลนั้นเกิดจากการดำรงอยู่ของเครือข่ายผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในท้องถิ่น ทั้งที่เป็นผู้ประกอบการและเป็นเจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กันในระบบอุปถัมภ์และพวกพ้อง จึงทำให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปได้ยากลำบาก

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศสิงคโปร์พบว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองไว้เป็นอย่างดี ทั้งการพัฒนาระบบขนส่งมวลชนสาธารณะ ทั้งรถไฟฟ้าใต้ดิน รถโดยสารสาธารณะ (รถบัส) รถแท็กซี่ การออกแบบถนนสำหรับการจราจร ทั้งถนนสำหรับรถวิ่งและถนนสำหรับคนเดินเท้า การพัฒนาแหล่งช้อปปิ้งสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การพัฒนาเกาะเซนโตซ่าให้เป็นเกาะแห่งความสุข การสร้างเมืองสีเขียว ปัจจุบันดังกล่าวนี้เป็นไปตามแนวคิดการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ที่ผู้นำในอดีตได้วางรากฐานไว้ให้ผู้นำรุ่นต่อไป คือการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวสิงคโปร์อย่างไม่หยุดยั้ง ปัจจุบันเหล่านี้เป็นไปตามวิสัยทัศน์การพัฒนาที่นายกเทศมนตรีและสมาชิกสภาเมืองทักซัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาเมืองไว้ว่าการพัฒนาเมืองนั้นจะต้องพัฒนาระบบสื่อสารมวลชนสาธารณะ สร้างชุมชนให้ปลอดภัย สร้างสุขภาพที่ดีให้กับประชาชน สร้างความเป็นเลิศทางการศึกษา เพิ่มพื้นที่สีเขียวและแหล่งสันทนาการในเมือง สร้างงานที่มีการจ่ายค่าตอบแทนที่ดี สร้างอากาศและน้ำที่มีคุณภาพดี และเป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจ ประกอบกับเมื่อเปรียบเทียบการกำหนดต้นแบบการพัฒนาเมืองดงตัน มณฑลเซียงไฮ้ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งกำหนดไว้ว่าการพัฒนาเมืองดงตันนั้นจะต้องสร้างเมืองให้มีความทันสมัย เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ให้มีการปลูกหญ้าหรือปลูกพืชคลุมหลังคา มีการจัดทำกระบวนการนำน้ำที่ใช้แล้วไปใช้ใหม่อีกครั้ง ส่วนด้านการขนส่งมวลชนนั้นผู้บริหารเมืองดงตันกำหนดให้รัฐออกระเบียบใช้รถเมล์ปลอดมลพิษด้วยการใช้เชื้อเพลิงไฟฟ้า มีบริการอินทราเน็ตสำหรับพยากรณ์เวลาในการสัญจรไปยังสถานที่เป้าหมาย การประสานส่งเสริมให้ผู้เดินทางไปในทิศทางเดียวกันใช้ยานพาหนะร่วมกัน การห้ามใช้รถจักรยานยนต์แบบเก่า ให้ใช้รถจักรยานยนต์

ไฟฟ้าหรือรถจักรยานแทน การออกแบบถนนสำหรับผู้ขับขี่รถจักรยาน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการสร้างเมืองให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยนั้นจะต้องคำนึงถึงปัจจัยดังที่กล่าวมานี้ ในขณะที่ปัจจัยที่กล่าวมานี้แทบจะไม่มีผู้ให้ข้อมูลหลักรายใดมองว่ามีในเมืองพัทยา จากการเปรียบเทียบกับวิสัยทัศน์การพัฒนาของมณฑลลงตัน เมืองเซียงไฮ้ ประเทศจีน กับวิสัยทัศน์การพัฒนาเมืองทักซัน ประเทศสหรัฐอเมริกา จะเห็นว่าเป็นไปตามแนวคิดองค์ประกอบของการท่องเที่ยวที่ประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 6 ประการ ได้แก่ ประการแรก ได้แก่ การขนส่งมวลชน รัฐจะต้องพัฒนาให้นักท่องเที่ยวเดินทางสัญจรไปมาได้สะดวก ประการที่สอง สถานที่พักอาศัย จะต้องมีความปลอดภัย ประการที่สาม ความดึงดูดใจ ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นจะต้องมีเสน่ห์บางประการที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปเยือน ประการที่สี่ ความสามารถในการเข้าถึง ซึ่งหมายถึง นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปได้ไม่ยากลำบาก ประการที่ห้า คือ สิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ปรารถนา ส่วนประการที่หก คือ การสร้างความสนุกสนานรื่นเริงใจให้นักท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปพักผ่อนในสถานที่ต่างๆย่อมต้องการความบันเทิงรื่นเริงใจ

การที่รัฐบาลสิงคโปร์บังคับใช้กฎหมายขั้นรุนแรงเพื่อสร้างความปลอดภัยให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวในประเทศ เช่น การลงโทษผู้เสพย์และจำหน่ายยาเสพติดอย่างรุนแรง ทำให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดน้อยมาก เมื่อนำผลการศึกษานี้มาเปรียบเทียบกับผลการศึกษาจากการวิเคราะห์เอกสารในบทที่ 4 ที่ผู้ก่อเหตุกระชากกระเป๋าเงิน กระชากสร้อยคอทองคำ และฉกทรัพย์สินนักท่องเที่ยวที่อ้างว่าทำไปเพราะต้องการเงินไปใช้บางส่วนต้องการนำเงินไปซื้อยาเสพติด และบางส่วนหมดตัวจากการเล่นการพนัน ซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในพัทยา แสดงให้เห็นการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ ในประเด็นนี้สอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายที่เห็นว่าการที่กฎหมายในประเทศไทยกำหนดให้ผู้ทำผิดจะต้องชำระเงินค่าปรับจำนวนไม่มากนักนั้นมีผลต่อการกระทำผิดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลหลักบางรายมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เรื่องของการกำหนดอัตราโทษ การที่ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยาไม่ปลอดภัยเป็นเพราะการละเลย หละหลวมในการบังคับใช้กฎหมาย

เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาที่ระบุว่ากรณีที่เจ้าหน้าที่รัฐละเลย หละหลวมในการบังคับใช้กฎหมายในพทยานั้นนำมาซึ่งปัญหาหลายประการ สอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ที่มองว่าสาเหตุหลักที่ทำให้นักท่องเที่ยวในพัทยาไม่ปลอดภัยมาจากการที่เจ้าหน้าที่รัฐไม่เข้มงวดกับการทำตามหน้าที่ของตนเอง ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง ทั้งอุบัติเหตุที่เกิดจากลัทธิโดยสารถของโรงแรมตกเพราะลวดสลิงขาด อุบัติเหตุที่เกิดจากการไม่เข้มงวดกับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ยอนทิสทาง (ยอนศร) ที่ชนนักท่องเที่ยวซึ่งกำลังเดินบนทางเท้า อุบัติเหตุที่เกิดจากการขี่จักรยานยนต์บนทางเท้า ทำให้นักท่องเที่ยวจำต้องเลี่ยงไปเดิน

บนถนนที่มีผู้ขับขียานพาหนะไปมาตลอดเวลา และการไม่เข้มงวดกับผู้ประกอบการรายย่อยใน พักที่ที่ตั้งวางสิ่งของบนทางเท้าจนทำให้นักท่องเที่ยวจำต้องเลี่ยงไปเดินบนถนนจนถูกรถเฉี่ยวชน ตลอดจนการไม่เข้มงวดกับผู้ประกอบการรายย่อยและประชาชนที่ไม่คัดแยกขยะ และไม่ทิ้งขยะลงใน ถังขยะ ทำให้ทั้งขยะเปียกและขยะแห้งผสมปนเปกันจนส่งกลิ่นเหม็นรบกวนนักท่องเที่ยว ปัญหาเหล่านี้ล้วนเกิดจากการละเลย ไม่เข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายทั้งสิ้น ผลการศึกษาสอดคล้องกับ การศึกษาของ ธนกรุต ยิงยง (2557) ศึกษาเรื่อง “แรงจูงใจ พฤติกรรม และประเภทการท่องเที่ยว เมืองพักของนักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย” ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียมองว่าสิ่งอำนวยความสะดวก การให้บริการขนส่งมวลชนสาธารณะ และการสาธารณสุขด้านความสะดวกสบายของอาหาร ในพักที่ยังไม่ดีพอ

นอกจากการไม่เข้มงวดดังกล่าวแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์มอง ว่าความแตกต่างประการหนึ่งระหว่างรัฐไทยกับรัฐสิงคโปร์คือเจ้าหน้าที่รัฐประเทศสิงคโปร์จะเข้มงวด กับการตรวจสอบประวัติผู้ที่เดินทางเข้าประเทศสิงคโปร์อย่างเข้มงวด การตรวจสอบประวัติบุคคล ที่ต้องการเดินทางเข้าประเทศสิงคโปร์อย่างเข้มงวดส่งผลโดยตรงต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นน้อยมาก ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับรายงานขององค์กรเสวนาเศรษฐกิจโลก (World Economy Forum: WEF) ที่ระบุว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่นักท่องเที่ยวต่างประเทศได้รับอันตรายมากที่สุด จากจำนวน ที่สำรวจ 136 ประเทศ โดยเฉพาะ “พักยา” ยะลา นราธิวาส และสงขลา ที่นักท่องเที่ยวได้รับอันตราย บ่อยครั้ง โดยเฉพาะพักยานั้นขึ้นชื่อในเรื่องวัยรุ่นและแก๊งรถจักรยานยนต์ดึก ชิง วังราว ลักขโมย และทำร้ายนักท่องเที่ยว ซึ่งประเทศที่นักท่องเที่ยวมีความปลอดภัยรองลงมาคือ คองโก แอฟริกาใต้ ซาดี มาลี เคนยา และไนจีเรีย

ผลการศึกษาในประเด็นการสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ พบว่า การที่รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้สถานศึกษาในสิงคโปร์ทุกแห่งใช้ภาษาอังกฤษในการเรียน การสอน และการกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ นอกเหนือจากภาษาจีน มลายู ทมิฬ นั้น มีผลทำให้นักท่องเที่ยว และนักลงทุนชาวต่างประเทศหันมาท่องเที่ยวและลงทุนในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความสนใจของนักลงทุนจากต่างประเทศที่นิยมลงทุนในประเทศสิงคโปร์จะเห็น ว่าเหตุผลหนึ่งเป็นเพราะชาวสิงคโปร์สื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีกว่าคนไทย ผลการศึกษาในประเด็นนี้ สอดคล้องกับการศึกษาของ สมชาย ปรักมาศ (2549) ที่ศึกษาเรื่อง การวิจัยการประเมินโครงการศูนย์ ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและรักษาความปลอดภัยจังหวัดภูเก็ต ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้น จากการดำเนินโครงการคือข้อจำกัดในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ อีกทั้งยังสอดคล้อง กับการศึกษาของ นาวาดี พยัคฆ์โส (2554) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาว รัสเซียที่มีต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียมี

ทัศนคติดีต่อสถานที่ท่องเที่ยวในพม่าที่มีความน่าสนใจ มีธรรมชาติที่สวยงาม แต่ทว่า สิ่งที่ต้องแก้ไขคือการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยที่ไม่ดีนัก

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งการเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัยชิ้นนี้ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ส่วนที่สอง ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในอนาคต ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลการศึกษาในประเด็นการประทุษร้ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพม่าที่พบว่าส่วนใหญ่เกิดจากคนไทยเป็นผู้ก่อเหตุ ทั้งการประทุษร้ายต่อร่างกายด้วยการใช้กำลังทุบ ต่อย ตี ตะ ถีบ และการใช้อาวุธปืน มีด ขวด ทำร้ายนักท่องเที่ยวที่พม่า ส่วนใหญ่เกิดจากการที่เจ้าหน้าที่รัฐไม่เข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิด ทำให้ผู้กระทำผิดมักจะก่อเหตุเป็นประจำ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดังผลการวิจัยที่ระบุว่ากลุ่มสาวประเภทสองในพม้ามักจะทำที่เข้าพุดคุย กระเช้าเข้าแห่ย์ โอบกอดนักท่องเที่ยว เมื่อนักท่องเที่ยวเผลอผู้ก่อเหตุได้ฉกกระเป๋าสตางค์ของนักท่องเที่ยวหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว บ้างก็กระชากสร้อยคอทองคำของนักท่องเที่ยวแล้วรีบหลบหนีไป ซึ่งจากการวิจัยเอกสารพบว่าเหตุการณ์ในลักษณะนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ทั้งบริเวณริมถนนพญาได้ บริเวณชายหาดพญาได้ยามค่ำคืน บริเวณชายหาดจอมเทียน บริเวณถนนในซอยนักท่องเที่ยวเดินกลับเข้าโรงแรมที่พัก และบริเวณถนนคนเดิน (วอล์กกิงสตรีท) ซึ่งผู้เห็นเหตุการณ์บริเวณใกล้เคียงสามารถจดจดลักษณะของผู้ก่อเหตุได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้ก่อเหตุมักจะก่อเหตุบริเวณดังกล่าวบ่อยครั้ง อีกทั้งผู้ก่อเหตุจำนวนหนึ่งถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและดำเนินคดีตามกฎหมายหลายครั้ง แต่ทว่าเหตุการณ์ในลักษณะนี้ยังคงเกิดขึ้นอยู่ในพม่า ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานภาครัฐ โดยแบ่งออกเป็น 2 หน่วยงานใหญ่ ดังนี้

2.1 ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาล

จากการศึกษาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักในพม่า และผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งใช้วิธีการเก็บข้อมูลที่แตกต่างกัน แต่ได้ผลการวิจัยในทิศทางเดียวกัน คือ การที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพม่าไม่ปลอดภัยนั้นมีส่วนมาจากการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ ผู้วิจัยเสนอให้รัฐบาลกำหนดนโยบายให้หน่วยงานรัฐทั้งในส่วนกลางและหน่วยงานท้องถิ่นเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้

2.2 ข้อเสนอแนะต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพัทธา

จากผลการศึกษาที่พบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถูกคนร้ายฉก ซึ่ง วังราวทรัพย์สิน ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ผู้วิจัยเสนอให้เมืองพัททยาเป็นเจ้าภาพในการสร้างเครือข่ายปกป้องนักท่องเที่ยว โดยเชิญผู้ขับชีรตจักรยานยนต์รับจ้าง ผู้ประกอบการรถสองแถว ชาวต่างประเทศที่พำนักอยู่ในพัททยา ผู้ประกอบการรายย่อยในพัททยา และประชาชน เข้าร่วมโครงการสร้างเครือข่ายปกป้องนักท่องเที่ยวในพัททยา เนื่องจากผลการศึกษาพบว่าหลายเหตุการณ์ที่มีการประทุษร้ายนักท่องเที่ยว นั้น ผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงที่เกิดเหตุจะเป็นผู้จับกุมคนร้ายได้ และเสนอแนะให้หน่วยงานส่วนท้องถิ่นในพัททยาบังคับใช้กฎหมายให้เข้มงวดเพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในอนาคต

ผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในพัททยาสามารถศึกษาในประเด็น “กลุ่มชาวต่างประเทศที่สร้างอิทธิพล” หรืออาจเรียกว่า “แก๊งมาเฟีย” ในพัททยา ซึ่งจากการพูดคุยกับผู้ให้ข้อมูลหลักพบว่ามีหลากหลายกลุ่ม ซึ่งล้วนสร้างปัญหาให้กับประชาชน เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่รัฐ และนักท่องเที่ยวในพัททยา เนื่องจากมีผู้ทำวิจัยเรื่องนี้้น้อยมาก

ผลผลิต (Output)

ทรงยศ บัวเฟื่อน. (2562). สื่อมวลชนกับการนำเสนอข่าวการจัดอบรมสร้างความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวในพัทยา. *นิเทศศาสตร์ปริทัศน์*. ปี 2562.

บรรณานุกรม

หนังสือ (ภาษาไทย)

- กวิน วงศ์ลีดี และศิริเพ็ญ เยี่ยมจรรยา. (2555). *ปัจจัยด้านการตลาดและปัจจัยด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ตลาดนัดสวนจตุจักร*. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- กฤติยา วงศ์เทเววิมาน. (2558). *Amazing Asean Singapore*. นนทบุรี: อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์.
- จุฑามาศ กันตพลธิติมา. (2559). ภาพลักษณ์และทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ส่งผลกระทบต่อกรกลับมาเยือนซ้ำ. *ปริญญานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต*, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. กรุงเทพฯ.
- เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์. (2543). *เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการบริหารงานความปลอดภัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชิตวร ประดิษฐ์รอด. (2557). *ปัจจัยองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว และปัจจัยแรงจูงใจในการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อทัศนใจเลือกท่องเที่ยวบริเวณทลของคณวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร*, การค้นคว้าอิสระ. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. กรุงเทพฯ.
- ฐาปนา บุญยประวิตร. (2555). *แนวทางการวางผังกายภาพเมืองเพื่อลดผลกระทบจากภัยพิบัติ*. *วารสารสมาคมการผังเมืองไทย*.
- ชาธร ไชคภัทระ และ ศิริสิน สารมานิตย์. (2556). *คู่มือนักท่องเที่ยวไอกินาวา*. กรุงเทพฯ: อทิตตา.
- ณัฐชуда วิจิตรจามรี. (2559). *หลักการประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐวัตร มนต์เทวีญ. (2537). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารความปลอดภัย*. เอกสารการสนชุดวิชาการบริหารงานความปลอดภัย หน่วยที่ 1-8 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. นนทบุรี. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ตุ้ม ชุมสาย, มล. และ ญิบพัน พรหมโยธี. (2527). *ปฐมบทวิชาการท่องเที่ยว*. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ธนกฤต ยิ่งยง. (2557). *แรงจูงใจ พฤติกรรม และประเภทการท่องเที่ยวเมืองพัทยาของนักท่องเที่ยวชาวรัสเซีย*. *วารสารวิทยาลัยพาณิชศาสตร์บูรพาปริทัศน์*, ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2557, หน้า 81-96.

- นิตา ชัชกุล. (2551). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาวดี พยัคฆโส. (2554). *พฤติกรรมและทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวรัสเซียที่มีต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย, วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.*
- นงลักษณ์ สุทธิวัฒน์พันธ์. (2545). *กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ PR Strategies*. กรุงเทพฯ: อัลฟ่าพับลิชชิง
- นิตา ชัชกุล. (2554). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตม จารุมณี. (2544). *การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไอ.เอส.พรินติ้งเฮาส์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศรี ศรีคำภา. (2557). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Development for Sustainable Tourism)*. นนทบุรี : บริษัท ธรรมสาร จำกัด.
- บุญลือ ฉิมบ้านไร่. (2539). *ปัจจัยด้านการบริหาร คนงาน และสภาวะแวดล้อมในสถานที่ทำงานที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน เปรียบเทียบระหว่างสถานประกอบการปัมโลหะที่มีอัตราความถี่ของการบาดเจ็บสูงและต่ำ จังหวัดสมุทรปราการ*. สาขาวิชาสุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย.บัณฑิตวิทยาลัย.กรุงเทพฯ.มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปาจริย์ ผลประเสริฐ. (2549). *ความพึงพอใจ ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และความสามารถที่พึงประสงค์ของตำรวจท่องเที่ยว*. คณะวิทยาการจัดการ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ งานวิจัยกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว, มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- พงศ์ หรดาล. (2545). *จิตวิทยาอุตสาหกรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 7) กรุงเทพฯ.ม.ป.ท.
- พรทิพา ปิยะกมลรัตน์. (2556). *สภาพแวดล้อมกับการพัฒนา : กรณีศึกษาพัทยาใต้*. สาขาวิชาการออกแบบชุมชนเมือง.บัณฑิตวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิมพ์วรรณ สุจารย์วงศ์. (2553). *การจ้ดนำเที่ยว Organization of tour*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์. (2537). *ปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงาน : เปรียบเทียบระหว่างสถานประกอบการปัมโลหะที่มีอัตราความถี่ของอุบัติเหตุสูงและต่ำในจังหวัดสมุทรปราการ, วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.กรุงเทพฯ.*

วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2537). *จิตวิทยาองค์การอุตสาหกรรม การพัฒนาองค์กรและนวัตกรรม*.

กรุงเทพ. สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี.

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และ วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2550). *วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยใน*

โรงงาน.กรุงเทพ.สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี ไทย – ญี่ปุ่น.

ศุภลักษณ์ สนธิชัย. (2555). *เที่ยว 10 ประเทศอาเซียน*. กรุงเทพ.อติตา พับลิเคชั่น.

เศกสรรค์ ยงวนิชย์. (2541). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). ขอนแก่น: ภาควิชา

สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สมชาย ปรีกมาส. (2549). *การประเมินโครงการศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและรักษาความปลอดภัย*

จังหวัดภูเก็ต,บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.

อภิชาติ อินทร์พงษ์พันธ์. (2540). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: อูบลกิจ ออฟเซ็ท.

หนังสือ (ภาษาอังกฤษ)

Clive A Marks, Gigliotti, F., McPhee, S., Piggott, M.P., Taylor, A. & Glen, A.S. (2009) DNA

genotypes reveal red fox (*Vulpes vulpes*) abundance, response to lethal control and limitations of contemporary survey techniques. *Wildlife Research*, 36, 647–658.

W.O.Phoon. (1988). *Practical Occupational Health*. Singapore: P.G. Pub.

Mill, Robert Christie., Morrison Alastair M. (1985).*The Tourism System : An Introductory Text*. Prentice-Hall Inc.

John W. Heinrich. (1981). *Culture, Feeding, and Growth of Alewives Hatched in the Laboratory*, *The Progressive Fish-Culturist*, 43:1.

Black Sam.(1989). *Introduction to Public Relation*, New York.Modina Press.

หนังสือพิมพ์

เดลินิวส์ (15 มกราคม 2560)

ซีทีวีนิวส์ (16-31 มกราคม 2560)

สิทธิประชา (16-31 มีนาคม 2560)

ข่าวสด (28 มีนาคม 2561)

ซีทีวีนิวส์ (1-15 พฤษภาคม 2560)

กรุงเทพธุรกิจ (25 พฤษภาคม 2560)

สิทธิประชา (1-15 มิถุนายน 2560)

ไทยรัฐ (8 มิถุนายน 2560)

ฐานเศรษฐกิจ (13 มิถุนายน 2560)

ฐานเศรษฐกิจ (4 กรกฎาคม 2560)

ไทยรัฐ (13 กรกฎาคม 2561)

คมชัดลึก (17 กรกฎาคม 2560)

อริบรูพา (27 กันยายน 2560)

คมชัดลึก (28 กันยายน 2560)

สยามชลนิวัธ (21 ตุลาคม 2560)

กรุงเทพธุรกิจ (30 ตุลาคม 2560)

คมชัดลึก (2 พฤศจิกายน 2560)

กรุงเทพธุรกิจ (2 พฤศจิกายน 2560)

ผู้จัดการรายวัน (8 ธันวาคม 2560)

ข่าวเด็ด (16-31 ธันวาคม 2560)

เว็บไซต์

www.pattayadailynews (5 มกราคม (2560)

www.pattayadailynews 9 มกราคม (2560)

www.manager.co.th 12 มกราคม (2561)

www.pattaya News 13 มกราคม (2560)

www.pattayadailynews 14 มกราคม (2560)

www.pattaya News 15 มกราคม (2560)

www.pattayadailynews 15 มกราคม (2560)

www.pattaya News 16 มกราคม (2560)

www.tnews.co.th 17 มกราคม (2561)

www.pattayadailynews 29 มกราคม (2560)

www.pattayadailynews 30 มกราคม (2560)

www.pattaya News 30 มกราคม (2560)

www.pattaya News 31 มกราคม (2560)

www.pattayadailynews 3 กุมภาพันธ์ (2560)

www.pattayaupdatenews 14 กุมภาพันธ์ (2560)

www.mthai.com 23 กุมภาพันธ์ (2561)

www.innnews.co.th 25 กุมภาพันธ์ (2560)

www.ch3thailand.com 27 กุมภาพันธ์ (2560)
www.pattaya News 28 กุมภาพันธ์ (2560)
www.tnews.co.th 8 มีนาคม (2560)
www.pattaya News 11 มีนาคม (2560)
www.PattayaWatchdog.com 21 มีนาคม (2560)
www.pattaya News 24 มีนาคม (2560)
www.pattayaupdatenews 14 เมษายน (2560)
www.pattayadailynews 17 เมษายน (2560)
www.pattayaupdatenews 24 เมษายน (2560)
www.now26.tv 27 เมษายน (2560)
www.mthai.com 18 พฤษภาคม (2560)
www.pattaya News 24 พฤษภาคม (2560)
www.pattayadailynews 18 มิถุนายน (2560)
www.pattaya.go.th 30 มิถุนายน (2560)
www.manager.co.th 7 กรกฎาคม (2560)
www.ch3thailand.com 12 กรกฎาคม (2560)
www.manager.co.th 19 กรกฎาคม (2560)
www.pattayaupdatenews 20 กรกฎาคม (2560)
www.Nationchannel.com 26 กรกฎาคม (2561)
www.nationtv.tv 4 สิงหาคม (2560)
www.pattayadailynews 2 กันยายน (2560)
www.pattaya.go.th 12 กันยายน (2560)
www.pattaya News 12 กันยายน (2560)
www.thaich8.com 14 กันยายน (2560)
www.pattaya News 14 กันยายน (2560)
www.pattayadailynews 15 กันยายน (2560)
www.manager.co.th 28 กันยายน (2560)
www.thaich8.com 11 ตุลาคม (2560)
www.manager.co.th 28 ตุลาคม (2560)
www.pptv.com 1 พฤศจิกายน (2560)

www.manager.co.th 2 พฤศจิกายน (2560)

www.sanook.com 3 พฤศจิกายน (2560)

www.pptv.tv. 4 พฤศจิกายน (2560)

www.PattayaWatchdog.com 16 พฤศจิกายน (2560)

www.manager.co.th 1 ธันวาคม (2560)

www.pattaya.go.th 8 ธันวาคม (2560)

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (ประเทศไทย)

ผู้บริหารเมืองพัทยา

ผู้บริหารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานพัทยา

นายกสมาคมผู้สื่อข่าวพัทยา

กรรมการผู้จัดการไมค์ กรุ๊ป พัทยา

อาสาสมัครตำรวจท่องเที่ยวพัทยา

นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในพัทยา

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (ประเทศสิงคโปร์)

นักวิชาการด้านการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนานาชาติ เทคโนโลยี

นักวิชาการด้านภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

นิสิตระดับปริญญาโทชั้นบริหาร มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

พลเมืองสิงคโปร์

นักท่องเที่ยวชาวอเมริกา

นักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม

ภาคผนวก

ภาพที่ 1

แสดงผู้วิจัยขณะรอเข้าพบผู้บริหารเมืองพัทยา

ภาพที่ 2

แสดงผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลที่พัทยา

ภาพที่ 3

แสดงผู้วิจัยเดินทางไปพูดคุยกับนักวิชาการด้านการสื่อสาร

มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

(National University of Singapore)

ภาพที่ 4

แสดงผู้วิจัยรอผู้ให้สัมภาษณ์

บริเวณชั้นล่างของอาคารคณะศิลปะและสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

(National University of Singapore)

